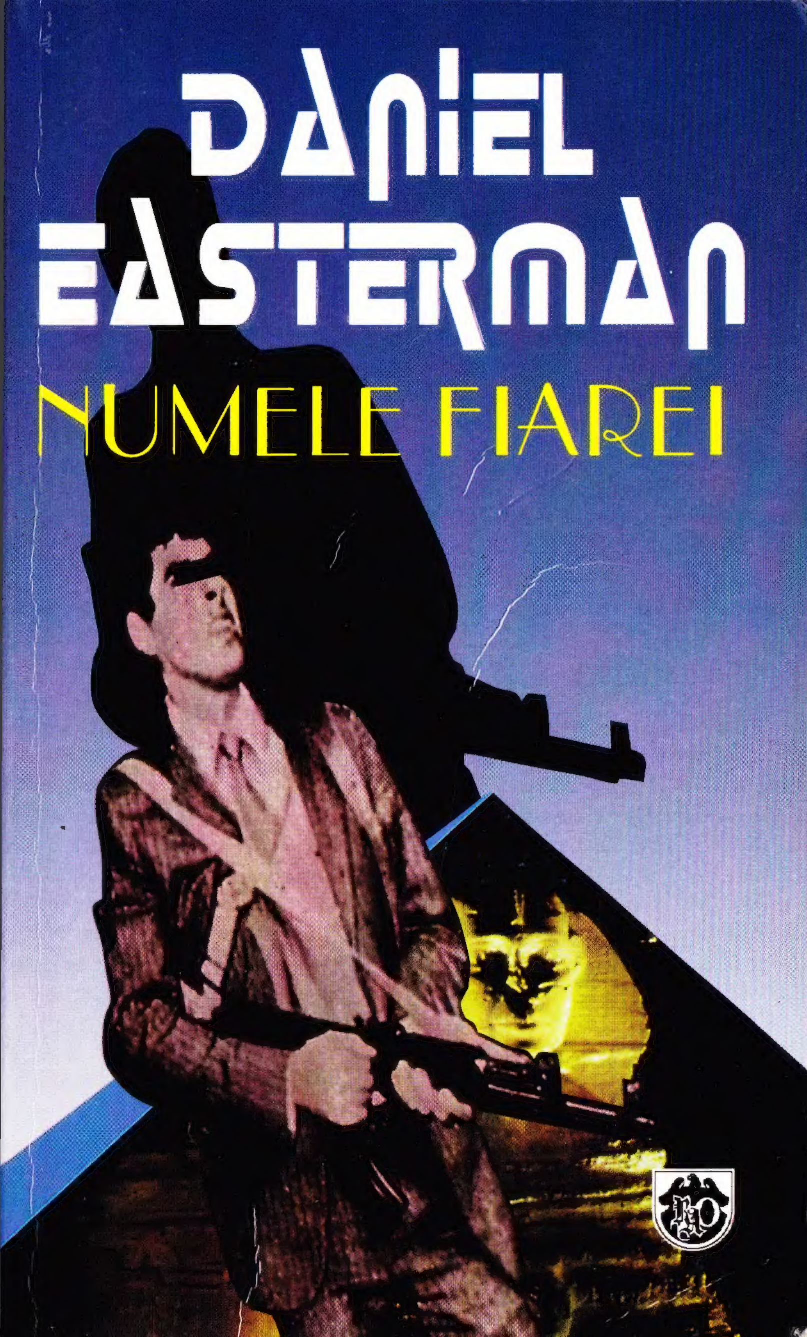

DANIEL EASTERMAN
NUMELE FIAREI

„Pe placa de aur fusese gravată o încîlcitură de linii, cercuri, ovale şi paralelograme care, în cele din urmă, se contopeau într-o contorsiune de membre şi feţe, ca reprezentarea unei orgii. Dar nu era asta. Michael interpretase totul greşit. Ceea ce el luase drept uitare de sine era agonia morţii.“

DANIEL EASTERMAN

NUMELE FIAREI

Editura RAO

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 București, ROMÂNIA

DANIEL EASTERMAN
Name of the Beast

Traducere din limba engleză
ANA GOLBAN
MIHAELA GOLBAN

Coperta
DONE STAN

Ediția I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Octombrie 1998

ISBN 973-98761-3-7

Pentru Beth, fireşte...

MULŢUMIRI

Doresc să mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat să duc la bun sfîrşit această carte, cu sfaturi, sugestii şi informaţii. Soţia mea Beth mi-a susţinut moralul sub formă de comentarii, îmbrăţişări afectuoase şi rîsete nestăpînite ori de cîte ori m-am pierdut. Editorii mei din Londra şi New York, Patricia Parkin şi Karen Solem, au dat viaţă primei ediţii cu cea mai mare limpezime şi tact. Jeffrey Simmons m-a călăuzit în direcţia cea bună.

De asemenea, mulţumesc lui Roderick Richards de la Linia de Urmărire, lui Dave Miller, director al Serviciilor Vamale pentru Intercity North-East, lui Geoff Bowder, Paul Starkey, John Dore şi Jamie Robertson-McIsaac, tuturor celor care au contribuit cu multe detalii la realizarea produsului finit (dar care nu sînt răspunzători pentru ceea ce am făcut cu informaţiile lor).

„... şi voi face judecată asupra tuturor dumnezeilor Egiptului.“

Ieşirea, 12:12

PROLOG

Muzeul Egiptean
Cairo
3 ianuarie 1999

În acel an se aşternuse peste Egipt o iarnă ciudată. Nu cea mai rea dintre ele, ci sumbră şi lungă. Piramidele erau învăluite de pîclă, fapt nemaiauzit. În valea mormintelor, odăile regilor demult morţi musteau de atîta ploaie. Felucile zăceau înţepenite pe Nil, tăcute, cu fusurile cîrmelor afundate în noroiul cleios.

Pe cîmpiile întunecate, femei cu braţe firave şi copii treziţi în orele reci, de dinainte de răsărit, însămînţau orzul cu mîinile îngheţate. Era ploaie acolo unde nu plouase niciodată, ger unde nu fusese niciodată, păianjenii invadaseră casele victimelor neştiutoare, iar uşile celor care se sinuciseseră erau deja ţesute cu pînzele lor. Era ca şi cînd minunile sau supliciile erau ceva obişnuit.

În moschei, preoţii propovăduiau sfîrşitul lumii. În Cairo, Shaykh Kishk profeţea din amvonul său venirea lui Dajjal. Anticristul cu un singur ochi. Spunea că paşii lui fuseseră auziţi chiar pe o alee îngustă din oraşul vechi. În Alexandria, un măcelar tăiase un viţel cu două capete. În Tanta, o evreică cu părul roşu născuse un monstru. În deşertul de lîngă Wadi Natrun, căzuse grindină cît oul de porumbel. Într-un coridor pustiu, în

Sayyda Zaynab, copilaşi cu mîini bătrînicioase se jucau cu tigva fără ochi a unei capre albe.

Bandajele se desfăceau ca fîşiile de mătase putrezită. Mişca scalpelul cu precizie, aproape cu bucurie, deschizînd un singur strat o dată, fiecare tăietură – un pic de moarte. Măreaţa moarte, tăcută ca o seară de iulie, parfumată şi imobilă trona pe masa înaltă cu grile. Apuca şi tăia, apuca şi tăia. Fîşiile de bandaj antic erau îndepărtate cu fineţe, netezite şi măsurate. Fiecare îşi avea locul ei peste barele metalice care înconjurau masa.

Vîrful bisturiului se lovi de prima amuletă. A'isha o scoase uşurel, cu respect. Era un sceptru de bronz, unul dintre simbolurile puterii. Lîngă el era aşezat un ochi de faianţă albastră şi o grămadă de alte amulete fără o ordine simbolică: trei figurine reprezentîndu-i pe Maat, Horus şi Ra şezînd, trei scarabei obişnuiţi, unul în formă de inimă din nefrit montat în ramă de aur, un alt sceptru, două centuri şi un papirus.

De acum era sigură că mumia mai fusese desfăcută şi refăcută. De obicei, amuletele aveau o ordine precisă: scarabeul în formă de inimă pe sau alături de locul inimii, pe corp; ochiul pe incizia dreaptă prin care se scoseseră viscerele; sceptrele pe abdomen şi pe piept. Acestea erau amestecate şi prost amplasate, semn sigur că, într-un anumit stadiu, fuseseră folosite la desfacerea învelitorilor. Nu era ceva neobişnuit: jefuitorii de morminte activau în Egipt încă din vremea Regatului Vechi. Foarte rar se găsea un loc intact. Arheologii se considerau norocoşi să dea peste rămăşiţele lăsate de hoţi sau peste mumii reînfăşurate în grabă. Ea se considera la fel.

– Este cu certitudine reînfăşurată, spuse.

Profesorul Megdi aprobă, înclinînd din cap.

– Atunci nu e vorba de un alt Tutankamon.

– Mă îndoiesc că ar fi, zîmbi ea.

Putea să vadă muzeul prin geamul biroului, dacă se ostenea s-o facă. Putea chiar să vadă fluviul, ca o bandă de lumini orbitoare şi, ceva mai în spate, Turnul din Cairo, obeliscul de

590 de picioare, care țîșnea nebunește deasupra insulei Gezira. Nu venise aici nici să viziteze muzee, nici să navigheze pe rîuri și nici să escaladeze turnuri, să admire priveliști. Era un tip practic, un om care nu avea timp de pierdut.

Își scoase haina de stofă și o puse pe spătarul unui scaun. Pe podea zăcea o cutie de lemn, deschisă. Bărbatul se aplecă, smulse hîrtia cerată, maronie, de deasupra și ridică un obiect greoi, învelit într-o pungă de plastic negru. Îl așeză pe masă și începu să-l despacheteze.

Știuseră de la început că mormîntul fusese violat. Sigiliile originale de la intrarea principală în necropolă erau distruse. Un preot al Templului lui Amon din Karnak aplicase altele noi pe vechile locuri, dar și acelea fuseseră rupte. A'isha se aștepta să găsească foarte puțin înăuntru: un sicriu violat, cîteva fîșii de bandaje putrede, vreo mînă sau vreun picior dislocate și abandonate în grabă. Cam toate mormintele erau pustii și dezolante; valea păstra izul curții unui antreprenor de pompe funebre. Era neliniștită. Neliniștită și se temea.

Pe măsură ce mînuia bisturiul, își amintea de ultima cale de acces în mormînt, de zgomotul hîrșit al lespezii de piatră cînd fusese dată la o parte. În piatră erau tăiate trepte abrupte, pereții tunelului erau pictați în culori surprinzător de strălucitoare la lumina lămpii. Flacăra trezise o lume adormită. Își amintea primele chipuri, zei palizi și tăcuți, pe partea stîngă a unui coridor lung, în pantă, îndreptat spre o ușă sfărîmată.

Termină de despachetat arma. O variantă mai scurtă a puștii-mitralieră MPK, o armă de mare putere, de fabricație germană, apărută prin 1963, încă foarte populară. O ridică cu grijă, legănînd-o în brațe, și simți cum i se acopereau degetele cu o peliculă fină de vaselină.

Pe masa din fața lui stăteau patru serviete. Negre, impersonale, identice; erau așezate una peste alta, dreptunghiular. O ridică pe cea de deasupra și o puse pe tăblia mesei. Părea foarte grea. Formă cifrul încuietorii cu degetele lui lungi, experimen-

tate. Capacul fîşîi dînd la iveală un suport cu crestături speciale în care fuseseră aşezate mostre de echipament minier, bucăţi din metal solid aduse tocmai din Anglia, în speranţa deschiderii unei noi pieţe de desfacere cu ajutorul Corporaţiei Miniere a Statului Egiptean.

Megdi privea netulburat felul în care ea punea, cu ajutorul pensetei, resturi de insecte în plicurile mici de plastic. Un gîndac mic, *Necrobia rufipes*, pătrunsese adînc în bandaje, mai erau pupe şi larve ale altor paraziţi neidentificabili; fiecare probă era etichetată, numerotată şi pusă separat pentru o analiză microscopică viitoare.

Bandajele erau impregnate cu foarte puţin bitum, fapt îmbucurător pentru ea. Alţii avuseseră nevoie de fierăstrău cu lanţ pentru a putea îndepărta carcasele de pe mumiile ale căror învelişuri se solidificaseră ca betonul. Aceste proceduri erau lipsite de eleganţă, implicînd un risc mare şi, cu atît de puţine mumii rămase, trebuia evitate pe cît posibil.

Cei de la muzeu se împotriviseră cu înverşunare executării acestei desfăşări. Începînd cu dezvelirea mumiilor regale găsite la Dair al-Bahri şi în Valea Regilor, consiliul de administraţie al Muzeului Egiptean nu permisese efectuarea de cercetări pe corpuri din patrimoniul lor. Ultima acţiune de acest fel avusese loc în Anglia, la Muzeul Bristol, în 1981, cînd mumia lui Horemkenesi, un preot lipsit de importanţă din vremea lui Ramses al II-lea, fusese curăţată de bandaje pentru a putea fi oprită deteriorarea cauzată de săruri alcaloide.

A'isha îşi susţinuse cazul cu argumente asemănătoare. Găsiseră opt corpuri în mormînt şi nici unul nu se prezenta prea bine. Feşile fuseseră date la o parte în frenezia căutării de aur şi bijuterii. La un moment dat, umezeala pătrunsese adînc şi provocase stricăciuni mari. Mumia de pe masă, pentru care nu aveau un nume, doar un număr de cod, j3, avea urme de putregai. Era limpede că bandajele fuseseră deranjate, însă interiorul, verificat cu raze X, părea a fi intact. Razele X şi folosirea unui intensificator de imagine revelaseră scheletul unui bărbat în jur de

cincizeci şi cinci de ani, înalt de cinci picioare, fără fracturi sau urme de boli ale sistemului osos. Un specimen excelent pentru investigare care, lăsat în magaziile din subsolul muzeului, ar fi putrezit, pur şi simplu. Membrii consiliului de administraţie consimţiseră.

Deşi arma nu era încărcată, nu riscă. Mută selectorul în poziţia „D“ şi lăsă percutorul în jos; apoi, ţinînd corpul armei într-o mînă, apăsă pe arcul opritor care bloca cuiul de legătură. Cuiul ieşi cu uşurinţă, permiţînd detaşarea mînerului şi a ţevii de corpul armei.

Ea găsise mormîntul; nu din greşeală, ci în urma unei sortări minuţioase de date, a unei insistenţe asidue pe o pistă nesigură. Existase o posibilitate – nu mare, dar incitantă – aceea că se legase de lipsa rămăşiţelor cîtorva faraoni, din ascunzătorile descoperite înainte. În perioadele mai recente, era ceva obişnuit ca preoţii, găsind morminte regale deschise şi jefuite, să transfere corpurile zbîrcite ale regilor şi ale reginelor în locuri de odihnă mai sărăcăcioase, dar mai sigure în faţa hoţilor. Numai descoperirea, singură, îi putea aduce consacrarea.

Făcu încă o incizie. În spatele ei, Butrus, asistentul ei, îndreptă camera video în direcţia mesei, înregistrînd fiecare etapă a investigaţiei. În 1975, în Anglia, doctorul Rosalie David desfăşurase o mumie în văzul lumii, în faţa camerelor de televiziune. Ideea fusese analizată şi respinsă de către autorităţile muzeului pe considerentul că Guvernul nu ar aproba. Musulmanii drept-credincioşi s-au opus întotdeauna disecţiei de cadavre. Acum existau temeri şi din cazuza climatului. Examinarea şi deschiderea publică a unei fiinţe umane, oricît de antică, oricît de degradată, putea să stîrnească încălcări ale legii, nedorite. Consiliul de administraţie nu putea să uite că, în 1981, preşedintele Sadat închisese camera mumiilor din muzeu, ca musulmanii să nu aibă motiv de nemulţumire. Cîteva luni mai tîrziu, nu multe, era mort, ciuruit de gloanţele unui asasin.

La capătul unei feşi era o inscripţie hieroglifică lungă, un pasaj din Cartea morţilor: „El stă deasupra pilaştrilor lui Shu, ridicat la cer de Ra. El este cel care împarte anii, gura lui este ascunsă, gura lui este mută, cuvintele vorbite de el sînt secrete, împlineşte eternitatea şi are viaţă veşnică asemenea lui Hetep.“

Peste puţin timp, doar peste puţin timp, îi va putea privi faţa. Dintre toate popoarele antice, numai egiptenii şi-au conservat cadavrele, ca generaţiile viitoare să le poată vedea feţele. Nimeni, niciodată, nu va putea să uite faţa lui Cezar sau a lui Constantin. Dar ea stătuse cîndva într-o cameră, în tăcere, rece ca piatra şi tremurînd, singură. Într-o seară încremenită, cu ochii pe trăsăturile lui Usima're-setpenre', Ramses cel Mare. Alexandru era ţărînă, Saladin, ţărînă, Napoleon, de asemenea, însă ea, într-un moment de amărăciune, văzuse faţa adormită a lui Tuthmosis al II-lea, învingătorul de la Megiddo. Faţă în faţă, vii şi morţi, fragilitatea oaselor şi fluiditatea sîngelui.

Cu grijă, scoase percutorul, apoi demontă ţeava, ţinînd corpul armei ferm în timp ce presă închizătorul cu un deget. Deşurubînd piuliţa de la capătul ţevii, o scoase din funcţiune.

Ea îndepărtă primul strat de bandaje de la gît şi de la cap. El stătea asemenea unui amant pe care îl dezbrăca. Membrele lui primeau mîngîierile ei în tăcere, cu răbdarea morţii.

– Ce vrei să fii cînd vei creşte? O întrebase maică-sa cînd împlinise nouă ani. O întrebare ciudată pentru o fetiţă egipteană. Ce speranţe puteau să-şi pună majoritatea fetelor dintr-o lume ca aceea? Căsătorie şi familie. Mîngîierile şovăielnice ale unor bărbaţi cu mult mai în vîrstă decît ele.

Părinţii A'ishei erai oameni educaţi şi progresişti, exponenţi înverşunaţi ai panarabismului lui Nasser, beneficiari ai politicii *iftitah* a lui Sadat. Răspunsese la întrebarea mamei sale fără să se gîndească:

– *Athariyya* – arheolog.

Femeie arheolog, mai precis din punct de vedere lingvistic.

De la patru ani, în fiecare an, ea şi părinţii ei participaseră la festivalul de primăvară Shamm al-Nasim lîngă piramidele de la Giza. La acele picnicuri mîncase ouă colorate, peşte sărat şi se jucase singură la umbra monumentului lui Khufu. Privise în sus, de fiecare dată, la construcţia masivă din piatră, intimidată şi înfricoşată de prezenţa implacabilă, curioasă să afle ce se ascunde în interior, ce întunecimi, ce lumini, ce umbre. Era ca şi cînd îi stîrnea amintiri sumbre, pe care un copil nu era posibil să le aibă.

Cu ocazia celei de-a a noua aniversări intrase prima oară în Muzeul Egiptului, pe sub portalul înalt, susţinut de cei doi stîlpi albi. Mama ei o condusese direct la etajul întîi, în aripa de nord-est, în sălile unde erau expuse comorile lui Tutankamon. Într-o cameră prelungă, din dreapta casei scărilor, era expusă masca mortuară de aur a tînărului rege, într-o vitrină de sticlă. Era cel mai frumos lucru pe care A'isha îl văzuse vreodată. Zăbovise privind geamul de sticlă, neputîndu-şi dezlipi ochii. Figura aceea, cu buze aurite, avea ochi negri de obsidian în a căror luciu şi adîncime îşi vedea oglindită propria imagine.

Se plimbaseră ore întregi prin sălile înalte, vrăjite parcă, îmbibate de aroma trecutului. Peste tot erau măşti de aur, cutii de fildeş, lămpi de alabastru încrustat şi vase din lapislazuli. Pe măsură ce înainta, copilăria părea să cadă de pe ea ca o haină, greutatea piramidelor se ridica de pe sufletul ei mic şi se transforma în funigei. Aurul secular şi picturile care-i reprezentau pe zei treziseră în ea ceva care urma să nu mai adoarmă niciodată.

Acum se transformase în chirurg şi folosea un bisturiu cu care tăia timpul pentru a putea să ajungă în miezul lucrurilor. Era la ultimul strat. Era sigură. Feşele erau lejere şi se desprindeau la o simplă atingere. Urma să-i aparţină curînd; era ca un act de seducţie în care el era mireasa ei. Ar fi vrut să se aplece să-i sărute buzele ascunse, să-l readucă la viaţă cu o singură suflare. Cu o mişcare precisă şi atentă tăie cu vîrful bisturiului de-a lun-

gul braţului, de la umărul stîng pînă la încheietura mîinii. Dorea ca faţa să rămînă la urmă.

Scoase o piesă din servietă şi o puse pe birou, lîngă arma demontată. Piesa se desfăcu în două jumătăţi precise. În interior, metalul fusese modelat într-o formă care se potrivea cu mecanismul de declanşare a puştii-mitralieră Walther. Montă mecanismul de declanşare, apoi puse la loc cealaltă jumătate a piesei. Făcu aceasta cu fiecare piesă de metal, pe rînd, apoi le duse pe un banc pe care se afla un echipament de sudură. Cele două jumătăţi ale pieselor urma să fie sudate laolaltă, apoi pilite pînă arătau ca noi.

La destinaţie, întregul procedeu urma să fie inversat. Încărcătoarele urma să fie expediate separat. Merită efortul, se gîndi el. Merită orice efort.

În dreptul încheieturii, lama bisturiului scrîşni peste un metal, o brăţară care fusese observată la analiza cu raze X. Prin incizia îngustă aurul luci o clipă. Poziţia acestei brăţări, fiind neobişnuită, crease deja discuţii aprinse. Bijuteriile ornamentale pe mumii erau ceva comun, indiferent dacă era vorba de femei sau bărbaţi, dar foarte rar se întîmpla ca piesele să se descopere pe corp direct, nu în afară, deasupra bandajelor.

Puse bisturiul deoparte şi începu să jupoaie ţesătura de lînă care arăta ca o coajă subţire. Îşi mişca degetele rapid, metodic, dovedind că era obişnuită cu această operaţiune. Pe măsură ce pătrundea mai adînc, începu să-şi dea seama că ceva era greşit, că lucrurile nu stăteau cum ar fi trebuit. Bandajele se desfăceau, lărgindu-se, pe măsură ce trăgea de ele. Dedesubt, în loc de piele veştejită era ţesătură, ţesătura groasă a unei mîneci. Urzeala şi aspectul erau în neregulă, complet în neregulă.

Simţi că inima începe să-i bată nebuneşte. Avea senzaţia că-i sare din piept. Degetele îi deveniseră neîndemînatice, lucruri greoaie care acţionau independent de voinţa ei. Le privea cum desprindeau bandajele putrede şi cum ieşea la iveală ţesătura întunecată. Simţea, aţintiţi asupra ei, ochii lui Megdi, îi simţea

confuzia. Ea însăşi depăşise perplexitatea şi trecuse spre altceva complet diferit, spre frică, spre refuz, spre negare.

Brăţara de aur de pe mîna prinţului ei mort, galbenă pe oasele albe, deveni vizibilă. Ea apucă uşor braţul şi îl întinse un pic într-o parte. Camera începuse să se învîrtă cu ea şi-şi auzea inima bătînd undeva, departe.

– A'isha, strigă cineva, A'isha, te simţi bine?

Ea zîmbi, se încruntă şi-şi scutură capul. Se sprijini de marginea mesei cu o mînă. În cealaltă ţinea încheietura moartă, nefirească şi indestructibilă ca un păcat. Îl auzi pe Butrus inspirînd adînc şi zgomotul camerei video scăpate din mînă.

În mîna ei, pe o încheietură de oase, arătînd ora cinci şi un sfert, un Rolex reflecta lumina albă a becului din tavan.

În anul acela, peste Egipt se aşternuse o iarnă ciudată.

I

„Al doilea «vai» a trecut; al treilea «vai», iată, vine degrabă.“

Apocalipsa Sf. Ioan, 11:14

CAPITOLUL UNU

Londra
3 septembrie 1999

Apelul fu recepţionat la cinci şi douăzeci şi trei de minute după-amiaza. Durase exact şapte secunde şi nu fusese urmărit. În ziua aceea se înregistraseră deja douăzeci şi şase de apeluri, toate false, însă acesta era cel aşteptat. În primul rînd, vorbitorul folosise un cuvînt de cod, INLA, actualizat „Carryduff“. În al doilea rînd, cunoştea diferenţa dintre Poliţia Britanică de Transport şi perechea ei de la Ministerul de Interne şi avea numărul de telefon al camerei de control al B.T.P. Oricum, avuseseră deja loc două explozii la două dintre gările principale în săptămîna care trecuse. Nimeni nu era dispus să rişte.

Primele bombe explodaseră la Euston, luni, şi uciseseră trei gură-cască, rănind grav alţi patruzeci şi doi; la Paddington, marţi, mutilînd o poliţistă care asigura ordinea într-o intersecţie aglomerată. Miercuri şi joi se resimţise panica în toată capitala şi în cîteva gări provinciale pe traseul Newcastle-Portsmouth. Societatea de cale ferată engleză făcea tot posibilul să ţină în

mişcare transporturile în toată ţara. Starea din ce în ce mai proastă a autostrăzilor, îmbinată cu ceaţa groasă, constituia un imperativ în menţinerea în funcţiune a întregii reţele de căi ferate.

Toate apelurile telefonice avuseseră o notă bizară. Anunţurile pentru bombele de la Euston şi Paddington conţinuseră cuvinte de cod autentice, foarte cunoscute brigăzii antiteroriste a Scotland Yardului. Codurile respective, însă, aparţineau unor organizaţii complet diferite: primul, Frontului Popular de Eliberare a Palestinei; cel de-al doilea, unui grup de gherilă americană fondată în Beirut în 1975. Nici una nu avea motive evidente de a „planta" bombe în locurile publice din Londra. INLA avea.

În jurul orei cinci şi douăzeci şi opt de minute, şeful gării King's Cross fusese anunţat că una sau mai multe bombe urma să fie plasate în zonă. Poliţiştii erau deja la datorie în şi în afara gării, atît cei de la B.T.P., cît şi cei şase oameni „împrumutaţi" temporar de la Met. Aceştia, împreună cu personalul gării, deşi toată săptămîna exersaseră din greu la eliberat platforme, magazine şi bufete, avuseseră nevoie de patru minute pentru a reuşi să scoată din gară ultimul civil.

Era ora cea mai de vîrf a zilei de vineri şi nimeni nu era fericit. Se făcuseră deja cozi imense la trenul 1800 pentru Edinburgh, un tren care ducea o mulţime de navetişti care se îndreptau spre nord-estul Angliei şi în Scoţia, după o săptămînă de muncă grea în marele oraş. Îi aşteptau acasă soţiile şi copiii. Cei care făceau naveta pe distanţe mai scurte, Cambridge şi Ely, ar fi devenit şi mai iritaţi dacă erau amînaţi pentru o cursă mai tîrzie. Era cea mai rea zi posibilă, la ora cea mai proastă.

În timp ce ultimii pasageri îşi croiau drum, obosiţi, afară, în ploaia măruntă şi cenuşie, se auziră primele sirene cum se apropiau pe şoseaua Euston prin St. Pancras. Participanţii la traficul de pe şoselele Pentonvile, Caledonian şi Gray's Inn

cooperau. Lumina intermitentă a girofarurilor cădea pe fețele singuraticilor rămași în ploaie. Echipele de intervenție începuseră să sosească, formînd o aglomerație de mașini de poliție și altele tip Sierra, fără sigle.

Primii veniți fuseseră membrii brigăzilor antiteroriste și de geniu, urmați la cincisprezece minute de brigada specială și experții geniști ai Ministerului de Interne. Armata era încă pe drum. Din mașini coborîră bărbați cu fețe crîncene, îmbrăcați în haine obișnuite. Li se alăturară rapid ofițeri superiori de poliție, într-un consiliu rapid asupra tacticii de acțiune.

Abia acum începea partea cea mai rea: scotocirea, scrupuloasă și lentă, țol cu țol, a uriașei construcții, în contratimp cu un ceas care, cu fiecare ticăit, se apropia mai mult de ora următoarei explozii. Dacă exista cu adevărat vreo bombă.

King's Cross nu prea era un loc potrivit pentru plasarea bombelor. Cele cîteva cafenele și chioșcurile unde se vînd sandvișuri, din jurul gării, sînt de calitate inferioară, cu clientela formată din pungași, codoși și prostituate. Nu era vorba de magazine, cu atît mai mult, cu cît la acea oră a după-amiezii de vineri toate erau închise. Hotelurile ieftine și pensiunile, care erau în capătul opus al șoselei Euston, nu ofereau decît posibilitatea unui ceai și a unei farfurii cu biscuiți.

Nu rămăsese nici o altă modalitate de ieșire, în afara mersului pe jos. Intrările tunelurilor subterane fuseseră închise în cele cîteva minute care au urmat avertismentului. Autobuzele și autoturismele erau prinse în coloane care se prelungeau la nesfîrșit. În fond, nu era nici un punct de referință în socotirea cozilor. Toți cei strînși pe străzile din zona gării erau acolo dintr-un singur motiv: să plece la sfîrșit de săptămînă, week-end care se scurta cu fiecare minut ce trecea.

În incintă, echipa de dezamorsare aștepta să primească ordinul de începere. Erau patru ofițeri experți în tehnica munițiilor, dotați cu echipament de protecție EOD, seturi de

sonde Allen, detectoare cu prelungitoare, oglinzi, magneţi şi dispozitive pentru încuietori. Nu păreau a fi nici calmi, nici nerăbdători. În caz că exista vreo bombă, ei erau aceia care urma să se ocupe de ea, dacă era posibil. În acel moment nu conta cui aparţinea bomba sau de ce fusese „plantată". Important era dacă exista, cît de mare şi de urîtă era. Pluralul constituia o altă posibilitate.

Conform unui regulament aplicat în 1991, cu ocazia altor „plantări" de bombe în gări, din King's Cross fuseseră eliminate locurile de depozitare posibile pentru dispozitive explozibile, cum ar fi containere pentru hîrtii, cutii poştale, cutii pentru colete de binefacere. Compartimentul pentru obiecte pierdute era închis de zile întregi. Cercetarea holului principal al gării şi a platformei era o chestiune de rutină. Magazinele şi cafenelele prezentau un grad mai mare de dificultate. Trebuia să fie siguri. Situat deasupra panoului de afişare a mersului trenurilor, acum orb, ceasul îşi mişca arătătoarele neîndurător. Căutătorii se deplasau în tăcere, acompaniaţi doar de propriile lor bătăi de inimă.

Responsabilul cu supravegherea urma să fie obiectul unui rechizitoriu neconcludent. În final „ţapul ispăşitor" va fi împins atît de jos în linia administrativă, încît va fi pierdut din vedere pentru totdeauna.

De-a lungul trotuarelor din jurul gării primăria amplasase, cu chibzuinţă, cîte un coş pentru hîrtii, sub fiecare stîlp de iluminare, în scop igienic; mîndrie civică. Erau douăzeci şi şapte de asemenea coşuri, fiecare adînc de trei picioare, şi erau golite în fiecare zi.

În seara aceasta, coşurile respective erau înconjurate de o mulţime de navetişti deprimaţi. Bărbaţi şi femei se sprijineau de ele, îşi puseseră bagajele sub ele, genţile deasupra lor, scuturau scrumul ţigărilor în ele, fără să se gîndească. Ploaia măruntă cădea pe ele şi pe conţinutul lor, ca un soi de somnolenţă.

Explodară. Nu concomitent, ci la intervale de zece secunde, timp suficient pentru a crea panică, dar insuficient ca cineva să apuce să fugă. Dacă ar fi ştiut în ce direcţie să se îndrepte, dacă mai exista vreo direcţie care să merite să fugă spre ea.

Auziră exploziile în gară, una după alta, bubuind în aerul serii pînă cînd li se păru că nu se vor mai opri niciodată, ca un coşmar care se repetă, ale cărui reluări nu conţin speranţa trezirii. Abia apoi, într-un sfîrşit, se aşternu liniştea groasă, vîscoasă, înăbuşind străzile. Cîteva clipe mai tîrziu, conştientizară urletul. Un urlet pe care nu-l va uita nimeni cît va trăi.

CAPITOLUL DOI

Tom Holly întîrziase. Era unul dintre acei nenorocoşi care izbuteau să nu fie punctuali în nici o ocazie, căruia soarta îi destinase un loc codaş în linie. La şcoală, petrecuse multe ceasuri însorite în suferinţa reţinerii după cursuri, scriind la nesfîrşit scuze pentru diferite întîrzieri. Ca adult, întîrziase la propria sa nuntă, la naşterea ambelor fiice şi chiar la înmormîntarea mamei sale. La cinematograf, teatru, biserică, îşi atrăgea singur injuriile, foşnind prin întuneric în căutarea unui loc, în timp ce alţii urmăreau acţiunea sau stăteau în picioare cîntînd psalmi.

Azi nu conta. Azi toţi întîrziaseră, toţi erau agitaţi. Exploziile din King's Cross aruncaseră capitala într-o dezordine dureroasă. Fiecare gară a unei linii principale fusese evacuată; împreună cu străzile înconjurătoare. Staţiile de metrou fuseseră închise rapid. Cordoane de poliţişti supravegheau toate intersecţiile. Nu puteai să iei nici un taxi, iar cei care se consideraseră norocoşi să urce într-unul erau acum invidioşi pe trecătorii pătrunşi de ploaie, pe măsură ce traficul se bloca în intersecţiile importante.

Tom auzise despre explozia bombelor cu puţin înainte să părăsească Vauxhall House. Un moment se gîndise că vor fi consemnaţi cu toţii în cazul în care atentatul se dovedea a fi lucrătura vreunui grup din Orientul Mijlociu. Se vorbea deja că ar fi mînă irlandeză. Tot departamentul răsufla cu o uşurare

umbrită de veştile triste care completau dimensiunile masacrului. Oprindu-se doar s-o sune pe Linda, sfătuind-o să nu iasă din casă, Holly îşi încuie biroul – era şeful Biroului din Egipt, din cadrul Serviciului Secret Britanic – şi îşi croi drum afară în burniţa neîntreruptă. Era ora optsprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

Vauxhall House era amplasată la sud de Lambeth, nu prea departe de Century House, acum dărăpănată, clădire care servise drept cartier general al S.I.S. pînă cu cîţiva ani în urmă. Construcţia cea nouă avea vedere peste Tamisa, spre Tate Gallery şi spre acoperişurile Catedralei Westminster. Holly traversase fluviul pe Vauxhall Bridge şi îşi continua drumul pe partea de est a Palatului Buckingham, luînd-o pe o scurtătură. La un moment dat, auzise, pierdut în depărtare, sunetul sirenelor. Cei care asigurau paza la palat erau vizibil agitaţi.

Clubul, al cărui membru Tom era de mai bine de douăzeci de ani, era „Royal Overseas League“ din Park Place. Îi satisfăcea exigenţele: nici prea pretenţios, nici din cale-afară de rigid, era ieftin, un factor important pentru un salariat al S.I.S., fără un venit suplimentar, dar suficient de elegant pentru întîlnirile care nu necesitau protocol, cu prieteni şi parteneri. Era plasat cam la jumătatea distanţei dintre Ministerul de Externe, Ambasada Egiptului şi Ambasada Statelor Unite. Erau admişi şi bărbaţi, şi femei, fără discriminare. Nu era un loc unde lumea vîna celebrităţi; în caz că le recunoştea, acest lucru nu era comentat.

Întîlnirea din seara aceea urma să fie puţin diferită de cele obişnuite. Tom n-ar fi dorit să fie văzut de cine nu trebuia; n-ar fi vrut să-i fie puse întrebări. O stradă lăturalnică ar fi fost de preferat, dar se hotărîse că nu. Dacă era urmărit – în ultima vreme presupunerile în acest sens se transformaseră în certitudine – o evidentă întîlnire secretă cu Michael Hunt şi Ronnie Perrone n-ar fi fost menită decît să atragă atenţia mai mult. Întîlnindu-se toţi trei la R.O.L., n-ar fi decît trei vechi prieteni care deapănă amintiri şi beau împreună într-o seară. Nu părea un alibi solid, însă nu era în postura de a lăsa să-i scape ocazia.

Michael îl aştepta în foaier. Purta un trenci învechit, şifonat, scos de la naftalină special pentru această excursie la Londra, pantofi mult prea subţiri pentru vremea de afară, iar acolo unde Tom îşi amintea un păr negru ca pana corbului apăruseră urme argintii. Se ridică în picioare şi zîmbi cu stîngăcie cînd îl văzu pe Tom intrînd.

– Michael, te rog să mă ierţi. Ar fi trebuit să sun de undeva. Am fost nevoit să vin pe jos. S-a încurcat totul în oraş. Îşi privi ceasul. Era aproape de ora douăzeci. Dumnezeule, nu mi-am imaginat că e aşa de tîrziu. Mulţumesc că ai stat atît.

– N-am avut unde să mă duc în altă parte, răspunse Michael.

– Ei bine, ai fi putut încerca la Ritz. E după colţ.

– Nu e genul meu de local. După cum bine ştii.

Îşi dădură mîinile cu nervozitate. Trecuseră trei ani. Aproape patru. De pe faţa lui Tom, zîmbetul se şterse după ce-şi trase mîna din cea a prietenului său.

– Michael, îmi pare rău. De tatăl tău.

Acesta dădu din cap. Sosise de la Cairo în aceeaşi după-amiază. În ziua următoare trebuia să fie la Oxford, să participe la înmormîntarea tatălui său.

– E mîine dimineaţă la ora unsprezece. Ai să fii acolo?

Holly încuviinţă din cap.

– Mi-ar face plăcere, da. Dacă Paul n-o să obiecteze în legătură cu prezenţa mea.

Paul, fratele lui Michael, preot catolic, nu era de acord cu Tom şi ateismul manifestat ocazional de acesta. El urma să oficieze slujba de înmormîntare.

– Nu-l va deranja. Tu eşti un prieten vechi. Tatei i-ai plăcut, ceea ce nu se poate spune despre multă lume. Oricum, mîine nu va fi aglomeraţie în cimitir.

– Nu. Presupun că nu. Uite ce e, Michael, spuse Tom în timp ce-şi scotea haina din care picura apă. De ce nu intrăm? La început putem bea ceva, după care putem hotărî dacă şi mîncăm. Sau eşti flămînd? Michael zîmbi şi dădu negativ din cap. Scuză-mă o secundă, Michael.

Tom se răsuci, îşi depuse haina la garderobă, primi un tichet şi îl întrebă pe portar:

– M-a căutat un domn cu numele de Perrone?

Acesta îi răspunse cu o mişcare a capului.

– Mă tem că nu, domnule Holly. Nimeni în afara domnului cu care tocmai aţi vorbit.

– Înţeleg. Se prea poate să fi fost reţinut. Cînd apare, te rog să-l îndrumi sus. Ştie drumul. Vom fi la bar.

– Prea bine, sir.

Holly dădu să plece, dar se întoarse imediat.

– John, care e ultima noutate de la King's Cross? E ceva?

Faţa portarului se încrîncenă.

– Am auzit că sînt optzeci şi trei de cadavre, sir. Ar putea fi peste o sută cînd se va termina. A fost ca o clipită, ca bliţul, numai că asta seamănă a război. E vorba de sînge rece. E viciu. Mai rău decît viciu. Ar trebui să-i alunge pe toţi irlandezii acasă la ei.

– Da, John, este ceva mai rău decît viciul. Cu mult mai rău.

Holly inspiră adînc şi se întoarse spre prietenul său. Cît de puţine cunoştinţe avea publicul în legătură cu viciul real.

– Vine şi Ronnie Perrone?

– Da. Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun.

– Sper că nu vine să mă compătimescă.

Holly infirmă, scuturîndu-şi capul. Părul lui stufos şi roşcat începuse să se rărească.

– Nu. Asta putem să facem mîine. Seara aceasta este mai mult ...

– Un caz în care se profită de şederea mea în oraş.

– Da. Dacă-ţi convine. Hai să urcăm, aici nu putem vorbi.

Barul unde se serveau cocteiluri era la capătul unui rînd scurt de trepte, spre stînga. Era aproape gol. Nu era o seară în care să ieşi în oraş şi să pierzi timpul după muncă. Lumina care cădea pe sticlele roşii, verzi şi galbene împrumuta încăperii o notă de vioiciune forţată. În colţul de lîngă geamul prin care se vedea grădina şi cărarea din spatele ei, o femeie de vîrstă mijlocie, îmbrăcată în haine de tweed, mîngîia un pahar de coniac. Întunericul umplea grădina cea mică, asemeni unui bogat văl

destrămat. Barmanul se ridică din scaunul lui şi zîmbi nesigur în direcţia lui Holly.

– Mă bucur să vă văd, domnule Holly. Face bine să mai pice cîte-o faţă prietenoasă pe-aici.

– Puţin cam prea linişte în seara asta.

– Da, sir. Nu este o seară prea bună.

– Nu. Holly făcu o pauză. Să vedem... eu o să iau un Glenfiddich cu un strop de ghimbir.

– American, sir?

– Nu, felul obişnuit.

– Bineînţeles, sir.

Tom se întoarse uşor.

– Michael, tu?

– Ce? Oh, pentru mine un Campari cu sifon. Fără gheaţă.

– În amestec cu lămîie?

– Da, de ce nu?

Cu băuturile în mînă se retraseră la o masă atît de îndepărtată de a femeii, cît o cerea politeţea. Tom observă că mîna prietenului său tremură puţin cînd îşi puse paharul pe masă. Efectele supărării... sau altceva?

Şi-l aminti pe Michael la M.E.C.A.S., Centrul Britanic din Orientul Mijlociu pentru Studii Arabe. Asta se întîmpla în zilele de demult, cînd şcoala era în satul Shemlan din Liban, în munţii Shouf, în partea din sudul Beirutului. Zilele în care se îndopau cu gramatica arabă, imperativul blînd al lui *yaiya* şi imperativul lui *itta'ada*, nopţile petrecute cu fetele din oraş în cafeneaua strîmtă a lui Mukhtar, cocoţată pe marginea falezei abrupte, frînturi de amintiri de sărutări amestecate cu parfum de Bougainvillaea. *Cîntece de iubire şi ură* la pick-up la miezul nopţii, pe Michael agitîndu-se pentru dragoste şi eliberare. Îi veneau în minte confidenţele, revelaţiile, distanţele rezervate pe care şi le impuseseră, cochilii făurite de fiecare în parte, începutul unei vieţi care nu era viaţă, în vreme ce văile din jur erau năpădite de o întunecime apăsătoare, pătată, tensionată şi transformate în piaţă de tranzacţii ale măcelului.

– Bea, Michael. În anul care vine, la Cairo, nu vei putea să bei aşa ceva.

Michael luă o înghiţitură din băutura amară şi ridică o sprînceană.

– Tom, tu ştii mai bine decît mine. Eu nu mai am acces la informaţiile din interior.

– Nu spune asta, Michael. Tu trăieşti acolo şi ştii ce se întîmplă. N-ai nevoie de informaţii din interior.

Michael mişcă încet din cap. Era un tip înalt, cu extremităţi flexibile, asamblate parcă cu foarte mare grijă. Avea trăsături egiptene pe care le moştenise de la mama lui, o creştină coptă din Asyut cu care se căsătorise tatăl său în 1952, două zile după ce o brigadă teroristă incendiase Hotelul Shepheard's din Cairo. Această căsătorie păruse a fi o prostie. Străinii: grecii, armenii, evreii şi englezii împachetau şi părăseau Egiptul. Revoluţia lui Nasser avusese loc şase luni mai tîrziu. Acest mariaj fusese unul incomod. Proaspăt-căsătoriţii rămăseseră acolo. Tatăl lui Michael nu avusese de ales. Ca ofiţer de transmisiuni al Escadronului D de cavalerie, era unul dintre ultimii soldaţi britanici care urma să părăsească pămîntul egiptean. Michael se născuse în 1953, la Spitalul Copt din Cairo, iar Paul, în anul următor. În mai puţin de doi ani după aceea, în martie 1956, Escadronul D fusese îmbarcat pe un vas în Port Said, împreună cu Batalionul 2 de grenadieri, şi privise cum se depărtează Egiptul pentru totdeauna.

Michael crescuse la Oxford; un puşti englez cu ochi şi piele de egiptean. La internat fusese poreclit de cîţiva băieţi „Gippo" pînă cînd le dăduse motive să se gîndească mai bine. De la cinci ani, aproape anual, maică-sa îl luase la Cairo, la rude. Învăţase să vorbească araba egipteană ca un băştinaş ce era, de fapt, pe jumătate. Urmase cîteva clase la École des Frčres unde îşi făcuse mulţi prieteni. Tatăl său nu-l însoţise niciodată, căci nu voia să mai revină într-o ţară de care se simţea trădat şi respins. Maiorul Ronald Hunt – mai tîrziu colonel – iubise o egipteancă, dar urîse Egiptul.

De fapt, nu era adevărat întru totul. Iubise piramidele în răsăritul soarelui, felucile de pe Nil, aromele din bazarul aglomerat şi cursele de cămile de la Clubul Gezira. Cu toate acestea, cu excepţia soţiei sale, desconsiderase în sinea lui poporul egiptean. Făcuse ceea ce-i ceruseră să facă clasa lui socială şi Imperiul destrămat: un permanent test de loialitate. Pe toţi egiptenii, grecii, armenii, turcii şi evreii îi numea negri. În ochii lui erau din acelaşi aluat şi nu se deosebeau cu nimic. Modul în care o egipteancă trezise pasiunea unui astfel de om generase multe ipoteze, însă mama lui Michael era foarte frumoasă, iar familia ei, foarte bogată.

– Ştiu doar ce văd şi ce aud. Habar n-am ce se petrece în spatele scenei. Dacă m-ai adus aici în speranţa că vei afla informaţii privilegiate, îţi pierzi timpul.

– De ce eşti aşa irascibil, Michael? Am spus ceva ce ştie toată lumea. E o chestiune de cîteva luni, maximum un an, pînă cînd fundamentaliştii devin stăpîni în Egipt.

– N-aş spune că e sigur.

– Ba da, Michael, este. Lucrurile se precipită. Ahmad Badri a avut convorbiri cu Yusuf Othman.

– Othman? Conducătorul Frăţiei Musulmane? Holly încuviinţă din cap. Ziarele n-au scris nimic, spuse Michael. Nici chiar *al-Itissam*.

Tom negă din cap şi-şi turnă puţin sirop de ghimbir în whisky.

– Asta nu este chiar pentru marele public. Mă aşteptam să-ţi dai seama că, atunci cînd doi vechi duşmani fundamentalişti îngroapă securea, poţi să pariezi că se aliază. Zvonurile zic că ar fi o coaliţie suficient de puternică să răstoarne guvernul înainte de sfîrşitul anului.

– Tom, de ce-mi spui toate astea? Probabil, sînt informaţii secrete. Holly ridică din umeri doar. Se petrece ceva, nu-i aşa? insistă Michael. Vrei să mă implici. Asta e, nu-i aşa? Puse paharul pe masă şi se ridică încet în picioare. Orice ar fi, Tom, poţi să nu mă iei în calcul. Vorbesc serios. Am părăsit acum cinci ani M.I.6, pas al vieţii mele pe care nu-l voi regreta. Dacă ai

nevoie de ajutor şi ai nevoie de informaţii, pur şi simplu, va trebui să găseşti pe altcineva.

Tom Holly îşi duse degetul la buze,

– Tacă-ţi gura, Michael. Uite-l pe Ronnie Perrone că se apropie. Sigur, va dori să afle ceva despre tatăl tău.

CAPITOLUL TREI

Perrone comandă Aqua Libra „cu o urmă de gheață, dragă". Se întoarse la masă, bătîndu-se ușor peste stomac.

– Trebuie să am grijă de siluetă, se văită el. E o perioadă grea din viață. Burta se poate umfla dacă o lași. Se comportă ca și cînd ar fi independentă.

Nimeni n-ar fi ghicit. Ronnie Perrone avea treizeci și șapte de ani, dar avea fața unuia de douăzeci și patru, iar fizicul superb al unui atlet în stare excelentă. Făcea gimnastică doar arareori, nu avea nevoie. O făcea metabolismul lui pentru el. Obișnuia să spună că băutura era singurul lui viciu. Ei bine, în cercurile corespunzătoare recunoștea: băutura și băieții. Niciodată însă ambele la un loc, era prea riscant.

– Ronnie, m-am gîndit că te-ai îmbătat criță. Tocmai îi explicam lui Michael, aici de față, felul în care par că evoluează lucrurile acasă.

Perrone devenise șeful bazei engleze din Cairo după ce Michael demisionase. Pe fața lui plăcută se citea o expresie sumbră. Privi o singură dată spre femeia din colț, apoi în gol.

– Dragul meu, nu-mi surîde ideea de a mă gîndi la asta. Se înfioră. E ca exilul la Jedda sau Teheran, însă cu amintiri ale unor zile mai bune, care-ți apar la fiecare colț de stradă. Trebuie

să fiu mai atent cu băieţii. Nu prea se înnebunesc după chestii de-astea – nu vorbesc de băieţi, ci de flăcăii cu bărbi.

– Ronnie, eu tocmai plecam, se scuză Michael, ridicîndu-se în picioare.

– Dar... dragul meu Michael...

– Lui Michael i-a murit tatăl, explică Holly pe un ton plat, lipsit de inflexiune, ca şi cînd moartea unui tată nu contează prea mult.

– Dumnezeule mare, spuse Ronnie, regret enorm, Michael. Am pălăvrăgit ca o moară hodorogită. Habar n-am avut. Nu mi-a trecut prin cap.

– Normal că nu. N-aveai cum. A murit alaltăieri. Atac de cord; a fost foarte rapid. Nici măcar noi n-am ştiut că este bolnav. Doar mama ştia, fireşte, dar nu ne-a spus, să nu ne alarmăm. Ştii şi tu cum e.

– Trebuie că sînteţi îngrozitor de afectaţi.

– Da, sîntem. Mama nu-şi revine, deşi ştia. Cel puţin, aşa mi-a spus Paul.

– Te duci?

– Da, înmormîntarea e mîine. Plec diseară la Oxford, am închiriat o maşină.

– Atunci, rămîi să mai trăncănim puţin. Nu e cazul să fugi. Nu ne-am mai întîlnit de ani de zile, iar bătrînul Tom, de faţă, îmi imaginez că nu te-a văzut de ani de zile. Aşa-i Tom?

– Aşa e. De ani de zile.

– Ei bine, atunci e hotărît. Las şi eu cursa mea singuratică cu camioneta pe altă dată şi beau cîteva pahare cu pioasă aducere aminte. Vulturului bătrîn i-ar fi plăcut...

– L-ai întîlnit o dată sau de două ori, nu-i aşa, Ronnie?

– Întîlnit? Bineînţeles că da. Nu se poate să fi uitat îngrozitoarea petrecere pe care aţi dat-o tu şi Carol cînd locuiaţi în mizerabila aceea de garsonieră în al-Azbakiyya. Erai încă la firma veche, bineînţeles.

Ronnie era studentul lui Michael pe-atunci. Se întîlneau sporadic, participînd la diverse petreceri şi recepţii şi frecîndu-se unul de altul la seminariile Universităţii Americane unde

Michael preda ştiinţele politice. Ronnie Perrone era plăcut cu felul lui teribil de a fi, chiar dacă prezenţa lui aducea din trecut amintirile unor vremuri şi oameni de mult uitaţi.

– De fapt, tatăl tău era un bătrîn decent, cam obtuz, continuă Ronnie, făcînd semn barmanului. Nu cred, totuşi, că mă privea cu ochi buni.

– Nu, presupun că nu. Era „armată" pînă în măduva oaselor. Era profund suspicios cu cei care lucrau la Informaţii. Nu m-a iertat niciodată că am trecut de partea cealaltă.

Michael petrecuse doi ani ca ataşat cu grad de căpitan la Statul Major al Serviciului Militar de Informaţii de la Ashford, pînă cînd cineva îi sugerase că fizicul şi fluenţa în araba egipteană l-ar face mult mai necesar în S.I.S. Tatăl său considerase că retragerea lui Michael era rudă cu dezertarea.

Serviciul de Informaţii era considerat o alegere proastă din start – „panseluţe care se odihnesc pe lauri", obişnuia el să-i numească, făcînd aluzie la insignele lor gravate cu trandafirul şi cununa de laur – dar să se amestece cu civilii practicanţi ai acestor arte negre era în afara concepţiilor şi înţelegerii lui.

– Mă gîndesc că mă dezaproba din alte motive, spuse Ronnie şi se răsuci cînd barmanul se apropie de el. M-am răzgîndit, îl anunţă, ia urina asta de iepure şi adu-mi un G&T tare.

– Cu gheaţă, domnule?

– Pune ce vrei tu în el, dar ai grijă ca ginul să înece tonicul şi nu invers.

Barmanul zîmbi, luă Aqua Libra ca pe ceva aproape obscen şi se retrase.

– Cred că tata n-avea nici cea mai vagă idee despre faptul că eşti homosexual.

– Mă dezamăgeşti. Eu sînt atrăgător.

– Nu e un adevăr general valabil. Să-i captezi atenţia ar fi trebuit să fii regina cea mai vestită a lumii. A fost un tip fără prihană. Mai mult decît ar fi fost bine pentru el. Concepţia lui asupra lumii a fost îngrozitor de neagră şi albă. Pur şi simplu, n-a existat loc în ea pentru ambiguităţi morale.

Mă etichetezi ambiguitate morală?

Pentru tata, da, ai fi fost. Să-ţi spun drept, pînă acum cîţiva ani, nu cred că pentru el era reală noţiunea de homosexual. Considera că e doar o fabulaţie sinistră, inventată pentru a-i păzi pe subalternii mai tineri de ceea ce obişnuia să numească „comportare de fătălăi". A avut un şoc cînd voi ăştia aţi început să ieşiţi din camere.

– Bietul om, trebuie că i-a fost tare greu, spuse Ronnie cu uşoară ironie.

– Într-un fel, da, cred că i-a fost, explică Michael, privind cu sobrietate spre prietenul lui. Uneori noi uităm ce a avut de îndurat generaţia lui. S-au născut cu atîtea iluzii despre lumea asta. Şi să li se ia totul...

Barmanul puse pe masă un gin tonic mare. Ronnie gustă, încuviinţă şi se relaxă. Ridică paharul. Femeia din colţ privi spre ei. Citea o carte, un roman subţirel de Anita Brookner, de care nu părea că era captivată.

– Pentru tatăl tău, Michael, murmură Ronnie. Să aibă parte de o eternitate fără prihană. Într-un paradis heterosexual.

– Fără egipteni, evrei sau femei încrezute, adăugă Michael, ridicînd şi el paharul.

– Nu eşti puţin cam aspru? îl întrebă Tom, uitîndu-se la el.

– Regret. Încă nu m-am obişnuit cu ideea. Cu nimic. Îmi pare rău că am fost cam repezit adineauri.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Dacă vrei să ştii adevărul, ai avut dreptate în mare măsură. N-am aranjat să ne vedem aici doar de dragul de a te compătimi. Regret dispariţia tatălui tău, dar este... am văzut o ocazie. De asta l-am convocat şi pe Ronnie. A venit aici cu un avion care a aterizat imediat după al tău.

– Mi-am imaginat că trebuie să fi fost cam aşa. Ar fi fost mult mai mult decît o coincidenţă faptul ca el să fie tocmai acum în oraş, comentă Michael, aşezîndu-se mai comod în fotoliu. Presupun că-mi vei spune la ce-ţi poate folosi cineva ca mine. Nu am acces la nici o informaţie pe care tu să n-o poţi avea în o sută de feluri, mai simplă şi mai completă. Nu am urechea cuiva foarte important. Îl ai pe Ronnie, propriii tăi agenţi, sursele tale

şi o mulţime de funcţionari civili compromişi. Nu ai nevoie de mine.

Tom privi în direcţia lui Ronnie Perrone.

– De ce nu-i spui tu, Ronnie?

Acesta lăsă din mînă G&T-ul pe măsuţă, scoase cu degetele felia de lămîie din pahar, o supse cu zgomot şi puse coaja pe tăviţă. Era un vechi obicei care încă îi strepezea dinţii lui Michael.

– Nu avem agenţi. Nu există nici o reţea.

– Nu există reţea? Ce naiba vreţi să spuneţi? Eu am pus bazele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, a fost cea mai bună reţea din Orientul Mijlociu.

– Acum două săptămîni, continuă Perrone, făcînd abstracţie de intervenţia lui Michael, cineva a început să scoată reţeaua din acţiune.

– Cum?

– Morţi sau în puşcărie. Nu s-a întîmplat peste noapte, dar pe la sîrşitul săptămînii trecute am rămas cu un singur operator radio şi o „cîrtiţă" la Securitatea Statului. Cine ştie, poate pînă mă întorc se duc şi ăia.

– Cum s-a putut întîmpla una ca asta? întrebă Michael, privind de la unul la celălalt.

– Dacă am şti, crezi că am discuta cu tine? zise Tom, aplecîndu-se puţin. Michael, sistemul de securitate a fost bun. Cel mai bun. L-am folosit pe cel desfăşurat de tine pe cînd lucrai la contraspionaj; aproape fără schimbări. Chiar dacă a fost o breşă, două, n-ar fi putut să ducă la mai mult de doi agenţi. Ronnie n-a ţinut o listă. Reţeaua era fie în capul lui, fie în computerul central din Vauxhall. Înţelegi ce-ţi spun?

– Vrei să zici că ori Ronnie şi-a aruncat pe apa sîmbetei propria reţea, ori cineva din Vauxhall a fost cumpărat pentru treaba asta.

– Da, eşti pe-aproape de realitate.

– Ce părere are C.I.A.? MOSSAD-ul? Nu le-aţi solicitat ajutorul?

Tom ridică din sprîncene întrebător.

- Vrei sa dau buzna în Grosvenor, să-i strîng mîna lui Bob Grossman şi să-i zic: „Hei, Bob, cineva din Vauxhall tocmai ne-a spulberat operaţiunea din Egipt. Ce-ai zice să ne dai o mînă de ajutor?“ Parcă îi văd reacţia. Ei n-au încredere în noi. MOSSAD-ul a încetat mai mult sau mai puţin comunicarea cu noi. Ai fost afară din circulaţie prea mult timp. Mai scuteşte-mă.

– Bănuiţi cam cine din Vauxhall ar putea să fie?

– Nu, spuse Tom, clătinînd din cap. Deja se gîndise serios la această problemă. Trebuie să fie cineva de foarte sus. Cel puţin un şef de birou, poate mai de sus. Numai cu o asemenea poziţie putea să aibă acces la dosare.

– Eşti sigur?

– Bineînţeles că nu. Securitatea a fost bună ani la rînd pînă acum. Percy Haviland a ordonat o verificare completă cînd a ajuns D.G.

– Să fie una dintre celelalte unităţi de informaţii? Ministerul Apărării, de pildă.

– Trebuie că glumeşti, Michael. Ce motive anume ar putea avea?

– Ce motiv ar putea avea cineva?

Tom negă cu o mişcare a capului.

– Ronnie?

Acesta ridică din umeri şi, de asemenea, dădu din cap în semn de negaţie.

– S-a mai întîmplat şi în altă parte? întrebă Michael.

– Din cîte ştim noi, nu, răspunse Holly.

– Aţi încercat să aflaţi? Aţi întrebat?

– Discret, foarte discret. Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu e o informaţie care să fie scoasă la iveală.

– Vrei să spui că n-ai spus nimănui încă? Tom dădu din nou din cap că nu, faţa lui căpătînd o mină posacă. Tom, trebuie să informezi pe cineva.

– Ronnie face rapoarte false. Ei bine, nu chiar false: reactualizează materiale mai vechi.

– Dar, dar nu se mai poate s-o ţină aşa la infinit. Aşa-i, Ronnie?

Acesta dădu din cap o singură dată, scurt. Michael își mută privirea de la unul la celălalt.

– Nu văd cum aş putea să vă ajut. N-am relaţii în Vauxhall şi nu e nimeni căruia să mă pot adresa. De ce nu vă duceţi direct la Percy să-i cereţi să facă o anchetă?

– În final aşa voi face dacă nu voi avea încotro. Pentru asta am nevoie de dovezi foarte convingătoare. Ronnie zice că intuieşte cam despre ce e vorba şi este nevoie de cineva să-l acopere. Are nevoie de unul care ştie ce face. Un profesionist.

– Eu sînt un ex-profesionist.

– Eşti mai bun decît cei mai mulţi pe care-i avem încă în teren, o ştii prea bine, Michael. N-avem timpul necesar să antrenăm pe altcineva.

– Sînt în afară, Tom. Am ieşit din motive serioase. Ştii asta mai bine decît oricine. N-ar trebui să-ţi explic tocmai ţie.

– Da, Michael, le cunosc, le respect şi nu ţi-am stat în cale pînă acum. Acum, am nevoie de tine. Se petrece ceva important, sînt sigur.

– Important?

– Ronnie, cred că e mai bine să-i explici tu.

Perrone luă o înghiţitură straşnică din pahar. La bar, un om în vîrstă comandă bere. De afară, peste liniştea din parcul St. James, sunetul sirenelor tulbura noaptea cu îndărătnicie.

– Am avut o sursă în Alexandria, începu el, se numea Barnabas. Acesta era un *múkhabarat*, funcţionar de rang superior. Nu era ofiţer, însă ştia să obţină informaţii bune. Frînturi mai mici sau mai mari, toate de înaltă calitate. Ceea ce era mai bun. Cam acum o lună, Barnabas mi-a spus ceva mai interesant decît de obicei. Un ofiţer *mukhabarat*, care răspundea de supravegherea grupurilor fundamentaliste, descoperise dovezi că între o anumită celulă Jama'at şi o organizaţie teroristă germană exista o legătură. Curios era că avusese loc şi o întîlnire între reprezentanţii celor două grupuri. Nicidecum în Germania, ci chiar aici, la Londra.

– Ronie mi-a trimis o copie a raportului prin fax, interveni Holly, şi am controlat toate dosarele mai vechi în legătură cu

chestiunea. Am verificat şi cu biroul german, dar n-am găsit absolut nimic. Mi s-a părut foarte greu de crezut. Dacă egiptenii ştiau de această întîlnire, nemţii şi noi înşine am fi prins ceva de veste. Am făcut un sondaj discret la Bundesamt für Verfassungsschutz. Bineînţeles, ei ştiau totul şi erau convinşi că noi sîntem la curent. A fost momentul în care am început să devin suspicios.

– Am discutat cu Tom şi am decis să tăcem o vreme, spuse Ronnie, privind agitat spre Michael. Putea să fie o simplă greşeală, dar, dacă nu era, nu doream să alertăm persoane care nu trebuia. Mi-am pus reţeaua în funcţiune şi am aşteptat să văd dacă apare ceva.

– Şi?

– Nu mare lucru, încuviinţă Perrone, dar suficient. S-a petrecut la Alexandria. Au fost cîteva întruniri şi la Cairo. Unele au fost cu nemţi, unele cu francezi, unele cu irlandezi. De fiecare dată cu alte grupări fundamentaliste. Aparent, nu există nici o legătură. Am aflat apoi un nume. Abu'Abd Allah al-Qurtubi. Ai auzit vreodată de el?

Michael dădu din cap în semn de negaţie.

– Nu, ar fi trebuit?

– Nu neapărat. Nici eu nu ştiu prea bine cine este. Pare a fi lumina călăuzitoare a unui grup radical a cărui denumire n-am reuşit s-o aflu. E ceva... Ezită, încruntîndu-se. Femeia citea în colţul ei. Bătrînul sorbi din bere. Pe scări se auzeau oameni urcînd. E ceva necurat cu al-Qurtubi, continuă Ronnie. Sursa mea principală din *mukhabarat* a amuţit imediat ce am menţionat acest nume. A zis că habar n-are, dar minţea. Am început să întreb pe ici, pe colo. Tot atunci au început asasinatele.

– Are legături aici, în ţara asta, Michael, interveni din nou Holly. Cred că are şi un prieten în Vauxhall. Poate are şi în alte părţi. Nu mă întreba de ce sau cum trebuie să aflu. Am nevoie de tine, Michael. Am nevoie de tine în Egipt.

Michael își termină băutura. Mîna de pe pahar îi tremura ușor. Îi reveniseră prea multe amintiri. Tocmai de asta se ferea. Nu regretase nici o clipă că plecase din serviciu.

– Ronnie, Tom, îmi pare rău. Nu-mi pot permite să mă las implicat din nou. Știți de ce am renunțat. Nu mai pot trece încă o dată prin toate.

– Nu-ți cer. Încercam doar ...

– Nu merge, Tom. Regret cu adevărat, dar ăsta ar trebui să fie răspunsul meu.

În momentele următoare Tom nu mai spuse nimic. Se uită la Ronnie care-și bea ginul și părea cufundat în gînduri. Acesta își ridică ochii din pahar și spuse cu expresia feței complet schimbată:

– Michael, ei încearcă să dea puterea fundamentaliștilor. Știi la fel de bine ca și mine ce poate însemna asta. E ceea ce de ani de zile încercăm să împiedicăm. Dacă se întîmplă... Făcu o pauză. Te rog, Michael... mai gîndește-te. Fă măcar atît pentru mine, vrei?

Scurta pledoarie a lui Ronnie îi sugeră lui Michael ceva foarte serios, dar pe care nu-l înțelegea. Era ca și cînd, o clipă, Ronie își dăduse masca jos. Ce văzuse oare? Deși nu putea fi sigur, lui Michael i se păru că văzuse un om foarte speriat. Speriat de ce?

– Cred că ar trebui să plec, zise Michael. Ezită, apoi se adresă lui Perrone. Am să reflectez, nu vreau să te las baltă, însă trebuie să mă gîndesc bine. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Da, înțeleg. Dar fă-o, te rog.

Tom Holly îl apucă pe Michael de braț.

– Crezi că vei avea posibilitatea să te întorci în oraș mîine seară?

– Dacă discutăm pe aceeași temă, mai bine nu. Trebuie să rezolv problema înmormîntării, abia apoi să încep să mă gîndesc.

– Nu te grăbi, Michael, îl sfătui Holly. Poți să te gîndești cît de profund vrei, însă aș dori să te văd mîine dacă reușești să vii.

E foarte important şi e legat de cu totul altă chestiune. Aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

– Nu-ţi pot promite. Nu poţi amîna pentru duminică?

– Mă tem că nu. Mîine seară e ultima şansă. Dacă nu se întîmpla să fie aici, nu mi-ar fi trecut prin cap. E o recepţie la Şcoala de Studii Orientale şi Africane. În bibliotecă. La ora şapte fix. Te rog, Michael, încearcă să fii acolo.

– Fac tot ce pot, Tom. Sincer, însă fără promisiuni.

Se ridicară toţi. Tom semnă pentru băuturi în contul lui şi plecară. Afară ploua încă. În bar, femeia goli paharul şi puse romanul deoparte. Îşi deschise poşeta şi îşi retuşă machiajul cu grijă. Închise oglinjoara, scoase un telefon portabil şi apăsă uşor tastele, formînd un număr din Vauxhall Cross.

CAPITOLUL PATRU

În ziua înmormîntării ploua mărunt fără oprire. Copacii din cimitir erau aproape desfrunziţi. Picăturile de ploaie se scurgeau pe crengile lor, ca nişte muguraşi firavi, dînd impresia anacronică de primăvară în plină toamnă. Lumina cenuşie cădea opacă peste monumentele funerare din granit şi marmură, peste capacele urnelor, părînd că rămîne agăţată de literele aurii ale numelor morţilor şi de aripile frînte ale îngerilor de piatră. Prin petalele inerte ale florilor uscate şi zdrenţuite foşnea vîntul. Potecile din cimitir erau mărginite de buruieni şi pline cu băltoace de diferite forme şi mărimi. Michael înainta spre groapă ca un pelerin a cărui căutare luase sfîrşit, dar pentru care împlinirea era la fel de departe ca oricînd.

Sosise în Oxford în noaptea care trecuse. Simplul fapt de a părăsi Londra fusese un coşmar. Uitase cum e să conducă în Anglia. Pe magistrala M 40 fuseseră numai blocaje. Înainte să se culce, petrecuse foarte puţin timp cu mama lui. Ea îi vorbise încet în arabă, simţind că frazele şi cuvintele aparţinînd trecutului ei îi aduc alinarea, vărsînd peste Michael un şuvoi de amintiri ale unui timp la fel de mort ca şi bărbatul a cărui soţie fusese. Cei de aici îşi manifestau atît de diferit durerea, spunea ea, încît o lăsaseră fără cuvinte, fără lacrimi, zdrobită. La înmormîntare nu urma să participe nici o rudă din familia ei, deşi primise tele-

foane şi telegrame de la unii pe care aproape că-i uitase. Era o străină într-o ţară străină şi niciodată pînă atunci exilul n-o copleşise cu atîta duritate şi cîinoşenie.

Aşa cum prevăzuse Tom Holly, fu puţină lume la înmormîntare. Ronald Hunt nu fusese un individ tocmai popular. Nu fuseră nici flori suficiente să acopere sicriul, la picioarele căruia era o coroană, compusă din trandafiri şi garoafe albe, o imitaţie a insignei regimentului din care făcuse parte. Doar cîţiva foşti tovarăşi de arme asistară la înmormîntarea propriu-zisă. În afara lor, cîteva rude. Carol era şi ea.

Nu stătea în firea lui Carol să scape o asemenea ocazie, gîndi Michael. Dar ocazie pentru ce, nu putea spune. Să facă vreun rău, presupuse. Să adauge mîhnirii lui necazurile ei imaginare, să dispreţuiască tot ce considera el că realizase de cînd se despărţiseră.

Arăta bine, nu se lăsase să „cadă“ după ce divorţaseră. Nu era stilul ei, bineînţeles. Avea părul blond strîns bine la spate cu o panglică neagră, purta o haină de caşmir, fără podoabe, iar pantofii Bruno Magli erau impecabili chiar după scurta plimbare pînă la groapă. Venise aici neînsoţită. Trăia încă singură sau, cel puţin, aşa pretindea; abaterile de la standard n-o aranjau. Carol era o maestră a vieţii duble. Pe toată lunga durată a căsniciei lor, Michael nu ghicise niciodată dimensiunile infidelităţii ei şi nu suspectase uşurinţa cu care-şi realiza duplicitatea. Veniseră la înmormîntare în aceeaşi maşină, prin grija expresă a lui Paul.

Aşa cum fusese plănuit, Paul oficiă slujba funebră. Înalt, cu o sutană neagră, lucioasă din cauza ploii, stătea lîngă mormîntul deschis al tatălui său ca lîngă al oricărui alt mort, mai mult preot decît fiu.

Vocea lui perfect modulată se ridica, fără ezitare, printre morminte. Îi tremură o singură dată, cînd pronunţă numele tatălui său. Nu dădea semne vizibile de mîhnire nici pe faţă, nici în atitudine. Cu toate acestea, Michael ştia că Paul era cel mai sfîşiat de durere şi cel mai părăsit.

Ei doi avuseseră foarte puţin ocazia să vorbească în seara anterioară. De aproape un an stătea şi Paul în Cairo şi se mai

vedeau din cînd în cînd. Nu erau foarte apropiaţi, dar nu se duşmăneau. Între ei era o distanţă, o separaţie pe care amîndoi o regretau şi pe care nici unul nu ştia cum s-o reducă sau cum s-o recupereze. Veniseră cu acelaşi avion la Heathrow. Paul plecase direct la Oxford, în timp ce Michael rămăsese la Londra pentru întîlnirea cu Tom Holly. Cînd menţionase în avion numele acestuia, Paul tăcuse, dar Michael simţise că-l dezaprobă; şi mai simţise ceva. Ceva ce semăna puţin a frică sau nelinişte.

Michael o ţinu pe mama sa de braţ tot timpul serviciului funerar. Acum era bătrînă şi firavă, iar el se gîndea că-l va urma curînd pe tatăl lui. Ce mai rămăsese pentru ea, fără el, în locul acesta rece şi neprimitor, în această Anglie care nu mai era la fel cu cea în care fusese adusă cu atîţia ani în urmă?

O clipă se gîndi să-i sugereze să se întoarcă cu el şi Paul la Cairo, unde mai avea familie şi putea să-şi ducă zilele în pace, pînă la sfîrşit. Se împăcase cu soarta, cu ani în urmă, cînd alesese să se rupă complet de ţara care n-o reţinuse cu adevărat niciodată. Şi dacă Tom Holly avea dreptate şi fundamentaliştii luau puterea în Egipt, era şi mai puţin probabil ca o creştină în vîrstă să moară liniştită. Era deja aranjat să stea cu sora lor Anna şi cu soţul acesteia.

Se întoarseră la maşini împreună, Michael şi Paul încadrînd-o pe mama lor, fiecare ţinînd-o de cîte un braţ. Între ei, era atît de subţirică, iar părul grizonat îi ieşea rebel de sub pălărie. În spatele lor veneau Carol şi Anna, păstrînd distanţa. Pe măsură ce se îndepărtau, puteau auzi ropotul sacadat şi constant al picăturilor de ploaie pe capacul de lemn al coşciugului.

– Tatălui vostru nu i-a plăcut niciodată ploaia, le spuse mama lor. Obişnuia să spună că din această cauză ar fi trebuit să se mute înapoi în Egipt. Acum nu mai e cazul.

– Ştii bine că nu s-ar fi dus, oricum, mamă, vorbi Michael. Îi cunoşteai sentimentele pentru locul acela.

– Era singur, şopti ea, încuviinţînd din cap, foarte singur. Nu venea nimeni să-l viziteze. Aproape nimeni.

Drumul spre casă avu loc în linişte. Carol privea prin geam, gînditoare. Din cînd în cînd, întorcea capul spre Michael, care o

evita. Ştia că încerca să-l facă să se simtă vinovat pentru că o părăsise, pentru că se ţinea departe de ea, pentru că nu-i trecuse cu vederea infidelităţile. Limuzina parcurse solemn drumul spre micuţa casă din Headington. Existau atît de multe feluri de moarte, atît de multe feluri de înmormîntări.

O dată intraţi, Paul îl trase pe Michael deoparte.

– Michael, te rog foarte mult, este jenant s-o ignori la nesfîrşit pe Carol. A făcut efortul de a fi aici azi. Gîndeşte-te la mama, cel puţin.

– Nu-i chiar aşa de uşor, nici simplu. Tu ştii asta.

– Ştiu doar că ai o problemă de rezolvat şi nu dai impresia că încerci să-i cauţi o soluţie.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu ştii nimic despre căsătorie.

Paul se înroşi şi-şi plecă privirea. De undeva din spatele lui, din sufragerie, se auzeau voci încordate. Fiecare încerca cu disperare să fie politicos, să se comporte bine, să ocolească subiectele spinoase pe care le aveau în minte.

– Nu e nevoie să-mi aminteşti, Michael. Este un subiect pe care preoţii încearcă să-l ocolească. Eu sînt preot, iar tu eşti fratele meu, aşa că trebuie să încerc. Cîndva ai iubit-o pe Carol, ştiu asta mai bine decît oricine. Nu oboseai să-mi povesteşti despre ea, despre cît de minunată este. Aţi fost soţ şi soţie cincisprezeze ani, un timp suficient pentru un cuplu să înveţe să suporte greşelile reciproce. Ştiu că ea poate fi dificilă, însă, cu siguranţă...

– Paul, am încetat s-o iubesc încă din primul an. În momentul despărţirii o uram de atîta vreme, încît nici nu-mi mai aminteam cum era cînd o iubeam. Dacă aş fi găsit pe altcineva, numai Dumnezeu ştie, aş fi părăsit-o mai devreme.

Paul se crispă.

– Ştii că nu comentez asta, Michael.

E greu să vorbeşti cu propriul frate cînd acesta este preot. Lui Michael nu-i fusese uşor niciodată să i se adreseze fratelui său mai tînăr cu „părinte" sau să-l considere altceva decît copilul pe care-l ştia, ca şi cînd nu îmbătrîniseră şi nu se îndepărtaseră. Timpul trece. Dumnezeu introduce spaţii în viaţa celor

cunoscuți. Sau le introducem noi înșine din cauza plictiselii, din cauza unei speranțe a lunecării spre sinucidere. Michael se înfioră.

– Nu poți comenta ca preot? Sau ca frate?

– Te rog, Michael, nu începe din nou. Știi bine că nu duce la nimic.

– Atunci, ca frate. Nu am nevoie de binecuvîntare, ci de înțelegere.

Paul ridică din sprîncene. Moștenise mai multe din trăsăturile tatălui său decît fratele lui. Cu toate că era mai mic, părea cel mai în vîrstă dintre ei. Avea părul șaten deschis, aproape blond, ochii reci, lipsiți de intensitatea celor ai lui Michael, înconjurați de riduri mici care coborau pe obraji și urcau spre frunte. Nu erau linii ale rîsului, ci tributul plătit anilor de studiu și rugă asiduă, cărări făcute în pielea lui de cunoaștere și credință, cicatrice ale unor răni mult mai adînci. Paul Hunt era, în primul rînd, iezuit prin formație și, în al doilea rînd, bărbat.

– Înțelegerea mea? Vrei să spui că nu dragostea mea?

Michael îl privi în tăcere.

– Da, spuse apoi. Presupun că dragostea ta.

Paul păru că tocmai luase o decizie. Făcu un pas înainte și-l cuprinse pe Michael în brațe, apoi, tulburat, începu să plîngă. Acesta răspunse îmbrățișării, simțind că frățiorul lui parcă se transformase într-un bărbat neîndemînatic, în haine negre, ca într-un joc de travesti în care solemnitatea sobră devenise lacrimi adevărate, iar mîhnirea depășea cu mult barierele acestora.

Încetul cu încetul, lacrimile lui Paul făcură loc suspinelor. Se retrase ușor din brațele fratelui său, fără să-l privească, jenat că-și dăduse la iveală latura vulnerabilă.

Michael gîndi că, uneori, fratele său își purta sutana ca o platoșă, așa ca unii medici halatul alb și unii soldați insigne ale regimentului din care făceau parte. Paul era un iezuit, un preot al gîndirii, cu înaltă pregătire și înaltă valoare morală. Înainte de a fi trimis la Cairo, petrecuse cîțiva ani buni la Vatican, unde lucrase la Secretariatul de Stat. Oricare i-ar fi fost slăbiciunile, reușise de foarte multă vreme să le țină foarte bine ascunse.

– Regret, murmură într-un sfîrşit.

– N-ai pentru ce să te scuzi, şopti Michael. Mi-aş dori să simt şi eu aşa. Întrucît Paul tăcea, continuă: Să mergem în grădină. Simt nevoia de aer şi cred că ploaia s-a oprit de-acum.

Cînd trecură prin bucătărie, auziră o frîntură de ştire de la radioul pe care îl deschisese unul din copiii Annei. Bilanţul morţilor de la King's Cross ajunsese la o sută nouăsprezece şi continua să crească serios în următoarele săptămîni, în urma decesului celor foarte grav răniţi. Paul ezită, ascultînd, înainte să iasă pe uşă. Păru să manifeste un interes deosebit pentru transmisiune.

Cînd amîndoi erau mici, grădina era pentru ei un adevărat tărîm de posibilităţi neexplorate. Se schimbase puţin de atunci. Bătrîna magazie de vară încă se sprijinea pe grinzile putrezite, copacul bătrîn era încă aplecat deasupra ei, iar ghivecele din ceramică erau înşirate de-a lungul serei, cum fuseseră întotdeauna. Schimbările vor începe abia de-acum? se întreba Michael după moartea tatei. Acest eveniment, care cu treizeci de ani în urmă ar fi fost un cataclism, va smulge frunzele, va dezrădăcina plantele, aducînd grădina în paragină şi ruină, în sfîrşit?

Sau poate schimbările reale începuseră în ei în adolescenţă, cînd îşi dirijaseră energiile de la peluză, de la tufele veşnic verzi spre întreaga lume? Grădina era acum cu mult mai mică şi cu mult mai îngustă. Se îndreptară spre magazie şi intrară în ea, ca nişte şcolari chiulangii. Azi însă era totul mort, nu mai era nici o şcoală de care să se ascundă.

Paul vorbi despre tatăl lor, iar Michael ascultă un torent de amintiri şi regrete. Erau unele întîmplări pe care şi le amintea, altele din care fusese exclus sau se autoexclusese. Pe scurt, în magazia umedă, plină de mirosul frunzelor putrede, tatăl lor fusese readus la viaţă.

– Nu l-ai cunoscut cu adevărat niciodată, aşa-i, Michael? Acesta tăcu, şi Paul continuă: Ai încercat, totuşi, nu-i aşa? Eu cred că ai încercat din greu. Înrolîndu-te în armată, servindu-ţi ţara, toate acestea. Încercai să fii ca el.

– Cred că da. Sau am încercat să-l fac să mă placă. N-a mers. M-am înrolat în regimentul care nu trebuia, am optat pentru informaţii, m-am înrolat în S.I.S. Nimic nu l-a mulţumit niciodată.

– Cred că l-ai mulţumit mai mult decît ţi-ai dat seama, Michael. Te invidia puţin; ştiai?

Michael îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu-mi pot imagina.

– Totuşi, este adevărat. Ai avut minte, ai obţinut toate posturile pe care le-ai vrut, ai fost un ofiţer cunoscut.

– Totdeauna am crezut că detestă soldaţii cu minte.

– Asta era doar faţada pe care o arbora, rîse Paul. Cred că faptul că n-ai înţeles ce hoţ bătrîn era a avut mult de-a face cu ceea ce n-a mers între voi. L-ai luat prea în serios. Se juca cu tine, şi tu te ridicai să înghiţi momeala lui, ca un peşte sinucigaş. Nu, a admirat ceea ce ai făcut. Obişnuia să mi te laude. Paul ezită. N-a prea înţeles de ce ai părăsit serviciul de informaţii atît de curînd după ce ţi-ai luat postul din Londra în primire. Nici unul dintre noi n-a înţeles.

Michael se uită în ochii fratelui său.

– Nici tu?

– N-ai explicat niciodată.

– Nu. Presupun că n-am făcut-o. N-ar fi fost prea uşor şi nu foarte simplu. În realitate, nu-i mult de zis. Am fost nevoit să trădez pe cineva foarte apropiat.

– O femeie?

– Nu, un bărbat. Un alt agent. Un israelian. Se opri brusc. Nu-ţi pot da detalii. Am avut de ales între a-l da pe mîna egiptenilor şi a lăsa să moară o mulţime de oameni. A fost cu mult mai

greu decît îţi poţi imagina. Îi cunoşteam foarte bine soţia şi copiii. Pe deasupra, mai era şi situaţia mea cu Carol. Cred că aveam nevoie de o pauză, de un început nou, de o viaţă nouă, presupun.

– Ai găsit-o?

– Nu tocmai. Poţi să-ţi schimbi hainele şi casa, chiar şi preferinţele muzicale, dar pe dinăuntru rămîi acelaşi. Nu mai întreba nimic despre asta, Paul. Nu acum. Zîmbi. Nu cîtă vreme eşti îmbrăcat în hainele astea.

– Sînt bucuros că am vorbit.

– Da, şi eu.

– Michael... Paul ezită. Ascultă, nu ştiu ce vrea Tom Holly să faci şi ştiu că nu-i treaba mea, oricum, dar... Încearcă să te gîndeşti de două ori, despre orice-ar fi vorba. Lasă lucrurile să rămînă aşa cum sînt. E mai bine.

– Cum de ştii atît de multe despre Tom Holly, aşa dintr-o dată?

– Nu ne petrecem chiar toată vremea în rugăciuni. Vaticanul este un loc de decantare pentru tot felul de informaţii.

– Ce faci tu acolo, Paul, mai exact?

Paul zîmbi, strînse mîna lui Michael şi, fără să răspundă la întrebare, se ridică în picioare.

– Trebuie să merg înăuntru. Mama s-o fi întrebat ce e cu noi. Vii şi tu?

– Mai rămîn aici un pic, Paul, dacă nu te deranjează. Trebuie să mă gîndesc bine la ceva. Mai vorbim. Dacă nu aici, cînd ne vom întîlni la Cairo.

Paul încuviinţă şi părăsi baraca. Michael rămase să-l privească cum se îndepărta pe alee, un bărbat a cărui manifestare a durerii umane era doar în confesor şi poate nici acolo. Pentru întîia oară, Michael îşi dădea seama că lumea căreia aparţinea fratele său era mai secretă decît cea în care fusese el însuşi pînă

cu cîţiva ani în urmă şi de care se simţea atras, împotriva voinţei sale.

Ştia că trebuie să fie în casă, vorbind cu rudele, depănînd amintiri despre tatăl său, cu ochii în fotografii vechi şi tăind felii de tort pentru oaspeţi. În acest moment avea nevoie să fie aici singur. Magazia era mai mult decît un memorial pentru el. Copil şi adolescent fiind, venea adesea aici să analizeze profund cîte o idee. Primele temeri, primele dileme morale, tentaţiile tinereţii. Privi spre pînzele de păianjeni, la pereţii nevăruiţi şi încercă să vadă mai departe de implicaţile despre care îi vorbise Tom Holly. Se lăsa întunericul.

– M-am gîndit că s-ar putea să te găsesc aici, auzi o voce în spatele lui.

Cînd se răsuci spre direcţia din care venea vocea, o văzu pe Carol în uşă, zîmbindu-i.

CAPITOLUL CINCI

– M-ai ignorat toată ziua, Michael. Nici măcar un contact vizual.

– Contact vizual. Presupuse că făcea vreun curs de consilier sau ceva asemănător. Carol avusese întotdeauna capacitatea inepuizabilă de a participa la tot soiul de programe prin care se autoperfecţiona. Nu avem de discutat despre nimic, Carol, îi spuse. Am tot vorbit înainte. De zeci de ori. Acum e prea tîrziu.

– Niciodată nu e prea tîrziu să încerci să comunici cu cineva, Michael. Noi doi nu avem de ales. Sîntem căsătoriţi încă. Sînt încă soţia ta chiar dacă refuzi să mai ai de-a face cu mine. Trecuse de uşă şi stătea acum în picioare lîngă scaunul pe care Paul îl lăsase liber. Nu te deranjează dacă mă aşez, nu-i aşa, Michael?

– Fă-te comodă, zise el. Locul îţi aparţine, eu tocmai plecam.

– N-ai s-o poţi ţine tot într-o fugă. Nu poţi pleca, pur şi simplu, din faţa oricărei mici dileme. Eu, serviciul... ezită o clipă... tatăl tău.

– Nu consider că acum e cel mai potrivit moment să discutăm problemele dintre mine şi tatăl meu.

– De ce nu? Nu eşti tocmai mut de durere. Sau, poate, eşti? Punctul tău forte n-au fost emoţiile, nu-i aşa, Michael? Mă tem că abia acum te lupţi cu multe dintre ele. N-am nici un gînd să

stau deoparte. Voi sta lipită de tine ca cleiul, iar dacă va fi necesar, voi veni cu tine la Cairo.

– Îţi iroseşti suflul, Carol. Să ne vedem de viaţa noastră fiecare, separat. Calea asta este cea mai bună.

– Crezi? Poate pentru tine, dar nu pentru mine. M-ai lăsat în pragul iadului. Eşti catolic, deci nu vei fi de acord să divorţăm, nu vei fi de acord să mă căsătoresc cu altcineva. Am discutat cu Paul despre o anulare, însă mi-a spus că nu este posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael, nu putem continua în felul ăsta. Nu e normal.

– Ce vrei să fac? Mă vrei înapoi? Despre asta este vorba?

– Nu fi atît de prost, Michael. Acesta este ultimul lucru pe care fiecare din noi l-ar dori, ştii prea bine.

– Atunci, ce? Ce anume doreşti? Dacă e vorba de bani, nu am. Nu cîştig nici măcar cît aveam cînd lucram pentru Serviciul de Informaţii.

– Sînt însărcinată.

Lăsă bomba să cadă aproape fără premeditare, ca şi cînd starea ei apăruse ca un gînd întîrziat. Amîndoi depuseseră eforturi permanente timp de cincisprezece ani să facă un copil. Acest fapt se transformase în ţelul căsătoriei lor, depăşise chiar lipsa de dragoste dintre ei, îi aruncase pe amîndoi iarăşi şi iarăşi în goana după fertilitate.

– Imposibil, spuse el.

– De ce? Din cauză că vina nu ţi-a aparţinut niciodată? Vrei să mă faci să vomit, Michael?

Cumva, o crezu.

– Cu cine? A fost cineva pe care-l cunosc?

– N-aş lăsa pe nici unul dintre prietenii tăi să se apropie de mine, nici la o milă. Dacă trebuie să ştii, numele lui este Simon şi are un restaurant în Hampstead... Şi n-ai de ce să-mi arunci privirea asta.

– Care, Carol? Cum mă uit la tine?

– Nu ştiu. Cu căutătura asta care spune cam aşa: „Hai s-o punem la locul ei şi să-i arătăm cine e şeful.“ Ei bine, nu se poate să ignori chiar tot, supraomule. Micuţa Carol trebuie să-şi

trăiască propria ei viață. Vreau să divorțez, Michael, și ai să fii al naibii de acord cu el.

– Nu este nevoie să înjuri. Făcu o pauză. N-ai putut folosi anticoncepționale?

– Tu ai fost întotdeauna un mic rahat ipocrit, nu-i așa? „Sînt catolic, nu pot divorța“, dar acum ai schimbat placa: „N-ai putut folosi anticoncepționale?“ Ce ghimpe obositor ești.

El închise ochii. Scena îi era dezgustător de familiară.

– Ce fel de restaurant este?

– Ce?

– Ce restaurant? Nu sună a fi nici italienesc, nici chinezesc. E ceva scump nu-i așa? Cu coloane de marmură falsă și luminație subtilă? Cu clientelă formată din directori de reclamă și soțiile lor lacome?

– Ce legătura dracului are asta cu restul?

– Potolește-te, Carol. Vreau să știu și eu cîte ceva despre acest minunat bărbat fecund, despre această ultimă achiziție. Acest om care a reușit ceea ce n-au putut mulți dintre noi. E însurat? Divorțat? Are și alți copii? Cîteva duzini, îmi imaginez.

– Da, spuse ea, inspirînd adînc și reprimîndu-și furia, e divorțat. Are doi copii, un băiat și o fată. Nevastă-sa l-a părăsit pentru unul dintre bucătarii lor.

– Fără îndoială că dorea bucătărie personală de înaltă calitate.

– Uite ce e, n-am venit aici să te determin să faci remarci răutăcioase despre Simon. El nu intră în asta.

– Mai degrabă gîndesc că tocmai a făcut-o. Cred că a intrat mai mult decît o dată... Sau a fost o chestie de o singură noapte și tu acum îți ceri drepturile ...

Îl lovi, o lovitură grea și puternică peste obraz. El nici măcar nu clipi, ca și cînd prevăzuse și îi anticipase venirea. Îl ustura însă numai pe dinafară. Storsese din el simțul durerii cu multă vreme înainte. Și dragostea. Toată.

– Nu te obosi cu scuzele, spuse el.

– Michael am nevoie de divorţul ăsta. Numai aşa mă pot mărita cu Simon. O datorăm copilului. Şi celorlalţi copii ai lui. Gîndeşte-te la copil, cel puţin.

– La copil mă şi gîndesc. Totdeauna mă voi gîndi la copil. Dacă vrei să divorţezi, de ce nu depui actele?

– Nu-i chiar aşa de simplu, ştii şi tu. Am nevoie de consimţămîntul tău. Ne-am separat de peste doi ani. Dacă nu te opui, putem să rezolvăm lucrurile fără probleme.

– Peste încă doi ani nu vei mai avea nevoie de acordul meu, aşa că de ce nu poţi să aştepţi? Bebeluşul nu va şti diferenţa.

– Dar vor şti alţii. Vom fi de rîsul lumii.

– Deci asta e. Asta te roade pe tine. Ţi-e teamă că lumea va rîde de tine şi de iubiţelul tău.

– Michael, de ce eşti aşa? Se mînie din nou. Nici măcar nu crezi în Dumnezeu! Ce importanţă poate avea pentru tine?

– Nu pot să divorţez fiindcă asta ar ucide-o pe mama. Tata e mort şi e scutit de toate astea, slavă Domnului. Trebuie să mă gîndesc la familie.

– La familia ta? Vrei să spui la nenorocitul de frate al tău, popa? A fost favoritul lui tăticu', şi tu a trebuit să te dai peste cap ca să dovedeşti că faci parte din clan. S-ar putea să nu crezi în Dumnezeu, dar eşti un bun catolic. Asta laşi tu să se vadă din afară, nu-i aşa?

– Ajunge, Carol...

– Ba nu. Motivele tale nu sînt fondate, Michael. Poate nu sînt o sfîntă, dar, cel puţin, am o bază. Nu-ţi face griji, nu te voi pune într-o situaţie jenantă. Îmi voi lua „la revedere" de la scumpa ta mamă şi voi pleca. Nu ştiu dacă ai de gînd să rămîi foarte mult la Londra. Dacă rămîi şi te decizi să discutăm asta cum trebuie, ca o persoană civilizată, ai numărul meu de telefon. Şi nu te teme că va trebui să stai de vorbă cu Simon, căci petrece cel mai mult timp la blestematul lui de restaurant.

Se răsuci brusc şi ieşi. Parfumul ei rămase o clipă, distingîndu-se de mirosurile din magazia umedă. Michael recunoscu marca Guerlain, Jicky sau Jardin de Bagatelle. Era ca şi cînd primăvara venise peste grădini şi întorsese totul pe dos.

Mirosul puternic îi trezise amintiri pe care prefera să le țină bine ascunse.

Ieşi şi el din magazie. După-amiaza, ca şi el, devenise întunecată încetul cu încetul. Ar fi vrut să fie înapoi la Cairo, unde toamna nu-ţi sfîşia inima cu atîta forţă. Privi la ceas. Era încă suficient timp să ajungă la Londra.

CAPITOLUL ŞASE

Trecuseră cîţiva ani buni de la ultima vizită a lui Michael la Şcoala de Studii Orientale Arabe. Dacă-şi amintea bine, fusese să audieze discursul lui Pierre Cachia pe tema literaturii arabe moderne. În decursul anului petrecut la Vauxhall House venise cu regularitate la Bloomsbury, să participe la cursuri, seminarii şi să uzeze de excelentele facilităţi ale bibliotecii.

Din această cauză, cînd deschise uşa unde avea loc recepţia, se simţi copleşit. Recunoscu pe cîţiva de la Ministerul de Externe, doi diplomaţi de la ambasadele arabe, printre care cîţiva egipteni. Pe lîngă aceştia mişuna o mulţime diversă de academicieni, aduşi din Europa şi din Orientul Mijlociu, în care se deosebeau evident şi cîţiva americani invitaţi acolo pentru a întregi decorul. Aşa cum se informase în foaier, tema seminarului era „Monumentele funerare de la Huya şi Meryre II", un subiect despre care el nu ştia absolut nimic.

În timp ce încerca să se servească cu un pahar de vin prost, bulgăresc, de la bufet, fu agăţat de un profesor japonez chel care tocmai „terminase" doi danezi, un italian şi un absolvent american de la Milwaukee. Ochelarii cu rame de baga păreau să fi fost furnizaţi de o firmă specializată în costume din recuzita Celui de

al Doilea Război Mondial. Michael îşi simţi braţul prins în strînsoarea fermă a unei mîini.

– Profesorul Jurgens face o greşeală serioasă, nu credeţi? Ignoră lucrarea mea despre peretele de vest al mormîntului de la Huya. Peretele are inscripţia datată pînă în anul al doisprezecelea, corect, dar în inscripţie este folosită forma Re-Aten a numelui. Astfel, mormîntul trebuie plasat în a doua jumătate a anului al optulea. De asemenea, luînd în consideraţie pictura cu cele şase fiice pe peretele de est al mormîntului Meryre, constatăm că pe cel al lui Huya sînt doar patru. Dar...

– Scuzaţi-mă, dar trebuie să-l scot pe profesorul Hunt din mîinile dumneavoastră.

Vocea lui Tom Holly nu sunase niciodată aşa de binevenită.

– Tom, ai picat la timp, oftă uşurat Michael în timp ce-şi făcea loc printre grupurile de arheologi zeloşi. În spatele lor, savantul japonez se uita în jurul lui, atent, căutîndu-şi următoarea victimă. Michael se juca, balansînd paharul într-o mînă şi în cealaltă un aperitiv: o combinaţie dintr-o scobitoare înfiptă în bucăţele de şuncă, de ananas şi de brînză grasă. Tom îl conduse într-un spaţiu liber, în mijlocul holului.

– Michael, îmi pare foarte rău. Pur şi simplu, n-am putut să ajung la înmormîntare. A apărut ceva în ultimul moment şi n-am putut să mai plec. Probabil îţi aminteşti cum este.

– E-n ordine. Nici nu te aşteptam cu adevărat.

– Ai primit însă jerba mea în condiţii bune?

– Jerba? O, da. Crinii. A fost de bun-gust şi mamei i-a plăcut foarte mult.

– E bine?

– Ei... o să treacă şi prin asta. Pe mine mă îngrijorează după aceea. Era dependentă în mare măsură de tata. Nu doar compania lui, dar... el a fost lumea ei după plecarea din Egipt. Din partea ei n-a existat nici o dorinţă de a se întoarce, cel puţin la

început, cînd a venit în Anglia. Poate după aceea, prin anii '70, o perioadă, dar pe atunci era deja tîrziu. Acum e chiar prea tîrziu.

– Nu i-aş recomanda să se întoarcă, Michael.

– Nu s-a gîndit cu adevărat...

– Vorbesc serios, Michael. Ai încredere în mine. Lucrurile se vor înrăutăţi pentru copţi. Tare. Făcu o pauză. Zici că a apreciat jerba?

– Nu prea ştia ce se întîmplă. Am citit cartea ta de vizită, pe toate, dar ei nu le-au reţinut. Nu erau aşa de multe. Au fost lăsate pe mai tîrziu.

– Mulţumesc că ai venit, Michael. Îmi pare rău că ţi-am cerut să vii în seara asta.

– Să fiu cinstit, m-am bucurat să plec.

– Carol? Se încruntă Tom. N-a renunţat, nu-i aşa? Michael încuviinţă. Ce păcat, confirmă Tom. Ar fi făcut mai bine să stea deoparte. Carol n-a fost niciodată o persoană cu tact.

– E gravidă, Tom. Vrea să-mi dau acordul să divorţăm.

Tom recepţionă ştirea cu calm. O cunoscuse pe Carol imediat după ce ea şi Michael începuseră să iasă împreună. La început fusese gelos pe succesul prietenului său în cucerirea acestei femei atrăgătoare şi sofisticate. Trecuse ceva vreme pînă să-şi dea seama care era adevărul sau atît din el cît putuse să-şi dea seama.

– Şi vei accepta?

– Să divorţez? Ştii bine că este imposibil.

– Este? M-aş mai gîndi, Michael, în locul tău. Aş face-o foarte serios. Ar putea fi cea mai bună mutare făcută vreodată.

– Ai spus că ai vrea să cunosc pe cineva, schimbă vorba Michael. Hai să o facem. El a venit?

– Pe-aici, îl invită. Acolo, în colţul acela cu ghivece cu plante.

Lîngă un palmier de interior, în ultimele faze a ceea ce, fără îndoială, fusese un lent şi mut declin, stătea un grup de aca-

demicieni arabi care vorbeau tare. Michael sesiză că subiectul nu era arheologia, ci politica; mai precis, ameninţarea libertăţilor civile de către fundamentalişti. Erau trei bărbaţi şi o femeie. Ea părea că se ceartă cu unul dintre cei trei.

– Este încă cea mai bună speranţă de a scăpa de bagajele colonialismului, spunea bărbatul. Nasser-iştii n-au reuşit să implementeze nici pe jumătate politica lor. În ultimii zece ani am devenit mai legaţi de Vest decît oricînd. Dacă vrem independenţă autohtonă, trebuie să luăm măsuri radicale. Cei din Gruparea Jama'at sînt singurii care au un program clar. Este necesar să ne legăm soarta de ei, altfel...

– E simplu să spui asta, îl întrerupse femeia. Tu nu eşti femeie. Nu iei în calcul că tot ce-ai muncit, tot ce-ai cîştigat poate fi spulberat într-o clipă de o legislaţie retrogradă.

Unul dintre bărbaţii de lîngă ea se sprijini de masă, şi Michael putu s-o vadă bine pentru prima oară. Simţi că înţepeneşte cu tot cu încăpere şi cu vocile din jur. I se tăiase respiraţia şi nu-i păsa dacă o va mai face vreodată. Umbrele mişcătoare, fumul de ţigară, gesturile şi mimica, rîsetele, clinchetul de pahare, fluturatul şervețelelor, toate erau nemişcate. Înghiţi în sec, foarte încet. Singurul lucru care se mişca era faţa ei, iar atenţia lui era focalizată pe buzele ei; îi auzea doar vocea, nimic altceva.

Ea ridică privirea şi-l văzu. Se înroşi pe măsură ce ochii îi rămaseră fixaţi pe figura lui. Fu sigur că ea îi putea citi gîndurile. Se simţea ca şi cînd ar fi fost gol puşcă în mijlocul atenţiei tuturor. Apoi ea se uită în altă direcţie, continuînd să vorbească.

– N-o să te oblige să porţi văl, spuse ea, sau să stai acasă, să faci copii şi mîncare, dar ce se va întîmpla cu o femeie ca mine? Eu...

– Doctor Manfaluti... Tom captă atenţia vorbitoarei. Vorbi în arabă. Regret că vă întrerup, dar voiam să vă prezint lui

Michael Hunt de la Universitatea Americană din Cairo. Vă amintiţi că v-am vorbit despre el acum cîteva zile.

Femeia tăcu şi se întoarse, încruntîndu-se. Se însenină cînd îl văzu pe Tom. Se exprimă în engleză:

– Domnule Holly, aţi reuşit pînă la urmă. Mă bucur foarte mult. Se întoarse apoi spre ceilalţi şi se scuză. Îmi pare rău, domnul Holly are cîteva probleme de discutat cu mine. Poate vom relua subiectul acesta mai tîrziu.

Bărbaţii se dădură la o parte, făcîndu-i loc să treacă. Ea veni direct la Tom şi-i strînse mîna cu căldură.

– Mulţumesc că m-aţi scos din chestia aceea, şopti ea. Nimic nu mi-e mai urît decît liberalii care ţin partea fanaticilor religioşi, fiindcă li se pare că le servesc interesele. Doamne, ai fi crezut că au învăţat lecţia după ceea ce s-a întîmplat în Iran.

Ieşiseră din raza auditivă a oricui.

– Doctore Manfaluti, acesta este Michael Hunt. Michael, A'isha Manfaluti.

Ea zîmbi şi întinse mîna. Nu era atît de frumoasă ca şi Carol, nu atît de înaltă, nici la fel de parfumată, nici atît de bine îmbrăcată. Nimic, gîndi el, care să aducă cu Carol. S-ar fi putut uita la ea ore întregi, fără să clipească o dată sau să-şi mute privirea. Îi simţi mîna într-a lui. Ea se uita direct în ochii lui, uşor amuzată, se gîndi el.

– Domnule Hunt. Am auzit multe despre dumneavoastră.

– Oh? Ce v-o fi spus Tom? Ştiţi că este un mincinos notoriu.

– Tom? Ah, vreţi să spuneţi domnul Holly. Mi-a spus foarte puţin. Am dreptate? Zîmbi spre Tom. Am auzit însă despre dumneavoastră de la prietenii pe care-i aveţi în Universitatea Americană. Am spioni pretutindeni. Îl cunoaşteţi pe Riaz Wahba, nu-i aşa? Şi pe Nabil Faraj?

– Sigur că da. Amîndoi se ocupă de sociologie. Am colaborat la cîteva cursuri.

Observă că ea nu-i dăduse drumul mîinii. Mintea îi era într-un soi de vîrtej pe care-și amintea că-l mai simțise în adolescență. Ca și cînd n-ar fi văzut nici o femeie pînă atunci în viață.

– Sînteți aici să faceți o cercetare, domnule Hunt?

Își trase mîna, foarte încet, i se păru lui. Își simți pielea electrizată de atingere.

Îi aruncă o privire lui Tom.

– Îmi pare rău, Michael. N-am avut nici o șansă să...

– Mi-a murit tatăl. Am venit în Anglia pentru înmormîntare. A avut loc în această dimineață.

Expresia feței ei se schimbă. Nu cum s-ar fi schimbat a lui Carol, într-o compasiune simulată, ci foarte naturală, ca și cînd erau prieteni buni de multă vreme. Aproape că avu senzația că o cunoștea de cînd lumea.

– Îmi pare extraordinar de rău. N-am avut intenția...

– Nu este nevoie de scuze. Acum e gata. Era... Noi doi n-am fost niciodată foarte apropiați.

Se întreba de ce îi ieșise tocmai asta din gură în fața unei persoane pe care tocmai o cunoscuse.

– Totuși. Nu se poate să fi fost ușor.

– Nu, răspunse el. N-a fost.

Ea își duse mîna la frunte să-și aranjeze o șuviță de păr rebelă. El remarcă inelul de pe degetul ei și simți ceva înghețînd înlăuntrul său.

– Ei bine, de ce nu v-aș lăsa singuri? sugeră Tom. Mai sînt aici cîțiva cu care trebuie să mai schimb cîteva vorbe. N-o lăsa pe doctor Manfaluti să te vrăjească prea mult. Mai avem încă de discutat chestiunea cealaltă. Cînd te simți pregătit.

Înainte ca Michael să-l poată opri, Tom se depărtase deja, lăsîndu-i în colțul acela gol. Observă că ea nu avea nimic de mîncat, nici de băut.

– Îmi dați voie să vă aduc ceva de băut? întrebă el. Vin? Sau suc de fructe?

– Ce amabil. Da, vă rog, dar nu suc de fructe. Totdeauna au şi aşa ceva de dragul credincioşilor. Am venit la Londra să scap de toate. Aş dori vin alb, vă rog.

Îşi făcu loc pînă la bufet şi se întoarse cu un pahar pe care-l umpluse dintr-o cutie de carton cu eticheta „Vin franţuzesc sec".

– Probabil că are gust de diluant de vopsele.

– Totdeauna are, confirmă ea, luînd paharul. Face parte din vrajă. Preţul pe care noi, academicienii, îl plătim pentru celelalte privilegii. Mulţumesc.

– Ce privilegii?

Ea zîmbi şi gustă din vin.

– Nu e diluant. Mai degrabă motorină. Tăcu. Apoi se uită spre el. Ei bine, domnule Hunt, care este motivul pentru care aţi dorit să mă vedeţi?

– Ce am...? Tom a spus că eu am solicitat întrevederea?

Ea încuviinţă din cap.

– A înţeles greşit? întrebă ea un pic uimită.

– Nu ştiu. A spus doar că vrea să cunosc pe cineva.

– Înţeleg. Fără îndoială că a avut motivele lui. Ştiţi cine este Tom Holly, nu-i aşa?

– Tom? Este un prieten vechi. Ne-am cunoscut la cursul de arabă la Shemlan. Lucrează... pentru un departament sau altul în Whitehall.

Ea rîse încetişor.

– Tom Holly lucrează pentru Serviciul de Informaţii Britanic, spuse ea. Nu-mi spuneţi că habar n-aveaţi.

Michael se înroşi la faţă.

– Păi, eu...

– Aţi avut propriile dumneavoastră bănuieli.

Rîse din nou. Era cel mai drăgălaş rîset pe care-l auzise vreodată. Nu s-ar fi gîndit că mai e posibil, la vîrsta lui, într-un astfel de moment, în pragul iernii, să fie captivat de un rîset

feminin. Or asta, într-o zi de doliu, îl făcu să simtă că viaţa este la baza tuturor lucrurilor.

Ea nu insistă pe tema lui Tom şi a anticei lui profesiuni. Pe Michael, părea că îl ia la valoarea lui. Pe măsură ce acesta vorbea despre el, ea părea să simtă stîngăcia care-l cuprindea cînd vorbea despre trecut, îndepărtîndu-l de el şi orientîndu-l spre alte probleme.

O mare parte a serii, discutară despre situaţia politică din Egipt şi din Orientul Mijlociu, în general. El descoperi înverşunarea ei legată de ameninţarea libertăţii femeii, apărătoare hotărîtă a drepturilor femeilor şi a minorităţilor religioase. I se păru chiar hazlie lipsa ei de respect pentru convenţii şi pentru ceea ce ea considera falsa moralitate a liderilor şi a grupurilor extremiste.

– Ca arheolog, mi se pare că sînteţi mult prea interesată de prezent, glumi el.

– Este tot ce contează. Eu studiez trecutul doar pentru lumina pe care o poate arunca peste lucruri, aici şi acum. Altfel, nu mă interesează. Egiptul e o ţară a mormintelor. Probabil aţi fost în Oraşul Morţilor din Cairo. Oameni săraci au ajuns să locuiască în morminte, fiindcă pentru ei nu există locuinţe. Trebuie să ne eliberăm de toate acestea.

– Ar fi trebuit să fiţi om politic. Egiptul ar putea să progreseze cu mai multe femei în Parlament. Faţa ei se schimbă brusc şi, pentru prima oară, îşi întoarse privirea în altă parte. Îmi pare rău... Am greşit cu ceva?

Ea negă tăcută, cu ochii încă în podea.

– Nu, mormăi ea şi-şi ridică privirea, zîmbind. E în ordine. Dumneavoastră tocmai... mi-aţi amintit ceva.

Cu cît vorbeau mai mult, cu atîta se prindea mai tare în mreje. Era aşa cum insinuase Holly, captivantă. Înregistrase fiecare gest, fiecare nuanţă a zîmbetelor şi a încruntărilor, urmărind orice mişcare a capului ei. Privirea îi era atrasă destul

de des de inelul de pe mîna ei, pe care de cîte ori îl vedea simţea un nod în stomac. Se gîndea că, atunci cînd o va reîntîlni la Cairo, va fi alături de soţul ei. Îl va ţine de mînă şi, zîmbind cu delicateţe, îi va spune cît de mult se iubesc. Nu avea nici un rost să îşi facă alte gînduri, nici măcar pe moment, fiindcă în Cairo nu era doar imprudent să ai asemenea gînduri, ci de-a dreptul periculos.

Recepţia se apropia de sfîrşit. Lumea pleca, cîte unul sau în grupuri. În scurt timp sala avea să fie goală şi trebuia şi el să plece. Tom Holly îl aştepta, singur.

– Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, începu Michael.

– Nu spuneţi asta, îi tăie ea vorba. Asta spune toată lumea cînd vine timpul despărţirii. De fapt, nu o cred cu adevărat. E doar o modalitate de a vorbi.

– Dar mie chiar mi-a făcut plăcere. Foarte mare.

– Şi atunci? spuse ea. Trebuie să ne mai întîlnim. Cînd ne întoarcem amîndoi la Cairo.

Era sigur că acum urma: „Trebuie să vii pe la noi într-o seară, să bem ceva, să-mi cunoşti soţul, copiii.“ Dar ea nu spuse nimic altceva decît:

– Aveţi o bucăţică de hîrtie?

El căută în buzunar şi găsi un plic vechi. Ea scrise, pe dosul lui, o adresă şi un număr de telefon din al-Azbakiyya.

– Luăm legătura cînd vă întoarceţi. Dacă doriţi, adică...

– Da, spuse el. Mi-ar face foarte mare plăcere.

Ea îi strînse mîna, îi făcu semn lui Tom Holly şi plecă. El urmări uşa care se închise în urma ei. Cînd se răsuci, în sfîrşit, îşi dădu seama că rămăseseră doar ei doi. Sala era goală şi imensă, plină de pahare folosite şi resturi de mîncare. Nimeni nu mîncase de foame acolo, de fapt. Michael închise ochii, amintindu-şi de tatăl său care era acum într-un loc fără ecouri şi lumină.

CAPITOLUL ŞAPTE

– E foarte drăguţă, nu-i aşa?

Trecuseră de mult de British Museum şi căutau un loc unde să mănînce. Fusese ideea lui Tom. Lui Michael nu-i era deloc foame.

– Cine?

– Oh, nu face pe prostul, Michael. Ştii foarte bine cine. A'isha Manfaluti.

– Presupun că da.

– Presupui! Nu ţi-ai putut lua ochii o clipă de la ea.

– De ce ne-ai făcut cunoştinţă, Tom?

Michael se opri din mers, forţîndu-l pe Tom să facă acelaşi lucru.

– De ce? De ce trebuie să mă freci aşa, Michael? Trebuie că ţi-a spus pînă la urmă.

– Nu mi-a spus nimic.

– Atunci despre ce aţi vorbit, pentru numele lui Dumnezeu? Despre ultima săpătură?

– Puţin şi despre asta.

– Măcar ştii cine e?

– Cine e? O cheamă A'isha Manfaluti. Şi e... ce? Are cam treizeci şi patru de ani, lucrează la Muzeul Egiptului, este specialistă în arhitectura mormintelor din dinastia a nouăsprezecea. Tatăl ei a fost avocat ataşat la tribunalele mixte. N-are fraţi, nici surori. Ea...

– Nu ne interesează nimic din toate astea, Michael. Eu vorbesc despre soţul ei, atît.

Michael nu răspunse nimic. Confirmarea că avea soţ fu ca o lovitură care-i provocă o stare neplăcută.

– Soţ? Nu a pomenit de nici un soţ.

– Ea...? Hristoase, Michael... dacă nu te-ar fi interesat atît de mult cum arată, ţi-ai fi dat seama imediat. Îmi spui că, într-adevăr, nu ştii cine este A'isha Manfaluti?

Michael simţi că-l ia frigul. Începuse să-şi dea seama că aceasta nu fusese o prezentare întîmplătoare, că era foarte importantă pentru Tom Holly. Fireşte, ştia că va fi un preţ de plătit. Dar acum începu să creadă că putea fi unul mare. Nu zise nimic. În spatele lor, marile pietre cenuşii ale muzeului se luau la întrecere cu noaptea.

Tom inspiră adînc.

– Soţul ei este Rashid Manfaluti, liderul Partidului al-Huriyya. Acum ştii despre ce vorbesc?

În jurul lor erau doar umbre şi ecouri. Noaptea era stăpînă. Michael simţi că-i este foarte frig.

– Nu înţeleg, spuse. E vorba despre... despre acel Manfaluti care a fost răpit?

Tom încuviinţă din cap încet.

– Acum cinci ani. A fost luat imediat după un discurs ţinut la Cairo în care condamna dreptul religios. Tocmai impuseseră o lege care interzicea căsătoriile mixte între copţi şi musulmani. Nu ştie nimeni cine sînt cei care l-au răpit, dar există bănuieli fondate. N-a mai fost văzut din ziua în care a dispărut. Nici

fotografii, nici casete video, nici scrisori. Unii îl cred mort, însă s-a ajuns la consensul că răpitorii îl țin în viață pentru o eventuală negociere, în cazul că guvernul cedează. Unii dintre cei mai în vîrstă reacționari își amintesc lagărele pe care Sadat le-a înființat pentru Ikhwan în anii șaizeci. Ei nu vor ca lucrurile să se repete.

– La ce le folosește Manfaluti?

– La multe. Numele lui este încă un punct de referință pentru liberalii din țară. Are reputația de a nu fi fost corupt și mulți i-ar acorda votul într-o campanie electorală. Este împotriva extremiștilor și, în același timp, privește religia cu mintea deschisă. Este un musulman în care copții au încredere, iar dacă cineva poate să oprească ascensiunea fundamentaliștilor, acel cineva este Rashid Manfaluti.

– Dacă este încă în viață, da, caz în care răpitorii n-au considerat că e mai bine să-l fi ucis.

Tom dădu din umeri.

– Posibil. Eu cred că nu. Dacă se află că ei sînt autorii, o să fie un iad de manevre de culise, situație care poate fi mai rea decît omul liber însuși.

– Care e rolul soției lui?

Tom își relua mersul pe jos. Michael îl urmă îndeaproape. Se îndreptau spre Strada Muzeului, trecînd prin fața librăriilor cu vitrine luminate.

– Partidul încearcă s-o convingă pe doamna Manfaluti să candideze pentru Parlament în campania următoare, în ianuarie. Ar avea șanse cu numele soțului său și cu însușirile ei proprii. O dată ajunsă acolo, ar putea să provoace o mulțime de probleme fundamentaliștilor, căci ar cîștiga un procent mare de voturi feminine. Există un singur obstacol.

– Care ar fi acesta?

– Nu vrea să candideze. Este foarte pasionată de problemele politice, dar nu vrea să fie politiciană. Mai mult decît atît, nutreşte aversiune pentru această idee.

Michael îşi aminti cu jenă reacţia ei la sugestia lui nătîngă de a deveni om politic.

– De ce nu mi-ai spus de la început despre toate astea?

– Îmi pare rău. M-am gîndit... am presupus că-ţi va spune chiar ea, dacă tu nu ştiai deja. Se pare că am greşit.

– Din ce punct de vedere te interesează?

– Cred că e evident.

– Tom, sînt în afara problemelor de mai bine de patru ani. Se pot schimba multe lucruri. Nu sînt sigur că ştiu care este politica noastră oficială în Egipt acum.

– Îi ţinem pe fundamentalişti departe de putere. Nu ne putem permite să lăsăm Egiptul să ne scape de sub control tocmai acum cînd supraveghem guvernele islamice din Irak, Algeria şi Sudan, acestea fiind ţări cam pe muchie. Dacă un regim extremist şi-ar exercita puterea în Universitatea Azhar, ar putea obţine o influenţă enormă în toată lumea islamică. Azhar este aproape singura instituţie pe care majoritatea musulmanilor o respectă. Ar însemna un mare pas înapoi pentru toată regiunea.

– Pentru noi contează asta? Nu ne-a împiedicat să-l susţinem pe Saddam Hussein contra Iranului. Sau pe iranieni cînd au hotărît că Saddam este cel mai mare rău.

Tom ridică din umeri.

– Nu fac eu politica, Michael, ştii asta.

– Şi cu A'isha Manfaluti ce e?

– Ar fi bine să fii cu ochii pe ea. Atît. Nu-i o chestie grea, mai degrabă o plăcere, m-am gîndit eu. Să ai grijă ca nimeni să nu manifeste vreun interes nelalocul lui faţă de ea. Împrieteneşte-te cu ea şi vezi să nu dea de vreun bucluc.

– Ce fel de bucluc? O altă răpire... la asta te aştepţi?

– Ceva în genul ăsta, da. Există posibilitatea.

– Atunci ar fi cazul să aibă o gardă de corp tot timpul.

– A fost sfătuită, însă nu ascultă. Ar ieşi în evidenţă. Ea gîndeşte că e mai sigură fără protecţie, căci astfel trece neobservată. Numai persoanele importante au gărzi de corp, persoanele importante sînt răpite. Fireşte, cei care au gărzi de corp sînt trataţi ca şi cînd ar reprezenta ceva, acest lucru fiind exact opus dorinţei ei.

– Ar putea avea dreptate. Mă refer la faptul că cei importanţi sînt ţintele răpitorilor.

Tom încuviinţă din cap.

– Nu ne putem permite să riscăm şi nici nu o putem lăsa pe ea s-o facă. Dacă va fi cazul, avem nevoie de ea fie şi numai ca simbol. Spre deosebire de soţul ei, ea ne este de folos doar vie şi liberă. Vreau să o supraveghezi sub forma unei prietenii, Michael, doar atît. Nu există altcineva antrenat căruia să-i cer asta.

Michael se opri din nou.

– Ştie destule despre tine, Tom. Cine şi ce eşti.

– Bineînţeles că ştie, băiete. Este foarte deşteaptă şi a fost pretutindeni.

– Ştie că tu ne-ai făcut cunoştinţă, dar eu nu cred că va rămîne la rutina academică prea multă vreme.

– Nici nu mă aştept, dar asta nu contează de-adevăratelea. Nu-i place faptul că Vestul se amestecă în afacerile Egiptului, însă este suficient să-şi dea seama că trebuie să mergem împreună. Acum ai motive întemeiate s-o cunoşti mai bine. Este singurul lucru pe care ţi-l cer.

– Te aştepţi să mă culc cu ea?

– Te rog, Michael, mă cunoşti prea bine. Nu e stilul meu. Depinde numai de tine cît de mult vrei să aprofundezi prietenia.

– Poate vrei să-l caut şi pe Manfaluti, nu-i aşa?

– N-am spus aşa ceva.

– Dar ţi-ar surîde.

– Da, bineînţeles, dacă prinzi vreun fir. Tom se opri. Michael, în legătură cu cealaltă afacere. Am nevoie de un răspuns foarte curînd. Cînd putem vorbi?

Michael oftă. Pe stradă o ceată de bădărani ameţiţi de bere „defilau" în zgomotul cutiilor goale şi al urletelor fără noimă.

– Nu-i nevoie, Tom. M-am hotărît deja. Aş vrea să mă întorc la Cairo miercuri. Voi avea nevoie de o informare completă înainte de plecare.

CAPITOLUL OPT

Testamentul colonelului Ronald Hunt fuse citit luni dimineaţa, în biroul avocaţilor săi, Ephraim, Rainbow şi Gillespie. Clădirea era pe strada St. Giles, puţin mai departe de Pusey House şi arăta ca şi cînd ar fi avut petice pe coate, dacă ar fi avut coate.

Formau un grup mic, trist: Michael, mama, Paul într-o jachetă de tweed şi bluză pe gît, Anna, soţul acesteia Andrew şi băieţii acestora. Michael îşi făcuse griji că ar fi putut să apară Carol; mai rău, că ar fi putut profita de ocazie, să facă o scenă. Citirea unui testament putea fi transformată într-o răbufnire, iar Michael ştia cît de puţin îi trebuia lui Carol să-şi dea în vileag sentimentele.

Benjamin Ephraim era un om care se chinuise să dea o dimensiune dickensiană vieţii, de altfel mizeră, a unui avocat de provincie. Aproape că-i reuşise. Biroul lui putea servi foarte bine într-unul din studiourile B.B.C. la turnarea filmului *Bleak House,* cu rafturi de cărţi aliniate, luminat slab, cu fotolii din piele uzate acoperite cu carpete. Aerul era impregnat cu miros de sarmale şi castane, de pipe de argilă vechi şi vin de Xeres dulce în carafe roşii. Ephraim însuşi aparţinea, chipurile, unui cerc de excentrici care aleseseră să iasă în public îmbrăcaţi în haine din epoca victoriană, arătînd pentru toată lumea ca nişte

figuranţi în căutarea unui Sherlock Holmes sau a unui Nicholas Nickleby, ca să le dea un oarecare scop. Cu voce lugubră dădu citire testamentului, clauză după clauză. Nu era prea lung şi nici nu cuprindea vreo surpriză. Nu atîrna nici un schelet în dulapul îngust al vieţii lui Ronald Hunt sau, dacă era, îl legase bine cu sfoară şi sigiliu, astfel încît să nu zdrăngănească şi să sperie copiii. Cei mai mulţi bani, din puţini cît erau, reveneau văduvei; pentru nepoţi lăsase mici cadouri, dar toate acestea nu schimbau viaţa nimănui. Fusese doar o moarte mică cu consecinţe fireşti.

Cei trei copii ai răposatului dădură mîna cu Ephraim şi părăsiră biroul, nesemnificativ mai bogaţi decît atunci cînd intraseră, exact la fel de trişti.

Luară prînzul cu toţii la Randolph, o familie care încetase să mai fie familie. Dintr-un anume motiv, conversaţia ajunse la dragoste. Vorbeau despre ea, pe rînd, ca despre ceva care poate fi căutat sau cîştigat, sau pentru care trebuie să lupţi, ceva care poate fi păstrat sau pierdut, ca o avere, ca o recompensă pentru bunătate, încredere şi tenacitate. Michael tăcea, ascultîndu-le trăncăneala şi presupunerile legate de una, de alta. Ştia că, dacă vorbea, era doar spre jena lor şi, probabil, chiar a lui.

Acum ştia că iubirea nu era aşa, nu putea fi cumpărată, tîrguită sau cîştigată cu forţa, nu venea ca rezultat al unor rugăciuni pioase sau al unei aşteptări dureroase. Pogora foarte simplu, fără formalităţi, de la foarte mare înălţime, ca o flacără mistuitoare, necontrolată, necontrolabilă şi ciudată. O dată ce era acolo, era în tine, nu mai puteai face nimic s-o alungi, niciodată.

– Ai păţit ceva, dragul meu? îl întrebă maică-sa, privindu-l îngrijorată.

Ajunseseră la desert şi observă că de-abia se atinsese de mîncarea din farfurie.

– Nu mă simt bine, mamă. Mă... gîndeam doar.

– Ai fost preocupat toată ziua.

– Regret, nu am făcut-o cu intenţie.

– De ce nu stai acasă mai mult, iubitule? Ai nevoie de odihnă. La serviciu încă nu vor avea nevoie de tine. Sînt sigură că vor găsi pe cineva să-ţi ţină locul.

– Da, Mike, zise Anna, gata ca întotdeauna să susţină orice mică acţiune întreprinsă de mama lor. Era singura care-l numea vreodată Mike. Rămîi. Noi nu te-am prea văzut. Băieţii au rare ocazii să petreacă puţin timp cu unchiul lor. Nu-i aşa, băieţi?

Copiii încuviinţară cu supunere din cap, după care îşi concentrară din nou atenţia la budincile de orez. Michael le adusese cadou cîte un cuţit cu mînerul încrustat cu argint, însă ei nu manifestaseră decît un interes politicos; inimile lor nu erau impresionate de frumos, nu doreau decît jocuri pe calculator şi filme la video.

Michael dădu din cap în semn de negaţie.

– Regret, repetă el, nu am cum. Am promis unui prieten că mă întorc miercuri. Are să-mi dea de lucru ceva important.

Paul se uită la el aspru. Părea tulburat.

– Nu cumva e vorba de Tom Holly?

– Te rog, Paul. Nu la masă.

– Foarte bine, nu acum. O să mă întorc şi eu la Cairo săptămîna viitoare. Sună-mă. Îmi promiţi?

Michael încuviinţă din cap.

După masă se despărţiră. Anna şi Andrew se duseră acasă, băieţii se întoarseră la şcoală, iar Paul o conduse pe mama lor acasă.

– Dar tu, Michael? N-ai nimic altceva de făcut, nu-i aşa?

– Dacă nu te deranjează, aş vrea să fiu puţin singur. Voi fi acasă mai tîrziu.

După ce ceilalţi plecară, găsi un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă la cimitirul unde fusese îngropat tatăl său. N-avea nici un alt motiv special să viziteze locul aşa de curînd, doar că părăsea Oxfordul în ziua următoare şi dorea să-şi ia adio singur.

În timpul week-end-ului vîntul deranjase florile de pe mormînt. Pe crucea simplă din lemn erau scrise numărul locului şi identitatea celui îngropat. Michael rămase în picioare multă vreme, încercînd să facă o legătură între mormîntul amorf de pămînt şi tatăl pe care şi-l amintea. Se cutremură descoperind cît de puţine amintiri avea şi cît de greu era să reconstituie figura,

vocea şi gesturile tatălui său. Încercase din greu să-l mulţumească şi reuşise atît de puţin. Paul fusese acela – Paul cu vocaţia lui, cu respingerea manifestată contra milităriei – care cîştigase şi păstrase afecţiunea tatălui lor. Michael n-o numea dragoste, pentru că n-o considera dragoste.

Un cortegiu funerar apăru ca din senin, înaintînd pe aleile dintre morminte foarte încet, spre locul unde se afla el. Abia atunci observă o groapă săpată proaspăt, lîngă mormîntul tatălui său, cu movila înaltă de pămînt aşteptînd pe următorul în linie. Îndată ce prima maşină ajunse aproape de el, se întoarse şi se îndreptă spre poartă.

În timp ce părăsea cimitirul, cineva deschise uşa unei maşini parcate vizavi de poartă. Cînd să ajungă pe trotuar, o voce îl strigă încetişor pe nume. Uitîndu-se din nou la maşină, văzu că uşa rămăsese deschisă, iar şoferul privea în direcţia lui, aşteptîndu-l. Traversă.

Ea nu spuse nimic. Nu era nevoie. El se urcă în maşină lîngă ea în tăcere, privind-o, nevenindu-i să creadă, incapabil să oprească ceea ce se întîmpla. Se gîndi că, dacă scoate un sunet, vraja se va sparge şi ea va dispărea ca o ceaţă fină, iar el va rămîne cum era cu cîteva momente mai devreme, singur, fără amintiri, în căutarea drumului spre un loc care încetase să mai existe sau poate care nu existase niciodată.

CAPITOLUL NOUĂ

A'isha conduse maşina direct la Pandolph şi o parcă. Michael intră şi ceru o cameră dublă. Hotelul era liniştit şi mirosea a toamnă. Sălile publice erau aproape părăsite, iar pe coridoare aerul era înţesat cu şoapte. Îşi auzeau cu greu paşii unul altuia, pe covor, cînd se îndreptau spre camera lor. Atunci se atinseră prima oară, se ţinură de mîini, cu delicateţe, cu teamă. Cînd ajunseră în faţa uşii, ea se întoarse către el.

– Niciodată pînă acum nu m-am simţit aşa de nervoasă, spuse ea. Tu?

– Nici eu. Niciodată.

O luă în braţe şi o trase spre el în tăcere, cu obrazul ei lipit de al lui; stătură aşa multă vreme. Cînd veni liftul, urmat de sunet de voci, se depărtară. El deschise uşa, clipind des în lumina caldă care intra prin fereastra înaltă.

Uşa se închise singură, fără zgomot, tăind iluzoriu toate legăturile şi lăsînd trecutul în spatele lor. Ca un stăvilar în faţa torentelor, într-o secundă, camera era ca şi cînd fusese etanşată. Era ca şi cînd se retrăseseră între cei patru pereţi ai unei camere de izolare dintr-o mînăstire uitată de lume sau s-ar fi dus în creierii munţilor, la sute de mile depărtare de orice formă de viaţă socială. Pereţii, tavanul, mobila, toate parcă erau însufleţite.

Michael se simţi electrizat de aerul care-i atingea pielea, iar o simplă răsuflare făcea să vibreze toată camera.

A'isha se duse la fereastră. Pe partea cealaltă a străzii era Ashmolean Museum. Petrecuse acolo atîtea ore din viaţa ei, înconjurată de cutii de sticlă şi de statui de piatră, sub ochi duri de sticlă, faianţă şi alabastru, supravieţuitori ai unui trecut pe care îl ştia în fragmente disparate, asemeni unei melodii din care-şi amintea doar frînturi. Nu-i trecuse niciodată prin minte că această cameră ar putea fi acolo, la o jumătate de minut de mers pe jos, aşteptînd-o pe ea, aşteptîndu-i pe amîndoi. Aşa era şi trecutul ei, îi era cunoscut numai în fragmente, bucăţi rupte şi inscripţii şterse de vreme. Toate acestea deasupra dragostei, a amintirii mîngîierilor şi a atingerii cu altă piele. Cum se fragmentaseră şi se transformaseră într-o melodie pe care o fredonezi greşit, din memorie. Apucă ambele jumătăţi ale draperiei, le uni cu o zmucitură, oprind lumina să mai intre.

Michael aprinse o veioză de pe una din noptiere. De cînd se urcase în maşină, ea nu prea vorbise. Nici nu fusese nevoie. Ea se dezbrăcă de haină şi o aruncă pe marginea unui scaun. Îşi aranjă cu mîna o şuviţă rebelă de păr. El observă că de pe degetul ei dispăruse verigheta.

Era îmbrăcată într-o fustă de culoarea vinului alb, o jachetă în carouri, o eşarfă vişinie cu buline crem, în jurul gîtului. Cu degete experte îi desfăcu nodul şi o puse peste haină. Era sigur că peste cîteva momente o va vedea goală. Îşi va scoate jacheta, fusta, lenjeria, va veni spre el cu pielea colorată de jocul luminii cu umbra şi va intra în ceaţa singurătăţii lui copleşitoare. Închise ochii cu durere. Cînd îi redeschise, era lîngă el.

– Bietul Michael, şopti ea.

Acestea fură singurele ei cuvinte. Îl mîngîie uşor cu mîna, mirîndu-se de faptul că era aşa de aproape. El îi acoperi palma cu a lui, lipind-o strîns de obraz şi simţi cum îl pătrunde căldura

ei. Cu cealaltă mînă ea îi descheie nasturii hainei. Ca s-o dea jos, el se scutură, lăsînd-o să cadă pe podea.

Nu vorbeau, asemenea unora care fuseseră deportaţi în locuri pustii mult timp şi uitaseră la ce foloseşte limbajul. El ar fi vrut să-i spună că o iubeşte, să se facă plăcut cu complimente şi cu lucruri drăguţe, dar nu găsea cuvinte potrivite pentru nici un gînd. O atinse, în schimb, întîi cu ochii, apoi cu degetele şi la urmă cu buzele, pe buzele ei. Fiecare impresie era nouă, ca şi cînd n-ar fi avut memorie, nici aduceri aminte de dragoste în alte locuri, în alte momente. Asta era tot ce exista şi ce existase vreodată.

Aşa că ea se îndepărtă un pas şi se dezbrăcă exact cum ştiuse el că o va face. Încă nu foloseau cuvinte, nici explicaţii, nici scuze, nici minciuni. Se întinse pe pat să asculte, nu un discurs, ci tăcerea deplină după care tînjise atîţia ani. Cînd, în final, el se apropie de ea, corpurile lor se atinseră, tăcerea se adînci şi mai mult, iar în cameră parcă crescuseră aripi imense ce băteau aerul fără să facă zgomot, aripile unei păsări uriaşe, ale unui înger, fără dimensiuni perceptibile, loveau aerul, rupînd fiecare cuvînt, amintirea fiecărui cuvînt, smulgînd şi eliberînd tăcerea, tăcerea care cuprinsese totul.

– Cum ai ştiut unde să mă găseşti? întrebă el.

Stăteau întinşi unul lîngă altul. Corpurile lor de-abia se atingeau, degetele mîinilor le erau înlănţuite. Afară, ploaia începuse să cadă într-o răpăială constantă pe pervazul ferestrei.

– Am sunat la tine acasă. Era fratele tău acolo şi mi-a spus unde ai putea fi.

– Paul? Dar nu i-am spus...

– Nu. A recunoscut asta. Te cunoaşte însă prea bine, cred. Făcu o pauză şi se răsuci cu faţa spre el. Eşti bucuros? Te bucuri că te-am găsit?

Se întoarse şi el într-o parte, ca s-o poată privi mai bine şi mai mult. Cu fineţe, îi mîngîie sînul stîng şi-l sărută.

– Te-am dorit foarte mult, recunoscu el.

– Acum e bine? Asta este ceea ce ai dorit?

O sărută.

– Da. Mai bine.

– Mai bine? Cum?

– Pui o mulţime de întrebări.

– Trebuie să ştiu. Totdeauna m-am simţit... necorespunzătoare. Pentru bărbaţi. Tu habar n-ai cum e. Dacă nu eşti virgină sau soţie, eşti curvă. Nu există termeni intermediari. Adesea mă gîndesc că în ţara noastră nu sînt femei fericite. Se ridică şi se sprijini cu spatele de tăblia patului. N-am mai făcut lucru acesta pînă acum, Michael. Să mă duc după un bărbat, să-l aştept... am riscat foarte mult. M-am temut că... vei rîde de mine. Sau că mă vei dispreţui.

– Ai ştiut tot timpul, nu-i aşa? Că te-am dorit.

Ea încuviinţă din cap.

– Mi-a trecut prin minte, da. Însă cum puteam să fiu sigură? De-abia schimbasem cîteva vorbe.

– Mă bucur că ţi-ai asumat riscul.

– Da, şopti ea. Şi eu.

– Atunci nu e o nebunie momentană? zise el, apoi zîmbi.

– Nu, pentru mine nu. Despre tine, nu ştiu. Poate eşti un oportunist, de felul celor care pîndesc fete inocente ca mine. Mama obişnuia să mă avertizeze în legătură cu ei.

– Nu, spuse el. Cred că poate fi un lucru foarte serios. Tăcu puţin, apoi întrebă: Cînd te întorci la Cairo?

– Ar fi trebuit să plec astăzi. Rîse şi privi la ceasul cu brăţară de pe mînă. Avionul meu tocmai a plecat acum o oră.

– Eu plec miercuri. Poate mergem împreună.

– Nu cu acelaşi avion, iubire. Aş vrea, dar...

– E vorba despre soţul tău. La el te gîndeşti?

-- Într-un fel, da. Ţi-a povestit Tom Holly? Michael încuviinţă. Nu e simplu, e multă lume... voi fi aşteptată la aeroport, condusă acasă. Mă supraveghează. Trebuie să fiu... trebuie să joc rolul soţiei credincioase. Dacă se află...

Se opri.

– Ce se întîmplă dacă se află? întrebă el.

Ea ezită.

– Cred că... se bîlbîi ea... cred că mă vor ucide, pentru că am umplut de ruşine numele lui Rashid.

– Înţeleg. Începu să se întrebe în ce anume se băga. O privi şi o întrebă: Îl iubeşti?

– Pe Rashid?

– Da.

La început nu răspunse. Faţa ei trăda o gamă de emoţii generate de o luptă interioară foarte dificilă.

– Ne-am căsătorit acum zece ani, spuse ea. Eram foarte tînără şi virgină. Altceva? Căsătoria n-a fost aranjată în modul obişnuit; dar a fost pusă la cale de către părinţii noştri. Pe atunci nu era o personalitate, bineînţeles. Mi s-a permis să-mi continuu studiile. A fost foarte înţelegător. M-a văzut la o nuntă şi s-a îndrăgostit de mine, acesta a fost motivul pentru care s-a aranjat totul. După un timp cred că am început să-l iubesc. Rashid ar fi făcut orice pentru mine. Era un om de treabă, unul ale cărui vorbe erau confirmate de fapte. L-am admirat şi, pe măsură ce au trecut anii, l-am admirat mai mult. Tăcu puţin. Michael, nu-i uşor să-ţi răspund la întrebare. L-am iubit, am ţinut foarte mult la el. Dar... nu a fost ca acum, nici măcar cînd făceam dragoste. A fost... un prieten bun, un soţ de treabă.

– Dar mai tîrziu, cînd cei care l-au răpit îl vor elibera? Ce vei face atunci?

Ştia că pusese o întrebare prostească, îndrăzneaţă, prematură şi chiar periculoasă. N-avea încotro, trebuia s-o pună.

Ea nu răspunse. Aproape brusc păru încurcată, ca şi cînd era perturbată, nu atît de mult din cauza întrebării, cît de cu totul altceva. Coborî din pat, se duse la fereastră şi trase draperiile deoparte. Lumina inundă camera. Michael privi conturul trupului ei gol, suprapus ferestrei. Ploaia şiroia pe sticlă. Zgomotul străzii urca pînă la ei, intermitent şi incomplet.

– Aş vrea să-ţi spun ceva, Michael, însă trebuie să-mi promiţi că nu vei sufla o vorbă nimănui. În nici un caz lui Tom Holly, prietenul tău. Crezi că poţi? Se întoarse cu faţa spre el. Avea o privire foarte, foarte tristă, şi pierdută. Trebuie să-mi spui.

– Promit. Orice îmi vei spune, nu va afla nimeni. Jur.

Ea dădu din cap aprobator şi îşi întoarse chipul din nou spre geam. Ploaia se prelingea pe sticlă, cîte o picătură mare se desprindea dintre cele mai mici şi, în alunecarea ei, lăsa dîre efemere.

– Acum un an, începu ea, mi-a fost furnizată o informaţie care a dus la descoperirea unui mormînt din dinastia a nouăsprezecea, pe platoul Giza, nu prea departe de piramide. Era unul mic aparţinînd unui preot pe nume Nekht-harhebi. A fost construit pentru el şi soţia sa Teshat, cam pe la 1300 înainte de Hristos, sub domnia primului Seti, faraonul Menma'atre'. Era al patrulea faraon după Tutankamon, dacă îţi poţi da seama ce înseamnă asta. Cum el nu comentă, ea continuă: Mormîntul nu era intact. Fusese jefuit ceva mai devreme şi resigilat ulterior. Chiar în spatele camerei mortuare am găsit opt corpuri, toate mumificate, toate într-o stare de degradare avansată. Le-am trimis la muzeu şi am cerut consiliului de administraţie permisiunea să desfacem unul dintre ele. Surprinzător, au aprobat imediat, contra garanţiei că nu executăm o desfăşare publică. Acest lucru ar fi stîrnit o groază de probleme, vezi tu, cu bărboşii. Inspiră, apoi se grăbi să termine. Execuţia operaţiei ne-a fost încredinţată mie şi colegului meu Ayyub Megdi, mai precis am făcut-o eu, sub

supravegherea lui. Se întoarse din nou cu fața spre cameră, fără să-l privească. Avea ochii în direcția lui, dar vedea altceva. Nu o cameră de hotel din Oxford, ci o cămăruță din pivnița muzeului din Cairo; nu cearceafuri șifonate în care tocmai făcuse dragoste, ci bandaje pe care le scosese de pe un mort; nu pe Michael, ci pe bărbatul de pe masă, lipsit de viață și îmbrăcat într-un costum modern, cu cravată. Își amintea cravata, căci o cumpărase chiar ea. Era Rashid. Soțul meu. Îl înveliseră în bandaje și-l lăsaseră acolo, ca pe un cadou.

CAPITOLUL ZECE

Bentley-ul opri exact în fața ușii de la intrare. Un servitor aștepta deja la baza treptelor, dar, cu toate acestea, ocupantul locului din spate nu se mișcă. Servitorul nu deschise portiera înainte de semnal. În momentul următor, mașina cu gărzile personale ale musafirului opri în spatele limuzinei. Gărzile coborîră, controlară căile de acces, treptele și partea din față a casei. Totul părea sigur. Unul dintr ei vorbi într-o stație mică, apoi dădu semnalul. Servitorul deschise o umbrelă mare și se apropie de ușa mașinii.

Al-Qurtubi coborî. Aproape regretă existența umbrelei. Era pentru prima oară în Anglia și era nerăbdător să se bucure de o vreme de toamnă, căci din țara de unde venea el, frunzele nu deveneau aurii înainte să cadă. Acolo era vară și iarnă. Ce mai era între ele era aproape nesemnificativ.

Sir Lionel Bailey aștepta în capătul scărilor. Al-Qurtubi îl recunoscu după fotografiile pe care i le furnizaseră oamenii lui de încredere. După cît de bine știa, comportamentul aristocratic și manierele de lord nu proveneau mai de mult de două generații, cel mult trei. Propria lui descendență nobilă se întindea paisprezece secole în urmă, dar el nu căuta mezalianțe genealogice, ci, pînă la urmă, putere. Iar aceasta era ceva ce Lionel Bailey și prietenii lui aveau din abundență.

Nu era nevoie de translator pentru a fi făcute prezentările. Al-Qurtubi vorbea engleza foarte bine şi nici unul din ei nu avea nevoie de prezentare. Fiecare ştia cine e celălalt şi ce aşteaptă unul de la altul. Al-Qurtubi, cu barba lui deasă şi cu hainele fluturînd, făcea o figură nepotrivită stînd pe treptele casei din provincia Kent. Gazda, aşteptînd să-l primească, îl analiza atent şi se întreba dacă acesta era cu adevărat omul pe care-l aşteptau, dacă era capabil să le livreze ceea ce doreau şi în măsura cerută?

– Domnul Al-Qurtubi? exclamă Lionel, întinzîndu-i mîna dreaptă în semn de bun venit, dar nefăcînd nici un pas de pe locul unde era. Nu vedea nici un rost de a păşi în ploaie din cauza micului bărbos. Mă bucur că, în sfîrşit, ne întîlnim.

Bîrfele spuneau că oaspetele lor nici măcar nu era arab, ci italian, spaniol sau ceva din neamurile astea. Un catolic care s-a convertit la islamism cînd era foarte tînăr şi şi-a propus să devină un far călăuzitor printre zeloţi. Bineînţeles că toate acestea erau speculaţii. Ceea ce conta pentru Bailey era că Al-Qurtubi conducea una dintre cele mai puţin compromise grupări fundamentaliste din lumea arabă, că exercita o autoritate incontestabilă asupra unei reţele mari de devotaţi, mulţi dintre ei în Europa, şi era doritor să subvenţioneze răul – în acest caz, pe sir Lionel şi prietenii – în schimbul ajutorului în vederea atingerii propriilor sale ţeluri.

– Şi eu, sir Lionel. Sper că aceasta va fi prima dintr-un şir lung de întîlniri.

Sir Lionel îşi strîmbă buzele în forma zîmbetului celui mai bun pe care îl avea. Nu că nu s-ar fi putut abţine, dar n-avea încotro. Nu avea nici cea mai mică intenţie să devină prieten la cataramă cu un fanatic tuciuriu sau cu cohortele lui de soioşi. Alianţa lor urma să fie numai pentru satisfacerea intereselor ambelor părţi.

Trăncăniră despre nimicuri cîteva minute bune. Bailey le ţinuse departe pe soţia şi fiicele sale, parţial din cauza prejudecăţilor pe care presupunea că le avea oaspetele lui, şi parţial pentru că dorise să fie cunoscută unui cerc foarte strîns mica flecăreală din ziua aceea.

– Dacă sînteţi pregătit, poate ar fi bine să mergem în sala de şedinţe, domnule al-Qurtubi. Colegii mei ne aşteaptă în bibliotecă şi sînt extrem de nerăbdători să vă vadă, în sfîrşit.

Biblioteca fusese construită mai puţin pentru cărţile casei şi mai mult pentru a satisface aspiraţiile posesorilor ei. Aristocraţia engleză n-a suportat niciodată pretenţiile intelectuale ale verişorilor continentali, dar şi-au însuşit stilul camerelor mari, căptuşite cu mobilă tapiţată cu piele şi cu fotolii din acelaşi material. În mod firesc, Bailey rezervase camera întîlnirilor de afaceri. Nu putea să-i dea o altă întrebuinţare. Tot mijlocul era ocupat de o masă lungă de stejar, cu o linie ornamentală, pentru optsprezece persoane. Acum, paisprezece locuri erau ocupate de persoane care se ridicară în picioare cînd intră Bailey, urmat imediat de al-Qurtubi. În marele şemineu ardea un foc care arunca umbre ascuţite pe toţi pereţii camerei. Sir Lionel îl conduse pe musafir la locul liber din capul mesei, apoi îl prezentă întregii asistenţe, fiecăruia pe rînd.

Al-Qurtubi ştia cine este fiecare. Dacă erau adevărate informaţiile, probabil ştia mai multe despre fiecare decît sir Lionel însuşi. Sistemul lui de spionaj era subtil, ascuns şi mult mai eficient decît acela al unui stat de mărime mijlocie din Vest. Dacă n-ar fi fost convins că aceşti oameni îi pot oferi cu precizie acele beneficii pe care nu le putea obţine uşor nicăieri, n-ar fi fost în camera aceea şi nici măcar în Anglia. În afară de Lionel, mai erau prezenţi trei englezi, doi francezi, doi germani, un italian, un spaniol, doi olandezi şi un austriac. Toţi erau bătrîni sau de vîrstă mijlcie, oameni serioşi, umblaţi prin lume, consacraţi. Erau aici nu pentru a face bani, a cîştiga prestigiu sau a obţine avantaje personale. Toate aceste lucruri le aveau în secunda în care le doreau.

Cînd se restabili liniştea, al-Qurtubi fu invitat să se adreseze celor de faţă, ceea ce şi făcu pe un ton liniştit, cu voce scăzută, ca un obişnuit să fie ascultat într-o tăcere desăvîrşită. Singurele zgomote care se auzeau, în afara glasului lui, erau cele ale scînteilor care urcau în coşul larg sau a cîte unui lemn care trosnea, sau a cenuşii care se depunea pe grătarul spaţios.

– Domnilor, începu el. Vă mulţumesc că m-aţi invitat aici şi că veţi avea răbdarea să mă ascultaţi. Aţi fost excepţional de amabili. În alt loc, în alt moment, cred că am fi duşmani. Poate că vom deveni duşmani în viitor, este prematur să ne pronunţăm – şi nici măcar nu serveşte nici unui scop. Este suficient să spunem că oricare ar fi problemele noastre, ele nu sînt atît de mari ca dorinţa noastră comună şi prezentă. Dacă pot spune aşa, am convingerea că, dacă rezolvăm problema comună, implicit şi diferendele vor fi rezolvate. Mă înţelegeţi?

Scrută toate feţele, una cîte una, testînd, încercînd, căutînd dovezi, dar toţi erau prea experimentaţi şi prea deştepţi ca să lase să se citească ceva.

Unul dintre englezi se aplecă puţin în faţă şi zise:

– Domnule al-Qurtubi, pronunţă numele greşit cu un „cv" în loc de prima literă, cred că înainte de a începe să rezolvăm neînţelegerile, eu şi colegii mei sîntem îndreptăţiţi să primim cîteva răspunsuri legate de ceea ce s-a întîmplat vinerea trecută la Londra. Nu supunem discuţiei principiul de bază. Sîntem cu toţii de acord că incidentele de acest fel, oricît de regretabile, sînt necesare pentru crearea unui grad de conştientizare publică a dimensiunii problemei noastre. Nu am nici cea mai mică dorinţă de a contesta profesionalismul cu care agenţii dumneavoastră au dus la îndeplinire treaba. Totuşi, mă nelinişteşte... scara la care s-a petrecut evenimentul. Cu siguranţă că este posibil să insufli teroare oamenilor fără să fie nevoie să se meargă atît de departe, fără atîtea pierderi de vieţi omeneşti.

În jurul mesei, cîteva capete aprobară, alţii nu dezvăluiră nimic din ceea ce simţeau, dacă erau sau nu de acord cu ce spusese vorbitorul. Al-Qurtubi ascultă impasibil. Cînd termină englezul de vorbit, se înclină o fracţiune de secundă.

– Credeţi că eu n-am plîns vineri noasptea? Nu credeţi că m-am rugat pentru sufletele victimelor şi ale bietelor familii? Vă imaginaţi că inima mea n-a sîngerat înainte de asta pentru nevinovaţii pe care oamenii mei i-au măcelărit sau că nu va mai sîngera de-acum înainte? Sînt numai compasiune, domnilor, sînt inundat de compasiune şi milă. Credeţi că, dacă aş putea recu-

pera o singură viaţă din cîte s-au pierdut, nu aş face-o? N-am cerut eu povara asta care mă apasă. Mă obligă la nişte acţiuni care îmi întorc stomacul pe dos şi care nu-mi fac nici o plăcere. Dumnezeu a pus-o pe umerii mei şi El mă conduce. Eu sînt doar instrumentul voinţei Lui. Chiar şi dumneavoastră, deşi poate nu vă daţi seama, de asemenea, nu sînteţi altceva decît instrumentele Lui. Făcu o pauză, privind în jurul lui. Ascultau. Nu le mai vorbise nimeni aşa? Este voinţa Lui ca în mijlocul Europei popoarele să se ridice împotriva musulmanilor şi tot voinţa Lui este ca eu să deschid Egiptul şi să le ofer un loc de refugiu. Cum se obţine acest lucru? Jucîndu-ne cu violenţa sub spectrul milei? Înşfăcînd puţin şi retrăgîndu-ne la urmă? Făcu o pauză şi le înfruntă privirile. Trebuia să înţelegeţi, continuă el, că stăm pe muchia întunericului nesfîrşit. Dacă speţa umană are nevoie să fie salvată, dacă destinele noastre, ale cîtorva, trebuie împlinite, acţiunea nu poate să fie decît brutală şi fără compromisuri. Ce aţi cere unui chirurg, dacă aţi merge la el cu o tumoare? Operaţi-mă cu milă şi nu tăiaţi prea mult? Sau dacă piciorul dumneavoastră este cangrenos, i-aţi cere să vă taie laba complet, dar să lase restul, că poate îl mai folosiţi la ceva?

Vă rog să luaţi toate acestea în considerare. Vinerea trecută au murit cu mult peste o sută de persoane. Pînă cînd vom termina acţiunea noastră, vor fi trei-patru mii de morţi, poate mai mulţi. Vi se pare excesiv? Vă simţiţi tentaţi să opriţi totul din cauza durerii care va fi provocată, de frica cîtorva nopţi fără somn? Socotiţi. Dacă nu acţionăm, dacă nu instaurăm teroarea în mijlocul întunecimii, ce se va întîmpla? Cîţi vor muri atunci? Zece mii? Douăzeci de mii? Un milion? Zece milioane? Las socotelile în seama dumneavoastră. E o chestiune de aritmetică, asta-i tot.

Peste cameră se aşternuse o tăcere profundă. Atinsese cele mai profunde temeri, aşa cum îşi propusese. Focul pîlpîi, căci unul dintre butuci căzu sub formă de cenuşă. Pe vatră, un cîine de vînătoare auriu îşi mişcă urechile în somn.

– Mi-e permisă o întrebare? Cel care vorbise era italianul, Alessandro Pratolini. Al-Qurtubi încuviinţă. Simţea că vor face ce voia el, pentru că îi controla pe toţi. Eu răspund de Italia în această chestiune. La noi, emigranţii nu sînt la fel de numeroşi ca în Franţa, Germania sau în Anglia, însă sîntem presaţi de ţări ca Albania, iar economia noastră este mai puţin capabilă să facă faţă afluenţei. Pînă nu oprim valul, o să fie un dezastru atît în nord, cît şi în sud. Trebuie să colaborăm şi cu Vaticanul, căci într-o treabă ca aceasta nu putem acţiona fără binecuvîntarea papei. Papa, însă, este mult prea preocupat de promovarea înţelegerii internaţionale ca să mai aibă timp să aplece o ureche la problema noastră. Anul viitor va ţine o conferinţă la Ierusalim. Trebuie să fie convins că sînteţi cea mai mare ameninţare la adresa păcii pe care el doreşte s-o negocieze şi că pretenţiile dumneavoastră trebuie ascultate, dacă doreşte să aibă succes. Trebuie să ştiu ce propuneţi în această problemă.

Al-Qurtubi zîmbi pentru prima oară.

– Cu siguranţă că acest lucru v-a fost explicat, spuse, n-aveţi de ce să vă temeţi. S-a avut grijă de papă. Ştie de mine chiar dacă nu ştie cine sînt. Ceea ce este important este cine crede el că sînt. Cine se teme el că aş fi. Cînd va veni timpul, nu ne va da de furcă. Aveţi cuvîntul meu.

– Puteţi să-mi daţi detalii?

– Sigur. Vom discuta asta mai tîrziu, noi doi, şi vă voi răspunde la toate întrebările pe care le mai aveţi. *Ma in fondo, non sara un problema per noi. Mi creda*[1].

Bailey aruncă o privire în direcţia lui Qurtubi. Ulterior va trebui să verifice cu Pratolini dacă el credea că omul este într-adevăr italian. Era ceea ce spionii trebuia să fi verificat cu mult timp în urmă. Întrunirea continuă. Al-Qurtubi răspunse diferitelor întrebări despre organizaţia lui, nivelul de pregătire la care

---

[1] Dar, în fond, nu va fi o problemă pentru noi. Credeţi-mă. (lb. italiană) *(n.trad.)*.

ajunseseră, planurile lui de acţiune în Egipt şi Europa. Fiecare participant puse cel puţin o întrebare, iar al-Qurtubi păru capabil să le răspundă la toţi satisfăcător. O oră şi mai bine, mai tîrziu, Lionel Bailey aruncă tuturor o privire cuprinzătoare.

– Ei bine, domnilor, mai există întrebări? Aşteptă. Nu? Foarte bine. În acest caz, aş dori să-l întreb pe domnul al-Qurtubi dacă doreşte să pună vreo întrebare.

Al-Qurtubi nu răspunse imediat. Ei îl iscodiseră şi îl chestionaseră cu maximum de abilitate şi forţă, fără ca el să dezvăluie nimic de substanţă. Nu-i cîştigase cu totul şi încă ezitau să se pună, pe ei şi forţele pe care le controlau, la dispoziţia lui. Trebuia să-i ameţească mai tare. Căută în mantiile lui şi scoase un pachet pe care-l puse pe masă. Era un plic gros din care scoase cîteva fotografii şi două casete. Aşeză fotografiile una lîngă alta pe masă, în faţa lui. Erau şase pe zece, alb-negru, cu contrastul foarte bun şi bine focalizate.

– Bărbatul pe care-l vedeţi aici – arătă prima fotografie – şi aici, şi aici, este Kurt Auerbach, directorul biroului Bundesamt für Verfassungsschutz pentru Orientul Mijlociu. Aceste fotografii au fost făcute săptămîna trecută la Berlin, la o cafenea de pe strada Unter den Linden. Acestea sînt prim-planuri, dar mai sînt altele care cuprind detalii. Bărbatul din această fotografie... şi acesta – arătă alte două – este un funcţionar superior care lucrează pentru Comisia Europeană Antiteroristă. Se numeşte Zwimmer. Fotografiile sînt mostre din alte cîteva făcute acum patru zile cu ajutorul unui aparat cu lentile de înaltă putere, la Berna, în Elveţia. Făcu o pauză, căci toţi ascultau cu mare atenţia. Era sigur că unul dintre ei era chiar mai interesat. Continuă: Bineînţeles că mai apare şi un al treilea care e prezent în toate fotografiile. Nu veţi avea nici o dificultate în a-l recunoaşte. Stă la două scaune de dumneavoastră, sir Lionel.

Omul indicat era Paul Müller, unul din cei doi reprezentanţi germani. Faţa i se făcuse gri. Făcu un efort vizibil, răsucindu-se spre al-Qurtubi.

– Asta înseamnă că aţi pus pe cineva să mă urmărească şi să mă fotografieze în secret, fără permisiunea mea?

– Ar putea să pară aşa, da.

– Atunci trebuie să protestez. Ceea ce aţi făcut ne poate pune pe toţi în pericol. Contactele cu aceşti oameni sînt o parte esenţială a culegerii de informaţii pentru organizaţia noastră. Detaliile discuţiilor mele cu ei vor fi accesibile, ca de obicei, în raportul lunar. Eu...

– Nu e nevoie de asta, îl întrerupse al-Qurtubi, ridicînd de pe masă cîte-o casetă, pe rînd. Aceste casete au fost înregistrate în acelaşi timp cînd au fost făcute fotografiile, cu ajutorul unui microfon. Dacă doriţi, le puteţi asculta de la cap la cap mai tîrziu. Pentru moment, doar un fragment.

Scoase din buzunar un casetofon mic şi plat, îl puse pe masă şi-i dădu drumul după ce introduse una dintre casete. Camera se umplu cu un uşor fîşîit care fu întrerupt de voci. Conversaţia se purta în limba germană. Cei din jurul mesei nu vorbeau toţi această limbă, doar cîţiva, şi asta era de ajuns. Faţa lui Müller se schimbă rapid din cenuşiu în alb. Al-Qurtubi opri maşinăria, apăsînd pe alt buton.

– Cred că am audiat suficient, spuse.

– Pentru Dumnezeu, nu puteţi permite... începu Müller să protesteze.

– Taci! izbucni Bailey, apoi se adresă lui al-Qurtubi. Dacă acestea sînt originale şi dacă domnul Müller a divulgat ceea ce ştia, toată operaţiunea noastră devine riscantă. Mă înţelegeţi, nu-i aşa?

– Se pare, spuse al-Qurtubi, că eu am înţeles asta mai bine decît oricare dintre dumneavoastră. Oamenii mei îl urmăresc pe Herr Müller foarte strîns de cîteva luni bune. Săptămîna trecută a fost prima lui tentativă de a – ce termeni folosiţi? „ciripi". După ce veţi fi ascultat aceste casete şi veţi fi citit transcrierile pe care le-am făcut, veţi vedea că a făcut o treabă foarte serioasă.

– Atunci, asta e, spuse Bailey, presupun că acum e doar o chestiune de timp.

– Nu chiar. Aşa cum Herr Müller însuşi vă va spune, nimeni altcineva din BfV sau Comitetul European Antiterorist nu a fost informat despre aceste întîlniri. Müller a vrut să facă o înţelegere şi ştia că va obţine ceva mai mult dacă se confesează unor persoane disparate. N-a fost însă foarte greu să ne asigurăm că nici Auerbach, nici Zwimmer n-a mai ajuns la biroul său în dimineaţa care a urmat. Sînteţi la fel de în siguranţă ca mai înainte. Problema este ce facem cu Herr Müller.

– Ne vom ocupa de asta.

– Nu. Eu nu cred. Vocea lui al-Qurtubi era dură, iar tonul hotărît. Nu am încredere, iar toată discuţia despre compasiune mă enervează.

Se ridică şi îşi împinse scaunul la o parte. Lionel Bailey simţi cum i se ridică părul de pe ceafă, fiindcă lucrurile o cam luaseră razna. Micul arab trecea peste el. Încercă să zică:

– Mă gîndesc că... dar al-Qurtubi îi reteză vorba cu o singură privire tăioasă.

– Dar este absurd, protestă Müller. Eram ultima persoană care ar fi trădat. Ştii asta. El a falsificat totul. Aceste casete sînt contrafăcute. Se pot testa, există metode, ştiţi bine.

Müller era un tip gras. Respira cu dificultate şi, pe măsură ce îi creştea gradul de agitaţie, plămînii lui aveau de muncit din ce în ce mai greu să pompeze aerul.

– Nu faci decît să-ţi îngreunezi situaţia, spuse al-Qurtubi, care se apropiase de Müller. Nu e destul că ai încercat să ne trădezi, mă acuzi pe deasupra şi de falsuri în faţa acestor domni.

Nu se mişcă. Parcă al-Qurtubi hipnotizase pe toată lumea. Cu încă un pas se apropie şi mai mult de neamţ. Camera era plină de tensiunea cauzată de aşteptare. Arabul scoase dintr-un buzunar ceva ce la prima vedere semăna cu un creion lung. La o a doua, mai atentă, se dovedi a fi o baghetă de metal, ascuţită la un capăt, cam de un sfert de ţol grosime şi lungă de vreo nouă

ţoli. Müller încercă să se ferească, trăgîndu-se înapoi, dar arabul întinse mîna şi îl trase spre el, de gulerul cămăşii. Grasul scînci, dar nu spuse nimic. Al-Qurtubi introduse vîrful baghetei în interiorul urechii lui Müller.

– E neplăcut? întrebă.

– D... da... mormăi el.

– Casetele nu sînt falsuri, nu-i aşa Müller?

Neamţul scînci din nou. Al-Qurtubi împinse sîrma mai tare în urechea lui Müller.

– Am zis, nu sînt falsuri, aşa-i?

– Nu, şopti acesta.

– Sînt înregistrări originale. Ne-ai trădat sau nu?

Linişte. Bagheta se răsuci mai departe şi mai adînc, făcîndu-l pe Müller să geamă de durere. Din urechea interioară începu să curgă o şuviţă de sînge care se prelinse pe lob.

– Nu?

– Ba da, da. Bineînţeles. Müller transpira puternic, iar transpiraţia îi şiroia pe frunte şi pe obraji, picurînd pe costumul lui cel scump. Dar s-a avut grijă, nu s-a produs nici o stricăciune.

În aerul din cameră, tăcerea plana greu; aproape că nimeni nu mai respira. Al-Qurtubi zîmbi cu milă.

– Da, s-a avut grijă de tot.

Cu o singură mişcare împinse bara din metal adînc în craniul lui Müller. Neamţul zvîcni o singură dată, violent, apoi căzu moale şi greu pe podea, la picioarele călăului său.

Al-Qurtubi se întoarse la locul lui, fără să scoată o vorbă. Acum erau ai lui toţi, putea să facă ce dorea cu ei. Confesiunea lui Müller fusese ca o gratificaţie. La urma urmei, nu fusese necesară. Nu cînd el ştia că acele casete erau, într-adevăr, falsificate şi că neamţul fusese, aşa cum singur protestase, ultima persoană care i-ar fi trădat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Cetatea Vaticanului
11 septembrie

Tomaso Albertini făcu o pauză să-şi îndrepte spatele. Îi reapăruse durerea şi ştia că nu va trece mult pînă cînd va trebui să se întoarcă la spital la tratament. Îi vor spune, cum îi mai spuseseră pînă atunci, că un om la vîrsta lui ar trebui s-o lase mai domol. Dacă trebuie să muncească, îi vor spune ei, ar fi cazul să găsească o slujbă care să nu necesite aşa de multă muncă fizică. Asta însemna să părăsească Vaticanul şi să caute de lucru. Numai gîndul îl îngrozea. Avea şaizeci şi unu de ani şi muncea la Vatican de cînd era doar un băiat, exact ca tatăl său, şi ştia că nu va găsi niciodată un loc de muncă pentru care să nu fie nevoie de muncă fizică. Ce ştiau doctorii? Va continua să lucreze aici, chiar dacă asta îl va ucide.

Se îndreptă grăbit, împingînd tomberonul cel vechi spre piaţa Sf. Petru, să-şi înceapă ziua de muncă. Era cinci şi jumătate dimineaţa şi aerul era foarte rece. Peste tot în jurul lui o linişte mormîntală ţinea oraşul mut. Nu erau maşini cu pasageri grăbiţi, nici claxoane, nici turişti. Doar un bătrîn cu măturile lui, care mergea încet prin întuneric şi prin frig.

Se uită în dreapta, la complexul de clădiri de deasupra portalului de nord al lui Bernini. Totul era atît de familiar: imaginea din întuneric, piaţa cea mare, stîlpii arcuiţi, obeliscul, fîntînile gemene şi impresionantul dom care se înălţa deasupra lumii. El nu era deloc interesat de nici unul dintre aceste lucruri. Ceea ce-i atrăsese atenţia era un singur aspect: o fereastră luminată la ultimul etaj al Palatului Apostolic, în aripa destinată apartamentelor papale. Lumina venea din dormitorul papei. Tomaso îşi făcu semnul crucii cu devoţiune, aşa cum proceda în fiecare dimineaţă. Îi dădea siguranţă să ştie că Sfîntul Părinte era, ca şi el, treaz. Îi făcea bine să simtă că vicarul lui Hristos era deja treaz şi se ruga pentru sufletele oamenilor, chiar înainte ca soarele să se ridice deasupra domului Sfîntul Petru.

Îşi împinse căruciorul, tremurînd puţin în frigul muşcător. Spatele lui mai putea să aştepte cîteva luni. Avea lucruri mult mai îngrijorătoare la care să se gîndească: nepoată-sa Nicoletta şi nefericita ei căsătorie cu acel sicilian; operaţia suferită de soţia sa, banii pe care-i economisise pentru a-şi cumpăra un mic Fiat. Preocupat de toate acestea, nu sesiză că lumina de la ultimul etaj al Palatului Apostolic se stinse.

Sfîntul Părinte părea obosit, gîndi Paul Hunt. Obosit şi posomorît, de parcă îl apăsau greutăţile lumii. Îl cunoştea pe bătrîn de cînd era episcop de Dublin: Martin O'Neill, cel mai simplu şi mai bun dintre oameni. Se bucurase foarte mult cînd fusese ales papă; primul papă irlandez care purta numele de domnie Inocenţiu al XIV-lea. Acum nu mai era sigur. Calităţile care-l făcuseră să fie atît de iubit de credincioşi şi atît de admirat de necatolici îl distrugeau. Era, gîndi Paul, pur şi simplu, prea sensibil pentru povara papalităţii. Într-o eră mai blîndă, ar fi putut fi un papă important, poate un sfînt între alţii. Acum, însă, în această cea mai aspră dintre epoci...

Erau în capela privată de lîngă dormitorul papei. În mod normal, pontiful stătea singur pînă la ora şapte, cînd se adunau şi ceilalţi membri ai casei papale, incluzîndu-i şi pe secretarii lui. În această dimineaţă erau alte reguli. Fuseseră date instrucţiuni ca părintele Hunt să fie primit în apartamentele papale înaintea oricui altcuiva. Gărzii elveţiene din capătul scărilor celei de-a treia logii i se ordonase de către secretarul personal al papei să-l lase să treacă.

Cei doi bărbaţi stăteau, neprotocolar, în partea din spate a capelei. Pe podea, lîngă ei, era un teanc de dosare. Papa stătea cu capul sprijinit în mîini. Pe un deget îi strălucea un inel imens care era pecetea papală. Cînd Inocenţiu va muri, îi va fi scos de pe mînă şi va fi spart în jumătate de şambelanul papal. Aşa de rapid dispăreau ornamentele distinctive ale măririi.

Paul se ridică drept în picioare, cu ochii la lumina roşie care licărea pe micul altar. Peste tot în jurul lor, secolele îi urmăreau. Papa îşi înălţă capul. Era îmbrăcat simplu în veşminte albe. În picioare mai purta încă papucii albaştri pe care-i încălţase lîngă pat. Pe nasul îngust se odihneau ochelarii fini, cu rame de aur. Avea ochii cuiva care cunoscuse suferinţa, dar nu se resemnase niciodată cu ea: ochi trişti, înceţoşaţi de mînie. În această dimineaţă mînia dispăruse aproape cu totul. În locul ei era o sclipire de înţelegere.

– Paul, sînt foarte obosit, zise papa. Cîteodată mă gîndesc că am fost dintotdeauna obosit.

Accentul moale, irlandez, se propagă în camera slab luminată, complet nepotrivit cu accesoriile italienizate.

– Îmi pare rău, Sfinţia voastră. Pot reveni mai tîrziu. Este încă foarte devreme.

– Nu, nu, spuse papa, dînd din cap şi zîmbind cu zgîrcenie. Eu ţi-am cerut să vii la ora asta. Este singura pe care o am doar pentru mine. Peste încă una, trebuie să mă întîlnesc cu Tardella,

ca să pregătim Anul Sfînt. Este o sarcină foarte grea să fii papă într-un astfel de an.

Paul îl privi cu tristețe pe bătrîn. Ceea ce avea să-i spună urma să-i îngreuneze și mai mult povara. Avea dreptul s-o facă? Să n-o facă? Își amintea foarte bine de Martin O'Neill din anul pe care-l petrecuse la Dublin ca atașat la nunțiatură, de devotamentul cu care episcopul se dăruise scopului păcii, de bunăvoința de a vorbi și de dorința arzătoare de a vedea Irlanda eliberată de ură. Își amintea și rafala de focuri de mitralieră trasă asupra mașinii lui O'Neill într-o după-amiază de duminică pe cînd vizita Belfastul. Fusese acolo, într-o mașină, mai în spate și văzuse tot sîngele și durerea și îl susținuse pe episcop în ambulanță. Acum i se părea că trecuse atîta vreme de atunci; demult și departe.

– Intenționați încă să vizitați Ierusalimul? întrebă Paul.

– Da, șopti, dînd din cap ușor. Nu am încotro.

– S-ar putea să fie periculos.

– Nu-mi este străină senzația.

– Știu prea bine Sfinția voastră. N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect.

– Nici n-am luat-o ca atare. Sînt prea bătrîn să-mi mai fac griji cu astfel de lucruri.

– Atunci, dați-mi voie să vă spun cinstit. Cred că vizita proiectată la Ierusalim nu este... înțeleaptă. Nu numai pentru dumneavoastră, ci și pentru regiune. Știți prea bine ce se întîmplă în Egipt. Spiritele sînt agitate. Aceste crime recent înfăptuite de teroriști au stîrnit răul peste tot. Există posibilitatea ca ultimele omoruri din Anglia să fie opera extremiștilor musulmani, cu siguranță că se vorbește deja de acest aspect. S-ar putea să fie chiar și represalii la adresa musulmanilor. Chiar și faptul că dumneavoastră ați condamnat aceste încălcări grosolane a impresionat audiența... diferențiat. Vizita la Ierusalim a unui papă în acest moment...

– Este cel mai sfînt dintre oraşe, Paul. Chiar mai sfînt decît Roma. Anul următor va fi cel mai sfînt dintre toţi anii pe care i-am trăit... Va marca începutul celui de-al treilea mileniu de cînd Domnul nostru a venit pe pămînt. E oraşul unde a fost crucificat El, unde s-a ridicat din morţi. Trebuie neapărat să merg.

– Chiar şi cu perspectiva protestelor? Ştiţi că *fatwas* au fost deja publicate...

– Ştiu totul despre *fatwas*. Oamenii voştri m-au ţinut la curent tot timpul. Mi-au fost trimise traduceri: „Dacă cumva aşa-zisul vicar al lui Hristos va pune piciorul în al-Quds, o va face ca şef al opresorilor şi ca domn al cruciaţilor." Îi cunosc prea bine.

– Atunci sînteţi conştient că o să fie probleme.

– Voi merge acolo ca vindecător. Misiunea mea este una de vindecare. Pentru toţi oamenii. Dacă nu pot aduce pacea în Ierusalim, unde pot spera s-a aduc?

– Ierusalimul nu e Belfastul... Paul văzu licărul de durere din ochii papei. Regret, Sfinte Părinte, n-ar fi trebuit să spun asta.

– De ce nu? Ceea ce vrei să spui este că n-am reuşit să aduc pacea în Belfast, că acolo încă se omoară între ei. Ştiu că ai dreptate şi că pot spera la foarte puţin. Rămîn însă la părerea că trebuie să mă duc acolo.

– Acum trei nopţi, la Cairo, au fost ucişi creştini.

Fusese un atac la unul dintre magazinele copte din nordul oraşului. Muriseră şase oameni.

– Nu-i nevoie să-mi aminteşti.

– În curînd vor ucide musulmani în Marsilia.

Papa îşi aplecă uşor capul, apoi privi în direcţia unei mici statui a Fecioarei, care era aşezată într-o nişă, în peretele din faţa lui. Era o figurină scumpă, bătută în pietre preţioase, o frumoasă piesă creată la şcoala lui Bernini. Scoasă la licitaţie, ar fi adus milioane. Ajutau, însă, acei bani la alungarea fricii? Sau a foamei? A disperării? Ar fi vrut el să fie atît de simplu.

– Ce vrei să-mi spui, de fapt, Paul?

– Nu este vorba despre ce vreau să spun, Sfinte Părinte. Este despre ce trebuie să spun.

– Atunci, spune... Aş dori să aud ce ai să-mi spui. S-ar putea să nu am timp să citesc toate dosarele pe care mi le-ai adus.

– Sfinţia voastră, trebuie să-mi promiteţi că le veţi păstra în seiful dumneavoastră personal. Nimeni altcineva nu trebuie să aibă acces la ele. N-aş vrea să credeţi că vă ordon, dar dosarele acestea...

– E chiar atît de rău?

– Da, şopti Paul. Îl privi pe papă. Al-Qurtubi a fost în Anglia. Credem că a fost acolo pentru a se întîlni cu liderii unei coaliţii de dreapta cunoscute sub codul Z-19.

– Z-19? Am mai auzit de ei pînă acum?

– Este posibil să nu, Sfinţia voastră. Cel puţin, nu sub numele acesta, deşi, cu siguranţă, cunoaşteţi cîte ceva despre unele dintre grupările constituite. O să aflaţi amănunte în unul dintre dosare. Mă tem că nu foarte multe, căci se cunoaşte foarte puţin, momentan, despre ei. În orice caz, noi bănuim că au fost implicaţi în cîteva atacuri teroriste; niciodată direct, totdeauna prin intermediari. Z-19 este probabil o bandă foarte mică de indivizi influenţi din cîteva ţări, fiecare dintre ei avînd legături directe sau indirecte cu grupuri mari de rasişti şi neofascişti. Cifra 19 poate fi indiciul posibil al numărului lor, dar, în prezent, nu avem cum să obţinem confirmarea acestei bănuieli. N-am fost în stare să stabilim identitatea nici unuia dintre ei. Oricum, se zvoneşte că sînt implicate vîrfuri guvernamentale şi unul sau doi oameni de afaceri extrem de bogaţi.

– Care e scopul final?

– Sînt o grupare formată în perioada de început a reunificării Germaniei şi a prăbuşirii comunismului în Est. Dorinţa lor este de a păstra Europa de Vest pură sau cît de pură pot ei. Asta înseamnă să-i ţină la distanţă pe cehi, polonezi, albanezi şi alte

specimene cu care ei nu doresc să-şi împartă viaţa, averile şi fericirea. De asemenea, înseamnă şi îndepărtarea tuturor imigranţilor proveniţi din afara Europei – nord-africanii din Franţa, turcii din Germania, pachistanezii, africanii şi chiar chinezii din Marea Britanie.

– Şi unde să-i trimită?

Paul ridică din umeri.

– Înapoi acasă, presupun. Asta este ceea ce declară în mod obişuit, putînd să însemne orice.

– Înseamnă ceva anume?

– Nu mare lucru. Cu siguranţă, nu se referă la a doua, a treia generaţie de imigranţi, la cei care s-au născut şi au crescut în Europa. Nici la ţările lor de origine care n-au nici loc, nici hrană pentru ei.

– Ce ar vrea al-Qurtubi cu Z-19? Sigur nu crede că-i poate vrăji să-şi modifice purtările.

– Nu. Sînt convins că nu este aşa de naiv. Mai degrabă înclin să cred că vrea să-i încurajeze într-o direcţie. O mişcare antimusulmană în Europa i-ar servi în multe sensuri.

– Repet, cu ce scop?

– Nu sînt pe deplin sigur. Cred că s-ar putea să-i fi ajutat să aranjeze cele mai recente acte teroriste în Anglia. Asta dă un pic de sens. Poate să-i unească interesul pentru promovarea instabilităţii pe scară largă. O breşă în siguranţă poate duce la o legislaţie draconică şi la destabilizarea poliţiei. Dacă Z-19 va putea implica celulele teroriste musulmane, s-ar putea să se apropie mult de obiectivele lor.

– Asta tot nu explică ce speră al-Qurtubi să scoată din toate astea, pentru propria lui cauză? Îşi asumă un risc enorm şi el, şi cei care-l urmează.

– Facem totul pentru a ne infiltra în organizaţia lui, Sfinţia voastră. Nu-i deloc uşor. Iar lîngă el personal, este chiar mai greu

să se ajungă. Am un singur om care ar putea fi în stare s-o facă, dar este reticent şi mă feresc să-l forţez.

Papa încuviinţă din cap.

– Da, da, înţeleg. Ai obţinut multe, Paul, nu e cazul să te scuzi. Papa ezită, cu ochii la statuia Fecioarei. Spune-mi, ce ştii despre al-Qurtubi? Ai ajuns la ceva concluzii? Este cine credem noi că este?

Paul închise ochii. Îşi ţinu respiraţia cel mai lung moment din viaţa lui, din viaţa bisericii. Papa îl urmărea, ştiind cît de mult depindea totul de replica lui. O lume întreagă, milioane de suflete.

– Da, spuse Paul. Deschise ochii. Eu cred că este exact cine este.

Urmă o tăcere lungă, o tăcere întreruptă de zgomotele îndepărtate ale oraşului care se trezea la viaţă. Lumina slabă a zorilor pătrundea firavă printr-un geam mic, deasupra altarului. Papa se uită în ochii lui Paul, ochii unui om care suferea o durere profundă.

– Ajută-mă să ajung la altar, spuse el.

Paul îl ajută să părăsească scaunul cu rotile şi-l susţinu cu fermitate. Papa făcu cîţiva paşi, clătinîndu-se, şi îngenunche pe cele cîteva trepte joase. Doar puţini ştiau cît de mult suferea bătrînul chiar şi numai cît se lăsa în genunchi. Paul era printre ei, căci fusese în spital şi văzuse cum îi tăiaseră pantalonii şi ce răni făcuseră gloanţele în picioarele episcopului. Îngenunche şi el alături. Nu veni nimeni. Papa lăsase instrucţiuni să nu fie deranjat nici el, nici musafirul lui. Zgomotele şi vocile din camerele din spate ajungeau la urechile lor, estompate. Le ignorară şi se rugară în continuare.

Paul îşi ridică privirea spre crucifixul de deasupra altarului. Pentru a suta oară în acea săptămînă gîndurile i se întoarseră la profeţiile Sfîntului Malachy.

Malachy fusese preot irlandez în secolul al doisprezecelea. Abate de Bangor, episcop de Connor şi, în final, arhiepiscop de Armagh. Murise în 1148 la Clairvaux, în braţele Sfîntului Bernard. Pe la mijlocul secolului al şaisprezecelea un istoric benedictin, pe nume Wion, dezvăluise un şir de profeţii făcute de Malachy, care prevedeau, într-o manieră indirectă, identitatea următorilor o sută doisprezece papi.

Pentru aceia care credeau în profeţii – şi erau mulţi în Biserică – alegerea lui Inocenţiu al XIV-lea fusese un eveniment memorabil. Malachy profeţise o sută doisprezece succesori la Scaunul lui Petru, ultimul urmînd să fie Petrus Romanus – Petru Romanul. Conform ordinii date de profeţie – Inocenţiu, la care Malachy se referise ca *Gloria Olivae*, „Gloria măslinei" – urma să fie ultimul papă înaintea lui Petrus. Însemna că apropierea de final a celui de-al doilea mileniu aducea şi timpul să se împlinească ultimele vorbe ale sfîntului:

„Ultima persecuţie a Sfintei Biserici Romane va fi sub domnia lui Petru Romanul, care va hrăni mulţimea cu preţul unor mari nenorociri, după care oraşul celor şapte coline va fi distrus şi înspăimîntătorul Judecător va judeca lumea."

Pe Paul îl trecu un fior interior, gîndindu-se la cît mai avea de trăit bătrînul din faţa lui. Cît timp va mai dura pînă la venirea „înspăimîntătorului Judecător" şi pînă cînd Roma va fi transformată în ruină.

Papa îşi termină rugăciunile. Paul se ridică primul şi îl conduse înapoi în scaunul lui.

– Cred că e timpul să mergem, zise papa. Ne aşteaptă lumea. Lumea se impacientează dacă trebuie să aştepte prea mult. Chiar şi pe un papă.

Zîmbi. Vechiul lui zîmbet, zîmbetul lui cuceritor, zîmbetul cu care-i cîştigase pe atîţia de partea lui.

Paul trecu în spatele scaunului cu rotile. Îl auzi pe papă şoptind:

– Noaptea trecută am avut din nou visul acela.

Paul îşi simţi inima tresăltînd.

– Şi eu, spuse.

– Piramida neagră. Eram adîncit foarte mult în interiorul ei. Cred că el era foarte aproape. Mult mai aproape decît înainte. Mă tem că în curînd îi voi vedea faţa.

Se lăsă o tăcere înspăimîntătoare. Paul tresări şi întoarse capul. Crezu că auzise, undeva sus, un fîlfîit de aripi. Era convins că nu erau aripi de îngeri.

II

„Voi face pămîntul Egiptului o pustietate între țările pustiite, iar cetățile lui între cetățile pustiite vor fi pustii patruzeci de ani, şi pe egipteni îi voi împrăştia printre neamuri şi-i voi risipi prin țări."

Iezechiel, 29:12

CAPITOLUL DOISPREZECE

Cairo
Luni, 22 noiembrie

Pentru al doilea an consecutiv, iarna se aşternuse peste Egipt, ca un blestem. Oameni cu ochi de fiare mergeau pe străzile îmbibate de ploaie, ca Ieremia, profețind dezastrul. Apa înghețată distrugea fundațiile caselor vechi. Zăpada se aşternuse în zone cu mult mai sudice decît se înregistrase vreodată. Deseori Nilul era ascuns în ceață, caprele behăiau pe coline, peste tot erau semne rele, iar orizontul părea înecat în sînge.

Se vedeau aproape în fiecare zi. În cele mai multe dintre nopți dormeau împreună, deşi locuiau în apartamente diferite, să păstreze aparențele şi să-i deruteze pe cei care îi supravegheau. Începînd din vară, crescuse considerabil importanța aparențelor.

Pe măsură ce iarna îşi intra în drepturi, atitudinea oamenilor se înăsprea. În fiecare zi erau lungi procesiuni pe străzi. Bărbaţi şi femei în haine închise la culoare strigau sloganuri pînă răguşeau, apoi în ziua următoare ieşeau din nou să strige.

În bazare erau de vînzare păpuşi din cîrpe cu chipul unui bărbos numit „Rushdie", de diferite mărimi şi cu diferite costume. Păpuşile aveau cornițe cochete la tîmple, ochii roşii, şi se vindeau cu o spînzurătoare de lemn în miniatură, în laţul căreia le era prins capul. Pe frunte aveau cusută Steaua lui David cu alb şi albastru. Unii îşi atîrnau aceste păpuşi în geamuri, alţii le propteau în spatele maşinilor. Deveniseră cele mai populare cadouri. Copiilor le plăcea să se joace cu ele, fiindcă puteau să facă pe călăul cu rîndul.

Michael şi A'isha îşi duceau viaţa ştiind că, în orice moment, „Rushdie" s-ar putea să nu mai fie păpuşă, iar spînzurătorile să nu mai fie din rumeguş. El preda la Universitate unor clase din ce în ce mai împuţinate. Vederile lui erau neacceptate de studenţi şi nu o dată se angajase în discuţii dure cu fanaticii cu bărbi, care îi reproşau că este un imperialist. El nu ştiu niciodată cum să răspundă batjocurii lor.

A'isha se ducea în fiecare zi la mormîntul Nekht-harhebi unde încă lucra cu Megdi. Ţinuseră secretă identitatea mumiei, căci şi el, şi Butrus Shidyaq, asistentul lui, făcuseră să dispară rămăşiţele lui Rashid Manfaluti în crematoriul muzeului. Numai substituirea lui cu o altă mumie, din magazie, îi ajutase să ascundă descoperirea de către consiliul directorilor. A'isha nu spusese nimic celor care-l susţineau pe soţul ei, căci aveau nevoie să spere în eventuala lui întoarcere din captivitate, ca o figură mesianică, un Hristos sau Imamul Ascuns. Ea ştia adevărul, dar tăcea. Se gîndise că nu ajuta la nimic să spună cuiva. În presă mai fuseseră „scurgeri" de informaţii cum că eliberarea lui Rashid era iminentă, dar numai în schimbul vieţii fundamentaliştilor condamnaţi la moarte în Tanta, unde asasi-

naseră cîţiva membri ai consiliului local. Undeva, cineva, juca un joc foarte elaborat.

Era o zi rece şi în aer se simţea zăpada. În oraş fusese o pană de curent după-amiaza tîrziu şi nu era nici o lumină. Oamenii se înghesuiau lîngă sobele cu gaz sau cu petrol, mîncau la lumînare sau ascultau ştiri care nu mai erau proaspete, la radiouri cu baterii.

Michael şi A'isha se plimbau, ţinîndu-se de mînă, pe malul fluviului. Nu era nimeni prin preama lor şi erau siguri că pe ea n-o urmărea nimeni. Întunericul îi ascundea bine. În ciuda dificultăţilor, sentimentele lor nu se diminuaseră. Timpul pe care îl petrecuseră împreună la Cairo le consolidaseră, fără ca ei să se poată opune sau să le schimbe. Michael nu se gîndise niciodată că poate vorbi aşa deschis, cu atît de puţine ascunzişuri, cu cineva. Gînduri şi trăiri ţîşniseră afară din el: în pat, după ce făceau dragoste, la masă, în timpul plimbărilor, în cafenele şi restaurante. Toată viaţa lui se întorsese cu susul în jos şi pe dos, ca A'isha s-o poată inspecta, ca şi cînd el tînjea după girul ei pentru acţiuni şi inacţiuni, nu numai cele din prezent, ci şi cele din trecutul îndepărtat. Mai rămăsese un singur lucru pe care se temea să-l dezvăluie, de frică să nu strice relaţia lor pentru totdeauna, să n-o întoarcă împotriva lui.

– Ce e, Michael? Nu te-am mai văzut aşa pînă acum.

– Cum?

– Abătut. De cînd am ajuns aici, n-ai scos o vorbă. Ne-am plimbat în tăcere. Nu-mi spune că ai fost şi tu scurtcircuitat de pana asta de curent.

– Nu, rîse el. Sînt pe baterii.

– Atunci, ce e?

Ea se agăţă mai strîns de braţul lui. Deasupra lor norii ascundeau jumătate de lună, iar pe fluviu bărcuţe mici urcau şi coborau fără să scoată un sunet. Singurele lumini erau farurile maşinilor care se perindau pe străzile întunecate.

– Îţi aduci aminte de ziua în care ne-am cunoscut? întrebă el. Ne-a făcut cunoştinţă un prieten de-al meu pe nume Tom Holly. Atunci am spus că aveam impresia că este un funcţionar civil sau ceva asemănător, iar tu m-ai asigurat că nu e nimic din toate astea şi că lucrează pentru Serviciul Britanic de Informaţii. Ai avut dreptate, bineînţeles. Tom Holly este şeful Biroului din Egipt, din cadrul Serviciului M.I.6, de multă vreme. Înainte de a fi avansat, a lucrat aici în Egipt. Eu... Problema este, iubirea mea, că Tom şi cu mine am fost colegi. Adică, şi eu am lucrat pentru MI6. Toate lucrurile pe care ţi le-am spus despre diverse posturi la universităţile britanice, despre călătorii în scopuri de cercetare... toate au fost minciuni.

– Ştiu.

– Ce?

– Am ştiut de la început. Sau am presupus. N-am putut fi niciodată sigură dacă mai lucrezi sau nu pentru Serviciul de Spionaj. Ceva m-a făcut să mă gîndesc că nu.

– Mi-am dat demisia acum patru ani. Înainte de asta am fost şeful Biroului de aici, din Cairo.

– Atunci cum se face că nu auziseşi de mine?

– Auzisem, dar soţul tău nu intra în responsabilităţile mele. De această parte se ocupa adjunctul meu, Ronnie Perrone, care acum este şef în locul meu. Figurai în rapoartele lui din cînd în cînd, dar niciodată în mod special. Cînd ne-am cunoscut, n-am făcut legătura pînă cînd nu mi-a spus Tom.

– Înţeleg.

– Nu te-ai supărat?

– Să mă supăr? De ce?

– Pentru că am fost agent străin. Soţul tău s-a zbătut pentru independenţa reală a Egiptului. Cei ca mine trebuie să fi fost ca un blestem pentru el.

Ea dădu din cap în semn de negaţie.

– Nu chiar. Dacă ar fi fost la putere şi te-ar fi descoperit, te-ar fi expulzat. Toţi facem ce credem că e bine. Şi el ar fi trimis spioni egipteni în Israel sau în Libia.

– Ar mai fi încă ceva, spuse el. Se simţi rece, greoi, ca şi cînd s-ar fi confesat despre o mare infidelitate, de parcă tocmai se terminase luna lor de miere, iar puritatea sentimentelor era iremediabil pătată. După ce te-am cunoscut, continuă el, am discutat cu Tom. M-au rugat să am grijă de tine. Pentru ei eşti importantă şi vor să-ţi protejeze viaţa. Nu cred că au aflat despre moartea lui Rashid. În fine, am fost de acord. Am spus că te voi păzi.

– Ştiu.

El îi aruncă o privire nedumerită.

– Nu se poate să ştii.

– Ba se poate. Ştiu. A fost evident; din care alt motiv ne-ar fi făcut cunoştinţă? Este probabil ca eu să fi ştiut înaintea ta.

– Cu toate acestea ai venit după mine în ziua aceea? La cimitir...?

Ea încuviinţă din cap. El aproape nu observă gestul.

– Da, spuse ea. M-am îndrăgostit de tine şi am ştiut sau am crezut că ştiu că şi tu simţeai la fel, aşa că ce altceva mai conta?

– Nu ţi-ai pus problema că m-aş culca cu tine, doar ca să-mi duc la îndeplinire datoria?

Ea se opri şi-şi încolăci braţele pe după gîtul lui.

– Ba da, şopti ea. M-am temut, dar numai la început, înainte să ajungem în pat. Sînt anumite lucruri care nu se pot falsifica.

– Eşti o femeie atrăgătoare. Nici unui bărbat nu i-ar fi greu să se simtă atras de tine.

Ea îl sărută uşor pe gură. În acel moment luminile începură să se aprindă. De-a lungul fluviului, globurile albe stăteau suspendate în întuneric şi se reflectau fantomatic în apa de dedesubt.

– Atunci, e-n regulă? întrebă el.

– În regulă?

– Ca eu să te iubesc.

– Mă iubeşti?

El privi spre fluviu, la imaginea lunii în apa neagră, care un moment mai tîrziu fu ştearsă de un nor trecător. O trase aproape de el şi o ţinu strîns. De mii de ani, se gîndi, îndrăgostiţii veneau aici să stea aşa sub o astfel de lună. Poate că tatăl şi mama lui veniseră şi ei aici într-o noapte ca asta, în mijlocul unei furtuni care îi alungase din Egipt pentru totdeauna.

– Da, răspunse el.

Se înfioră cînd rosti cuvîntul, deoarece ştia că va veni o altă furtună.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Marți, 23 noiembrie

Stătea în picioare pe o platformă de marmură plasată cu precizie între deșert și terenurile însămînțate. În spatele lui curgea un fluviu însîngerat, în fața lui, nisipurile întinse. Sfincși negri, imenși, care se succedau la distanță de zece, cincisprezece picioare, aliniați pe două rînduri, se pierdeau în deșert. Întorceau capul spre el, unul cîte unul, îl priveau, apoi își întorceau privirea. Erau sculptați în bazalt, ochii lor erau rubine, iar la gît purtau ghirlande de flori roșii, sîngerii.

Știa că trebuie să meargă pe șoseaua cea lungă, însă, dintr-un motiv oarecare, era reticent. Cum ezita așa, apa cu sînge a fluviului îi trecu peste călcîie, acoperindu-i picioarele. Nervos, făcu cîțiva pași înainte în direcția sfincșilor. Fiecare era înalt de cincisprezece picioare și se înălțau deasupra lui pe măsură ce ajungea între ei, îi putea auzi cum șopteau, deși nu distingea nici un cuvînt clar.

Se plimbă multă vreme. Veni noaptea, apoi fu zi iarăși, și deșertul fu înecat de căldură. Curios, pe spatele larg al sfincșilor ningea liniștit, acoperind bazaltul cu o crustă rece. Pe nisip nu ajunsese nici măcar un fulg. Privi în sus și miji ochii să vadă cît mai departe. La orizont putu să distingă o formă, o formă întunecată, ceva ca un munte.

Brusc, era aproape, mai aproape şi putu să vadă ceea ce se găsea în faţa lui. O piramidă neagră, uriaşă se ridica spre cer. Era clădită din marmură şlefuită ca o oglindă în care tremurau reflexe ale lunii. Şoseaua mărginită de sfincşi se continua cu un drum pietruit care ducea la o intrare situată sus, într-o latură a piramidei. Vocile şoptite erau mai sonore acum. Aproape că înţelegea ce spuneau. Aproape înţelegea, aproape înţelegea...

– Michael, ce-i cu tine?

Se trezi sărind aproape în picioare în semiîntuneric. A'isha era lîngă el. Tremura şi îşi dădu seama că era acoperit de transpiraţie rece. În cameră era frig, dar el îşi aruncase păturile de pe el. A'isha îl înveli la loc, cu blîndeţe.

– Strigai tare, spuse ea. Erai înspăimîntat.

– Eu... visam.

– Ştiu. Ce visai?

– Nu-mi amintesc. Am... am un gol în minte.

– Acum e bine. Culcă-te la loc.

– E rece, spuse el, ridicîndu-se. Cît e ceasul?

Ea se uită la ceas.

– Aproape şase. Se luminează curînd.

– La ce oră am prima prelegere?

– Tu ar trebui să ştii.

– Nu-mi pot aminti nici măcar ce zi este.

– Marţi.

– Hristoase, trebuie să vorbesc despre sîngerosul Ayyubids la ora nouă. Jumătate din spioni nu vor fi: nu reprezint tocmai aroma lunii.

Întinse mîna spre ea. Era goală şi fierbinte sub cearşafuri.

– Michael, nu acum. Nu m-am trezit.

– Asta te va trezi. Ea îl împinse uşor. Te iubesc, ştii, şopti el, încercînd s-o tragă aproape de el.

– Ba nu, e doar poftă trupească, ceea ce nu-i acelaşi lucru.

– Ba e. Eu...

Se opri la mijlocul propoziţiei.

– Ce e?

– Şşşşş.

Ea tăcu. O clipă nu putu să distingă nimic altceva decît propria respirație. Apoi, dintre zgomotele dimineții, ale orașului care se trezea, auzi un ropot profund ca acela al unor pietre mari care se rostogolesc pe o colină, fără viteză.

– Ce e asta, Michael?

– Nu sînt sigur. Sări din pat și traversă camera să ajungă la geam. Seara trecută merseseră în apartamentul lui, în 'Abdin. Fereastra de la dormitor dădea în Muhammad Bey Farid.

Michael dădu draperia ușor la o parte și privi afară. Lumina palidă a zorilor se lupta să împrăștie întunericul. Deschise geamul, și aerul răcoros al dimineții îl făcu să tremure. Acum sunetul era mai clar; creștea sau se apropia, un uruit ca de motoare grele.

Se uită în ambele sensuri ale străzii. Știa exact ce era sunetul; îl auzise de prea multe ori în zilele cînd era în armată, ca să se înșele. O formație de tancuri care trecea pe străzile largi ale orașului. Imediat văzu și lumini din direcția Shari' al-Nasriyya. Așteptă pînă cînd luminile avansară încet. Știa încotro se îndreptau și în ce scop, căci Palatul Prezidențial era la numai cîteva străzi, spre nord, iar puțin mai la vest era clădirea Parlamentului. În cartierul 'Abdin se găseau birouri guvernamentale, municipale și naționale.

Tancurile ajunseseră în fața geamului lui. Erau M1A1 Abrams, aduse din Statele Unite în eventualitatea parării unui atac libian, lăsate cadou Egiptului pentru sprijinul acordat în Războiul din Golf. Michael nu putu să-și dea seama dacă tancurile se îndreptau spre palat ca să-l apere sau să-l ocupe.

– Deschide radioul, spuse.

A'isha, care stătea chiar în spatele lui, se duse la radio și-i dădu drumul. Era deja fixat pe un post local. Camera se umplu de muzică stridentă. Schimbă frecvența, aceeași muzică. Aceeași muzică la toate posturile de radio.

– Lasă-l pe postul principal.

– Crezi că e vreo lovitură de stat?

– Bineînțeles că e. Trebuie să aflăm repede dacă a fost sau nu reușită. Făcu o pauză scurtă apoi închise geamul. Tremurînd

încă, îşi puse halatul de casă. A'isha se îmbrăcă şi ea. Poţi să contactezi pe vreunul dintre oamenii lui Rashid, pe cineva în măsură să ne spună ce se întîmplă?

– Cred că da, încuviinţă ea.

– Atunci telefonează-i, acum.

– Nu ar fi periculos? Vreau să spun, să folosesc telefonul.

– Nu văd nici un motiv să fie. Cei de la Securitate vor avea prea multe pe cap, ca să mai asculte telefoane.

Ridică receptorul şi apăsă pe butoane. După aproape un minut răspunse cineva.

– Samir? Sînt A'isha.

– A'isha? Se auzi vocea de la celălalt capăt. Unde Dumnezeu ai fost? De două ore încerc să te găsesc.

– Nu-i asta important, Samir. Vreau să ştiu ce se petrece.

– Ce se petrece? Dumnezeule mare, vrei să spui că habar n-ai?

– De ce crezi că te-am sunat pe tine?

– Fundamentaliştii controlează armata şi forţele aeriene. S-a întîmplat peste noapte. Au ocupat staţiile de radio şi televiziune, şi gările. Nu mai sînt şanse reale să-i împiedicăm. Au planificat totul foarte bine, mult mai bine decît orice ne-am fi imaginat noi. Trupele loiale guvernului rezistă în provincie, dar aici, la Cairo, se pare că totul s-a terminat. Ascultă, A'isha, trebuie să te ascundem. Trimit cîţiva oameni. Unde eşti?

– Regret, Samir, dar n-am să mă ascund.

– A'isha, e mai important decît orice să fii în siguranţă. Dacă ei îl eliberează pe Rashid...

– Samir, Rashid nu mai vine. E mort.

La celălalt capăt al firului se produse o scurtă tăcere, apoi vocea rosti:

– Nu poţi fi sigură de asta. Mai există o speranţă că...

– I-am văzut corpul, Samir. Îmi pare rău că nu ţi-am spus asta pînă acum. Te rog spune-le şi celorlalţi. Acum e prea tîrziu să se mai poată face ceva. Promite-mi.

– A'isha, asta este o nebunie. Tu...

Ea închise. Pentru prima oară în viaţa ei închise telefonul unui bărbat. O clipă rămase în picioare, cu mîna pe telefon, respirînd adînc, cu ochii închişi. Tocmai închisese o uşă importantă în spatele ei. Deschise ochii, apoi şi se întoarse spre Michael căruia îi repetă tot ce auzise.

– A avut dreptate. Să ştii. Va trebui să te ascunzi.

– Şi tu? Nu-i nevoie. Au obţinut ce au vrut. Nu reprezint o ameninţare pentru ei, şi, probabil, ei ştiu despre Rashid că e mort. Cu siguranţă că, cel puţin, pot rămîne aici. N-ar avea nici un motiv să te deranjeze pe tine. Nu-i aşa?

– Nu sînt sigur. S-ar putea să se redeschidă conturi mai vechi. Tu, însă, ar trebui să fii în siguranţă pentru următoarele zile. Făcu o pauză. Stai aici în dimineaţa asta? Eu trebuie neapărat să ies.

– Să ieşi?

– Trebuie să-l caut pe Ronnie. Începu să se îmbrace. Şi asta pînă nu e prea tîrziu.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pînă la Ronnie Perrone merse puţin pe jos. Locuia în cartierul al-Azbakiyya, într-un apartament cam înghesuit, dar elegánt, o serie de camere care făcuseră cîndva parte dintr-un *palazzo* în stil italian construit în timpul domniei kedivului Tawfiq şi locuit pînă prin anii '50 de o familie de greci bogaţi, proprietari de hoteluri. Pe pereţii şi pe tavanele de-o grandoare ofilită erau pînze pe care Perrone, un bărbat cu gusturi aristocratice şi venit de funcţionar public, pictase miniaturi fantastice despre *la vie élégante*, în jurul cărora îşi construise existenţa fragilă.

Acoperirea lui Ronnie era aceea de negustor de antichităţi şi obiecte fine de artă. Învăţase comerţul de la tatăl său natural care avea un mic centru comercial pe King's Road, unde vindea chinezării şi suveniruri din India aduse la Bournemouth şi Brighton de copiii lui Raj. Micuţul Ronnie crescuse printre jad, steatit, porţelan şi fildeş. Primele sale jucării fuseseră *okimonos* şi *netsukes*, se îmbrăcase în şaluri chinezeşti şi halate de caşmir, se jucase de-a soldaţii care purtau săbii Mughal şi cu pistoalele cu încrustaţii ale maharajahilor. În timp, propriile sale gusturi se îndreptaseră spre sticla islamică şi lucrările în metal. După ce fusese recrutat de Serviciu, hobby-ul său devenise faţadă. Visa

ca la pensie să se retragă într-un magazin adevărat, pe o stradă din Londra, alături de un bărbat puternic care să-l iubească pentru ceea ce era el, de fapt.

Michael intră şi îl găsi pe Ronnie deja treaz, stînd pe un scaun poleit, în salonul său ornat cu tapet de stambă. Purta un capot cu un imprimeu foarte complicat, model Georgina von Etsdorf, şi fuma o ţigară cu haşiş rulată cu grijă, dar pusă nepotrivit într-un ţigaret din fildeş.

Băiatul care deschisese uşa se făcu nevăzut. Ronnie părea că e într-o dispoziţie foarte proastă.

– Michael. Era şi timpul. Toată dimineaţa am sunat goarna după tine.

– Ba nu, n-ai făcut-o, Ronnie. Am părăsit locuinţa abia acum douăzeci de minute.

– Bine. Mă bucur că ai venit. Ia un loc.

Michael se lăsă să cadă pe un fotoliu căptuşit cu pernuţe umplute cu păr de cal. Erau cu mult mai puţin confortabile decît păreau.

– Presupun că ştii ce se petrece, Ronnie.

– Ştiu? Ştiu al naibii de nimic, bătrîne. Reţea nu, aproape nici un contact. Cred că sînt ultima persoană din Cairo care ştie ce se petrece.

– Loomis nu te-a ţinut la curent?

Loomis era şeful secţiei C.I.A. din cadrul Ambasadei Statelor Unite.

– Iisuse, Michael, nu pomeni numele acestui om în faţa mea.

– Credeam că sînteţi prieteni.

– Şi eu credeam la fel. Obişnuiam să-i fac cadouri de ziua lui, m-a invitat la masă de Crăciun, anul trecut. Pentru numele lui Dumnezeu, Michael... Ştii ce mi-a spus nenorocitul săptămîna trecută? Michael aşteptă. Mi-a spus că propria lui reţea a fost distrusă cam în acelaşi timp cu a mea. Îţi vine a crede? Au pierdut o operaţiune întreagă şi au pretins că nu s-a întîmplat nimic. El zice

că a primit ordine să tacă. Ordine? Ce fel de ordine au fost acelea? Cine a auzit vreodată de cineva care să ordone aşa ceva?

– Eu, Ronnie. Deseori. Şi tu la fel. Ordine din astea ai dat şi tu însuţi.

– Ne îndopau cu informaţii false, Michael. În felul acesta nu am bănuit că ei căzuseră. N-au vrut să afle israelienii. Poţi crede? Israelienii!

– Da, pot crede foarte bine. Pînă acum de curînd şi tu trimiteai rapoarte false la Vauxhall. Oricum, nu asta e important. Vreau să ştiu în ce situaţie ne aflăm noi. Dacă cei de la centru ştiu ce fac, atunci în douăzeci şi patru de ore ar trebui să fii scos de aici şi să agăţi băieţi în Piccadilly.

Ronnie luă o mină îndurerată.

– Nu-i nevoie să fii crud, Michael. Nu am nici o şansă, în orice caz. Rămîn aici.

– Nu cred că-ţi vor da foarte mult de ales. Tom n-o să te lase aici, aşteptînd să-ţi scoată ăştia creierii.

– Nu-şi pot permite să mă forţeze. Mă au doar pe mine, în afară de Shukri şi Rif'at, care momentan nu sînt de nici un folos.

– Uiţi că eu lucrez pentru Tom din nou.

– Şi nu poţi spune nimănui asta. Las-o baltă, Michael. Atîta vreme cît e vorba de lucruri extrem de serioase, eu sînt. Acoperirea mea e încă bună. Dacă mă voiau pe mine, mă lichidau cînd au distrus reţeaua.

– Ronnie, n-aş fi atît de sigur de asta. S-ar putea să aibă motivele lor. Lovitura aceasta le poate da şi altele, suficiente s-o ducă la bun sfîrşit.

– Îmi dau seama că sînt în siguranţă încă o săptămînă sau două, în orice caz. Nu crezi?

– Ai luat legătura cu Londra?

Perrone dădu din cap în semn de negaţie.

– Pierdere de vreme, Michael bătrîne. E încă prea devreme. Nu e nici o garanţie că va rezista.

– După cum am auzit eu, părea că va rezista destul.

– Posibil. Am nevoie de un grad mai mare de confirmare înainte să încep să derulez ceva pînă la capăt. Aştept să mă contacteze Shukri. E bun, o sursă de primă mînă. Ahmad nu mi-a dat încă nici o veste că aş fi în pericol.

– Mai degrabă mă gîndesc că tu l-ai lăsat pe-afară.

– Afară? Ahmad? De ce aş face una ca asta? Nu crezi că din cauza femeii?

– Ba da, din cauza ei. Precis din cauza ei.

– El este, cum s-ar exprima fără nici un dubiu fostul meu prieten, domnul Loomis, „omul meu principal“. De fapt, aproape că e singurul meu om. După Ahmad, mai sînt doar vînzătorii ambulanţi şi nişte tîrfuliţe. Te asigur, cam subţire. Îţi promit că n-am să permit să fie compromisă. Am instrucţiuni strict referitoare la asta, date de Tom. Făcu o pauză. În orice caz, ce mai face? Ai verificat?

– Noaptea trecută a fost cu mine.

– Aşa speram şi eu. Va fi nevoită să se ascundă, bineînţeles.

– Nu intenţionează. Nu eşti singurul nebun de grad zero din oraşul ăsta.

Perrone zîmbi cu tristeţe.

– Dragul meu, nu ţi-am oferit măcar un fum. Calitate superioară. Proaspăt adusă din Marakesh săptămîna trecută.

– Nu, mulţumesc. Sînt nevoit să-mi păstrez capul limpede.

– Nu există cale mai bună.

– Cinstit.

– Ei bine, îi voi spune lui Abdi să-ţi aducă nişte cafea.

– Nu, las-o pe mai tîrziu, Ronnie. Şi că veni vorba, dacă aş fi în locul tău, cred că aş fi atent de acum încolo la micuţul Abdi.

– Eu sînt atent la toţi, dragă, crede-mă. Totdeauna am fost atent.

– Cu toate acestea, Abdi poate fi o problemă. Dacă iese la iveală, vei fi extrem de vulnerabil, vei fi şantajat, dacă nu altceva. Ăştia îi vor spînzura pe cei de felul tău.

– E vreo noutate, Michael? Totul este aşa cum a fost întotdeauna. Tu crezi că n-am fost niciodată pînă acum şantajat, că n-am plătit unor mici haimanale care au fost la fel de nerăbdătoare să pună mîna pe portmoneul meu şi pe sexul meu? Te-ar surprinde să afli cît de puţin îţi ia să-i trimiţi în drumul lor. Ai crede că e o chestie patetică. Serios, nu trebuie să te laşi intimidat. Trebuie să acuze personal, şi cine e nebun să facă asta? Hm?

– Rămîn la părerea mea, Ronnie, că trebuie să ai grijă, că ai o reputaţie. Nu-mi place Abdi ăsta. Lucrurile nu vor mai fi la fel şi va fi suficientă o reclamaţie anonimă, dactilografiată. Nu-i da nici un motiv să te ofenseze.

– Aş face eu aşa ceva, dragul meu?

– Da, Ronnie, ai face. Ai grijă, doar. Vrei?

Ronnie dădu din cap că da.

– Michael, să lăsăm fleacurile personale şi să discutăm chestiunile importante ale momentului. N-ai ajuns prea departe cu cercetările legate de grupul lui al-Qurtubi, aşa-i?

– N-am mai văzut pînă acum tipi care să se organizeze aşa de repede. Nimeni n-a auzit de ei, dar poţi vedea ce au făcut. Celelalte piste pe care le-am urmat s-au înfundat în acelaşi fel, aici, la Alexandria, şi una la Tanta.

– Ei bine, aş vrea să te întorci la Alexandria, dacă poţi să te descurci. Azi sau mîine dacă este posibil.

– Ronnie, cred că glumeşti. Tocmai a avut loc un puci.

– Chiar dacă, Michael. Vorbesc serios. Urmează ceva. Îţi aminteşti incidentul care a urmat imediat după întoarcerea noastră la Cairo? Cînd cîţiva tipi înarmaţi au ucis aproape pe toţi pasagerii unui 225 care se îndrepta spre Edinburgh?

– Bineînţeles. De ce?

– Au fost vreo şase supravieţuitori, toţi foarte grav răniţi, nici unul dintre ei capabil să-şi amintească prea mult, cu excepţia unuia. Un broker pe nume Blair, din Edinburgh. Cînd a început totul, era la clasa întîi, în primul compartiment. L-au considerat

mort, însă gloanţele nu atinseseră nici un organ vital. Nu va putea să meargă niciodată, dar se pare că are mintea limpede. L-au cîrpit pe ici, pe colo şi, acum cîteva zile, a început să vorbească. Se pare că a apucat să-i vadă bine pe doi care făceau parte din echipă. Îşi aminteşte unde s-au urcat, cu ce erau îmbrăcaţi, chestii din astea. Şi – Ronnie făcu o pauză – cel mai important este că l-a identificat pe unul din ei. A dat o descriere bună, nimic ambiguu. Blair a fost în T.A., are un cap excelent pe umeri şi va străluci ca martor. Apărarea nu-l va putea clinti nici un milimetru, aşa mi s-a spus. Aur curat.

– Şi?

– Tipul identificat este un anume Eberhard Schwitters. Ca artistul.

– N-am auzit de el.

– Un dadaist. Nu ţi-ar plăcea pictura lui.

– Nu, m-am referit la terorist.

– Ei bine, dacă vrei să ştii, ai auzit. Eberhard a fost unul dintre nemţii care au vizitat anul trecut Alexandria ca să ia legătura cu membrii grupării lui al-Qurtubi. Acum ţi-ai amintit? De fapt, a fost acolo cel puţin de două ori, din cîte ştim noi.

– Asta nu ne duce prea mult înainte. Ştim totul despre întîlnirile acelea. Descrierea făcută de omul tău ne deschide o pistă către exerciţiile de tragere, asta-i tot.

– Nu chiar. Ar mai fi ceva. Cei de la brigada antiteroristă au mai verificat încă o dată armele şi muniţia folosită în acel atac. Au făcut acelaşi lucru şi cu explozivul folosit la King's Cross cu o săptămînă în urmă. Vama şi Accizele au făcut săpăturile lor şi au descoperit înregistrări care nu prea se legau. O serie de transporturi ale unei operaţiuni numite Compania Minieră Misr Manganese. Transporturile în cauză părăsiseră Alexandria între martie şi iunie anul în curs, pe vase care aparţineau unei linii maritime de pe Adriatica. Conţineau componente de echipament minier, declarat oficial ca împrumut pentru un subsidiar italian. Toate documentele însoţitoare ale încărcăturii erau în regulă.

Componentele fuseseră livrate la Veneţia, mutate pe calea ferată şi duse la Napoli, unde le recepţionaseră cei de la o companie minieră italienească numită Compania Minieră di Napoli. Următorul pas era că li se dăduse origine italiană şi fuseseră trimise la Manchester, pentru a fi livrate unei firme de inginerie minieră din Hull.

Evident, nu avem dovada clară că transporturile M.M.M. au vreo legătură cu incidentele din King's Cross, însă identificarea lui Schwitters creşte probabilitatea. Vreau să te duci la Alexandria şi să afli tot ce poţi despre M.M.M.

– Toate astea îmi sună puţin a uşă de grajd închisă, după ce a fugit calul, Ronnie.

Perrone dădu din cap în semn de negaţie.

– Eu nu gîndesc aşa, Michael. Calul nostru încă nu a fugit. Este încă în grajd, bate din copite şi aşteaptă să iasă în galop. Iar uşa e foarte departe de a fi închisă.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Michael şi A'isha petrecură cea mai mare parte a dimineţii ascultînd radioul. Televiziunea nici măcar nu era în emisie. Transmisiunea radio fusese reluată cu puţin după ora două şi începuse cu un lung program de lectură din Coran. La zece şi jumătate, şeicul suprem al al-Azharului, Muhammad Fadl Allah Hasanayn, intră pe post cu un pios discurs moralizator despre datoria credincioşilor să se supună oricui Dumnezeu hotărîse să dea puterea şi să evite toate formele de tulburări civile, producerea lor fiind considerată mai gravă decît necredinţa însăşi. După aceea urmară multe alte recitări coranice, interpretate de data aceasta de şeicul 'Abd Al-Rahman Yusuf Hamuda, exponentul major al artei egiptene.

La ora unsprezece fix, crainicul îl prezentă pe „excelenţa sa" 'Ali Nadim, conducătorul şi preşedintele ales al Consiliului de Conducere Revoluţionară. Nadim fusese conducătorul unui grup extremist scos în afara legii, cunoscut sub numele de Difa' al-Nabi, „Apărarea Profetului". Vorbi şoptit şi hotărît, dar tot timpul ei simţiră cît de mult se luptă pentru a anula nota de triumf care i se strecura în voce.

Un grup de ofiţeri musulmani luaseră comanda forţelor armate. Şefii personalului fuseseră arestaţi cu puţin înainte de răsăritul soarelui şi executaţi pentru dubla crimă de trădare şi de

purtare a războiului împotriva lui Dumnezeu. Adevărata lor pedeapsă, după cum intona Nadim fără emoţie în glas, o vor găsi în focul iadului.

Alţii erau în închisoare şi aşteptau să fie judecaţi. În toată ţara instalaţiile cheie erau sub controlul bandelor de activişti musulmani. Toate porturile şi aeroporturile erau închise, iar comunicaţiile telefonice cu lumea exterioară fuseseră suspendate temporar, „pentru a da suficient timp naţiunii să se pregătească de apărare împotriva atacurilor trădătoare care vor fi lansate, mai devreme sau mai tîrziu, de către forţele imperialiste, puterile antiislamice, sioniştii şi francmasonii".

Fostul preşedinte Sabri fusese prins în timp ce încerca să zboare din ţară cu milioanele de dolari furate de la poporul oprimat şi chinuit al Egiptului. Era în arest la domiciliu şi urma să fie judecat şi pedepsit pentru multitudinea de crime împotriva islamului, împotriva poporului Egiptului şi, în general, împotriva umanităţii.

– Asta e foarte trist, spuse A'isha cînd auzi ştirile despre Sabri. Era un om cinstit. N-ar fi furat nimic niciodată.

Îi povesti lui Michael cum îl întîlnise pe fostul preşedinte de mai multe ori, cît de mult îl admirase, ba chiar îl plăcuse. Făcuse totul să aducă prosperitatea într-o ţară care se zbătea în sărăcie şi era paralizată constant de forţe reacţionare. Soţul ei îl apreciase pe Sabri în timp ce-i critica anumite aspecte ale politicii lui. Îi spusese o dată că, dacă va ajunge preşedinte, un loc în cabinetul său va fi al lui Abbas Sabri. După dispariţia lui Rashid, preşedintele îi adresase personal o scrisoare în care o asigura de simpatia lui reală şi-i promitea că va face tot ce-i va sta în putinţă să-l găsească şi să-i asigure eliberarea. Ea ştia că vina reală a lui Sabri era faptul că se opunea cu înverşunare imixtiunii religioase în chestiunile politice şi legale. Mai ştia că acesta va plăti acea greşeală cu o funie în jurul gîtului.

Nadim promitea pedeapsă pentru toate păcatele comise împotriva lui Dumnezeu şi a poporului său. Urma să fie o reglare de conturi şi o repunere universală în drepturi. Toţi trebuia să-şi examineze conştiinţele şi să socotească cum să-şi

plătească comportamentul trecut. Cel mai bine, cel mai sigur, zicea el, era ca cei care se temeau că au făcut rău sau au ofensat să se predea singuri poliției religioase nou înființate, *muhtasibin*. Față de cei care-și recunoșteau vinile și doreau să-și schimbe comportamentul, statul era dispus să dea dovadă de generozitate. „Brațele lui Dumnezeu sînt larg deschise, spunea el, suficient de larg să-i îmbrățișeze chiar și pe cei mai înveterați păcătoși. Dăruiți-vă milei Lui. Nu vă expuneți mîniei Lui."

Cu debutul în istorie astfel făcut, Nadim porni să-și îndeplinească destinul care credea el că îi era hărăzit. Mai urmară o mulțime de versete din Coran, *sure* medinice prin care se explica soarta care-i aștepta pe dușmanii Profetului și îndemnuri pentru credincioși să-și lase viața și averea în grija Domnului.

Imediat după ora douăsprezece, vorbi la microfon un bărbat care se autodenumise conducătorul poliției religioase din Egipt. Numele lui era 'Abd al-Karim Tawfiq și avea o voce plată din care fuseseră extirpate, fără pic de milă, personalitatea și umorul. Semăna cu vocea unui chirurg care descria o amputare pe care tocmai urma să o execute și care știa că toată lumea este atentă la ce spune, dar nepăsătoare.

El reluă ceea ce spusese deja Nadim legat de beneficiile predării de bunăvoie echipelor de *muhtasibin* care urma să apară la uși. Apoi trecu la citirea unei liste cu dușmani ai lui Dumnezeu a căror soartă se decisese deja, în absența lor, de către tribunale religioase secrete, înființate în acest scop cu mulți ani înainte. Acești criminali vor fi arestați și deferiți acelorași tribunale care acum operau public – și condamnați cum se cuvine. Deși nu spunea, trebuia doar puțină imaginație să ghicești care urma să fie sfîrșitul.

Michael închise radioul. Camera se umplu dintr-o dată de o tăcere cutremurătoare și tensionată. Se ridică și se duse la fereastră. Afară nu se mișca nimic. Întregul oraș era blocat, atent și vibra de frică. Simțea cum frica se strecura pe străzi, ca o forță tangibilă și nervoasă care aluneca pe aleile întunecoase și pătrundea prin uși și ferestre, uși și geamuri în spatele cărora o lume

întreagă stătea ghemuită, cu respirația tăiată, așteptînd să bată cineva.

Se întoarse către A'isha. În ochii ei străluceau lacrimi, lacrimi mari, amare pe care se chinuia să le rețină.

– Draga mea, spuse el, eu nu pot să-ți spun ce ar trebui sau ce nu ar trebui să faci. Ce se va întîmpla acum, tu decizi. Ceea ce mă îngrijorează este că viața ta va fi în pericol. N-ai fost numită pe lista aceea, dar asta nu înseamnă nimic. Nu poți să pariezi că nu vei fi ultima trecută. Cred că sînt o duzină care circulă deja. Făcu o pauză. Ea nu zise nimic, paralizată de rapiditatea cu care se extindea ceea ce se petrecuse. Multe nume auzite pe listă erau ale prietenilor ei, persoane pe care le iubea și le admira. Trebuie să-ți spun ceva, continuă el. În dimineața asta, la Ronnie, am fost de acord să fac ceva pentru el. I-am promis că mă duc la Alexandria. Trebuie să investighez ceva acolo și sînt singura persoană care o poate face. Mă tem însă și mă sperie gîndul că trebuie să te las singura aici.

– Atunci, vin cu tine.

– Nu, nici asta n-ar fi înțelept, zise el, dînd negativ din cap.

– De ce nu?

– Nici nu se pune problema, A'isha. Nu-mi cere asta.

– Fiindcă e periculos?

– Va crește pericolul pentru amîndoi, spuse el. Mai presus de toate, pentru tine.

– De ce ție îți este permis să-ți asumi riscuri și mie nu? Cine a zis că trebuie să fie așa? Ea începu să se înroșească și să se înfurie. El o trata în modul în care fusese tratată de orice bărbat de cînd era doar copil. Din cauză că tu ești bărbat și eu nu? Acesta este motivul, nu?

Mînia ei îl puse în dificultate.

– Nu, spuse. Eu nu gîndesc așa. E din cauză că sînt profesionist. Am fost antrenat să-mi port singur de grijă. Tu, nu. N-are nimic de-a face cu masculinitatea și feminitatea. Chiar dacă ai fi fost bărbat, tot nu te-aș fi luat cu mine. Dacă erai însă o femeie-agent și aș fi avut nevoie de ajutor, te-aș fi luat. E o misiune periculoasă și nu-mi pot permite ca altcineva să facă

greşeli şi nici să-mi fac griji tot timpul. Nu... nu vreau să fii ucisă, A'isha.

– Atunci, de ce trebuie totuşi să te duci?

Nu era uşor să explice sau să se justifice, nici chiar în sinea lui. Încercă însă. Îi povesti de bombe, de trenul cu păpuşi şi coperţi de cărţi mînjite cu sînge, de „cîrtiţa" de la Vauxhall House şi de răul pe care-l putea provoca aceasta.

– Nu numai la Londra, A'isha, sau în Anglia, la fel de bine şi aici. Probabil aici mai mult decît oriunde. Oricine este acest al-Qurtubi, orice este, cred că e infinit mai periculos decît oricare dintre cei care se află în spatele acestui puci. Noi sîntem salvaţi deocamdată. Nimeni nu va trimite cavaleria să rezolve treaba de aici. Oamenii aceştia nu sînt o ameninţare pentru rezervele de petrol ale Vestului; nu au arme nucleare. Ceea ce vor face este că vor ucide cîţiva egipteni şi vor face viaţa de nesuportat mult mai multora. Nimeni nu va declanşa un război pentru asta.

– Nu, fu şi ea de acord. Ar fi prea uşor, nu-i aşa? Făcu o pauză. Vei lipsi mult?

– Nu ştiu. S-ar putea să fiu în stare să aflu ceea ce trebuie în cîteva zile; sau ar putea să dureze săptămîni. N-am s-o pot face însă deloc pînă nu mă asigur că eşti în siguranţă.

– Voi rămîne în apartamentul meu. Oamenii lui Rashid mă vor păzi. Există...

– Nu, acolo nu vei fi în siguranţă. Nu vreau să ştie nici unul dintre prietenii lui Rashid locul unde te afli. E sigur că un grup ca acela e plin de informatori. Nu ştii în cine să ai încredere. Nu există alt loc în care să te duci, undeva unde ei să nu se gîndească?

Ea se gîndi o vreme. La părinţii ei o vor căuta, acasă la rude...

– Ce părere ai de Megdi? Spuse ea, în sfîrşit.

– Profesorul?

Ea dădu din cap că da.

– Ştiu că pot avea încredere în el, spuse ea, el ştie totul despre Rashid.

Michael aprobă, căci începea să aibă sens.

– Eşti sigură că putem avea încredere în el?

– Absolut.

– Şi crezi că te va lua la el?

– Sînt sigură. Locuieşte în apropiere, în Imad al-Din.

– Bine. Vom merge acolo mai tîrziu, de îndată ce lucrurile se mai liniştesc un pic. Acum rămîi aici. Vom mînca ceva. Trebuie să ne menţinem moralul ridicat.

El zîmbi şi o mîngîie pe obraz. Pielea ei era rece. Ea nu-şi feri capul, dar îl lăsă s-o mîngîie, aşa cum o pisică tolerează atingerea stăpînului ei. Michael îşi retrase mîna cu încetineală.

– Nu putem lăsa asta să intervină între noi, şopti el.

– Şi Rashid obişnuia să vorbească la fel, spuse ea, nici el nu înţelegea.

– Ce nu înţelegea?

– Că datoria nu este totul. Că trebuie să-ţi găseşti adevărata viaţă în intervalul dintre lucrurile care ţi se par cele mai importante. Din cauza aceasta sînt toate aceste crime. Oamenii care pun în primul rînd lucrurile importante o fac atît de des, încît în timp, în afară de ele, nimic altceva nu mai contează. Viaţa noastră e făcută din lucruri mici. Rashid n-a putu să vadă niciodată asta, aşa că a fost ucis. Acest Nadim, toţi aceşti fanatici nu pot vedea lucrurile care contează cu adevărat pentru oameni. Mă întreb ce le spun ei soţiilor şi copiilor lor. Şi tu, Michael, eşti exact ca ei. Tu trebuie să salvezi lumea şi nu-ţi pasă ce se întîmplă cu cei ca mine care încearcă să dea un sens lucrurilor mărunte.

– Mie nu-mi pasă de lume, spuse el, mie îmi pasă de tine.

Ea privi spre el. Faţa ei, cu urme de lacrimi uscate, era palidă, nu din cauza fricii, gîndi el, nu din cauza mîniei, ci din cauza unei lipse de înţelegere care o şocase şi îi tăiase respiraţia. Tremura, camera era rece şi era iarnă în toate.

– Chiar îţi pasă?

Afară se răcise serios. Bătea un vînt aspru dinspre nord. Mirosea a îngheţ sau a zăpadă. Primele maşini încărcate cu

prizonieri, cu fețele acoperite cu saci din bumbac, erau conduse pe furiș către celule.

Jos, în stradă, trecea încet un individ. În drumul său, privi sus spre apartamentul lui Michael, apoi, scoțînd un blocnotes subțire dintr-un buzunar și un pix din altul, scrise ceva. După ce puse pixul și carnețelul la locul lor, își continuă drumul.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Luni, 29 noiembrie

Michael lipsea de o săptămînă. A'ishei i se părea o lună. Cît timp fuseseră împreună nu se despărţiseră mai mult de o zi, iar această separare i se părea ca un abandon. Petrecu zilele în apartamentul lui Megdi, ca o pasăre în colivie, trăgînd cu ochiul, neobosită, printre storurile trase pe jumătate, la strada care doar pe jumătate revenise la normal.

Megdi se ducea la Universitate în fiecare zi, cum îi era obiceiul de peste treizeci de ani, cînd nu lucra la muzeu. De fiecare dată aducea veşti proaste. Noul regim nu pierduse timpul potolind animozităţile. Începuseră să curețe universităţile şi colegiile, locuri pe care le asociau cu focarele cruciadei vestice împotriva purităţii islamice. La Universitatea Americană din Cairo, la alte instituţii asemănătoare din tot oraşul, profesorii primiseră scrisori prin care erau informaţi că serviciile lor nu mai erau necesare. Materii ca sociologia, antropologia, filozofia şi cultura europeană fuseseră interzise complet. Altele fuseseră reformate radical, astfel încît să satisfacă noua ideologie. Profesori de ştiinţe islamice – Coranul, hermeneutica, tradiţiile, dreptul – erau recrutaţi din moschei şi şcoli coranice în toată ţara.

Toate acestea erau extrem de serioase, dar cea mai tulburătoare era ştirea că şi studenţii, şi profesorii din campus fuseseră arestaţi. Arestaţi şi, dacă rapoartele erau credibile, executaţi. Megdi verifică discret la muzeu dacă A'isha făcea obiectul vreunei anchete, dar se părea că încă nu atrăsese atenţia autorităţilor. Absenţa ei de la serviciu fusese remarcată şi trebuia urgent să ia hotărîrea dacă se va întoarce sau nu. Lipsa îndelungată dădea naştere la ideea de confirmare a unei vini de orice fel.

O dată, ieşise să-i telefoneze lui Michael la Hotelul Cecil, unde locuia. Se pomenise vorbind despre lucruri neimportante şi că erau mulţumiţi de acest fapt. El nu-i spusese nimic despre munca lui sau cum se descurca, pentru că nimeni nu ştia cîte telefoane erau ascultate.

În dimineaţa aceasta, Megdi se dusese la universitate ca de obicei. Urma să predea un curs la ora zece, despre locotenenţa kuşită. La zece şi jumătate se întoarse acasă.

– E totul în ordine, A'isha, strigă în timp ce intra în casă, sînt eu, Ayyub. M-am întors mai devreme.

Ea veni în hol, dar se opri brusc. Profesorul se sprijinea de uşă cu ochii strîns închişi şi corpul moale. Respira cu greutate şi era limpede că era foarte agitat. Părul lui alb era în dezordine, mîneca hainei era ruptă. Arăta de parcă ieşise dintr-o luptă. Auzind-o, deschise ochii.

– Ne închid, mormăi cu voce gravă, neclară.

Ea nu-l mai văzuse în halul acesta niciodată pînă atunci. Îl apucă de braţ şi-l ajută să meargă în sufragerie.

– Ce vi s-a întîmplat? Ce-au făcut? El se trînti într-un scaun şi, aplecîndu-se înainte, îşi îngropă faţa în mîini. Ayyub, vă simţiţi bine? Să chem un doctor? insistă ea.

El scutură încet din cap şi se îndreptă în scaun.

– Dă drumul la radio, spuse el.

Făcea parte din înţelegerea lor, totdeauna cînd el era plecat, A'isha trebuia să păstreze o linişte strictă. Cînd era acasă, vorbeau şoptit, încet, pe fundalul muzical asigurat de radio. Ea îl

deschise şi găsi un program cu muzică clasică pentru *oud*. Cîntecele populare fuseseră interzise.

– Am intrat într-o dispută, explică el. A fost o deosebire de opinii. Un grup din aceşti *muhtasibin*. Poliţişti religioşi! Ce concept stupid. Unii dintre ei erau foşti studenţi de-ai mei. Poţi să crezi una ca asta? Pe Salim Ahmad ţi-l aminteşti. Acum cinci ani şi-a dat lucrarea de diplomă cu tema Nubia. Ea încuviinţă. Îşi amintea. Era unul dintre ei. Din cîte mi-am dat seama, conducătorul lor. Mi-a spus... Bătrînul se cutremură. Avea faţa ca cenuşa. Mi-a spus că sînt un duşman al lui Dumnezeu, fiindcă mi-am petrecut viaţa reînviind trecutul. *Jahiliyya*, a numit-o el, epoca barbarismului de dinainte de islam. M-a acuzat că am glorificat-o, dîndu-i o strălucire pe care n-o merita. Că am adus la suprafaţă corpurile unor regi necredincioşi şi că am pus chipuri de zei falşi în racle de sticlă, ca oamenii să-i vadă şi să li se închine. Mi-a reamintit ce a făcut Profetul cînd a cucerit Mecca şi a distrus idolii de la Kaaba. Ei vor face la fel, mi-a spus, vor face la fel. De data aceasta, nu vor arăta nici un fel de compasiune.

Ea se aşeză lîngă el. I se frînse inima, căci începuse să înţeleagă.

– Ce-aţi vrut să spuneţi cu „ne închid“?

O privi cu suferinţă în ochi.

– Departamentul. Arheologia este un subiect proscris. Nu, de fapt, nu este tocmai adevărat. Arheologia islamică va fi cea încurajată. Studiul *jahiliyyei* trebuie să fie curmat. Mu... Se poticni, de parcă limba nu voia să pronunţe cuvintele. Muzeul va fi închis, iar conţinutul vîndut sau distrus.

– Dar...

– Totul, A'isha. Tot ce-am muncit noi să salvăm şi să conservăm. Locurile antice sînt închise. Cred... Mă tem cu adevărat că vor să le distrugă primele.

– Să le distrugă? Ce rost ar avea? Cu siguranţă...

– E vorba să curețe țara de toate urmele *jahiliyyei* și de tot ce este neislamic. Fizic și psihic. Habar n-avem de ce sînt capabili. Viziunea lor asupra lumii e foarte îngustă.

Ea îi aduse o băutură, un coniac mare într-un pahar de cristal. El bău cu repeziciune și începu să se destindă.

– Trebuie să fim cumpătați cu materialul acesta, draga mea, spuse el printre înghițituri. Ăștia aruncă toată băutura din Egipt în canal. Cred că în canalele colectoare sînt șobolani foarte rezistenți.

Ea rîse și dădu din cap.

– Acum, știți și dumneavoastră că nu e adevărat. Toți șobolanii sînt deasupra, pe pămînt.

– A'isha, n-ar trebui să vorbești așa. Vei avea necazuri.

Ea aruncă o privire pereților camerei între care se simțea ca la pușcărie.

– Cred că am deja suficiente necazuri, spuse ea.

– Tînărul acela al tău nu te poate scoate din asta? Nu sînt atît de lipsit de înțelepciune lumească să nu-mi dau seama că are relații în locuri folositoare. De ce nu vorbești cu oamenii lui să te scoată din Egipt? Totdeauna există căi.

– Oamenii lui?

– Englezii. Nu-mi spune că nu s-ar bucura să te vadă. Dacă în Europa ia naștere o mișcare de opoziție viabilă, vei fi de un imens folos. Poți ajuta la construirea unei aripi moderate. Eu cred că ar trebui să te gîndești.

Ea se uită în altă direcție.

– Știți că nu doresc acest lucru. Cît despre englezi sau oricine în această chestiune – cine știe ce vor ei? Dacă se hotărăsc că pot face afaceri cu regimul ăsta, vor merge înainte. Oricine le va provoca motive de jenă, va zbura acasă cu primul avion. Noile legi de imigrare în Europa sînt foarte lejere cînd e vorba să scapi de refugiații politici care nu te aranjează.

– Poți cere azil politic. Puțini au o justificare ca a ta.

– Cazul meu este solid în măsura în care permite politica externă. Ei îmi pot permite să vin într-o zi, iar în ziua următoare să mă dea afară.

– Atunci de ce tu şi domnul Hunt nu vă căsătoriţi?

– Ştiţi bine că nu este posibil.

– De ce? Din cauza lui Rashid? Ea dădu din cap că da. Atunci vei lua o atitudine politică.

– Poate. Nu mai vreau să discutăm despre asta. Este prea devreme să iau vreo decizie.

– S-ar putea să nu-ţi mai poţi permite luxul de a avea foarte mult timp în care să te gîndeşti.

– Îmi pare rău. Îmi voi găsi altă locuinţă. Lucrurile încep să fie dificile şi pentru dumneavoastră.

– N-am spus asta. Ştii că poţi locui aici cît vrei. Mă simt bine să te am alături. Dacă nu ne abatem de la regulile pe care le-am stabilit, nu va bănui nimeni că eşti aici. Nu, am vrut doar să subliniez că lucrurile, în general, tind să devină cu mult mai rele. Rămînerea ta aici amînă doar găsirea unei soluţii pentru tine.

– Ştiu, dar dumneavoastră? Ce veţi face acum? Cum veţi trăi? V-au oferit vreun fel de pensie?

El rîse.

– Ştii ce a zis puşlamaua aceea de Salim Ahmad? Mi-a sugerat să-mi iau nişte perii şi să-mi fac o carieră de lustragiu de pantofi, pentru a putea să fiu şi eu de folos societăţii, în sfîrşit.

– Nu l-aţi întrebat pentru ce şi-a luat o diplomă?

– Din cauza asta a început disputa...

– Dar acum, imediat? V-aţi gîndit la ceva?

– Oh, da, spuse el. Se ridică şi-şi luă haina de pe scaunul pe care o trîntise A'isha. Aruncă o privire calmă spre mîneca ruptă după care se îmbrăcă. Mă duc la Giza, spuse. L-am auzit pe unul dintre ei zicînd ceva despre o treabă pe care o aveau de făcut la piramide, după ce distrugeau lucrurile antice. Aş vrea să văd ce au de gînd.

– Faceţi o nebunie. Nu trebuie să mergeţi acolo. Locul va fi izolat cu cordoane.

– Poate. Trebuie să mă conving. Dacă desfigurează monumentele, este necesar ca cineva să anunţe, să înceapă un protest internaţional prin intermediul U.N.E.S.C.O.

– Vin cu dumneavoastră.

El refuză, dînd din cap.

– N-ai să vii. De unul singur mă descurc mai bine. Dacă vii şi tu, vom avea amîndoi necazuri. Stai aici. O dată ce voi şti ce se întîmplă, vom putea discuta ce-i de făcut.

Închise radioul şi o sărută uşor pe obraz.

Uşa se închise, lăsînd-o în tăcere, cu gîndurile care zburau ca insectele în capul ei. Pe străzi auzi paşii estompaţi ai unui dumnezeu nevăzut care cerceta oraşul în căutarea păcatului.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

La ora două, Megdi nu se întorsese. A'isha devenea din ce în ce mai neliniştită. Îl cunoştea prea bine şi ştia că nu-şi asuma riscuri prosteşti, dar în zilele acelea îi trebuia foarte puţin cuiva să fie arestat şi judecat în faţa unui tribunal revoluţionar.

O jumătate de oră mai tîrziu se strecură afară din apartament. Cîteva posturi de radio menţionaseră noile regulamente privind îmbrăcămintea femeilor, şi Megdi îi adusese o haină grea, lungă pînă la glezne, şi o basma neagră. Simţindu-se tensionată şi nerăbdătoare, se hotărî să găsească un taxi.

Dură mult pînă găsi un şofer dispus să ducă o femeie singură pînă la Giza modernă, dincolo de fluviu. Restul drumului trebuia să-l parcurgă pe jos „ca toţi ceilalţi", îi spuse el. Ei nu-i trecu prin cap să întrebe ce însemna asta.

O lăsă la marginea vestică a oraşului, puţin mai departe de Shari' al-Ahram, şoseaua largă pe care mergeau turiştii, mărginită de cluburi de noapte şi care ducea la piramide. Îi plăti cît îi ceruse – o sumă exorbitantă – şi porni spre şosea.

Cînd se apropie de aceasta, auzi un zgomot înfundat, ca un zumzet de albine într-un stup. Apoi, trecînd după un colţ, printre case joase, văzu că şoseaua era ticsită cu lume, bărbaţi şi femei în haine negre, lungi. Mergeau, cu capetele plecate, într-o sin-

gură direcţie, spre vest. În jurul capetelor purtau eşarfe de bumbac albe, cu sloganuri religioase, versete din Coran sau exclamaţii de pietate, nimic altceva. Unii mergeau în tăcere, alţii mormăiau rugăciuni, mişcîndu-şi doar buzele.

Stătu pe marginea şoselei şi privi o vreme. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie. Nimeni nu-i vorbi. Singurele voci care se auzeau erau cele care recitau rugăciuni, o bombăneală discordantă a sute de glasuri. Tîrşîitul de picioare şi cîte o tuse ocazională erau singurele zgomote care se auzeau. A'isha văzu că în această gloată erau şi copii, unii prea mici să meargă erau căraţi de părinţi, pe umeri. Cîţiva plîngeau, însă majoritatea tăceau, integraţi în atmosfera funebră din jurul lor.

La început crezu că asta era o înmormîntare, o procesiune imensă pentru cei care muriseră cu ocazia puciului, dar nu erau cadavre, nu erau sicrie, care funebre. Şirul se întindea în urmă cît putea vedea cu ochii, ca un şarpe vast şi negru care izvora din oraş. Deasupra, cerul prinsese culoarea plumbului oxidat.

Nu era nici o pasăre. Oricît de departe se uită, A'isha nu văzu păsări.

Fără să scoată o vorbă, intră în mulţime. O femeie îi făcu loc, nefăcînd nici o remarcă, nici vreun cuvînt de bun venit. Fiecare părea preocupat de gîndurile lui sau ale ei proprii. Aglomeraţia emana cu intensitate existenţa unui scop foarte serios, fapt ce o cutremură, ca un fior rece, pînă în măduva oaselor. În jurul ei, rugăciunile murmurate urcau şi coborau în valuri, ca marea.

Pe măsură ce mărşăluiau, observă că unii cădeau jos, cel mai adesea bătrînii, bărbaţi şi femei. Nimeni nu le acorda atenţie mai mult de o secundă sau două. Se gîndi că, dacă nu erau toţi morţi, urma să fie în curînd. Trecu mai departe fără să se oprească. Se simţea dusă de flux, împotriva dorinţei şi voinţei ei. Tîrşîitul de paşi şi murmurul îi zumzăiau în urechi, ca o nebunie. Vru să-şi ridice mîinile să şi le astupe, dar nu îndrăzni să atragă atenţia

asupra ei. Continuă să meargă, potrivindu-şi paşii la ritmul gloatei şi întrebîndu-se dacă va mai fi în stare să iasă de acolo.

De la un timp, deveni conştientă că o deranjează ceva. Ceva era în neregulă, ceva ce nu putea fi posibil. Apoi, cînd procesiunea se încadră într-o curbă, privi către stînga. Ar fi trebuit să vadă de mult piramidele. Trebuia să fie vizibil monumentul lui Khufu, o moviliţă semeaţă, solidă, profilată pe linia orizontului. Totul însă era gol. Se mai uită o dată. Acolo unde ar fi trebuit să fie Marea Piramidă, atîrna doar o lună palidă, fără substanţă, ca o planetă într-un vis. Se gîndi că, poate, lumina îi juca feste, însă, cu cît se forţa mai tare, cu atît nu vedea decît luna.

Cît se poate de speriată, se împiedică. Undeva în străfundul creierului începea să înţeleagă. Ei îi spuseseră lui Megdi despre piramide. Piramidele, acele simboluri indestructibile ale *jahiliyyei*. I se opri respiraţia. În aer mirosea a ger. Parcă stătea să plouă.

Pe măsură ce se apropiau de Hotelul Mena Palace, se trase mai aproape de marginea coloanei, să poată vedea mai clar. În faţa ei, pe platou, era cea mai mare dintre piramide sau ceea ce mai rămăsese din ea. Fusese demolată – sau mai degrabă, dezmembrată – aproape pe jumătate. Din toată structura mai rămăseseră vreo două sute de picioare. În spate, putu vedea un colţ al piramidei lui Kafra, la fel de distrusă.

Fără să se gîndească, se adresă unei femei care se afla în dreapta ei.

– Nu pricep, zise. De ce le strică? Ce rost are?

Femeia o privi ca şi cînd tocmai coborîse de pe o navă spaţială.

– Nu ştii? Unde ai trăit pînă acum? Trebuie să fii singura persoană din Cairo care nu ştie de *ahramat*. Ce cauţi aici dacă habar n-ai?

O scînteie de suspiciune licări în ochii femeii.

– Eu... eu am... se bîlbîi A'isha... am aflat că e de muncă undeva. Că... că guvernul are nevoie de ajutor.

– Ajutor? Pufni femeia. Avea în jur de patruzeci de ani şi ar fi avut o faţă blîndă, dacă s-ar fi relaxat măcar un moment. Ochii i se bulbucaseră ca nişte boabe mici de strugure în orbitele înroşite. Erau încărcaţi cu o tristeţe care dădea întregii feţe o notă ce deranja. Au primit suficient ajutor. În fiecare zi tot mai mulţi dintre noi. Aceasta este a cincea zi în care vin aici. Ei spun că vom termina pînă la finele lunii sfinte, dar *Allahu a'lam*, Dumnezeu ştie cel mai bine.

A'isha aruncă o privire către masa de pietre care mai rămăsese. Să se sfîrşească? La sfîrşitul Ramadanului? Luna de sărbătoare începea peste o săptămînă şi se termina douăzeci şi opt de zile mai tîrziu. Să termini în cinci săptămîni de stricat ceva ce s-a construit în decenii?

– Dar de ce, întrebă din nou. Pentru ce toate astea?

– Ştergem urmele *jahiliyyei* o dată pentru totdeauna. Piramidele, templele, idolii. Dărîmăm zeii falşi ai Egiptului. După ce vom termina aici, vom distruge bisericile, crucile şi icoanele. Făcu o pauză să respire şi arătă spre şosea. Vezi camioanele acelea? Transportă cărămizile dezmembrate de noi şi le duc să construiască zidul.

– Zid? Care zid?

A'isha începu să se întrebe dacă femeia nu era nebună. Se uită apoi către piramida pe jumătate demolată şi îşi dădu seama că orice nebunie ar fi fost aici era colectivă.

– Marele zid pe care-l construim să ne apere de duşmanii islamului. Este proiectat să se întindă în jurul Egiptului şi va fi înalt de zece iarzi.

Pe măsură ce se apropiau, putu să distingă un păienjeniş de schele în partea de nord-est a piramidei lui Kufu şi pilonii de echipament greu, folosiţi la slăbirea pietrelor sau la încărcarea lor în camioanele care aşteptau. Lucrarea, în marea ei majoriate, era executată cu mîinile de mii şi mii de oameni împrăştiaţi pe toată suprafaţa monumentului. Îl acopereau ca o armată de fur-

nici negre pe un cadavru. Dintre toate aceste mii de oameni doar ea singură plîngea.

În timp ce A'isha privea, un bărbat, cățărat pînă aproape de partea netedă a piramidei, își pierdu echilibrul și se îndreptă spre moartea care-l aștepta jos, pe pietre, zdrobindu-se pe parcurs de pereți și luînd cu el încă alți trei sau patru. Cîțiva dintre ceilalți înregistrară, cu privirea, accidentul, după care își văzură în continuare de desprinsul cărămizilor cu, ceea ce părea, un entuziasm reînnoit. Aceia vor fi considerați, bineînțeles, martiri – cei care căzuseră. Cu secole în urmă alți oameni muriseră, probabil, ridicînd aceleași cărămizi. Altă epocă, alți zei, aceeași identică inutilitate, gîndi A'isha.

Procesiunea ajunsese într-o serie de puncte de control improvizate pe locul unde vechiul Birou de Informații pentru Turiști fixase intrarea în zona piramidelor. Era o tentativă de organizare a muncii. A'isha presupuse că, mai tîrziu, cînd soarele va coborî, se vor distribui alimente și apă.

Șoproanele ridicate în grabă în partea stîngă, pe terenul de golf, serveau, fără nici un dubiu, ca toalete, deși foarte puțini se deplasau printre ele.

Pe măsură ce ajungeau, erau distribuiți rapid de echipele care lucrau la fiecare piramidă. Alții erau înghesuiți în autobuze aliniate pe ramificația șoselei Nazlat al-Samman. Femeia îi spuse A'ishei că cei din căruțe fuseseră selectați pentru a munci la una dintre secțiunile de zid deja începute și că vor fi scoși în deșert în vederea începerii lucrului la orele mai tîrzii ale zilei. Îi mai spuse că și ea va fi destinată muncii la una dintre piramide, aceasta fiind o muncă deosebită. Femeile trebuia, în principal, să adune pietrele căzute de la bază și să le clădească în coșuri speciale care erau colectate la fiecare jumătate de oră de un camion cu macara. Copii de toate vîrstele, în zdrențe, fugeau să aducă, să care, împiedicîndu-se de pietrele colțuroase. Deși toată această muncă era voluntară, mulți păreau torturați și cîțiva epuizați. A'isha băgă de seamă că oameni înarmați, pe care-i

luase drept poliţişti religioşi, erau dispersaţi, la intervale regulate, în toată zona.

Se întrebă ce se întîmpla dacă cineva se hotăra să-şi pună sculele deoparte şi să o pornească spre casă. Cumva, simţi că nu s-ar dovedi un lucru uşor.

Încercă să rămînă în urmă, gîndindu-se cum să iasă afară din mulţime şi să se strecoare neobservată în cîmpul vestic, unde era situat mormîntul. Avea în cap ideea că Megdi se dusese într-acolo cu intenţia prostească să salveze vreun artefact sau vreun instrument... Dar nu avea rost; îngustimea drumului şi presiunea celor care veneau din urmă o împinse în faţă, în „fălcile" unui punct de control. Un *muhtasib* îi prinse o insignă în piept, fără ca măcar să se uite la ea, şi îi spuse:

– Ia-o spre dreapta. Te prezinţi la piramida mică din spate. Sînt indicatoare peste tot.

– Menkaure? La aceea vă referiţi? izbucni ea, fără să se gîndească.

Îşi muşcă buza.

El o privi curios, ca şi cînd ceea ce spusese ea era o blasfemie.

– Nu ştiu cum se numesc. Noi nu dăm nume caselor de idoli. Mişcă, nu-i vreme de pierdut.

Se simţi împinsă înainte. Pe insignă era un singur număr, „3", iar pe marginea drumului, indicatoare cu acelaşi număr duceau spre piramida cea mai mică dintre cele trei, cea din partea de sud, unde trebuia ea să ajungă. Asta, cel puţin, era o mică favoare.

De-abia ajunse la o bifurcaţie a şoselei, unde o derivaţie ducea spre vest, apoi spre sud, la piramidele lui Kafra şi Menkaure, iar cealaltă se îndrepta spre sud-est, spre Sfinx şi Templul Văii, cînd în faţa ei apăru de nicăieri un bărbat care o apucă de braţ cu cruzime.

– Tu, spuse el, unde ai fost trimisă?

Ea îi arătă, în tăcere, insigna. El i-o smulse din piept şi o aruncă cît colo.

– E nevoie de tine în altă parte, lătră el. Pe cea mai mică aproape au terminat-o. Ai fi inutilă. Am nevoie de mai multe femei să muncească pe zid. Acolo este un camion gata de plecare. Mai e loc destul, însă e cazul să ne mişcăm.

Continuînd s-o strîngă de braţ, începu s-o tragă în direcţia în care se vedeau camioane cu motorul pornit, pe iarba distrusă a terenului de golf.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Mai aveau cam cincisprezece iarzi pînă la autobuze cînd bărbatul se opri, o trase deoparte şi-i vorbi rapid cu o voce scăzută:

– Înainte să te îmbarci, aş vrea să verific cîteva lucruri. Ai la tine bani sau bijuterii? Ea îl privi fără nici o expresie. Ar fi bine să te gîndeşti. Iute, continuă el. Ţi le vor lua cînd vei ajunge la zid. Este aşa numita *tasfīyya*-purificare. Nimeni dintre cei care lucrează la zid nu are voie să care nici un fel de bagaj cu lucruri lumeşti. Toţi depindem de Dumnezeu. Asta îţi vor spune. El aruncă o privire în jur. Ultimii cîţiva pasageri urcau în autobuze. Motoarele erau ambalate. Hotărăşte-te, deci, spuse el. Lasă-mi orice posezi. Ţi le voi păstra, te costă cîţiva bănuţi şi ţi le voi da înapoi cînd vei termina. Şi... o privi direct... voi avea grijă să nu ţi se dea sarcini prea grele. Se vede că n-ai fost educată pentru aşa ceva. Felul acela de muncă te poate ucide dacă nu eşti obişnuit.

A'isha gîndi cu repeziciune, aşa cum o sfătuise el. Trebuia să existe o cale.

– N-am nici un fel de bijuterii la mine, spuse. Dar ştiu unde se poate găsi cîte ceva. Sînt... Ezită, întrebîndu-se dacă era înţelept. Am fost arheolog. La Muzeul din Cairo. Mă ocupam

cu săpăturile de aici, din Giza. Ştiu locul în care poţi pune mîna pe o mulţime de pietre preţioase. Cînd Guvernul ne-a oprit activitatea, tocmai săpam la un mormînt nou, în zona de sud. Putem merge acolo la noapte.

El dădu din cap în semn de dezaprobare.

– Cine ştie pe unde o să fii atunci, spuse el. Spui oare adevărul? Acolo chiar sînt giuvaeruri?

– Este un mormînt din Regatul cel Nou, dinastia a nouăsprezecea, posibil încă din timpul dinastiei lui Seti I Menma'atre'. Mormîntul a fost al unui preot al templului lui Amon, din Karnak, pe nume Nekht-harhebi. Am găsit acolo cîteva mumii şi un cufăr cu aur.

Putu să vadă licărul de lăcomie din ochii lui. Evidenta ei cunoaştere îl impresionase şi-i întări credinţa că ea spunea adevărul. Şi dacă nu, îl văzu ea calculînd, ea va fi cea care va suferi. Fără să mai zică nimic, făcu semn unuia dintre bărbaţii care stăteau în picioare lîngă camioanele pe care le aveau în pază.

– Bilal! Am de verificat ceva. Nu voi putea veni în călătoria asta. Explică-i lui Tawfiq, vrei?

Bilal păru foarte nemulţumit să accepte acest mesaj, dar nu zise nimic. Se răsuci şi sări în autobuzul care, observă A'isha, era plin cu femei. Singurii bărbaţi erau Bilal şi şoferul.

– Hai, zise organizatorul transportului şi o apucă din nou de braţ. În ce parte o luăm?

Ea îi arătă.

– Putem să mergem pe şosea pînă la Sfinx, îi explică ea. Apoi o tăiem peste cîmp. Vom avea nevoie de lumină. Mormîntul n-a fost electrificat încă.

El o duse pînă la o colibă unde se păstrau provizii. Într-o grămadă de instrumente diverse, găsi o lampă de ulei. Avea ulei în ea pînă la jumătate.

În cincisprezece minute ajunseră la mormînt. Aici, departe de zona piramidelor, aerul părea nemişcat. Tăcerea era atît de

profundă, încît A'isha nu-şi putea auzi nici măcar răsuflarea. O linişte neobişnuită, mai puternică decît sunetul. Abandonarea şi distrugerea păreau că se petrec într-o lume paralelă. Liniştea era o infecţie a cerului şi a nisipului. Aici, departe, unde deşertul se întindea spre vest aproape pînă la Atlantic, conta numai trecutul. Acum, piramidele nu mai erau nimic, erau doar nişte dealuri despuiate şi dezolante.

Însoţitorul ei nu vorbi tot drumul. Nu dorea să-i spună nimic despre el, nici măcar numele. O dată sau de două ori ea îl surprinse aruncîndu-i priviri ascunse, ca şi cînd încerca să-şi facă o părere despre cum arăta ea sub haina cea lungă care o acoperea.

Era foarte conştientă de riscul pe care şi-l asumau, un bărbat şi o femeie, solitari, îndreptîndu-se spre deşert. Părea ca un act de provocare deliberată şi ei i se accelera pulsul ori de cîte ori treceau pe lîngă un *muhtasib*. Dar tovarăşul ei avea un fel de permis de liberă trecere şi o poveste gata făcută cum că A'isha fusese trimisă de defunctul Departament al Antichităţilor să investigheze următoarea fază a demolării.

Îşi croiră drum printre mormanele de moloz, săpături şi rămăşiţe. A'isha se împiedică de cîteva ori, julindu-şi mîinile. Totul era arid şi ofilit, un loc potrivit pentru morminte şi munţi de piatră monstruoşi.

Exteriorul mormîntului era aşa cum şi-l amintea ea, şi abilitatea de a găsi o intrare acolo unde nu părea să fie nici una accentuă nerăbdarea însoţitorului ei. Acum credea că îi spusese adevărul şi deja simţea în nări mirosul comorii ascunse, a prăzii faraonice şi poate a unei mici escapade sexuale în completare. Se stăpîni foarte greu.

Ea îl lăsă să o ia înainte. Stinghiile care baraseră calea fuseseră scoase. O dată intraţi, îi trebui cîteva secunde să găsească o piatră suficient de mare pentru ceea ce avea în minte. Cu o săptămînă înainte n-ar fi fost în stare de aşa ceva; azi, i se părea o a doua natură.

El era în capul treptelor, cu lampa deasupra capului, şi privea în hăul de dedesubt. Ajuns pe comoară, îl năpădi o nervozitate creată de superstiţie. Auzise poveşti cu blesteme, în care morţii se răzbunau pe hoţii mormintelor lor. Puse lampa pe pămînt, hotărît să nu meargă mai departe. Intenţiona s-o trimită pe femeie, ea putea să-i aducă comoara.

Ea îl lovi cu piatra, cu putere, în spatele urechii drepte. El îngenunche, aproape prăvălindu-se pe trepte. Lîngă el, lampa se clătină o singură dată, aruncînd umbre înfricoşătoare pe pereţi şi pe tavan.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În fața ei se deschidea o cale de acces îngustă, fără nici o podoabă. În forma ei originală se termina cu un perete grosolan, ca și cînd tunelul avea adevăratul capăt acolo, nefiind, de fapt, altceva decît un început fals, indicînd că mormîntul nu fusese terminat niciodată. Dar hoții pricepuseră înșelăciunea cu secole în urmă, așa cum pricepuseră și în alte cazuri, iar urmele lăsate de ei îi ghidaseră pe Megdi și A'isha spre mecanismul care ridica brusc peretele și dădea la iveală un alt rînd de trepte care coborau.

Azi, peretele era ridicat pînă sus și scările se căscau negre și amenințătoare la picioarele A'ishei. Se simți timorată, știind ceea ce nu știuse pînă atunci: faptul că cineva fusese deja aici cu cîțiva ani înainte. Nu fuseseră hoți, ci asasini. Din cîte știa, erau încă aici, așteptînd-o. Îl strigă pe Megdi de cîteva ori, dar, după ce încetară ecourile, nu mai fu nimic altceva decît liniștea.

Călcă în deschiderea strîmtă, ținînd lampa deasupra capului. Bezna o înghiți complet. Lumina aici nu reprezenta nimic, cel mult o sfidare. Întunericul era stăpîn. Era viu, respira, privea și asculta, întindea degete tangibile, era greu și consistent, se hrănea cu lumină, se îngrășa, dormea, visa și se trezea din nou. Își ținu respirația, trecînd de un puț din dreapta ei, o adîncitură mare pe care încă n-o măsuraseră și nici nu intraseră în ea.

Pereţii pasajului erau auriţi. Mişcarea ei făcu ca plăcile fine de aur să se desprindă şi să cadă la podea.

Pasajul se deschise într-o anticameră în care găsiseră mumiile. Îşi amintea atît de clar, ca pe un vis: pereţii pictaţi, zei aliniaţi, scene de vînătoare şi recoltă, lumea de dincolo primindu-şi ultimul oaspete sub ochii lui Osiris, balanţa cu inima lui Nekht-harhebi, primul profet al Casei lui Set.

Privi în jurul ei. Cineva ajunsese aici înaintea ei. Pereţii fuseseră mutilaţi. Rîcîiseră vopseaua de pe ei, ca şi cînd urma să fie repictaţi. Cineva desfigurase porţiunile hieroglifice cu dalta şi ciocanul şi le făcuse de nedescifrat. Era ca şi cînd un preot antic revenise la viaţă, hotărît să radieze numele duşmanului său şi, o dată cu el, nemurirea conferită de acesta.

Stătu astfel uimită şi fără vlagă în mijlocul harababurii din camera cea mică, incapabilă să hotărască ce să facă. Ridică o bucată de ghips, de parcă ar fi vrut să reasambleze capul vreunui zeu sau vreun cuvînt. Îi era clar, însă, că mormîntul fusese distrus peste putinţa de a mai fi restaurat. Întrebarea care o sîcîia era de ce.

Întrebarea îi persistă în minte tot timpul drumului înapoi spre oraş, fără să-i apară şi vreo soluţie. Ocoli piramidele cît de mult putu şi se strecură în satul Nazlat al-Samman după ce se întunecă. 'Abd al-Ghaffar, şeful de echipă de la cîteva săpături, îi dădu ceva să mănînce şi o duse în oraş cu camionul lui uzat, cu care-şi transporta muncitorii. El ştia deja că pentru el şi oamenii lui nu va mai fi de lucru, dar cînd A'isha îl întrebă ce vor face, ridică din umeri şi îi răspunse că se lasă în grija lui Dumnezeu. Ea speră că acesta va hotărî mai bine decît cei care acţionau în numele Lui.

O lăsă la muzeu. Era o speranţă deşartă, dar exista posibilitatea ca Megdi să se fi dus acolo. Începuse să plouă liniştit. Fără turişti, muzeul arăta aproape comic. Hazliu şi trist, ca o biserică părăsită de enoriaşi.

Se duse direct la biroul ei. Uşa secretariatului era larg deschisă, lumina aprinsă. A'isha îşi vîrî capul în deschizătură.

– Fatna? Tu eşti? Sînt eu, A'isha.

Secretara o privi speriată. Stătea în mijlocul unor grămezi de hîrtii.

– Doamnă doctor Manfaluti... Eu... Sînteţi bine? Am crezut că vi s-a întîmplat ceva.

A'isha intră şi închise uşa în urma ei.

– Sînt bine, Fatna, spuse. M-am gîndit că nu e înţelept să vin cîteva zile, pînă se mai linişte sc lucrurile. Ce faci?

– Am fost somaţi să părăsim locul pînă mîine. Aţi auzit?

– Da, ştiu. Nu-i spuse cum aflase. Unde vei pune toate hîrtiile acestea?

– Va trebui să fie arse. Totul va fi ars. Gamal le va duce la crematoriu. Vor fi incinerate.

A'isha simţi că un fior de dezgust o străbate din cap pînă în picioare. Incinerate? Adnotări importante, mărturii, dosare de neînlocuit.

– Dar...

– Nimeni nu poate face nimic. Ne-am opus. Toţi s-au opus. Dar... Dumneavoastră nu ştiţi cum sînt aceşti *muhtasibin*. Ei nu gîndesc ca noi.

A'isha privi la rafturile goale şi la cutiile cu dosare de la picioarele ei. Ei vor aduce cărţile lor cu legi, volume prăfuite cu comentarii tradiţionale, predicile lor de necitit şi lucrări impenetrabile de teologie. Se cutremură. Se simţi tristă, mînioasă şi neputincioasă.

– Pe profesorul Megdi l-ai văzut? întrebă. Fatna negă, clătinînd din cap. Toată ziua?

– Nu, n-a fost pe-aici. Este una din zilele în care predă la Universitate. Cred că desfiinţează şi acolo secţia.

– Înţeleg. Mulţumesc, Fatna. Se întoarse şi se duse la uşă. Ezită, se opri. Tu ce vei face, Fatna? Unde vei merge?

– N-am nici cea mai vagă idee. Tata mi-a promis că-mi va găsi un soţ, că, oricum, e timpul să mă mărit. Deocamdată, asta-i tot. Făcu o pauză. Doamnă doctor Manfaluti, a venit cineva să întrebe de dumneavoastră. Acum cîteva zile. Le-am spus... am zis că nu ştiu unde sînteţi.

– Cine era? A spus?

– Erau mai mulţi, poliţia religioasă. Cred, nu sînt sigură; totul este aşa de schimbat acum. Nu poţi şti cine ce e.

– Mda. Ei bine, mulţumesc. Ai grijă, Fatna.

– Da. Şi dumneavoastră la fel.

A'isha o luă spre biroul ei. Uşa era descuiată. Chiar înainte s-o deschidă, bănui ce va găsi. Cu toate acestea, fu şocată de răutatea limpede, de furia grijulie care-i vizitase biroul, fără îndoială, aceeaşi mînă care produsese dezastrul în mormînt. Lipseau complet toate fotografiile, toate hîrtiile, toate datele legate de cercetarea camerei superioare a mormîntului, singurele atestate care existau.

El fusese aici toată ziua, însă veghea lui se apropiase de sfîrşit. Încă o oră şi putea să aibă în faţa lui o ceaşcă cu cafea şi un corn. I-ar fi plăcut o bere şi, mai bine, o femeie; şefii lui cei noi erau foarte sensibili, iar el nu reuşise să-i cunoască destul. Se purta deci cu atenţie. Cîte puţin o dată, exact ca înainte, calculînd cît de departe poate să meargă, fără ca cineva să bage de seamă.

Dacă-şi juca corect cărţile, putea să scape de străzi şi să lucreze la un birou, aşa cum îşi dorise dintotdeauna. Oamenii aceştia răspundeau la cîteva expresii bine alese, de milă, un *salla'llah* ici şi un *astaghfaru'llah* colo. În curînd îi va avea acolo unde va dori el, fără nici un dubiu. Mai avea şi alţi aşi în mînecă. Olandezul era aur curat, dacă-l putea lucra cum trebuie.

În momentul de faţă era plictisit, era obosit, îi era frig şi tot ce-şi dorea era o cafea. Femeia nu se arătase de zile întregi. Era evident că adulmecase un şobolan şi dispăruse. În zilele acelea erau destui care miroseau şobolanii. Unii aveau patru picioare şi o coadă, dar nu erai obligat să spui asta în public, iar alţii erau varietatea obişnuită, de origine umană. De bună seamă că ea simţise unul.

El ridică privirea brusc. Femeia care cobora treptele muzeului arăta de parcă corespundea descrierii.

Pesemne că se strecurase înăuntru în timpul ultimei lui pauze. Ei bine, trebuise să urineze – ce dacă? Nu-i păsa nimănui. Cînd ea trecu pe sub un felinar, i se păru că o recunoaşte. Da, putea să fie ea.

Se detaşă de umbrele în care stătuse ascuns şi o urmări îndeaproape.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Marți, 30 noiembrie

Londra era acoperită de umbră. Umbra adîncă, întunecată, pulsația monotonă a miezului de iarnă în vreme de afaceri și prefaceri. Nu erau lumini pe vîrfurile colinelor, nici lumini strălucitoare în centrele întunecoase ale orașului, în magazinele universale, în nepăzitele, imposibil de păzit suburbii tăcute. Pe cerul gri, pe care norii se învăluiau și se desfăceau, aripile ciorilor fură udate de prima ploaie a nopții. Oamenii stăteau în case și-și măsurau viețile cu picăturile de ploaie care curgeau de la streșini.

Priveau la televizoare „Coronation Street“ sau „Neighbours“ și re-reluări ale serialului „Dallas“, pentru puțina varietate pe care o ofereau. Nimeni nu-i felicita pe eroi, nimeni nu huiduia personajele negative; nimănui nu-i păsa. Viața lor trecea în fața ecranelor scînteietoare: visele lor de dragoste, speranțele de împlinire, frica de violență erau ca peștii palizi care treceau prin apa adîncă din acvarii de sticlă strălucitoare.

Pe Tamisa, luminile de pe digurile lungi se vedeau ondulate în apă. Fluviul se mișca greoi între cele două maluri ale sale, nerăbdător să iasă afară din oraș. Ici-colo, trecători singuratici întîrziau pe mal, fără să aștepte cu adevărat pe cineva anume sau

ceva. Nu erau turişti, căci din provincie nu prea venea nimeni, jumătate din becuri erau sparte. Trecu o barcă de agrement cu cîţiva cheflii. Nimeni nu le făcu cu mîna. Noaptea şi fluviul îi înghiţiră, ca şi cînd nici nu existaseră: lumini mişcătoare, voci răguşite şi pocnituri de dopuri.

Blocul turn din sticlă, Vauxhall House, se distingea deasupra străzilor, ca un vapor ancorat. La etajul al nouălea, sclipea lumina într-un şir de geamuri fără draperii. Funcţionarii plecaseră seara acasă, lăsînd în urma lor o armată de operatori radio, traducători de coduri, mesageri şi oameni de serviciu foarte bine verificaţi.

De la etajul al nouălea se vedea pînă departe, peste acoperişul Galeriei Tate, spre Belgravia. De sus, oraşul părea liniştit, aproape frumos, aproape într-o stare de revenire la viaţă. Palatul Parlamentului parcă era croit pe măsură. Cineva remarcase cîndva că omul, aici, putea să se simtă Dumnezeu, cu toată lumea întinzîndu-se în faţa lui.

Directorul general nu se simţea ca Dumnezeu; nu se simţea prea mult nicicum. Doar elevaţie fără graţie, o îndoială care îl rodea că viaţa lui nu prea avea sens. Dedicase treizeci de ani apărării Angliei de duşmanii externi, dar tot timpul Anglia îşi devorase propria-i carne din interior.

Se îndepărtă de fereastră, de noaptea de afară şi se adresă bărbaţilor care se aflau la masa cea lungă din încăpere.

– Domnilor, spuse. Vă mulţumesc că aţi venit. Regret că v-am anunţat atît de tîrziu această întrunire. Cunosc faptul că mai mulţi dintre dumneavoastră aveţi foarte multă treabă, dar este necesară întru totul, vă asigur.

Capetele se mişcară aprobator. Percy Haviland convocase pe toţi şefii birourilor din Orientul Mijlociu şi Asia de Vest. Nu erau observatori. Erau prezenţi toţi, şefii birourilor regionale pentru Orientul Mijlociu, Africa de nord, din Golf şi din subcontinent (din Pakistan), împreună cu cîţiva din birourile staţionare din Egipt, Turcia, Siria, Israel, Arabia Saudită, Irak şi Iran.

Haviland era director general – „Control“ – de zece ani, un timp suficient de lung pentru oricine. Într-un fel, ştia că slujba aceasta fusese o greşeală. El era un exponent al Războiului Rece, îşi deschisese ochii pe Stasi şi pe K.G.B., mai întîi la Ministerul de Externe şi al Commonwealth-ului, apoi la Century ca şef al biroului pentru Germania de Est, Polonia şi, în final, Rusia. Timpul în care funcţionase în acest post coincisese exact cu sfîrşitul Războiului Rece, cu dărîmarea Zidului din Berlin şi revenirea la Orientul Mijlociu, ca focar de evenimente pentru o lume întreagă. Războiul din Golf urmase doi ani mai tîrziu. Se simţea ca un om care controla o fiară, fără a-i stăpîni instinctele naturale.

Era vreunul dintre ei stăpîni ai fiarei? Se întrebă. Privind în jur, i se păru curios că nici unul de la masă nu era suficient de vîrstnic ca să-şi amintească Pactul de la Bagdad sau de la Suez, cel puţin, nu profesional.

Toţi erau veterani ai Revoluţiei din Iran şi ai Războiului din Golf; cel mai bătrîn participase la retragerea din Aden. Ei cunoşteau doar Orientul Mijlociu, bineînţeles că îl cunoşteau, vorbeau fluent araba, ebraica, turca şi persana. Îşi petreceau sfîrşiturile de săptămînă cu domnii de la Oxbridge, iar serile, participînd la cursurile Şcolii de Studii Orientale şi Africane. Erau membri plătiţi ai Societăţii Britanice pentru Studii Orientale şi a altei jumătăţi de duzină de organizaţii similare.

Ceea ce îl îngrijora era acel gol de memorie, acel scurtcircuit de experienţă care îi forţa chiar pe şefii de birouri să apeleze la cărţi, dosare şi tăieturi din ziare pentru informările lor.

– Domnilor, continuă Haviland, nu trebuie să vă reamintesc că ultima oară ne-am întîlnit acum o lună, cînd am discutat raportul lui Tom Holly legat de eliminarea aproximativă a reţelei lui Ronald Perrone din Egipt. Într-o comunicare confidenţială, domnul Holly şi-a exprimat îngrijorarea că ar fi fost o scurgere de informaţii aici, la Vauxhall House. Nu este cazul să vă explic de ce m-am gîndit că nu este prudent să amintesc această bănuială în timpul acelei şedinţe. Oricum, aş fi foarte surprins dacă domniile voastre n-aţi ajuns la aceeaşi concluzie şi singuri.

Ca urmare a notei informative a domnului Holly, am trasat sarcină Serviciului de Securitate Internă să facă o anchetă. Foarte discret, bineînţeles. Deocamdată nu e cazul să ne alarmăm. După cum bine ştiţi cu toţii, băieţii de la I.S. îşi fac treaba pînă la capăt. Deviza lor este: „Nici o piatră rămasă neîntoarsă." Cred că veţi fi la fel de uşuraţi ca şi mine să aflaţi că n-am dat de nici o urmă a vreunei breşe în această instituţie.

Directorul general făcu o pauză, îşi limpezi vocea, căci în aceste situaţii nu se simţise niciodată în largul lui. Discursurile lui bombastice şi maniera lui dificilă erau bariere pe care le ridicase pentru a-i ţine pe ceilalţi la distanţă. Subordonaţii erau, la urma urmei, doar atît: subordonaţi. Îi displăcea complet neglijenţa democratică ce se furişa în ultimul timp în Whitehall. Discriminarea în favoarea băieţilor cu şcoală şi absolvenţilor de politehnică. Dumnezeule, acum le numeau chiar universităţi politehnice. Se cutremură în sinea lui şi continuă:

– Tocmai acum am aflat despre colegii noştri americani care au suferit aceeaşi regretabilă pierdere, cam în acelaşi timp cu noi. Se pare că ţin chestiunea secretă pentru ceea ce ei numesc „motive de securitate". Oricum, am fi dorit să aflăm ceva mai devreme. Ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri. Am fi tras concluzia cu mult mai devreme, indiferent unde era scurgerea, aceasta nu putea să fie de aici, în Vauxhall House. Dacă nu cumva au existat două scurgeri simultane – presupunere pe care o găsesc totalmente absurdă. Treaba noastră acum este să găsim o legătură între cele două reţele sau, cel puţin, între domnul Perrone şi omologul său american. L-am rugat pe domnul Holly să iniţieze o nouă investigaţie. Aş dori să-i acordaţi tot ajutorul, căci s-ar putea să aibă nevoie de cîţiva dintre agenţii arabi. Ştiu că unii sînteţi extrem de presaţi în aceste momente. În orice caz, cred că ancheta lui Holly este prioritară în ansamblul situaţiei din Egipt. Cu toate acestea, cred că este de datoria mea să vă cer rapoartele despre situaţiile existente, deoarece trebuie să pregătesc o notă pentru întîlnirea Comitetului Unificat de Informaţii de mîine.

Informarea continuă încă două ore. Urmară rapoarte detaliate despre impactul continuu al Revoluției Egiptene în toată regiunea, însă tocmai Egiptul era locul despre care nimeni nu știa prea mult. Ambasadele străine funcționau încă, dar sub o presiune fantastică, și erau subiectele unor foarte stricte limitări ale deplasărilor și activităților personalului diplomatic. De cînd avusese loc puciul, își consumau o mare parte din energie sfătuind și salvînd muncitori englezi captivi în țară. Obținerea de informații din afara Egiptului era ceva mai mult decît imposibil. Tom Holly se simțea orb și surd.

În după-amiaza următoare avea să fie o întrunire a Comitetului Unificat de Informații la care participau șefi ai S.I.S., G.C.H.Q., Serviciul de Informații Militar, Serviciul de Securitate și reprezentanți ai Ministerului de Externe; Haviland urma să reprezinte, ca de obicei, S.I.S.

Numai după ce cei mari și buni vor fi deliberat, va fi găsită o formulă asupra a ceea ce i se va comunica prim-ministrului. Aceasta va fi ulterior diluată mult pentru Cabinet, iar cînd va ajunge în Parlament, va fi, în principal, apă. Marele public britanic va fi informat ca de obicei, atît de puțin sau atît de mult, cît va hotărî Whitehall-ul că merită sau are nevoie să știe.

După plecarea tuturor, Percy Haviland scoase o tabacheră plată și fină din buzunarul de la piept. Își alocase cîte șase țigări pe zi. Cîndva fuseseră cinci, însă i se păruse că nu era o cifră bună și de aceea trecuse la o jumătate de duzină. Își aprinse una, trase fumul adînc, apoi îl scoase, formînd o linie lungă și subțire. Închise tabachera și o puse la loc în buzunar.

Se duse la ușă și o deschise. Deasupra lui licări o lumină fluorescentă, ca aura unei viitoare migrene. La capătul cel mai îndepărtat al coridorului, o femeie de serviciu își începuse activitatea, mișcînd mașina ei de curățat înainte și înapoi, pe podeaua acoperită cu linoleum gri. Mașina bîzîia încet, iar cordonul se întindea ca un șarpe în urma ei, dispărînd după un colț. În toate acele ore din noapte, ea va patrula în sus și în jos pe coridoarele lungi și goale. În ziua următoare, praful se va așeza la loc. Lui Haviland i se păru o metaforă perfectă pentru tot ceea ce se făcea

în clădirea aceea şi în toate celelalte, similare, de pe tot cuprinsul globului.

Se întoarse în biroul lui şi ridică receptorul. Cîteva momente mai tîrziu, răspunse o voce.

– Gordon? Sînt Percy. Au plecat toţi. Aş aprecia dacă ai putea să apari aici. Numai pentru o mică discuţie amicală. Făcu o pauză. Cred... spuse rar... că s-ar putea s-o fi găsit pe femeia lui Hunt.

III

„... şi va fi sînge în toată ţara Egiptului..."

Ieşirea, 7:19

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

17 Shari' al-Ruway'i
Al-Azbakiyya
Cairo
30 noiembrie 1999
21 Sha'ban 1420

Dragă Michael,

Este foarte tîrziu şi sînt singură. În noaptea asta sînt stele, pentru prima oară în mai bine de o săptămînă. Am urcat pe acoperiş să mă uit la ele. Unde eşti cînd am nevoie de tine, Michael? Am telefonat la hotel, la numărul pe care mi l-ai dat. Mi-au spus că nu eşti acolo, că ai plătit şi ai plecat. Ai să părăseşti Egiptul, fără să-ţi iei la revedere? Nu, tu n-ai face una ca asta. Dar ai putea fi forţat să pleci, s-ar putea să vină la miezul nopţii după tine şi să te urce direct într-un avion. Cam asta se face acum, sînt zvonuri şi poveşti strecurate pe furiş prin bazare. Sînt speriată, Michael. Sînt singură şi înfricoşată.

Nu l-am văzut pe Megdi de azi-dimineaţă şi, pe măsură ce trec orele, devin din ce în ce mai îngrijorată pentru el. M-am

întors în apartamentul meu, deşi ştiu că nu sînt în siguranţă. Sun din cînd în cînd la Megdi, dar nu răspunde.

Sînt pe acoperiş, mi-e frig şi frică. De ce nu eşti aici în seara asta? Jos, pe străzi, nu se mişcă nimic. Nu rîde nimeni, nu plînge nimeni. Totul e înţepenit. Nemişcare şi teamă.

Michael, nu sînt numai vorbe. Sînt extrem de serioşi în legătură cu lucrul ăsta, cu distrugerea asta a jahilliyya, *cu purificarea asta. Nimic şi nimeni nu e în siguranţă. În noaptea asta străzile sînt tăcute. Am devenit un popor înfricoşat, noi cei care nu stăm în linie să ne rugăm.*

Să-ţi spun ce s-a întîmplat, ce am văzut...

În timp ce scria, murmura încetişor un cîntec pe care-l cînta noaptea la culcare, cînd era doar o fetiţă, *anta'umri*, tu eşti viaţa mea, o baladă populară scrisă de Umm Kulthum. Atunci, întunericul se diminua în jurul ei şi se simţea ridicată într-un loc sigur, departe de oraşul adormit, aproape la fel de sus ca stelele. Acum, douăzeci de ani mai tîrziu, îşi ridică ochii din scrisoarea din poală şi văzu bezna care o înconjura, ca o fortăreaţă, ca un turn care urca în spirală, peste acoperişuri, spre cer şi dincolo de el. Nicăieri nu erai în siguranţă.

Cînd era copil, împreună cu toată familia dormeau pe acoperiş în fiecare noapte, vara. Chiar şi în timpul iernii se urca adesea, să fie singură şi să privească stelele pe un cer mai negru decît obsidianul. În noaptea aceasta, venise aici să vadă aceleaşi stele, ca şi cînd permanenţa lor ar fi putut ameliora senzaţia acută pe care i-o dădea realul. În ghivecele de la marginea acoperişului erau trandafiri ofiliţi. N-aveau miros. În această noapte nimic nu avea parfum. Instinctul o înşelase. Stelele erau mult prea departe ca să-i fie de folos.

Continuu să tremur. Continuu să mă gîndesc la pierderea, la golul care va rămîne, la irosirea *stupidă şi lipsită de sens. La fel a fost şi cînd l-am găsit pe Rashid. Ei au ştiut, bineînţeles, au ştiut sau au sperat, sau au conspirat ca eu să fiu aceea, cea care*

să execute desfăşarea. A fost cadoul lor pentru mine, avertismentul. Îmi amintesc încă momentul acela, momentul cînd am luat ultimul strat de bandaje.

Purta un costum, un costum negru, costumul lui cel mai bun, Armani, şifonat rău de tot de bandaje. Era un călător în timp, Michael, nu avea nici un drept să fie acolo. Aşa părea: cineva care se întorsese cu mii de ani în urmă, ca să moară şi să fie înmormîntat în cavoul altcuiva. Bineînţeles că n-a fost aşa. El a murit în vremea lui. Toţi facem aşa, murim în timpurile noastre. Ţi-am spus că te iubesc? Că fără tine sînt ca şi moartă?

Spre vest, la mai puţin de o milă depărtare, fluviul tremura întunecat. Distingea un petic de apă tocmai dincolo de mahalaua cu marginile-i abia luminate. Peste tot erau puţine lumini: la cinematografe, cluburi de noapte, restaurante; marile hoteluri fuseseră închise sau ameninţate cu închiderea. Nimeni nu mergea cu maşina seara tîrziu spre Sahara City, nimeni nu se plimba mînă în mînă pe lîngă Nil. Nici chiar visuri, nici chiar visuri...

În faţa ei, la stînga, o lumină roşie, solitară, licărea din cînd în cînd pe turnul din Cairo, avertizînd avioanele care zburau prea jos. Lîngă ea, la dreapta, un colier de lumini indicînd Podul 6 Octombrie care lega insula Gezira de continent. Recent, podul fusese rebotezat, acum se numea Kubri Sayyid Qutb, după martirul şi scriitorul fundamentalist. Cîteva străzi mai încolo, pe acoperişul moscheii Omar Paşa, un panou cu neon afişa, în culoari verzi ţipătoare, numele lui Dumnezeu cu litere de patru picioare înălţime. Lumina se stingea la intervale regulate după care se reaprindea. Dumnezeu clipea? El venea şi pleca asemenea unei lumini, făcea şi desfăcea galaxii cu viteza cu care reclama se aprindea şi se stingea?

Ce s-ar întîmpla dacă lumina neonului s-ar stinge şi numele LUI ar fi înghiţit de beznă, ca orice alt lucru?

O mînă de lumini, apoi întunecimea şi, dincolo, deşertul aşteptînd ca oraşul să moară. A'isha tremură. Se apropia ceva, o simţea în aer. Ceva oribil, ceva blestemat.

Eşti prudent, iubirea mea? Îţi faci rugăciunea seara? Ştiu că nu crezi, dar mă gîndesc că trebuie să te rogi. Eu m-aş ruga la Fecioara Maria, a ta, dacă m-ar asculta, dacă ar asculta cineva. Dumnezeul nostru are nouăzeci şi nouă de nume. Sufiţii spun că există şi un al o sutălea, un nume secret. Ei spun tot ce le place despre EL, dar LUI nu-i pasă. Cîteodată, cred că şi eu am un nume secret şi că Dumnezeu nu este nimic. Numai pentru acest gînd m-ar ucide.

Au folosit o bandă lungă de material alb, bumbac Sa'idi, de cea mai bună calitate, să-l orbească în ultimele lui clipe. Poate s-a rugat, căutînd numele ascuns. Sigur, nu l-a găsit. Unul dintre ei a scris ceva în arabă pe fîşie: mawt al-jahiliyya. „Moarte în timpul ignoranţei." *Aşa ar trebui s-o traduc? Sau poate* „Moarte în stare de ignoranţă". *Într-un fel, cred că prima este cea mai corectă. Tu înţelegi, fireşte, mai bine decît mine.*

L-am ars imediat după aceea, normal, împreună cu toate celelalte. Piele, oase şi o banderolă pusă pe ochi, cu o inscripţie care, de fapt, era o declaraţie de război. Asta a fost totul, nu-i aşa? O declaraţie de război. Cum aş putea s-o numesc altfel, Michael? Ură? O lipsă de înţelegere? Un soi de dragoste amară, poate? Poate că sînt toate astea la un loc, Michael? Atît de mult în atît de puţine cuvinte. Butrus le-a pus pe toate astea într-un cuptor şi le-a ars. Şi cuvintele, le-a pus şi pe ele acolo. Mi-aş dori să fii aici cu mine, mi-aş dori să te pot ţine în braţe, să-ţi aud vocea.

Voi pune această scrisoare pe adresa hotelului. Poate că ei nu au adresa ta actuală, poate că vei suna tu acolo în cîteva zile, poate că nu o vei vedea niciodată, dar vei fi înapoi, aici cu mine, în Cairo, la o baclava şi o cafea la Groppi's. Poate că tu eşti deja aici şi poate că seara asta e doar un vis.

Am uitat: ei nu mai permit femeilor şi bărbaţilor să ia masa împreună. Nici la Groppi's, nici la Fishawi's, nicăieri. Tabuurile

se instaurează, cîte unul nou în fiecare zi: „Fă asta, nu face aia." Am devenit un popor grijuliu. Ne controlăm şi cele mai mici gesturi. Gîndurile. Visurile. E ca un cancer, Michael, e un cancer care distruge oraşul. Sau e ca un virus, un flagel. Michael, te rog scrie-mi. Te rog vino.

A'isha

Puse deoparte pixul şi lăsă tăbliţa şi scrisoarea să alunece jos. Se ridică în picioare şi se înveli mai bine în şal. Se apropie de marginea acoperişului. Se apucă strîns de parapet, ca şi cînd se temea că un vînt puternic ar putea-o lua s-o arunce în neant. Cu buzele pe jumătate închise mai fredonă puţin din cîntec, apoi se opri, căci se simţea de parcă rămăsese doar ea în viaţă şi cînta, dar chiar şi aşa întunericul n-o cruţă, învăluind-o. Era ascunsă şi tăcută, iar pleoapele-i erau îngreunate de amintiri care nu erau tocmai amintiri, de vise care nu erau tocmai vise.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Alexandria
Miercuri, 15 decembrie

El urmărea un pescăruş cu aripile strînse, care înfrunta vîntul aspru înainte să cadă ca trăznit în marea agitată. În aer mirosea a apă sărată, marea îşi spărgea valurile verzi şi învolburate, în port bărcile ancorate se mişcau, iar orizontul avea o tentă purpurie, de parcă cineva îl pictase cu acuarele. Avea impresia că tot cerul alunecă peste nişte gîşte sălbatice care pluteau în derivă pe mare. „Mireasa mării“ strălucea aurie înaintea întunericului, o ultimă urmă a prezentului, deasupra vaselor luminate din golful Qaitbay, aurite de soarele care apunea.

Michael Hunt întoarse spatele mării şi porni încet spre casă, lovit de rafalele de vînt rece. Aproape că nu mai era lumină, iar prin case şi în vîrfurile minaretelor începuseră să se aprindă becurile de noapte. Pe străzi foşnea *adhan*-ul. Trecători singuri sau în grup îşi tîrşîiau picioarele, îndreptîndu-se spre locurile de rugăciune. Femei acoperite cu văluri treceau în fugă pe lîngă el, grăbindu-se să iasă din raza vizuală. Era începutul Ramadanului. Înaintea celor din oraş se întindea o lună de petrecere, o scurtă

amînare şi negare a momentului în care va fi despărţit firul alb de firul cel negru.

Subit, străzile i se părură inexprimabil de anoste, cu casele nezugrăvite, cu pavajul spart şi cu birourile bătute în scînduri cu cuie. Doar vara mai era în stare să redea oraşului viaţa, dar era mai îndepărtată decît oricînd. Se hotărî să se ducă la Taha's, să-şi petreacă seara la o ceaşcă de cafea, după care să încerce s-o sune pe A'isha. Îngrijorarea îi creştea vertiginos.

În ultimele zile telefonase, însă nu-i răspunsese nimeni. Nu putuse să ia legătura cu ea. Încercase şi la muzeu, doar ca să afle că acesta fusese închis pentru reparaţii. Părea că departamentul lui Megdi, de la Universitate, dispăruse.

Taha's era o cafenea micuţă în cartierul Karmus, de unde i se permitea lui Michael să dea telefoane şi să primească. Pe timpuri, cînd trăia tatăl lui, Taha's era locul de întîlnire al unei mici grupări intelectuale şi homosexuale, formată în principal din greci şi armeni, împestriţată de cîţiva europeni, păsări călătoare cu feţe cenuşii. Durell o visase pe Justine ca o rază de lună ce se reflecta în geamurile cafenelei. La mesele de marmură stătuse Cavafy, bînd pahar după pahar de *qahwa sada* amară, scriind poezii obosite pe bucăţi mici de hîrtie grecească. Taha's fusese „cafeneaua întunecată", pe care poetul şi prietenul mort o frecventaseră: „Cafeneaua întunecată, unde ei obişnuiau să meargă împreună, fusese un cuţit în inima lui."

Acum, Taha's era o intersecţie fără străzi, tristă şi singuratică, locul unde cîţiva bătrîni jucau, în linişte, table, citeau numerele vechi din *al-Jumhuriyya* sau fumau tutun ieftin *ma'assil* printre tulpinile de *shishas* şi-şi scuipau din plămîni ceea ce le mai rămăsese din viaţa lor fragilă şi lipsită de bucurie. Un ventilator lent, primăvara şi toamna, iarna şi vara, îşi rotea paletele răbdător, prin aerul fad şi plin de fum.

Michael avea doisprezece ani cînd fusese prima oară acolo, un tînăr singuratic venit prea tîrziu ca să mai guste măreţia oraşului. Taha îl ocrotise, îl învăţase argoul bahri şi îi făcuse

cunoştinţă cu ceea ce mai rămăsese din societatea cafenelei. Împreună, se plimbaseră pe străzile întunecate ale unui oraş unde mai rămăseseră doar gesturi după-amiază şi tăceri serbede. Cinci ani mai tîrziu, Taha îi făcuse rost lui Michael de prima lui femeie, o fată cu ochi negri din Tanta, cu sîni mici, uluitori, o cicatrice albă care-i brăzda spatele şi o limbă care se mişca asemeni unui peşte atunci cînd o săruta. Acum, Taha îmbătrînise, era la fel de bătrîn ca oraşul, ca şi cafeneaua lui, bătrîn, suferind de artrită şi vulnerabil.

– A întrebat cineva de tine, îl anunţă bătrînul, punînd cana cu cafea fierbinte pe masă. Michael ridică din sprîncene. Se întrebă cît de mult ştia, de fapt, Taha despre el, despre ceea ce fusese cîndva. Puţin, poate, dar numai puţin. Taha era ca mulţi alţii, o parte din ţesătura minciunii lui Michael, urzită timp de mai mulţi ani. I-am cam retezat-o. I-am spus că făcea o greşeală, că n-am auzit niciodată de numele tău. Dar se va întoarce.

Michael ştia ce înseamnă asta. Cum puteai să minţi în vremurile astea, cu inşi de felul acela? El îl cunoştea pe bătrîn, ştia trecutul lui, al tatălui lui şi istoria chinuită a unei cafenele pentru bărbaţi singuratici. Nimeni nu era în siguranţă, nu puteai avea încredere în nimeni, nici chiar în prietenii vechi.

Michael îşi roti privirea.

– Există cineva aici, acum, de care ar trebui să mă feresc?

Taha negă, dînd din cap.

– Toţi sînt clienţi obişnuiţi. N-ai să păţeşti nimic.

Michael încuviinţă. Amîndoi ştiau că nu puteai şti nimic cu certitudine. Dacă se ofereau bani – şi exista posibilitatea – oricare dintre clienţii lui Taha s-ar putea să fie tentat.

Mai tăifăsuiră o vreme, ca doi egipteni, unul tînăr şi celălalt bătrîn, rememorînd timpuri de demult. Dacă cei care întrebaseră de el căutau un englez, urma să fie dezamăgiţi.

Întîrzie pînă aproape de ora închiderii, puţin după ora zece seara. Înainte de a pleca, formă din nou numărul lui Megdi. Sună şi sună, dar nu-i răspunse nimeni. Cînd plecă, străzile erau

aproape pustii. Lumea se culca devreme şi se scula înainte de răsărit, să-şi umple burţile pentru ziua de Ramadan care abia începea. Briza marină se simţea în aerul rece. Şi-ar fi dorit să beneficieze încă de confortul unui hotel, însă părăsise Hotelul Cecil înainte de a se da la fund. De atunci schimbase o cameră prăpădită din Muharram Bey pentru una şi mai sărăcăcioasă dintre căile ferate şi canalul Mahmudiyya. Era foarte puţin confortabilă. Auzea din pat trenurile care treceau aproape, un zgomot dezolant care-l trezea în mijlocul nopţilor goale şi persista mult după, uneori chiar pînă în zori.

Totul era nemişcat. Iarna ţinea străzile şi aleile în gheara ei. În seara aceea, zăngănitul tramvaielor încetase mai devreme. Doar vîntul murmura tăcut printre clădiri.

Auzea paşi în urma lui de mai multă vreme, apropiindu-se hotărît. Nu privi înapoi şi nici nu grăbi pasul. Mergînd drept, căută din ochi primul gang. Se deschidea o alee la cîţiva metri în faţa lui, la dreapta. Pe alee era un bazin larg cu apă. Michael se ghemui, se lipi de zid şi aşteptă. Zgomotul paşilor creştea vertiginos, apropiindu-se, în direcţia lui. Îşi ţinu respiraţia. Un tren de marfă trecu, scrîşnind infernal la curba abruptă de la al-Jabbari.

În faţa deschiderii se vedea, apropiindu-se, un bărbat care se opri lîngă bazin. Se uită în jurul lui oarecum derutat. Michael fu sigur că-l urmărise. Aştepta, gata de atac.

– Domnule Hunt? Domnule Hunt, sînteţi acolo? Vocea suna familiar, dar Michael nu putu s-o identifice. Domnule Hunt, am un mesaj pentru dumneavoastră. Sînteţi acolo?

Michael rămase în umbră.

– Cine e? întrebă el.

– Mahmud de la hotel. Am tot încercat să vă găsesc. Michael răsuflă uşurat. Îl mituise pe unul dintre funcţionarii de la Hotelul Cecil, să-i aducă la Taha's mesajele venite pe numele lui. Mahmud fusese plătit mai mult decît suficient pentru a dovedi loialitate completă. Michael ieşi în stradă. Mahmud se întoarse, speriat. Domnule Hunt, v-am urmărit de la Taha's. Am

ajuns la cafenea imediat după plecarea dumneavoastră. Mergeţi foarte repede.

– Ce e, Mahmud?

Funcţionarul întinse o mînă în care strîngea un plic şifonat.

– A venit pentru dumneavoastră în seara aceasta. De la Cairo. A fost întîrziată.

Michael luă plicul şi mai făcu cîţiva paşi pînă sub o lampă. Plicul era adresat la Cecil. Fusese pus la poştă în Cairo cu două săptămîni în urmă. Scrisul de pe el era al A'ishei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Trenul ajunse în staţia Sidi Gabr din Cairo cu o întîrziere de aproape o oră. Luase trenul cel mai matinal, un personal care pleca în mod normal la şase şi zece din gara Misr, din Alexandria. Pînă la Sidi Gabr ar fi făcut cîteva minute, dar în dimineaţa aceea tot traficul dintre Alexandria şi capitală fusese perturbat şi întîrziat. Nu se anunţase nimic, însă lumea aflase. O şoaptă ici, o încuviinţare mută colo, se putea forma o imagine. Se petrecea ceva. Cuiva, undeva, îi creştea starea de nervozitate.

Conţinutul scrisorii A'ishei îl alarmase şi hotărîse, împotriva raţiunii sale, să se întoarcă imediat la Cairo. În timpul lungilor ore petrecute în gară, se gîndi nu o dată să renunţe. În Cairo era cunoscut şi putea să devină o ţintă fixă pentru Abu-Musa şi oamenii săi, dacă aceştia mai operau. Cunoscîndu-l pe Musa, Michael nu se îndoia că acesta mai era în oraş.

Cerul gri cernea o fulguială uşoară. Aici, unde marea intra ca bezna în coastă şi frica era ca un joc de lumină obosită în faţa unui orizont curb, în fiecare iarnă ploile se dezlănţuiau plate şi reci, cu amărăciunea unei alte lumi în căderea lor cadenţată şi înceată. Michael tremură, întorcînd spatele aerului rece. Războiul din Golf în urmă cu opt ani se răzbuna, în sfîrşit: peste clima schimbătoare, lunile lungi de fum generat de ţiţeiul ars aduseseră schimbări profunde în ecologia regiunii. Era cea de-a

doua iarnă de acest fel. Probabil că vor fi toate la fel de-acum încolo.

Purta un costum ale cărui revere înguste erau pătate cu grăsime, complet diferit de cel pe care îl purta la Alexandria. În acte era un anume Yunis Zuhdi, rezident al suburbiei muncitoreşti Shubra, absolvent al Universităţii din Cairo, acum meditator particular, un ratat educat care preda unei generaţii bulversate ce va deveni plină de rataţi asemeni lui. Purta ochelari cu sticlă chioară şi fuma ţigări ieftine, locale, care-l făceau să tuşească. Bărbia îi era acoperită cu o barbă de trei zile, grizonată.

Stătuse pe peron de la ora două dimineaţa, pentru a fi sigur că apucă un loc în tren. Simţea căldura intimă şi presiunea complexă a umanităţii pe toate părţile. Ca o mică figură în vîrful unui muşuroi, privea formele întunecate ca de furnici care se mişcau peste tot în jurul lui. Aerul umed transporta ţiuitul multor voci sacadate, piţigăiate, ca zgomotul de insecte.

Familiile stăteau îngrămădite la un loc în grupuri dezordonate, mame, taţi, copii legaţi în spate sau pe umeri. Vînzătorii de alimente se mişcau cu greutate prin gloată, iar mirosul penetrant al sandvişurilor cu *fitir* şi *ta'miyya* altera aerul rece al dimineţii. Încă nu răsărise soarele şi nu începuse Ramadanul. La distanţă mică de Michael, un puşti improvizase un stand de reparat pantofi. În spatele lui, un cerşetor fără picioare se strecura lugubru printr-o pădure de picioare, proptindu-şi corpul fragil în puternicele-i braţe. Aproape de marginea peronului, un *fellah* vînjos şedea pe o cuşcă plină cu prepeliţe sălbatice, marfă pentru restaurantele care erau în pragul închiderii.

Pe aripile gri ale unui pescăruş, care zbura foarte jos, se putea vedea sare uscată. Atras de fîlfîitul aripilor, Michael privi în sus, spre cerul îngheţat. Avu senzaţia că simte mirosul mării, al mării purpurii, adus de vînt şi de ploaia acidă. Trenul fu adus la peron de o locomotivă diesel-cargo de fabricaţie ungurească, o „*maghari*", care ar fi trebuit să fie scoasă din uz cu ani în urmă.

Era deja aglomerat cu pasageri care se urcaseră în gara Misr. Compartimentele de clasa a treia erau aproape pline.

Femei cu coşuri se amestecau cu bărbaţi cu saci şi unelte. Fiecare căra cîte ceva. Michael se simţea despuiat aşa cu mîinile goale, dar fără geantă putea să-şi croiască drum mai uşor. În mod miraculos, îşi găsi un loc pe o banchetă de lemn, între o cuşcă cu pui şi un bătrîn cu o tuse convulsivă care-i măcina viaţa. De undeva venea zgomotul distorsionat făcut de un radio şi clinchetul subţire al unui *oud*.

Douăzeci de minute mai tîrziu, trenul plecă din gară, tîrîndu-se încet, lăsînd în urma lui la fel de multe persoane cîte se urcaseră. Unii se căţăraseră pe acoperiş, alţii erau agăţaţi precar de geamuri, iar alţii atîrnau periculos de aproape de roţi. Michael se rezemă de spetează extenuat, căutîndu-şi o poziţie în care să doarmă şi să se izoleze astfel de rumoare şi duhoare. Moţăi, dar fuse trezit fie de opririle bruşte ale trenului, fie de cîte o rafală de tuse a bătrînului de lîngă el, pînă cînd, în sfîrşit, stors de nopţile succesive nedormite şi de starea fizică, reuşi să cadă într-un somn greu şi agitat.

Cînd se trezi, trenul se oprise. Aburul sîsîia ca un cuib de vipere mînioase. Se oprise şi ploaia. Tranzistorul amuţise. Michael, care nu purta ceas, pierduse noţiunea timpului.

Afară se luminase de-a binelea, însă părea să fie tot dis-de-dimineaţă. Privi în jurul lui prin compartiment. Oamenii şopteau sau deveniseră ciudat de tăcuţi. Se priveau, cu ochi înfricoşaţi, unii pe alţii. De-afară se auzeau voci ridicate. Se dădeau ordine, neclare şi neinteligibile. Trenul nu se oprise în gară, ci în cîmp deschis, ceea ce fusese greu de văzut din locul unde era Michael.

Se ridică în picioare şi-şi făcu loc spre geamul din stînga lui. Afară se ridica ceaţa de pe plantaţiile de bumbac. Oamenii se mişcau, se înghesuiau, cei de pe acoperiş şi cei atîrnaţi de laturile trenului. Michael văzu un individ înalt îmbrăcat cu un *thawb* alb, care patrula în sus şi în jos, pe lîngă linie. Într-o mînă agita un

băţ lung cu un manşon metalic, folosindu-l pentru a-i ţine pe pasageri la locul lor. Ceva mai în spate, soldaţii stăteau neliniştiţi la marginea cîmpului, cu armele îndreptate spre tren. Primul individ fu urmat de un al doilea, îmbrăcat identic. În zare, în spatele cîmpurilor, se distingea, cu greu în ceaţă, o linie de apă care putea să fie ori un canal de irigaţii, ori braţul Rosetta al Nilului.

Fuseseră opriţi de către poliţia religioasă, nou înfiinţata *shurta diniyya* sau *muhtasibin*, o forţă în parte modelată după gardienii islamici de la moralitatea publică şi, în parte, după infamii *mutawi'in* saudiţi. Deşi timpul de cînd se înfiinţase era foarte scurt, i se dusese vestea din gură în gură, încît nu exista cineva care să nu trăiască cu teama de ea.

Datoria juruită a acestor *muhtasibin* era să aplice preceptul religios tradiţional „propovăduieşte binele şi interzice răul". Ca puritanii de peste tot, îşi cheltuiau energia mai mult cu partea a doua a preceptului. Nu acţionau în baza legislaţiei limitate a noului Parlament islamic, ci a *fatwas*-urilor proclamate de un grup redus de şeici bătrîni din al-Azhar. Erau omniprezenţi şi brutali.

Smulgeau păpuşile de porţelan din mîinile fetiţelor şi piesele de şah de sub degetele taţilor acestora: ambele situaţii fiind considerate contravenţii ale legii împotriva idolatriei. Mînjeau cu excremente cutiile de ciocolată cu lichior şi rupeau mîinile farmaciştilor ale căror siropuri de tuse conţineau alcool. Pe străzile înguste sau în incinta magazinelor, tăbărau asupra femeilor care nu purtau basma şi văl, bătîndu-le rău cu beţe. Opreau perechi care se plimbau împreună şi le cereau actele: dacă persoanele respective nu erau soţ şi soţie erau arestate şi duse în faţa unui judecător. Supravegheau arderile publice ale cărţilor considerate blasfemiatoare, începînd cu traducerile lui Nadim al'Alawi ale *Versetelor satanice* şi terminînd cu romanele lui Nagib Mahfouz.

Detaşat de ceea ce era în jurul lui, Michael urmărea cum bărbaţi, femei şi copii în grupuri mici erau coborîţi din tren şi puşi în rînduri în faţa soldaţilor înarmaţi. Faptul că aşa de mulţi dintre pasageri puteau fi consideraţi păcătoşi i se păru brusc nesurprinzător şi revoltător. *Muhtasibin* luaseră la rînd, sistematic, tot trenul, de la clasa întîi cu aer condiţionat pînă la supraaglomerata clasă a treia. Michael nu mai pomenise un tren egiptean atît de tăcut sau cu ocupanţi atît de terorizaţi. Se întrebă dacă *muhtasibin* îl căutau pe el.

În compartiment intrară doi oameni îmbrăcaţi în alb. Scrutară cu ochi ageri amestecătura de pasageri, încercînd să descopere păcatul în mijlocul sărăcimii. Preocuparea principală a *muhtasibin*, asemeni tuturor moraliştilor, era nevinovăţia şi vinovăţia evidente. Nu îşi băteau capul cu lumea invizibilă a gîndurilor şi nu cercetau sufletele. Acelea erau oceane în care nu îndrăzneau să înoate.

Actele lui Michael fuseseră executate admirabil de către 'Abd al-Farid Nassim, cel mai talentat falsificator din toată Alexandria. Îi fuseseră verificate deja în mai multe puncte de control. Era sigur de ele, iar faţa şi îmbrăcămintea lui nu generau comentarii.

– *Ismak ayh*?

Michael ridică privirea: una de om obosit, rănit, figura unui om pe care-l uiţi cu uşurinţă.

– Numele? repetă *muhtasib*-ul.

Michael îl studie cu atenţie, cu pleoapele întredeschise. O gură dură, ochi visători, pielea foarte întinsă pe pomeţii obrajilor, subţire şi strălucitoare către tîmple. Un om care nu acceptă compromisuri.

– Yunis.

– Yunis şi mai cum? Care ţi-e numele de familie?

– Zuhdi.

– Vorbeşte clar!

– Zuhdi, domnule.

– Să-ţi văd actele.

Michael căută în haină şi scoase un portofel jerpelit. Îşi scoase actul de identitate şi alte documente. În ciuda frigului, în ciuda încrederii pe care o avea în talentele superlative ale lui 'Abd al-Farid, simţi că începe să transpire. *Muhtasib*-ul cercetă hîrtiile cu grijă. Michael se întrebă de ce îl alesese tocmai pe el. Îi fusese răspîndită fotografia deja?

– Adresa?

Michael repetă adresa pe care o memorase.

– Ocupaţia?

– Profesor. Predau engleza. Pentru admiterea la facultate.

– În Shubra?

– Nu, domnule. Cei din Shubra nu-şi pot permite o educaţie. Eu merg mai mult la case din Misr al-Jadida. Acolo au mai mulţi bani.

– Aici scrie că ai petrecut un timp în străinătate.

– Da, domnule. Doi ani la Londra. Să-mi îmbunătăţesc engleza.

– Îţi dai seama că rezidenţa în străinătate este un delict acum?

Michael simţi cum i se răsuceşte un vierme în stomac.

– Rezidenţa în străinătate?

– În afara Dar al-Islam-ului. A fost trecută pe lista delictelor pasibile de pedeapsă.

Dar al-Islam: Împărăţia Islamului, toate ţările musulmane.

– Regret, spuse Michael prudent. Nu mi-am dat seama. Este vorba de un regulament nou?

– Drepţi!

– Poftim?

Muhtasib-ul îl apucă pe Michael de braţul stîng şi-l zmuci, obligîndu-l să se ridice în picioare. O secundă, în virtutea antrenamentului, fu gata să riposteze şi să contracareze atacul. Se opri în loc, se clătină ca şi cînd căuta să-şi refacă echilibrul. *Muhtasib*-ul se răsuci şi făcu semn soldatului care era la capătul compartimentului.

– Ăsta! Ordonă el.

– Ce nu e în regulă? strigă Michael. Ce am făcut?

Cu greu, își dădu seama că nu era singurul care urla, că și alții erau ridicați cu forța în picioare și împinși către ușă. Se uită în jur. Cei care nu fuseseră ridicați se uitau în altă parte, la podea, pe geamuri, prefăcîndu-se surzi, proști și orbi.

Brusc, urletele încetară, ca și cînd s-ar fi sucit un buton sau s-ar fi agitat o baghetă. Nu mișca nimeni. Era o liniște perfectă. O secundă mai tîrziu fu întreruptă. Prima împușcătură răsună, slabă și ofilită în imensitatea cîmpiilor albe. Fu urmată la cîteva secunde de o alta. Urletele începură iarăși, mai intense acum și disperate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Soldatul îl trase cu brutalitate pe Michael pe coridor. Călătorii, care pînă atunci stătuseră ticsiţi ca sardelele, se dădură miraculos la o parte, ca apele învolburate ce se despart. Afară, se auzi focul simultan a două arme. Soldatul îl împinse pe Michael pe uşă afară, pe treptele abrupte, spre zgura de lîngă linie.

Acolo erau două rînduri, unul de bărbaţi, celălalt de femei, în spatele lor fiind un al treilea, de soldaţi în poziţii de tragere. În faţa fiecărui şir de oameni, Michael văzu acum, pentru prima oară, că fusese săpată o tranşee adîncă. Doi *muhtasibin* se plimbau cu încetineală prin spatele oamenilor, ignorînd plînsetele femeilor şi rugăminţile bărbaţilor. Fiecare avea cîte un pistol în mînă, pe care îl punea la baza craniului următoarei victime. Văzu cum cerşetorul fără picioare fu împuşcat pe locul unde stătea şi fu împins în şanţ. Mai văzu un bărbat, cu turbanul şi roba profesorilor de religie, tras pe margine şi împuşcat fără milă, cu un verset din Coran pe buze rămas neterminat. Un bărbat înalt fu străpuns cu baioneta şi apoi ciuruit cu gloanţe.

Pe Michael îl îmbrînciră cu putere într-un pasager pe care-l remarcase în compartimentul unde fusese, un tînăr care părea student. La picioarele tînărului, pe pămînt, zăcea coperta unei

cărţi ale cărei pagini fuseseră sfîşiate. Michael se uită mai atent. Titlul era greu lizibil, era acoperit cu noroi: *Qissa madinatayn*, traducerea arabă a cărţii *O poveste a celor două oraşe*. Tînărul tremura ca frunza, incapabil să înţeleagă ce se întîmpla. Cînd îl simţi pe Michael lipit de el, băiatul îl apucă de braţ.

– Nu putem face nimic? se rugă el.

Se mai auzi din nou o altă împuşcătură în rînd, mai în faţă. Se apropiau.

– Nu înţeleg ce se petrece, spuse Michael. Pe tine de ce te-au arestat?

Băiatul arătă cu degetul spre cartea din noroi.

– Pentru aceea, mormăi el. Pentru că o citeam. Au spus că face parte din *jahiliyya*, că sînt păcătos, că toţi sîntem păcătoşi. Eu sînt musulman, un bun musulman. Le-am recitat *shahada*, însă nu m-au ascultat. Era doar o carte.

În acea secundă Michael înţelese totul. Îşi aminti de Cambodgia, de ceea ce făcuseră khmerii roşii, de distrugerea tuturor cărţilor, de eradicarea tuturor viciilor urbane, a tuturor influenţelor străine. Anul zero. Asasinatele în masă. Ştergerea trecutului, acoperirea lui cu morţi asemenea unui cîmp acoperit cu zăpadă.

Muhtasib-ul în alb se plimba printre rînduri, în sus şi în jos, privind insistent feţele oamenilor, apoi uitîndu-se în altă parte. În spatele rîndurilor, tovarăşii lui îşi continuau îngrozitoarea îndeletnicire. Locomotiva scoase aburi şi trenul începu să se îndepărteze încet. Michael văzu feţe la ferestre, atît îngrozite, cît şi uşurate, feţe palide care dispăreau pentru totdeauna.

Călăul ajunse la băiat. Michael îl simţi cum devine rigid cînd ţeava pistolului îi atinse baza gîtului, cum corpul îi tremură spasmodic, auzi împuşcătura şi ecoul acesteia, îl simţi cum devine nimic. Paginile stricate ale cărţii se umplură de sînge. Michael privi în direcţia trenului care se îndepărtase, devenind o

mică luminiță roșie care dansa în ceața groasă, la fel de îndepărtată ca viața însăși.

Țeava unei arme îi atinse gîtul, rece ca primul ger.

Momentele în care se uitase după trenul care se afunda în ceața mută fuseseră cele mai lungi pe care le trăise vreodată. Păreau că se desfășoară în fața lui la nesfîrșit, că deveneau o viață întreagă, fragmente de eternitate. Murise și înviase de sute de ori. Viața însă nu i se derulase în fața ochilor; doar moartea.

Se auzi o voce puternică.

– Pe acela, nu! Doar foarte tîrziu făcu legătura dintre voce și ceea ce se spusese și persoana lui. Nu pe acela. Vreau să stau de vorbă cu el.

În locul așteptatului glonte, simți o mînă aspră între omoplați, care îl împinse înainte. Căzu grămadă, gîndindu-se că era viu și mort în același timp. Nu simțea durere nicăieri. Auzi o împușcătură îndepărtată și instinctiv se lipi de pămînt, în noroiul urît mirositor. Atinse, cu obrazul, fața băiatului care fusese ucis pentru că citea o carte. Pielea îi era caldă încă.

O mînă îl înșfăcă de guler și îl trase în sus.

– În picioare! Nu ești mort.

Își simți genunchii tremurînd și alunecă pe pămîntul ud. Totul era întunecat. Dintr-o dată își dădu seama că își ținea pleoapele strînse puternic, în așteptarea exploziei care nu se produsese. Deschizînd ochii, văzu niște pantofi negri, bărbătești care contrastau cu albul unui *thawb*.

Străinul îl ridică din tranșee și-l puse pe picioare. Era un tip înalt cu o față netedă, cu gene lungi care acopereau ochi fără astîmpăr. Ochii erau arși de febră. Nu era febră fizică, ci căldura unei nervozități interne care-l lăsase speriat și mînios: o ferocitate a spiritului care distrugea tot ce nu era perfect. Michael se aștepta la buze înguste, însă văzu o gură senzuală, cu buze groase, rotunjite și puternic irigate cu sînge întunecat.

Vreme îndelungată, între cei doi bărbați nu se schimbară vorbe. Michael tremura de frig și se temea să facă vreo mișcare.

Ştia că viaţa lui atîrnă într-o balanţă. Timpul în care-l privi *muhtasib*-ul i se păru o epocă, nu zicea nimic, nu făcea nimic. Din cînd în cînd, liniştea imperfectă era întreruptă de cîte o împuşcătură. Vocile care plîngeau se împuţinaseră acum. Michael auzi un plînset de copil, un hohot chinuit şi înduioşător care fu curmat brusc. Pînă atunci nu mai simţise sentimentul de furie atît de complet, nici o neputinţă atît de chinuitoare.

– Aş dori să veniţi cu mine, domnule Hunt, zise *muhtasib*-ul, în sfîrşit. Trebuie să discutăm.

– Numele meu este Yunis Zuhdi. Eu...

– Numele dumitale este Michael Hunt, eşti profesor la Universitatea Americană, cîndva ai avut funcţia de şef de birou la Ambasada Engleză din Cairo, iar acum eşti în custodia mea. Sînt Yusuf al-Haydari, *Qa'id al-Muhtasibin* pentru Egiptul de Jos. Te rog, nu pierde vremea pretinzînd că eşti altcineva. Este o insultă la adresa inteligenţei mele şi nu face decît să te înjosească.

– Domnule, sigur că faceţi o greşeală. Mă numesc Yunis Zuhdi.

Ca răspuns, *muhatsib*-ul scoase din buzunar o fotografie mică. I-o arătă lui Michael.

– Dumneata eşti, nu-i aşa?

Michael dădu din cap că nu.

– Seamănă cu mine, dar...

O recunoscuse. Fusese făcută cu cîţiva ani înainte, la o recepţie dată de ambasadă.

Haydari se uită în jur, agitat.

– Domnule Hunt, n-avem timp de răspunsuri în doi peri. Nu putem discuta aici. Te rog vino cu mine.

Se întoarse şi porni pe o cărare sinuoasă care ducea spre fluviu, trecînd prin cîmpia adormită şi părăsită. Michael întoarse capul şi se uită o dată în urmă. *Muhtasibin* aproape îşi terminaseră treaba, fermieri într-un cîmp iarna, semănînd o recoltă îngrozitoare.

Aproape de capătul rîndului de femei, o fată de vreo optsprezece ani stătea chircită pe marginea şanţului, aşteptînd. Pe faţa ei nu se citea nimic în afara încetării năzuinţelor, a voalării

rapide a vieții. Ținea în brațe o bocceluță de zdrențe, poate, un copilaș. Nu era nici un sentiment în îmbrățișarea ei. Îl văzu pe Michael, un bărbat fără uniformă care se îndepărta de măcel. Brusc înviorată sări în picioare, ridicînd spre el mica povară și strigînd frenetic:

– Copilul meu! Ia-o! În numele lui Dumnezeu, ia copilul!

Muhtasib-ul care era cel mai aproape de ea ridică pistolul și trase o singură dată. O împușcă în gît. În numele lui Dumnezeu. Ochii ei rămăseseră ficși de uimire, avea gura deschisă, dar nu scotea nici un sunet. Abia apoi îi țîșni sîngele pe gură, picioarele îi cedară și căzu în șanț, strivindu-și copilul sub propria greutate. În depărtare, dincolo de cîmpuri, roata unei *saqiyya* se învîrtea ușor, scoțînd apă pentru irigații. Fluviul strălucea ca sticla. Michael închise ochii, deși continua să meargă. Se decisese să scape cu prima ocazie. Dacă n-o făcea, știa că nu va fi o a doua șansă.

Știa că vor să-l interogheze, dar de ce aici, afară, în cîmp?

Nu erau departe de fluviu. Apa era liniștită, de o culoare maro cu șuvițe galbene, puțin crescută, acoperind malurile, o singurătate plată care străbătea cîmpiile, sub un cer gri. Pe malul celălalt cîțiva palmieri erau înghesuiți lîngă un stîlp de piatră sculptată. Mult mai departe, ca un miraj, o velă albă se înclina în bătaia vîntului dinspre mare.

În acel loc malul nu se ridica deasupra apei cu mult mai mult de cinci sau șase picioare. O vacă legată la ochi, învîrtea roata *saqiyyei* cu putere. Gălețile acesteia se cufundau adînc în apa mocirloasă, după care se vărsau în gura însetată a canalului. În mișcarea ei circulară, roata scîrțîia.

Haydari se opri și rămase cu ochii pironiți pe malul celălalt. Stătu multă vreme așa, rugîndu-se sau gîndindu-se, Michael nu putu ști exact ce făcea. În sfîrșit, i se adresă:

– Sînt foarte obosit, spuse el. Toți sîntem obosiți, extenuați. Dumnezeu ne mînă puternic, cum mînă fermierul vaca aceasta. Ogoarele lui au nevoie de apă.

– Sau sînge.

Muhtasib-ul nu reacționă, așa cum crezuse Michael.

– Da, șopti el. Și sînge. Va fi o recoltă extraordinară.

– Sper să-ţi stea în gît. Sper să te îneci cu ea.

– Dumneata, domnule maior, n-ai vărsat sînge niciodată? Anglia n-a vărsat sînge nicăieri în lume? Se uită în jur. Cîmpiile astea au fost udate cu sînge vărsat de soldaţii englezi.

– Exagerezi, ştii bine. Niciodată nu s-a întîmplat... aşa ceva.

– Poate n-ai fi aşa de slab azi dacă ai fi acţionat altfel. Noi avem motivele noastre, responsabilităţile noastre.

– Motive? Din ce motive ar fi putut fi împuşcată fata aceea?

– Care fată?

– Fata cu copilul. Cea care a ţipat. De ce a fost împuşcată? Ce a făcut?

Haydari se gîndi puţin.

– Acum mi-am amintit, spuse, în sfîrşit. Călătorea fără permis din partea soţului ei. Aceste permise sînt acum obligatorii. Copilul ar fi putut să fie nelegitim sau femeia, prostituată, cum puteam şti?

– Aşa e mai bine?

– S-ar putea.

Michael îşi întoarse capul în altă parte. Ar fi vrut să-l pocnească pe tip, dar ştia că nu era posibil. Cineva trebuia să evadeze. Cineva trebuia să rămînă în viaţă, să depună mărturie pentru cele întîmplate. O socoteală tot urma să fie. Cînd va veni timpul, Michael dorea să fie acolo, să spună lumii ce văzuse.

– Mă urăşti, domnule Hunt? Michael nu răspunse. Priveşte-mă. Noi sîntem oamenii iubirii, cum poţi să ne urăşti? Noi nu dorim decît bunăstarea poporului nostru şi a umanităţii. Cum ţi se pare să urăşti asta?

– De ce crezi?

– Din cauza sîngelui? *Muhtasib*-ul oftă şi privi peste cîmpie, înapoi la calea ferată, unde era linişte acum. Împuşcăturile încetaseră. Se întoarse din nou cu faţa la Michael. Sîngele este necesar, domnule Hunt. Nu este o plăcere. Asta credeai că este? Ceva pentru plăcerea noastră?

Michael asculta zgomotul fluviului, un murmur greu de auzit, o adiere de vînt pe valurile reci ca gheaţa.

– A ucide poate fi o necesitate cîteodată, spuse el, însă niciodată nevinovaţi, adevăraţi nevinovaţi. Asta este mai rău decît plăcerea.

– Nici unul dintre aceia nu era lipsit de vină, domnule Hunt. Toţi au comis crime. Nu cele mai grave, dar nici cele mai mici. Toate deopotrivă pasibile de pedeapsă. Făcu o pauză. Şi acum, domnule Hunt, am ajuns la dumneata. La vinovăţia şi nevinovăţia dumitale. Michael urmărise felul în care insul îşi pregătise terenul. Îi remarcase subtilitatea, siguranţa trupului şi a intelectului, îi simţise electricitatea spiritului. Investigaţiile dumitale în Alexandria n-au trecut neobservate. Trebuie să mă crezi cînd spun că îţi doresc binele. Se petrece ceva, şi sînt la fel de îngrijorat ca şi dumneata. Mîinile mele însă sînt mai legate decît ale dumitale. Eşti liber să mergi în locuri în care nici eu, nici oamenii mei nu ne putem duce, să pui întrebări pe care noi nu le putem pune. Eu vreau ca dumneata să continui. Vreau să lucrezi pentru mine. Să afli mai mult, să afli tot ce poţi. Dacă-mi raportezi mie, voi face tot ce-mi stă în putinţă să te ajut.

Michael se uită la el.

– Pentru tine? De ce naiba aş face aşa ceva pentru tine după tot ce am văzut?

– Viaţa dumitale este în pericol, domnule Hunt. După părerea mea, ai deschis cu mult mai multe cutii cu viermi decît îţi dai seama. În afară de a te preveni, nu pot face nimic pentru dumneata. Abu Musa ştie ceva. Dosarul tău i-a parvenit acum cîteva zile. Oamenii lui te caută.

– Asta e? M-ai tîrît pînă aici doar ca să-mi spui că sînt urmărit?

În loc de răspuns, Haydari scoase un blocnotes din buzunar, mîzgăli ceva pe foaia de deasupra cu un creion bont, o rupse şi i-o înmînă lui Michael. Pe ea scrisese un nume şi un număr de telefon.

– Ţine-mă la curent, spuse. La acel număr de telefon răspunde cineva douăzeci şi patru de ore pe zi. Spune numele acela şi vei fi pus în legătură cu mine sau cu un om de încredere de-al meu. Ai înţeles?

– Crezi că voi face asta pentru tine?

Muhtasib-ul dădu din cap în semn de negaţie.

– Nu pentru mine, domnule Hunt. Pentru dumneata. Acum, vino. Am oprit trenul pentru dumneata. Vreau să te văd urcat în el.

Michael puse hîrtia în buzunar. Îşi promise că, data viitoare cînd se vor întîlni, va avea grijă să fie înarmat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CÎNCI

•

Gara Ramsis era ca o morgă. Nu pleca nici un tren, iar cele care veneau înţepeneau acolo. Zumzetul familiar de voci şi zgomotul făcut de trenuri fuseseră înlocuite cu o tăcere încordată şi fragilă. Casele de bilete fuseseră închise pînă la noi ordine. Peste tot erau afişe scrise de mînă, prin care se anunţa că traficul feroviar se suspendase din cauza stării de necesitate. Erau semnate de 'Abd al-Karim Tawfiq, procuror al statului şi şeful Poliţiei Religioase a Egiptului – omul pe care Michael şi A'isha îl auziseră vorbind la radio în acea primă zi a loviturii de stat. Voci şoptite răspîndeau un ecou foarte slab care se pierdea în holul vast al gării.

Pe peron, *muhtasibin* aliniaţi supravegheau coborîrea din trenul de Alexandria, care nu mai oprise nici în Tanta, nici în Benha, cum era în grafic, ci venise direct la Cairo, într-o linişte tulburată doar de plînsete şi glasul roţilor de tren.

Michael simţi frica imediat ce coborî din tren. Era ca o prezenţă tangibilă în toată gara. *Muhtasibin* scrutau gloata cu aroganţa generată de puterea inatacabilă. Nu era nevoie decît să privească la un bărbat, ca acesta să se închidă în sine, să se uite în altă parte, să meargă cu capul plecat şi să se facă mic.

Aceştia fuseseră martorii unui masacru, însă nimeni nu părea preocupat de faptul că urma să meargă liberi prin oraş. Părea un act de nepăsare, dar, gîndindu-se mai bine, crezu că a înţeles. Era departe de indiferenţă. La urma urmei, cărui tribunal puteau adresa aceşti funcţionari, ţărani, vînzători şi spălătorese plîngerea că fuseseră de faţă la un măcel. Lasă-i să vorbească, în schimb, cu familiile, cu vecinii, cu colegii de muncă, cu patronii lor şi cu cunoştinţele ocazionale. Vor discuta; fiecare vorbeşte. În cîteva zile Cairo va deveni un oraş al fricii.

Ca toţi ceilalţi, Michael îşi ţinu capul în jos şi ochii fixaţi drept înainte. Văzu doi bărbaţi scoşi din şir aproape de capătul dinspre ieşire al peronului. Sortarea continua încă. Ştiuse că va fi în pericol imediat ce va pune piciorul în Cairo. Avertismentul lui Al-Haydari nu făcuse decît să-i confirme ceea ce ştia deja.

Luînd-o la stînga, pe lîngă bufetul expres, ieşi din gară în piaţa Ramsis. Era ca şi cînd se îndrepta direct spre un zid. Trebuia să se oprească, să-şi tragă sufletul. De obicei, era pregătit, iar tranziţia nu era aşa de marcantă. Azi, combinaţia de lumină, zgomot şi gaze de eşapament îl luă pe nepregătite. Gîndurile îi erau în altă parte.

Un şir de cămile bătrîne şi marcate cu dungi roşu-închis trecu spre abator. În partea cea mai îndepărtată a pieţei, un grup de *zabbalin* în haine murdare, cu pălării de paie, îşi mînau măgarii încărcaţi cu vechituri, întorcîndu-se în marele *maqlab*, în mahalaua Matariyya. Fură cît pe ce să fie împrăştiaţi de un autobuz al cărui şofer trecu cît putu de aproape, claxonînd frenetic.

Decise să meargă pe jos pînă la A'isha, însă nu direct. Dacă era aşteptat, cu siguranţă aveau un om care să-l urmărească şi aici. Shari' al-Ruway'i era în partea de est a grădinilor Azbakiyya, între staţia de autobuz şi moscheea Ahmar.

Traversă piaţa şi parcurse drumul, printr-o serie de mici miracole, spre relativa siguranţă a Shari' al-Jumhuriyyei. Sărăcia nu era singurul lucru care rămînea neschimbat la Cairo; intensitatea şi demenţa cu care se desfăşura traficul rutier erau alţi doi

candidaţi pentru statut permanent. Mergea pe strada Jumhuriyya, îndepărtîndu-se de agitaţia din jurul gării districtuale. Lipsea ceva obişnuit şi familiar, însă nu-şi dădea seama ce anume. Continuă să meargă, uitîndu-se discret în vitrine şi în oglinzile maşinilor parcate, să vadă dacă nu era urmărit. Nimeni. Cel puţin, nu văzu pe nimeni.

Azbakiyya fusese primul cartier europenizat cu adevărat din Cairo. Străzile lungi şi pieţele elegante erau construite cu mult înainte de invadarea pieţei cu Coca-Cola şi de puritanismul afişat de Frăţia Musulmană. Hotelul Shepeard fusese ars pînă la temelie în 1952, iar Opera, în 1971. Europenii plecaseră de mult, rezidenţii bogaţi se mutaseră în vest, pe Coasta de Aur şi Zamalik, străzile căpătaseră un aer fad şi jerpelit. Surprinzător de multe magazine şi birouri erau zăvorîte complet sau aveau lipite cîte o notă scrisă, pe uşă, prin care anunţau că erau închise pînă la noi ordine.

Afişe imense erau lipite peste tot, pe pereţi şi pe uşi. Erau de două feluri: texte întregi scrise în *naskhi*, sloganuri care expuneau ţelurile revoluţiei; şi fotografii enorme ale gînditorilor şi martirilor islamului. Printre ei Michael îi recunoscu pe cei mai proeminenţi: Sayyid Qutb, gînditorul fundamentalist spînzurat de Nasser; Hasan al-Banna, fondatorul Frăţiei Musulmane; Abu 'I-A'la Mawdudi, ideologul pakistanez; 'Abd al-Salam Faraj, mentorul spiritual al grupului Jihad, răspunzător pentru asasinarea lui Sadat; şi Khalid al-Islambuli, asasinul.

Cineva venit din afară s-ar fi putut întreba de ce afişele cu poze nu aveau nici un înscris din Coran. Nu fusese cartea sfîntă proclamată constituţia noului stat? Nu era citată zi de zi la radio, la televiziune şi în Consiliul Revoluţionar?

Dar afişele puteau fi rupte, desfigurate, împroşcate cu noroi sau mai rău. Cuvîntul lui Dumnezeu trebuia protejat de abuzuri.

La colţul străzii Najib al-Rihani găsi un stand de ziare, unde se vindea *al-Ahram*. Numărul din ziua respectivă era cu mult mai subţire decît de obicei şi avea spaţii goale acolo unde stiloul

cenzorului îşi lăsase urmele. Titlul principal al ziarului era: „Consiliul Revoluţionar declară stare de urgenţă." Dedesubt era un subtitlu: „Şeicii al-Azharului iniţiază o *fatwa* unită pentru susţinerea guvernului." Nici unul din titluri nu-i spuse lui Michael mai mult decît ghicise sau ceva ce nu ştia încă.

Coti spre stînga, la Sur al-Azbakiyya. La tarabele cu cărţi la mîna a doua se vindea la fel de mult ca de obicei. Lui Michael nu-i trebui decît cîteva secunde să-şi dea seama că aproape toţi cei de la standuri erau oameni pe care nu-i cunoştea. Purtau părul scurt şi barba caracteristică observatorilor religioşi. Mai încolo erau cîţiva *muhtasibin*. Nimeni nu părea să cumpere vreo carte.

Michael trecu încet pe lîngă tarabe, uitîndu-se la o carte ici, la un pamflet colo. Titlurile erau deprimant de familiare şi aproape toate religioase.

Cinci minute mai tîrziu era la colţul străzii Shari' al-Ruway'i. Merse pe jos pe partea nordică a străzii, îndreptîndu-se spre o alee umbrită care era situată exact în partea opusă clădirii unde avea A'isha apartamentul. Se postă în umbra rece şi începu să citească ziarul pe care-l scoase de sub braţ. De fiecare dată cînd lăsa ziarul în jos, să dea pagina, arunca cîte o privire cercetătoare în fiecare parte a străzii.

În ciuda nerăbdării de a o vedea pe A'isha, se forţă să se stăpînească. Puteau să treacă ore întregi pînă să se convingă complet că nu mai supraveghea altcineva casa. După o oră se mută mai în susul străzii şi îşi reluă pînda.

Erau locuri cunoscute. Se plimbase adesea cu A'isha la început, cînd reveniseră din Anglia.

Zgomotul *adhan*-ului pentru rugăciunea de prînz, împrăştiat de difuzorul moscheii din apropiere, îi curmă şirul amintirilor. Se uită cu precauţie. Dacă exista un supraveghetor, acesta ar fi lăsat pietatea să-l distragă de la datorie?

Lumea începu să iasă pe străzi, din magazine, din garaje, birouri şi alte locuri de muncă. Autobuzele şi maşinile se opriră

fie în locurile unde se aflau, fie trăgînd pe margine. Ocupanții lor se atașară mulțimii strînse pe stradă. Nu era neobișnuit în acele zile ca orașul să devină paralizat în timpul cît se oficia *salat* în mijlocul zilei. Michael urmărea atent din ascunzătoarea lui.

Atunci fu momentul în care spionul se dădu de gol. Michael văzu, la vreo sută de iarzi, un tip îmbrăcat în negru care ieși de sub o arcadă ce-l acoperea. Bărbatul nu se alătură mulțimii de pe șosea, ci rămase pe trotuar. Își puse o piatră, care să-i servească de *sutra*, în față și, îndată ce începu rugăciunea, urmă acțiunile gloatei.

Nu era nimic deosebit în comportamentul lui, singura rugăciune comună în islam este rugăciunea de prînz din ziua de vineri. Azi era joi. Făcîndu-și rugăciunea singur, avea posibilitatea de a nu-și părăsi postul. Putea să vadă cine intră și iese pe toată durata desfășurării ei.

Cînd rugăciunea se sfîrși, strada își reluă ritmul obișnuit. Michael îl urmări pe tip cum se retrage la loc, în arcadă. Se întrebă dacă era cazul să încerce să-l scoată afară de acolo. Era o concluzie deja știută că pe el îl urmărea și că individului îi fuseseră date semnalmentele lui. Dacă ar fi intrat, pur și simplu, în clădire, făcîndu-se vizibil și ușor de recunoscut, ar fi avut toate șansele să nu cîștige nimic altceva decît arestarea. Spionul avea ordine să nu acționeze singur. Cu siguranță că era echipat cu un radio de buzunar care îl punea în legătură directă cu Abu-Musa sau cu unul dintre locotenenții acestuia.

Abu-Musa era fostul șef al *mukhabarat 'amma* egiptene, poliția secretă, un om al cărui devotament pentru islam era de notorietate publică, iar în particular era cunoscut pentru devotamentul pentru el însuși. Michael nu avea nici o îndoială că imediat după puci fusese transferat la organizația de securitate internă islamică. Ei doi aveau de reglat conturi, și încă importante. Amnistia de facto, care operase înainte, acum era nulă și neavenită. Michael juca cinstit, oriunde s-ar fi dus.

Dacă aici era un spion, implica posibilitatea ca A'isha să fie în mîinile lui Abu Musa. Acest fapt limita foarte mult gama de opţiuni. N-ar fi pus viaţa ei în pericol pentru nici un considerent.

Cu puţin înainte de ora patru, cînd apăru o posibilitate, soarele apusese deja şi străzile se goliseră. Toţi care erau sub un acoperiş, erau acasă, începeau sărbătoarea. Spionul ieşi din umbra lui şi se uită în susul şi în josul străzii, apoi la ceas. Michael ghici că i se terminase tura şi că înlocuitorul lui întîrzia. Cinci minute mai tîrziu, se opri lîngă arcadă un tip îmbrăcat în haine de fermier sa'idi. Michael îl văzu pe omul lui ieşind, schimbînd cam o duzină de cuvinte cu cel care venise şi plecînd. Trecu prin faţa aleii.

Michael păşi în stradă. Îşi lăsă adversarul să ia un avans de treizeci de iarzi, după care îl urmă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Bărbatul părea că nu se grăbea să ajungă acasă. Se îndreptă în jos, spre Shari' al-Muski, apoi spre est, în periferia săracă a oraşului vechi. Michael îl urmărea, simţindu-se ca cineva care se întorcea în timp. Era o lume de stafii, pătată de amintiri. Străzile erau vibrante, pline de viaţă şi de gălăgie, însă erau bîntuite. Străzi întunecate, străbătute de fantome purtau trecutul ca nişte cicatrice pe carne moale.

Omul mergea fără să se grăbească, oprindu-se din cînd în cînd să examineze marfa de la standurile din piaţă. Intră într-o brutărie de unde ieşi cu o bucată de pîine. După Shari' Bur Sa'id, o luă la stînga, pe străzi ca nişte vizuini de iepuri. Aici dispăruseră toate pretenţiile de modernism. Prezentul era umbrit la tot pasul de prezenţa copleşitoare a trecutului: porticurile moscheelor medievale şi ale *madrasa*-urilor, clădiri înalte care se atingeau ca iubiţii peste alei înguste, dantelăria delicată din lemn a amvoanelor *mashrabiyya*, acum spartă şi dărăpănată, haine ponosite care atîrnau pe frînghii ce traversau străzile şi fîlfîiau ca stindarde ale sărăciei. Bărbaţi îmbrăcaţi cu *jalabiyya* peticite purtau pe cap, într-un echilibru precar, tăvi cu dulciuri, măgari supraîncărcaţi cu poveri, copii murdari îşi făceau cu greu drum, strecurîndu-se printr-o pădure de picioare. Aşa fusese întotdeauna.

Ajunseră la o piaţetă îngustă şi pustie unde zăcea distrusă şi abandonată fîntîna Mamluk. Spionul ezită puţin în faţa intrării unei mici cafenele, după care intră. Michael îl urmă cîteva momente mai tîrziu.

Cafeneaua era o încăpere de mărime mijlocie, cu cîteva scaune şi mese şubrede. Podeaua nu era altceva decît pămînt tare, acoperit cu rumeguş bătătorit bine de generaţii de picioare. Nu avea nici un geam. Lumina chioară era asigurată de două sau trei becuri slabe atîrnate de tavan cu nişte sîrme.

Omul se aşezase deja, singur, la o măsuţă, în colţ. Lîngă el, cîţiva bărbaţi împărţeau o *shisha* în timp ce jucau cărţi. Cerculeţe fine de fum albăstrui ieşeau din muştiucul de bambus al *shishei*, pe care şi-l treceau din mînă în mînă. Aceştia şi alţii, de la o masă, se uitară la Michael. Nimeni nu zise nimic. Cafenelele, în mod obişnuit, erau animate de conversaţii, aceasta părea neobişnuit de tăcută.

Spre deosebire de localurile şic din oraş, aceste *qahwa*-uri de mahala nu erau locuri în care să intre cineva în trecere. Erau mai mult cluburi private decît localuri publice, patronii lor erau şi clienţi. Michael se simţi descoperit, ca şi cînd ar fi călcat într-o capcană. Tipul pe care îl urmărea îl privi scurt şi se uită în altă parte. Michael fu sigur că nu-l recunoscuse.

Găsi o masă liberă lîngă uşă. De-aici îl putea supraveghea lejer pe om. Scoase ziarul *al-Ahram* şi se prefăcu din nou că citeşte. *Qahwaji*-ul îl servea pe spion cu un pahar cu ceai concentrat. Păreau că se cunosc. Începură să vorbească foarte rapid, folosind limbajul semnelor. Michael se uită puţin în jur. O altă pereche de clienţi făcea acelaşi lucru. Brusc, îşi dădu seama că auzise de asemenea locuri, de cafenele pentru surzi, muţi şi orbi. Aceasta trebuia să fie una dintre ele.

Qahwaji veni la Michael, care puse ziarul deoparte cînd omul făcu o mişcare rapidă cu mîinile.

– Regret, spuse Michael, sperînd că omul îl va auzi. Eu nu sînt surd. Treceam pe aici şi simţeam nevoia să beau ceva. Îmi pare rău dacă...

– *Ma'lish*. Sînteţi binevenit. Ce aţi dori?

– O cafea obişnuită, vă rog. Fierbinte.

– Nu v-am mai văzut pe aici.

Michael dădu din cap.

– Nu, locuiesc în Shubra. Am avut nişte treburi pe aici. Unul dintre elevii mei a venit să studieze la al-Azhar.

Marele centru de studii teologice era la o depărtare de numai cîteva minute.

– Sînteţi profesor? Michael încuviinţă. Cred că în curînd o să căutaţi altă slujbă.

– Ce vă face să spuneţi asta?

Chelnerul ridică din umeri. Expresia feţei lui arăta că abordase un subiect pe care prefera să nu-l continue.

– O cafea obişnuită, aşa a fost?

– Da.

Cînd se întoarse, lăsă cafetiera şi ceaşca pe masă, fără să spună un cuvînt. Despre unele lucruri era mai bine să nu vorbeşti. *Muhtasibin* aveau iscoade peste tot, aşa se spunea.

Cîteva minute mai tîrziu, uşa se deschise iarăşi. Un val de aer rece pătrunse în încăpere. Uşa se închise apoi cu un uşor zgomot. Parţial ascuns de umbre, nou-venitul părea nelalocul lui. Era îmbrăcat într-o robă lungă, peste care avea o *abaya* grea de lînă neagră. Pe cap avea, bine înfăşurat, un turban de bumbac alb, fin. Peste el avea un şal din lînă bej. Avea barba deasă, dar îngrijit tăiată, nu neagră, ci de culoare blond-închis.

Ca vîrstă, putea fi oriunde între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani. Michael fu sigur că omul era european sau american.

În cameră se făcu linişte. Bărbatul care fuma *shisha* rămăsese cu muştiucul la buze de parcă împietrise aşa. Doi tipi care jucau table se opriră cu mîinile suspendate la jumătatea mişcării, unuia dintre ei încleştîndu-i-se mîna pe piese. Degetele agitate ale unui bărbat se opriră la jumătatea propoziţiei.

Necunoscutul părea să nu observe nimic din toate acestea. Ignorîndu-i pe toţi, se duse la masa la care şedea tipul urmărit de Michael. Îl salută cu voce scăzută, nu prieteneşte, ci ca şi cînd

urma să facă o afacere împreună. Omuleţul răspunse la salut cu o mişcare scurtă a capului.

Pe nesimţite, cafeneaua reveni la viaţă. Ţeava de apă îşi reîncepu gîlgîitul gros şi sonor. Pe masa de la jocul de table se auziră zgomote din nou. În fundul camerei se auzea fîşîitul aburului de la *sarabantina*.

Cei doi bărbaţi şedeau faţă în faţă, spionul avînd spatele spre Michael. Europeanul vorbea, exagerîndu-şi mişcarea buzelor, pe un ton scăzut, ca celălalt să i le poată citi. Cînd se opri, celălalt scrise ceva într-un blocnotes mic, rupse o foaie de hîrtie şi i-o dădu. O ţinură aşa vreo zece cincisprezece minute, în decursul cărora conversaţia se transformă în ceartă. Vocea europeanului îşi intensifică tonul şi fervoarea, iar scrisul celuilalt deveni din ce în ce mai frenetic. Nimeni nu părea să observe. Michael putu distinge cuvinte şi fraze „promisiune", „ţi-ai călcat cuvîntul", „Babilon", „trădare" şi, de trei ori, „Armaggedon".

Europeanul se ridică brusc în picioare şi-şi aruncă scaunul în spate, cu furie. Acesta căzu pe pămînt, făcînd un zgomot care trecu neobservat de ceilalţi clienţi. Doar vreo doi aruncară o privire, atenţia fiindu-le atrasă de mişcarea bruscă. Faţa blondului era marcată de furie, iar în ochi i se citea ceva neclar: dezgust sau frică. O secundă ochii îi căzură pe Michael. Îşi susţinură privirile ca într-o provocare, Michael se încordă la gîndul că bărbatul îl recunoscuse. În secunda următoare, acesta privi în altă parte, trecu pe lîngă masă şi ieşi din cafenea.

Uşa se trînti. La masă, omuleţul stătea aplecat, nemişcat, ca şi cînd era pregătit să primească o lovitură. Michael raţionă rapid. Trebuia să abandoneze planul său iniţial şi să-l urmărească pe cel care tocmai plecase? Oricine era, îmbrăcămintea şi atitudinea lui îl situau într-o poziţie superioară spionului oarecare de la masă. Discuţia lui despre promisiuni şi trădare îi sugera că se petrecea şi altceva. Michael se hotărî să se asigure că măcar spionul era o certitudine. Decise să-l abordeze în timpul cît era zdruncinat de ceartă şi de ieşirea celuilalt.

Se ridică încet şi se apropie de masa din colţ, unde stătea supărat, nemişcat, cu capul în jos. Michael se apleca şi ridică scaunul. După ce îl îndreptă, se aşeză în faţa surdului.

O şuviţă de sînge îi curgea din gură pe masă, unde deja începuse să se facă o baltă roşie. Michael sări în picioare, ocoli masa şi ajunse lîngă el. Îi dădu capul pe spate. Nu mai era nici o îndoială: gîtul omuleţului fusese tăiat dintr-o parte în alta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Era după-amiază tîrziu, străzile întunecate şi temperatura în continuă scădere. Michael îşi ridică gulerul jachetei, înfrigurat. Trebuia neapărat să-şi găsească haine corespunzătoare înainte să-l doboare frigul. Timp de aproape o oră, supraveghe intrarea cafenelei de la distanţă, să vadă ce se întîmplă. Se aştepta să-l vadă venind pe Abu Musa în persoană sau, cel puţin, pe vreunul dintre locotenenţii lui, dar singurii care-şi făcură apariţia fură doi *shawish*-i, poliţişti obişnuiţi, chemaţi de la circumscripţia din vecinătate, Bab al-Khalq.

Arma cu care fusese ucis spionul trebuie să fi fost foarte ascuţită, iar lovitura extrem de puternică. Michael nu-şi amintea să fi văzut mişcarea care ar fi putut produce tăietura. El îl chemase pe *qahwaji* şi-i spusese să meargă după poliţişti. Cît fusese plecat acesta, Michael profitase de ocazie şi controlase rapid buzunarele mortului, în speranţa că va găsi ceva care să-i indice identitatea acestuia. Singurul lucru pe care-l găsi fu o legitimaţie învelită în plastic, pe care scria numele victimei: 'Abd al-Haqq Uthman şi atesta că era angajat ca agent al *mukhabarat 'amma*. Legitimaţia era prerevoluţionară, relicvă a zilelor lui Mubarak. Numai Dumnezeu ştia pentru cine lucra el de cînd cu venirea la putere a noului regim.

Cîţiva oameni scoaseră cadavrul în stradă, însoţit de tropăit de picioare şi vaiete pioase. Trupul fu întins pe o placă de lemn acoperită cu o pînză soioasă de cînepă. În jur se strînsese o mulţime formată în majoritate din băieţi. O femeie ţipa, vocea ei spărgînd liniştea nopţii. Michael privi cu atenţie. Nimeni nu-i urmă pe brancardieri pe alee, spre al-Mu'izz Ii-Din Allah. Strecurîndu-se afară din ascunzătoarea lui, Michael îi urmă. La intersecţia cu Shari' al-Azhar aştepta o ambulanţă. Unul din brancardieri strigă „al-Ajuza" şoferului; duceau cadavrul la spitalul poliţiei, în partea cealaltă a fluviului.

Satisfăcut că nu se mai putea cîştiga nimic de pe urma celui ucis, Michael hotărî să se întoarcă la apartamentul A'ishei. Pe drum se opri de cîteva ori. Prima dată, să-şi cumpere un trenci ieftin de la un magazin pe al-Muski, al unui *khayyat* copt. Ar fi preferat ceva mai călduros şi mai gros, dar era foarte important să rămînă în rol cît de mult era posibil.

A doua oară se opri să mănînce ceva rapid, *makarone*. A treia, să-şi facă rost de un cuţit. Avea o armă în apartamentul din 'Abdin, dar era prea riscant să încerce să se întoarcă acolo. Cînd ajunse din nou în Shari' al-Ruway'i, ningea serios.

Michael nu putea fi sigur dacă acel cineva care era încă acolo era schimbul primului spion, însă acest lucru nu avea importanţă. Aşteptă pînă fu sigur că omul era singur. Sub arcada lui, noul observator se plimba în sus şi în jos, frecîndu-şi palmele să şi le încălzească. La unul din capetele arcadei, trecu pe sub un bec şi răsuflarea îi deveni vizibilă, albă şi ceţoasă în aerul îngheţat.

Michael se strecură prin umbrele străzii, din uşă în uşă, pînă ajunse în arcadă, la cîţiva ţoli de spion. Frigul îi potolise înverşunarea cu care urmărea obiectivul. Uşurel, Michael păşi lîngă el şi îi înfipse cuţitul în şale, cu suficientă putere ca să treacă prin *jalabiyya* subţire, pînă la carne.

– Dacă scoţi un sunet, eşti mort, îi şopti. Spionul înţepeni, înăbuşind un ţipăt format în corzile lui vocale. Michael îl apucă mai strîns şi îi şuieră la ureche: Vom merge împreună pe partea cealaltă a străzii, în clădirea pe care o supraveghezi de peste

două ore. Voi fi în urma ta pas cu pas. Cuţitul meu va fi în spatele tău. Nu doresc să-ţi împrăştii măruntaiele pe drum, dar îţi promit că o voi face, dacă-mi vei da cel mai mic motiv. O dată ajunşi înăuntru, te voi percheziţiona. Vreau să fie totul foarte clar. Apoi vom urca la apartamentul doctorului Manfaluti. Vreau să aud că ai înţeles tot ceea ce am spus.

Omul făcu o mişcare bruscă din cap.

– Spune-mi. Spune-o, insistă Michael.

– Înţeleg. Înţeleg perfect.

Omul simţea deja umezeala sîngelui proaspăt, o şuviţă subţire care se putea transforma cu uşurinţă în şuvoi.

Traversară strada încet, ca doi oameni care se fereau să nu alunece pe zăpada de pe pavaj. Michael îi înmînă o cheie.

– Foloseşte-o! îi ordonă. Deschide uşa de la stradă.

Mîna omului tremura, greu de spus dacă de frică sau de frig. Deschise uşa. Michael îl împinse înăuntru şi intră repede după el, închizînd uşa cu mîna rămasă liberă. Imediat se simţi căldură. O clipă, lama cuţitului străluci în lumina slabă din hol. Lîngă scări, spionul se lipi singur de perete. Era un tînăr puţin trecut de douăzeci şi cinci de ani, lipsit de experienţă şi înfricoşat. Îl privea pe Michael cu precauţie, ca un animal în cuşcă.

– Cine eşti? şopti el.

– Fără întrebări.

Michael îl întoarse cu faţa la perete, cu mîinile ridicate şi picioarele depărtate. Îl percheziţionă cu stînga, rapid, neomiţînd nimic. Insul avea, în buzunar, un pistol Helwan automat, de 9 mm, versiunea mai mică a unui Beretta 951, furat de la vechea brigadă antiteroristă 777, desfiinţată după puci. Michael băgă un glonte pe ţeavă, armă şi puse siguranţa înainte de a-l băga în buzunarul său. Era silenţios, deosebit de selectiv şi la fel de convingător.

– E în regulă, zise Michael. Dă-i drumul. E la etajul al cincilea.

Clădirea era cuprinsă de tăcere, de parcă zăpada groasă de afară nu lăsa sunetele să treacă. Michael îşi aminti de cafenea, de tăcerea ei adîncă şi incompletă, de absenţa conversaţiilor şi

ochii cu expresie de cîini biciuiţi. Scările erau abrupte. Încălţămintea lor pocnea pe ciment, provocînd mici explozii care întrerupeau liniştea. Michael îşi aminti de alte linişti, pe aceleaşi scări, tulburate de paşii iuţi ai unei femei.

O a doua cheie se potrivi în broască. Uşa se deschise în întuneric.

– Pe perete, în stînga, este un comutator. La nivelul umărului.

Se aprinse o lumină verzuie. Se formară umbre. Pe peretele din faţa uşii, o fotografie mare alb-negru a mumiei lui Seti I parcă ţîşni de la locul ei. Tînărul tresări, speriat.

– N-ai fost niciodată pînă acum înăuntru? Spionul dădu din cap că nu. Ia-o la dreapta. Uşa din capătul coridorului. Mişcă!

Urmă instrucţiunile lui Michael, după ce aruncă o privire nervoasă fotografiei. Michael băgă de seamă că bărbatul era prost încălţat, cu pantofi largi, în care intra zăpada. Se gîndi că avea picioarele îngheţate. Chiar şi ale lui erau departe de a fi calde.

Simţiră mirosul înainte să deschidă uşa. Vremea rece ajutase mult, dar apartamentul nu era congelator.

– E ceva...

– Ştiu, am sesizat. Acum, deschide uşa.

Michael se temu de ce era mai rău. Ştia ce fel de miros era acela şi ştia ce va găsi.

Bărbatul deschise uşa, dar se trase înapoi, temîndu-se să intre. Michael îl împinse înainte, orbecăind pe întuneric, în urma lui, căutînd comutatorul pe perete. Duhoarea era de nesuportat şi inconfundabilă. Auzi cum cel din faţa lui vomită. Propriul lui stomac se întorcea pe dos. Găsi comutatorul, în sfîrşit, şi apăsă pe el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

În cameră era dezordine. Peste tot erau maldăre de bucăţi de mobilă ruptă. Fuseseră sparte lămpi şi vaze, picturile fuseseră smulse de pe pereţi, cărţile sfîşiate, date jos din rafturi şi împrăştiate pe podea. Nu auzise oare nici un vecin? Nu chemase nici unul poliţia?

Michael nu recunoscu cadavrul la început. Tot ce ştia şi ce-l interesa era că nu aparţinea A'ishei. Abia apoi înţelese. Corpul – dacă putea fi numit corp – era a lui Megdi. Faţa era încă de recunoscut, iar costumul alb – ceea ce se putea vedea sub straturi de sînge uscat – semăna foarte bine cu cel pe care Megdi obişnuia să-l poarte. Mirosul era înfiorător. Michael îşi puse o batistă la gură.

Uşurarea, oroarea şi mila se îmbulzeau în stomacul lui. Nu-l cunoscuse prea bine pe Megdi, dar îl plăcuse şi-l admirase. Uşurarea fu de scurtă durată. Dacă Megdi zăcea aici, atunci în oricare dintre celelalte camere putea fi corpul A'ishei, putea fi oriunde.

Cel puţin, ea nu fu nicăieri în apartament. Merseră în fiecare cameră, pe rînd. Nimic nu fusese lăsat la locul lui. Biroul fusese distrus complet, însă nu mai existau alte cadavre.

– Cînd îţi vine schimbul? Bărbatul ridică din umeri. Uite ce e, continuă Michael, pot face tot felul de chestii. Te pot lovi, te-aş putea tăia cu cuţitul, aş putea să te bag cu capul sub apă, în cadă,

pînă cînd îţi plesnesc plămînii. N-am făcut lucrurile astea şi nu vreau să încep acum. Accept să cred că nu ştii ce s-a petrecut aici. Am încredere în tine. Tot ce vreau, în schimb, sînt cîteva informaţii.

Şedeau pe scaunele tari de lîngă masă, în bucătărie. În jurul lor, pe podeaua lustruită, erau împrăştiate cioburi de faianţă şi de sticlă.

– Mă vor omorî. Nu înţelegi? Vor spune că a fost vina mea.

Omul tremura acum de frică, nu de frig.

– Nu te va ucide nimeni. Dacă rămîi calm, vom putea lămuri lucrurile. Te mai întreb o dată, cînd îţi vine schimbul?

Tipul privi către ceasul ieftin pe care-l avea la mîna stîngă.

– În mai puţin de o oră, mormăi el. La şapte fix. Nu reuşesc să ajungă totdeauna la timp. Cîteodată mă fac să aştept. Acum două zile, a durat mai mult de o jumătate de oră.

Michael fu de acord.

– Bine, zise el. Ai să fii la locul tău cu mult înainte. Cînd îţi va veni înlocuitorul, n-ai văzut nimic, n-ai vorbit cu nimeni. Lasă-i să afle toate astea în tura altcuiva.

– Dar cine...?

– Asta vreau şi eu să aflu. Relaxează-te. Nu-ţi voi face nici un rău. Trebuie doar să cooperezi. Cum te numeşti?

Omul ezită.

– Eu nu... Hamid, numele meu este Hamid. Cine este... mortul din cealaltă cameră?

– Nu ştii? Se numea Megdi. Profesorul Megdi. Un arheolog.

– Arheolog? Cum aşa? De ce ar fi amestecat un arheolog în aşa ceva?

– În ce?

Hamid ridică din umeri. Michael remarcă unghiile murdare ale acestuia. Vorbea pe un ton ascuţit, cu accent sa'idi. Bănui că nu era de mult în oraş. Serviciile de securitate angajau adesea sa'idiţi ca infanterişti. Erau dezrădăcinaţi, dependenţi şi de încredere.

– În ce treabă? insistă Michael.

– Nu ştiu. Chestiuni de securitate. Ar trebui să ştiţi.

– Nu, nu ştiu. Vreau să aud de la tine.

Hamid îşi umezi buzele. Clipi nervos, privind cînd fix spre Michael, cînd în altă parte. În apartament era cald. Încălzirea centrală fusese lăsată să funcţioneze. Un robinet picura în chiuvetă, în apartamentul de jos cineva dăduse drumul la televizor. Ajungea pînă sus doar zgomotul unei singure voci, dar nu se înţelegea nici un cuvînt.

– Nu. A şti nu face parte din slujba mea.

– Care sînt instrucţiunile ce ţi-au fost date?

– Să supraveghez apartamentul acesta. Să văd cine intră, cine iese. Să raportez superiorilor mei tot ce mi se pare neobişnuit.

– Nu supravegheai apartamentul, spionai toată clădirea. Probabil, ţi s-a spus ce să urmăreşti şi pe cine. Urmăreai pe cineva anume. Pe mine? Pe mine mă aşteptai?

Tînărul părea speriat. Dădu violent din cap în semn de negaţie.

– Nu, protestă el, nu pe tine. Nu ştiu nimic despre tine. Mi s-a spus să urmăresc o femeie, o tînără. Uite...

Căută ceva în jacheta pe care o avea pe sub *jalabiyya*. O fotografie deteriorată, însă recognoscibilă. O fotografie a A'ishei.

– Cine ţi-a spus s-o urmăreşti?

Individul îşi umezi buzele din nou şi se mai uită o dată la ceas.

– Dacă nu sînt la locul meu, spuse, vor fi probleme.

– Ai timp suficient. Michael începea să se întrebe dacă Hamid spusese adevărata oră de încheiere a turei lui. Fusese oare ora şase? Cine ţi-a spus s-o urmăreşti pe femeie? Cine ţi-a dat fotografia?

– Şeful... şeful meu.

– Cum se numeşte? E Abu Musa?

– Nu cunosc nici un Abu Musa, negă el. Eu lucrez pentru *mukhabarat*. Ei mi-au dat de lucru cînd am venit aici acum trei ani. Muncă avantajoasă. Puţini bani, dar cu multe şanse de promovare.

Michael era sigur că mințea. Îi văzuse reacția la auzul numelui Abu Musa și îi sesizase momentul de ezitare înainte de a spune că nu-l cunoaște.

– Care erau instrucțiunile pentru cazul în care o găseai?

– Să raportez la cartierul general. Imediat.

– Cînd a început supravegherea?

– Nu știu. Eu am fost trimis aici prima oară duminica trecută. Acum patru zile. Nu știu, s-ar putea ca înaintea mea să fi fost și alții.

– Cine era cel pe care l-ai schimbat astăzi?

– 'Abd al-Haqq. E bine cunoscut. Lucrează în branșă de ani de zile. N-a promovat niciodată din cauza defectului său, cred. Nu poate vorbi. Dar aude destul de bine și are ochi ageri. Se spune că știe tot ce-i de știut din ceea ce se petrece la cartierul general.

– De-acum încolo nu mai știe. Michael îi relată întîmplarea de la cafenea. Ai idee cine era cel care l-a ucis? Hamid era deja vizibil speriat acum. Încercă să se ridice de pe scaun, dar Michael îl împinse la loc. Îl cunoști pe european?

– Nu... da... nu știu. De ce mă ții aici? Eu nu știu nimic. Trebuie să plec. Lasă-mă să mă duc.

Michael își ținea mîna pe umărul bărbatului. La colțurile gurii spionului se formau deja bășicuțe de salivă pe măsură ce-i sporea frica. Spuse:

– I se spune al-Hulandi: Olandezul. E tot ce știu, jur. Îl cunosc doar din auzite. Nu l-am întîlnit niciodată. Acum lasă-mă să ies de aici.

Michael acoperi brusc, cu palma, gura deschisă a omului.

– Taci! îi șuieră. Ochii spionului se deschiseră larg. Încercă să se ridice cu forța de pe scaun. Păstrează liniștea, îi șopti Michael. Aud ceva. În apartament mai este cineva.

Cu grijă, Michael își împinse ușor scaunul în spate și se ridică. Cu o mișcare rapidă, mută, ajunse la ușă și, găsind comutatorul, cufundă bucătăria în beznă. Din coridor se auzeau vocile scăzute a doi bărbați. Cel puțin doi. Se blestemă că rămăsese în apartament și căută în buzunar pistolul. Se rugă să nu fie doar o

jucărie pe care Hamid o avea la el doar ca să-şi susţină eul. Deblocă cu grijă siguranţa. Îl înşfăcă pe Hamid şi-l trase pe după masă, într-o nişă din spatele frigiderului.

– Trebuie să fie înlocuitorul meu, şopti Hamid. O fi venit mai devreme şi o fi avut vreo bănuială.

– Ai minţit cînd mi-ai spus ora la care ţi se termină rondul?

– Nu, jur...

Uşa se deschise, lumina din coridor pătrunse în cameră şi respiraţia uşoară a cuiva. Se auziră paşi şovăitori.

Fără nici un avertisment, Hamid ţîşni în picioare, cu mîinile sus. În una avea legitimaţia *mukhabarat*. Văzuse prea multe filme la T.V. în care poliţişti fără uniformă îşi vînturau insignele în faţa răufăcătorilor. Prea multe filme în care delincvenţii lăsau armele jos şi ridicau mîinile. Cel din uşă nu făcu nici măcar o încercare să citească ce scrie pe legitimaţie.

Michael auzi doar bubuitul pistolului. Un moment mai tîrziu, corpul lui Hamid se prăbuşi pe podea. Nu avusese timp nici măcar să ţipe. Linişte, apoi alţi paşi. O lumină slabă invadă bucătăria. O voce din altă cameră rostea ceva ce nu se înţelegea.

Nu era nici o posibilitate de ieşire din bucătărie. Din locul unde se afla, după frigider, Michael vedea picioarele lui Hamid. Pantofii cei ieftini erau stropiţi cu sînge. Pe podea se întinse o umbră. Michael se întoarse şi încercă să vadă imaginea pistolarului în geam. Tot ce putu distinge fu un individ înalt şi forma unei puşti-mitralieră, în poziţie de tragere. Michael îşi ţinu respiraţia. Omul se aplecă şi examină cadavrul de jos.

Din uşă se auzi o voce:

– Ce s-a întîmplat? De ce ai tras?

Vocea nu era a unui arab. Suna a francez, gîndi Michael.

– Acesta-i mort. A ţîşnit de după frigider.

Cel care vorbise era egiptean cu accent de Cairo.

– Cine era?

– *Mukhabarat*. Uite, are o legitimaţie.

Michael simţi cum i se prelinge transpiraţia în ochi. Mîna de pe pistol i se umezise. Nu se antrenase de mulţi ani, nu mai trăsese cu pistolul.

– Nu mai e nimeni altcineva. Locul e la fel cum l-am lăsat noi.

– Acesta trebuie să fi fost spionul lor. O fi urcat pînă aici dintr-un motiv anume. Poate că i se făcuse prea frig. Cred că a fost şocat cînd a dat peste ce-i aici.

– Crezi că-l vor căuta?

– Înclin să cred că nu. Nu merită să-l caute. Nu pot ţine evidenţa agenţilor lor în zilele astea. Lasă-l în pace. Pot să-l adauge pe listă cînd vor veni aici. Hai să stingem luminile astea şi să plecăm de aici.

Um moment mai tîrziu, lumina era stinsă şi uşa de la intrare trîntită. Tăcerea se strecură la loc, se opri puţin la ultimul mort, după care se reinstală stăpînă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Londra
17 decembrie

Tom Holly se înfioră şi privi afară pe geam. Lăptarul tocmai îşi începuse treaba. Sticlele zdrăngăneau uşor în aerul aspru. Ca acompaniament, păsările trezite lansară un cor de ţipete.

Se gîndea că n-ar trebui să fie aici; ar trebui să fie în Egipt, ca să-l ajute pe Michael Hunt. Şefii de birouri însă nu călătoresc, ei nu se expun pericolelor, nu-şi periclitează nici ştiinţa, nici ignoranţa. Ei supraveghează de la distanţă, iar dacă este necesar, se retrag în spatele vălurilor ţesute de serviciu pentru ei. Erau şapte văluri după care se puteau ascunde, la fel ca cele şapte ale dansului: vălurile onoarei, ale discreţiei, ale securităţii, ale diplomaţiei, ale misterului, ale tactului, ale rahaturilor. Acest ultim văl, mai presus de toate, era cel care-i despărţea pe servitorii acestui tărîm de goliciunea completă.

– Tom? De ce te-ai sculat atît de devreme? Nu-i încă nici ora cinci, îl întrebă nevastă-sa care apăruse în uşă, ciufulită, cu un capot pus în grabă pe umeri.

– Da? Regret. Nu mi-am dat seama.

– M-am trezit şi tu nu erai în pat. Vino înapoi, iubitule. Aici e mult prea frig. Ai să trezeşti copiii.

– Du-te tu, dragă. Vin şi eu imediat.

Linda intră în cameră. Era atît de întuneric, încît de-abia îl putea vedea. El era doar o umbră profilată pe geam.

– Vrei să aprind o lumină? întrebă ea.

– Nu. Nu, mulţumesc.

– Vrei să vorbim?

Întrebă deoarece credea că e de datoria unei soţii să întrebe asta. Într-un fel sau altul, era ceva ce întreba încă de cînd se căsătoriseră. Răspunsul lui era invariabil nu, dar ea îşi făcea datoria şi îl întreba mereu. I se părea o dovadă a lipsei de grijă să nu întrebe.

– Cred că cineva la care ţin are probleme mari, spuse el.

Speriată, veni aproape de el şi-şi strecură mîna pe după talia lui.

– Pot să te ajut cu ceva? El dădu din cap în semn de negaţie. Nu, zise ea. Nu, presupun că nu.

– E vorba de Michael, spuse el, Michael Hunt. Nu e singurul, dar e vina mea că se află în acea situaţie. Demisionase, clarificase totul, iar eu l-am tîrît înapoi. Dacă n-ar fi fost blestemata asta de revoluţie...

– Unde e el? În Egipt?

– Da.

– Bănuiesc că asta-i tot ce-mi poţi spune. El încuviinţă. Şi vrei să te duci să-l găseşti. Să-l scoţi de-acolo sau să faci ce crezi că e mai bine.

O vreme el nu spuse nimic, o ţinu doar strîns.

– De unde ştii? întrebă el, în cele din urmă.

– Doamne Dumnezeule, Tom. Nu înţeleg de ce irosesc ăia un salariu pe tine. Făcu o pauză. Chiar trebuie să mergi?

El ezită. De cuvîntul acela mititel „chiar" atîrnau atît de multe.

– Da, zise, în sfîrşit. Aşa cred. Nu văd o altă cale. În mod normal... Nu-i vorba doar de Michael. Se petrece ceva. Ceva ce nu-mi place.

– Sînt înfricoşată, Tom. Mă tem că nu te vei mai întoarce. N-ai oameni pentru tipul ăsta de acţiuni? Mai tineri? Oameni care n-au familii?

Ei aveau patru copii, cel mai mic de patru ani, cel mai mare de unsprezece.

El nu-i putea împărtăşi suspiciunile, că nu era capabil să se mai încreadă în nimeni care avea legătură cu Vauxhall-ul.

– Pentru chestii de genul ăsta, nu, spuse el. Dacă trebuie să meargă cineva, eu sînt acela.

– Îţi vor permite?

– Nu vor şti, pentru că nu le voi spune.

– Dar trebuie să afle.

– Oh, da; dar cînd vor afla va fi prea tîrziu.

Ea nu spuse nimic. Mult timp, ea îl ţinu îmbrăţişat, tremurînd.

– S-ar putea să vină unii şi alţii pe aici, spuse el. Să pună întrebări, să mă acuze. Crezi că te vei putea descurca?

– Asta pot, mai greu mă voi putea descurca cu plecarea ta.

– Nu voi lipsi mult, minţi el.

– Nu?

– Nu, şopti el.

O strînse mai tare în braţe, o ţinu aşa, încătuşată în frica lui, pînă cînd primele semne ale zorilor începură să se furişeze peste acoperişurile caselor.

Percy Haviland era proprietarul unui apartament cu vedere spre piaţa Cadogan. Acum era acasă. Nu dormise. Faţa îi era umbrită de efortul pe care-l făcuse să stea treaz toată noaptea, deoarece avusese întrevederi ba cu un ministru, ba cu altul. La ora două vorbise cu ambasadorul Israelului, petrecînd mai mult de o oră într-o încăpere sigură, la ambasadă, în Kensington Palace Gardens. Preşedintele J.I.C. telefonase puţin după ora patru şi vorbiseră mai mult de o jumătate de oră, o foarte dificilă jumătate de oră.

Sună telefonul. Închise ochii şi înjură în barbă. Cele cîteva pahare de whisky de malţ, băute pe parcursul lungii nopţi, contribuiseră prea puţin la relaxarea lui mentală şi la creşterea moralului. Întinse o mînă bine îngrijită şi ridică receptorul.

– Haviland.

Vocea de la capătul celălalt vorbea rar, însă la obiect. Haviland ascultă, mormăi un „da" scurt, urmat de „mulţumesc", după care puse receptorul în furcă. Rămase nemişcat o vreme, cu mîna pe plasticul negru. După aceea se întoarse pe jumătate în scaun, spre cineva care şedea lîngă geam, cu faţa parţial ascunsă în umbră.

– Era Burton, spuse. De la Personal. Un tip de treabă; l-am pus la curent cu chestiunea aceea legată de cod. Celălalt bărbat îşi înălţă capul plin de interes. Ştiţi la ce mă refer, desigur, continuă Haviland. Privi prin cameră. Era ca o închisoare sau ca un cort care adăpostea un circ. Străinul nu spuse nimic, nu făcu nici o mişcare. Asculta doar. L-am rugat să se uite prin dosarele de cadre ale lui Tom Holly şi Michael Hunt, să verifice dacă există vreo înregistrare a vreunui cod pe care să-l fi folosit concomitent amîndoi. Tocmai a sunat să mă anunţe că s-au ocupat de aceasta cei de la criptocomunicaţii. Au decodificat cele două mesaje acum cîteva minute. Cineva le aduce acum.

După o bătaie în uşă, apăru un mesager. Îi înmînă copiile şi plecă. Haviland îşi puse ochelarii pentru a citi şi privi pe ambele pagini. Cînd ridică ochii, expresia feţei îi era gravă.

– Este exact de ce ne temeam noi. Michael Hunt a fost scos iar la suprafaţă. Vrea să-l vadă pe Holly. Acesta i-a răspuns că a plănuit să plece în Egipt azi.

– Crezi că va reuşi?

– Mă îndoiesc foarte mult.

– Nu vei încerca să-l opreşti?

– Fireşte că nu. De ce aş face-o?

– Şi dacă reuşeşte, ce va face?

– Îl va aştepta pe Michael Hunt la punctul de întîlnire ales.

– Noi ştim unde este acesta?

– Vom afla.

– În caz că Hunt nu apare?

– Holly va începe să-l caute.

– Îl va găsi?

Haviland ridică din umeri.

– Poate. Dacă Hunt trăieşte.

Străinul se ridică în picioare şi se duse la geam, unde dimineaţa aştepta încă să vină. După o tăcere lungă, se adresă gazdei sale:

– Percy, ai un apartament încîntător. Mi-a plăcut dintotdeauna. Te invidiez. Ai fost extrem de norocos.

– Da, am fost cu adevărat.

– Ridicarea ta la rangul de cavaler ar trebui să fie pe-aproape de acum, cred.

– Da. Aşa am înţeles şi eu. Pe lista de Anul Nou.

– Va fi oficial, atunci? Haviland încuviinţă. O meriţi. Străinul făcu o pauză şi se întoarse spre geam. Încet, îşi plimbă degetul pe geam, simţind cum răceala sticlei îi ia din căldura pielii. Dacă întîlnirea va avea loc, ne va ajuta, nu-i aşa?

Pentru moment, Haviland nu înţelese la cine se referea. Apoi încuviinţă din cap.

– Da, spuse. Vom fi avantajaţi într-o mare măsură. Aceasta va confirma faptul că Holly este „cîrtiţa" de la Vauxhall. Într-o conspiraţie cu Michael Hunt şi femeia aceea, soţia lui Rashid Manfaluti.

– Şi după aceea?

– După aceea? Nu va fi nici un „după aceea".

Străinul îşi retrase degetul de pe geam, lăsînd în urmă o dîră de condens.

– Nu, spuse. Ai perfectă dreptate. Nu va fi un „după aceea".

IV

„Încît nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decît numai cel ce are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei.“

Apocalipsa, 13:17

CAPITOLUL TREIZECI

Cairo

Preotul ajunsese aproape de sfîrşit. Spunea o rugăciune personală pentru tatăl unui enoriaş din parohie, care murise cu cîteva zile în urmă la Florenţa. Nu era obligaţia lui, însă părintele Dominic se îmbolnăvise în ziua care trecuse şi se oferise să-i ţină locul. Aşteptau numai vreo douăzeci de oameni, toţi înfofoliţi cu basmale şi haine groase: fiica decedatului, cele două fete ale acesteia cu soţii lor şi cîţiva prieteni.

În capela întunecată ardeau, pîlpîind, lumînări albe. Aerul era greu de la ceara arsă şi de la tămîie, ca şi cînd ar fi fost parfumat pentru a ţine la distanţă molima.

Preotul strălucea în lumina tremurătoare, o figură înaltă, îmbrăcată în alb, aplecată peste un altar micuţ. Mortul fusese un om bătrîn, invalid. Nepoţii îl văzuseră doar în fotografii, iar ginerii lui căzuseră în dizgraţie cu mult timp în urmă. Nimeni nu

regreta prea mult trecerea lui în neființă. Nici o lacrimă nu întrerupse ritualul soporific al liturghiei.

Asemeni unui actor care interpreta un rol familiar într-un teatru întunecat, preotul recită vorbele și execută mișcările slujbei. De pe peretele de deasupra, statuia Ecaterinei de Alexandria urmărea mișcările binecunoscute, mută, transcedentală și mutilată de vopsea și ghips. Pe crucea lui, zeul cel palid își închisese ochii în dureri.

Un vizitator din străinătate ar fi putut sesiza ceva legat de atmosfera serviciului, ceva aproape de contravenție sau ilegalitate. Din momentul puciului, comunitatea creștină din Egipt devenise tensionată, copții cel mai mult dintre toți. Amintirea zilelor din 1980 și 1981 nu avusese timp să se estompeze. Autoritățile începuseră deja să impună restricții celor care credeau în Biblie. Vestea despre asasinatele de dimineață se răspîndise în șoaptă în piețe și pe străzile dosnice.

În Minya, Asyut și alte enclave creștine se spunea că tinerii se înarmau. Creștinii libanezi își aduseseră arme prin Iordania și Sinai, iar un grup evanghelic numit Sabia Vieții, din Statele Unite, trimitea dolari și, după cum umbla vorba, muniție.

Preotul se întoarse cu fața spre adunare. Cu această ocazie, observă, deși era greu vizibil în umbrele din spatele capelei, un bărbat care stătea separat de ceilalți. Nu fusese acolo cînd începuse slujba. Preotului i se păru o figură cunoscută.

Slujba continuă, corectă, ritmată, fără patos, lipsită de dramatism: un act obișnuit, nimic mai mult. Oamenii se adunaseră nu pentru ceva deosebit, ci pentru liniștirea conștiinței. Ce conta? gîndi preotul. Avea gînduri mai importante în minte.

Urmară ultimele cuvinte, sfîrșitul și strîngerea de mîini. Cuvinte de îmbărbătare de care nu avea nevoie nimeni. Preotul vorbea în limba italiană, cu accent. Lîngă ușă, intrusul stătea la locul lui, privind și așteptînd să plece cei strînși acolo, care se

grăbeau să iasă, aruncîndu-i priviri pline de nervozitate. Abia după ce şi ultimul părăsi capela, ieşi şi el din umbră.

– A trecut mult de cînd ţi-am auzit ultima predică, Paul. Nu ţi-ai pierdut îndemînarea, spuse în engleză.

– Mulţumesc. Încerc să mă ţin în formă. Ce faci aici la ora asta? Şi de ce eşti îmbrăcat aşa? Nu te-am recunoscut cînd stăteai acolo.

Michael ridică din umeri.

– Fiecare avem cîte un rol de jucat. N-am fost urmărit, dacă asta te preocupă.

Părintele Paul îşi scotea veşmintele.

– Ai fost profesionist, Michael. Am toată încrederea în tine.

Faţa lui Michael luă o expresie sumbră.

– Am probleme, Paul. Am nevoie de ajutorul tău.

Paul ezită.

– De ce vii la mine?

Îşi drapă patrafirul, cu grijă, pe braţ. Sub el purta un stihar de dantelă fină.

– Fiindcă eşti fratele meu. Pentru că pot avea încredere în tine. Nu am pe altcineva, Paul.

– Viaţa ta e în pericol? Michael încuviinţă din cap. Am crezut că ai demisionat şi că ai ieşit din toate. Sau totul a fost doar un joc lucrat cu grijă.

– Nu. A fost adevărat. Ce am vorbit în Anglia a fost adevărat. Totul. Tu m-ai prevenit să nu mă implic din nou cu Tom Holly.

– Te-a convins să faci ceva?

– Da.

– Înţeleg. Ei bine, va trebui să-mi explici totul, cum trebuie. Să mergem la casa parohială – acolo putem vorbi fără să fim deranjaţi.

– Ce s-a întîmplat cu părintele Dominic?

– E la spital. S-a îmbolnăvit brusc ieri. Bîntuie o insectă. Jumătate din populaţie se pare că s-a îmbolnăvit.

– Îmi pare rău să aud asta. Transmite-i din partea mea toate cele bune. E un tip cumsecade.

– Da. Da, este.

Pe fața lui Paul trecu, scurt, un nor. Apoi zîmbi, îl cuprinse pe după umeri pe fratele său și-l conduse afară din biserică.

Casa parohială era, asemeni bisericii, o clădire care data din vremurile de glorie ale dominației britanice. Situată la periferia sudică a cartierului al-Azbakiyya, servea o comunitate formată din catolici și maroniți, cîțiva italieni care rămăseseră după Suez și o adunătură de expatriați cărora Biserica Sf. Iosif din al-Zamalik li se păruse prea lipsită de simplitate pentru gustul lor.

Paul sosise la Cairo la începutul anului, fără să-și anunțe venirea. Ordinul căruia îi aparținea îl trimisese la postul din Egipt să efectueze un soi de cercetare. În fiecare zi mergea cu mașina la nunțiatura din al-Zamalik. Noaptea rămînea în casa parohială să citească sau să scrie. La viața mondenă participa arareori, iar de relaxat nu se relaxa niciodată. Michael nu știa cu precizie ce natură avea munca lui. Se gîndea că era legată întrucîtva de specializarea academică în studiile islamice. Paul scrisese studiul aprofundat al unui teolog din secolul al paisprezecelea, Ibn Taymiyya, carte pe care Michael o văzuse în standuri, la vînzare, mai devreme. Acest studiu fusese publicat de Pontificio Instituto Biblico, în seria Biblica et Orientalia înainte cu cîțiva ani.

Paul pregăti două pahare mici și o sticlă de whisky irlandez.

– Pe al meu îl vreau cu ghimbir, spuse Michael. Îți amintești?

– Îmi amintesc că îți plăcea berea dulce cînd eram copii. Erai în stare să bei galoane. Din cauza ei făceai pe tine noaptea. Ghimbirul nu-ți face bine și, oricum, nu cred că Dominic are așa ceva. Dacă vrei, are niște bere neagră englezească. E de proastă calitate, însă lui Dominic îi place. O numește Beelzebub și zice despre ea că: „Aș putea să beau o pintă de Beelzebub deseară.“ Numai Dumnezeu știe de unde-și face rost de ea. Nimeni cu mintea întreagă n-ar fabrica chestia aceea. Cred că și-o face singur.

– E-n regulă, spuse Michael. Rămîn la whisky-ul simplu, dacă nu te deranjează.

– Ia-o uşor. Sticla nu-i a mea, îi aparţine lui Dominic, şi în timpurile astea nu-i uşor de făcut rost.

Michael îl privi. Închise ochii şi-i ţinu strînşi un moment. Pe faţă i se citi un val de durere. Deschise ochii.

– Nu e vorba doar de mine, spuse el. Şi viaţa altora e în pericol. Unii sînt morţi deja. De exemplu, un tip Perrone, Ronnie Perrone. Tu nu-l cunoşti, dar...

Paul se uită grav la Michael.

– Ba da, îl cunosc. Îl ştiu pe Ronnie foarte bine. Spui că e mort?

– Tocmai am fost la el. Cineva îl strangulase cu cordonul halatului de casă. Paul îşi făcu rapid semnul crucii. Cum de-l cunoşti?

– Hai să zicem că ne-am întîlnit de cîteva ori în timpul activităţii mele.

– De cînd lucrezi? Ca preot?

– Nu. De cînd cercetez mişcarea fundamentalistă.

– Înţeleg. Ştiai că era şeful secţiei MI 6, de aici, din Cairo?

– Da, ştiam. Biserica nu e lipsită de resurse, Michael. Ai fi surprins să ştii cît de puţin nu ştim noi sau cît de puţine lucruri nu putem afla.

– În mare, acesta este motivul pentru care am venit la tine.

– Da, m-am gîndit că asta ar putea fi. Paul îşi ridică paharul cu brandy. Ziceai că au mai fost alţi morţi.

Michael îi spuse tot ce văzuse.

– Pe acest Megdi nu l-am cunoscut niciodată. Era amestecat în vreo treabă cu tine sau cu Ronnie?

Michael dădu din cap că nu.

– A'isha locuia la el.

– A'isha?

– Manfaluti.

Paul o întîlnise pe A'isha doar o singură dată, la puţin timp după ce revenise în Cairo de la înmormîntare. Şi-o amintea ca pe femeia care bătuse la uşa casei mamei sale în Oxford,

întrebînd de Michael. Îl impresionase foarte puternic, însă conştiinţa lui de preot îl împiedicase să se manifeste mai mult decît politicos. Unii – chiar unii preoţi – ar fi fost de părere că era de modă veche să obiectezi unui cuplu că trăieşte în ceea ce era considerat păcat.

– Înţeleg. Îmi pare rău. Indiferent de părerea mea despre legătura voastră, sînt mîhnit profund de faptul că ea se află în pericol. Sînt sigur că ai ştiut... cînd v-aţi cunoscut, că exista această posibilitate. Soţul ei reprezintă o ameninţare enormă la adresa noului regim. Chiar şi ea...

– Soţul ei este mort.

– Ce? Manfaluti? De unde ştii?

Michael îi explică, fără să omită nimic. În plus, îşi exterioriza şi temerile. Cămăruţa cu cărţi aliniate avea o notă de familiaritate, ca şi cum îi despărţeau de Cairo mări şi ţări. Era biroul lui Paul pentru timpul cît stătea în misiune. Pe o măsuţă, Michael observă fotografii ale mamei şi tatălui lor şi, în spatele lor, una cu ei doi. Stăteau amîndoi unul lîngă altul, în soare, privind cu ochii întredeschişi la un aparat de fotografiat ţinut de mama lor. Fusese făcută cu ocazia ultimei lor vizite de familie la Cairo în 1975. Cea care îi rămăsese lui fusese pierdută sau distrusă de mult. Sau poate că era aceasta, intrată cumva în posesia fratelui său, care o înrămase în argint şi o adusese înapoi la Cairo.

După ce Michael termină de vorbit, Paul nu zise nimic o vreme. Căzuse pe gînduri, parcă tulburat de istorisirea fratelui său.

– Nu mi-ai spus încă de ce te-ai dus la Alexandria, zise el.

– Ţi-am spus, Tom Holly m-a rugat să fac ceva pentru el. A trebuit să merg la Alexandria să obţin nişte informaţii. Atîta tot.

Paul se ridică în picioare nerăbdător. Se duse la bibliotecă şi luă o carte mică, legată în piele. O răsfoi, uitîndu-se prin ea, după care o puse la loc. Se întoarse iar către fratele lui şi oftă.

– Michael, cînd ai venit la mine, ai zis că ai încredere în mine. Eşti aici şi te porţi cu mine ca şi cu securitatea locală, spunîndu-mi o poveste care nu duce la absolut nimic.

– Sînt lucruri...

– Nu, Michael, nu sînt. Nu mai sînt. Dă-mi voie să-ţi spun eu de ce ai venit aici în seara asta. Vrei să te pun în legătură cu serviciul de informaţii al Vaticanului, din Cairo. Am dreptate?

Michael deschise gura să protesteze, dar o închise repede.

– Da, recunoscu el. Ai dreptate. Nu mai am nici un fel de oameni de legătură. S-ar putea să nu fiu crezut sau să nu mai prezint încredere.

– Foarte bine. Vrei să te prezint oamenilor noştri. Acum, mă întreb, de ce ar dori fratele meu mai mare acest lucru? De ce i-ar fi necesar? Ronnie Perrone nu era singurul reprezentant al serviciului secret britanic în Egipt. Pînă şi eu cunosc acest aspect. Nu va dura foarte mult pînă cînd te vor verifica americanii, chiar dacă toate legăturile pe care tu le-ai folosit la ambasadă nu mai sînt de mult. Este evident că se petrec mult mai multe decît mi-ai spus mie. Dacă vrei să te ajut, vei fi nevoit să-mi spui tot ce ştii.

Michael ezită. Avusese deja scrupule dacă să-l amestece sau nu pe fratele său în asta. Viaţa A'ishei era în pericol, dacă nu era moartă. Pe cine ar fi trădat, la urma urmei? Un şir de morţi? Pe un alt trădător cu poziţie înaltă în Vauxhall House? Îi spuse lui Paul tot ce ştia.

Cînd termină, Paul tăcu mult timp, cu capul aplecat de parcă se ruga. Cînd era tînăr, îşi imagina că, devenind preot, îi va fi mai uşor cu chestiuni de genul acesta. De fapt, cu toate: cu viaţa, cu frica, cu singurătatea. Adevărul era că nimic nu părea să ajute, iar preoţia te făcea şi mai expus, şi mai vulnerabil. Chiar dacă ţii într-o mînă potirul cu sîngele Domnului în el, eşti tot un nimic. Poţi garanta iertarea, iar noaptea să adormi plin de păcate şi de remuşcări. Poţi trăi toată viaţa întru Domnul, şi totuşi să fii blestemat.

Vorbi încet, fără să-şi ridice capul.

– Michael, eşti sigur că cel pe care-l bănuieşte Tom Holly că ar fi în spatele acestor asasinate este cineva numit al-Qurtubi? Acesta este numele pe care l-a folosit?

– Da, sigur. „Cordovanul". Este un nume obişnuit, unul pe care nu-l greşeşti uşor.

– Nu, nu greşeşti. Paul îşi înălţă capul. Michael, cît de tare eşti? Nu mă refer la fizic. Mental. Emoţional.

Ar fi vrut să spună „spiritual“, dar voia ca Michael să înţeleagă corect.

– Crezi că A'isha e moartă?

Paul dădu uşor din cap în semn de negaţie.

– Michael, nu ştiu. Nu sînt paranormal, deşi numai Dumnezeu ştie că uneori mi-aş dori să fiu. Nu ştiu mai mult decît tine.

Pentru prima oară, atunci, Michael observă că fratele său albise. Îşi aminti cît de frumos era Paul cînd era mic, cît de puternic era şi cît de mult îi plăcea să-şi îngrijească corpul. Femeile se simţeau atrase de Paul mai mult decît de el. Paul jucase fotbal, făcuse canotaj, se căţărase pe munţii din Scoţia. Plătise un preţ mare pentru minte şi spirit. Cît de însingurat trebuie că era. Michael ar fi întins mîna să-l mîngîie pe obraz. Consideră că cel mai greu lucru pentru un preot era acela că nu avea voie să fie atins.

– Ce e? întrebă el.

De ce îl privea Paul aşa? Tăcerea se interpuse între ei un moment, tensionată, plină de anxietate.

– Mă gîndesc, zise Paul încetişor, că pentru A'isha ar fi mai bine dacă ar *fi* moartă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

Zăpada se aşternuse peste Cairo, ca o carapace opacă. Domurile cu acoperişuri ninse şi minaretele cu vîrfurile glazurate, din depărtare, împrumutau oraşului aspectul unei felicitări de Crăciun. Lipseau doar îngerii cu aripi deschise, odihnindu-se pe case, şi o stea în vîrful ascuţit al Citadelei. La periferia răpănoasă a marii metropole, dacă ar fi privit cineva, ciobanii în haine de măturători îşi mînau turmele prin cîmpiile îngheţate.

La nivelul străzii, oricum, nu rămăsese nimic din înşelăciune. Lumea înfrigurată se lupta cu nămeţii de zăpadă şi zloata semiîngheţată. Trotuarele şi străzile nu fuseseră construite pentru vremuri ca acelea, cel puţin în cartierele cele mai vechi, în mahalalele Misr al-Qadima.

Părintele Paul Hunt mergea pe o stradă întunecoasă din Babilon, luptîndu-se cu o rafală de vînt tăios. Simţea în nări mirosul înţepător care se ridica deasupra cuptoarelor de ars lut de la marginea nelocuită care despărţea Misr al-Qadima de Oraşul Morţilor, în partea de est. Străzile înguste şi întortocheate erau invadate de un alt miros, izul sărăciei. Zăpada şi vîntul nu reuşiseră să-l atenueze.

Un bătrîn întinse mîna pentru a fi miluit. Paul se aplecă şi-i puse cîteva monede în palma zbîrcită. O secundă omul îl privi în ochi, strîngîndu-i mîna cu ale lui, în semn de mulţumire.

– *Allah yubarik fik*, şopti bătrînul. *Allah yubarik fik*.

Pe dosul încheieturii avea o cruce albastră, bizantină. Paul zîmbi şi trecu mai departe.

Babilon – Bab 'Alyun sau simplu 'Alyun – fusese prima aşezare care mai tîrziu devenise Cairo. Fusese construit pe locul unui aşezămînt religios antic, numit Khery-Aha. Grecii i-au spus Babilon. Împăratul roman Traian a construit o fortăreaţă pe acel loc şi a botezat-o „Babilonul Egiptului". Cînd musulmanii au cucerit ţara, au construit primul lor oraş, în jurul ei: al-Fustat, Tabăra militară. Prin extinderea spre nord a oraşului islamic, Babilonul şi împrejurimile sale au devenit „Vechiul Cairo", o enclavă populată de copţi şi evrei, un loc al bisericilor şi al cimitirelor, al mînăstirilor şi sinagogilor, al tămîii şi al vedeniilor. Un loc ascuns, strîmt şi întunecat în spatele zidurilor înalte.

Acum, evreii plecaseră, iar majoritatea copţilor se mutaseră la Shubra sau, dacă se ajunseseră, la Heliopolis şi Misr al-Jadida. Unele biserici fuseseră restaurate numai pentru plăcerea turiştilor amatori de a se abate de la traseul bătătorit. Pe lîngă zidurile joase mai stăteau ghemuiţi preoţi şi călugări, liturghia încă răsuna de după paravanele cu modele bogate, iar fumul parfumat de tămîie inunda străzile duminica dimineaţa. Viaţa se dusese, spiritul era frînt de mult şi putred.

Paul se simţea deprimat de fiecare dată cînd venea aici, din cauza străzilor terne şi înfometate şi a pereţilor întunecaţi, lipsiţi de ferestre. Din cauza feţelor în care erau reflectate secole de suferinţă. Din cauza sfinţilor care putrezeau în spatele altarelor scoase din uz. Dar cel mai mult din cauza învăţăturii primite aici şi a ceea ce ştia că zace ascuns sub străzi, ziduri şi paravane încărcate cu icoane.

Îşi lăsase fratele dormind în casa parohială, în camera lui Dominic, extenuat după ultimele evenimente. Permiţîndu-i lui

Michael să rămînă, încălcase flagrant regulamentul bisericii. La urma urmei, nu era casa lui ca să facă ce dorea cu ea. Se consolă cu gîndul că nu avusese de ales. Michael îi era frate şi nu avea unde să se ducă. Să-l fi aruncat în stradă însemna să-l predea duşmanilor de a căror existenţă n-avea nici măcar habar. Paul se rugă ca nici măcar să nu-i fi atras către casa parohială.

Pe lîngă el, trecu un tren local care mergea spre al-Ma'adi şi Helwan. Opri scurt în staţia Mari Girgis, după care plecă mai departe. Paul ajunse în dreptul unei deschizături în zidul bătrînei fortăreţe şi trecu prin ea, în interior. La capătul cîtorva trepte era o alee îngustă care despărţea mînăstirea de maici de Mînăstirea Sf. Gheorghe. Un preot îmbrăcat în negru, cu un breviar strîns la piept, trecu preocupat şi încruntat.

La capătul aleii, Paul trecu pe sub o arcadă joasă; în partea cealaltă, după alte cîteva trepte, dădu de uşa din spate a unei bisericuţe. Ezită un moment. Dacă bătrînul murise? Dacă minţea din raţiuni ştiute numai de el şi de biserică? Sau mai rău: dacă nu spusese nimic altceva decît adevărul gol-goluţ? Inspiră adînc şi împinse uşa.

Abu Sarga era o parte întuneric, o parte lumină şi o parte imaginaţie. Uşa se trînti cu greutate, închizîndu-l pe Paul într-o altă lume. Închise ochii şi se gîndi că aude vocile tuturor morţilor din toate secolele, pe rînd, şoptind. Şi îngeri strîngîndu-şi şi desfăcîndu-şi aripile mototolite. Era atît de puţin spaţiu şi atît de mult întuneric. Aripile se strîngeau şi se desfăceau ca paginile unei cărţi din piele. Îşi făcu cruce, deschise ochii şi bezna se ţesu în jurul lui, groasă şi grasă ca întunecimea spiritului.

Naşterea şi moartea Bisericii erau la un loc. Înflorirea mînăstirilor şi venirea islamului. Moarte peste moarte, bezna ca un sirop şi îngerii cu aripi de mărimea Africii. De fiecare dată cînd punea piciorul aici, preotul din el păşea în inima propriilor sale tăceri neperturbate. Intrase în sînul Bisericii să scape de ele, să le umple cu vorbe, dar aici, în întunecimea din Abu Sarga, nu rămîneau decît tăcerile.

Trecu pe sub nartex şi intră în naos. Întunericul de aici era îndulcit cu fulgii fini de lumină care veneau tăcuţi din lămpi ascunse. Coloane de granit flancau coridoare înguste, ridicîndu-se în umbrele înalte. Părea că printr-o dispensă stranie încetaseră să mai fie de piatră şi umbrele lor se întindeau spre locuri cu muzică nesfîrşită. Erau aproape goale, lumina şi culoarea le dispăruseră mult timp în urmă. Ici şi colo se puteau distinge figuri şterse de sfinţi uitaţi, ponosite şi fără vlagă. De pe pereţi căzuseră bucăţi de tencuială, lăsînd găuri în auriul şi purpuriul icoanelor aproape la fel de bătrîne ca şi biserica însăşi.

Pătrunse în iconostas, dînd la o parte o draperie prăfuită. Părintele Gregory şedea acolo unde se aştepta Paul să-l găsească: pe un scaun mic, de lemn, cu faţa spre *haykal*-ul central. Avea capul înclinat, cu părul lung şi alb răsfirat pe genunchi. Paul ştia că vine aici în fiecare zi, iarna şi vara, să se roage şi să mediteze. Încheieturile nu-i mai permiteau de mult să îngenuncheze, aşa că şedea pe taburet.

Paul nu-l întrerupse. Se opri în apropiere, şoptind rugăciuni, învăluit în umbrele mişcătoare. O singură lumină ardea în faţa unei icoane a Fecioarei. În biserică era frig.

Trecu o oră şi mai bine pînă cînd bătrînul înălţă capul. Nu se uită împrejur.

– Tu eşti, frate Paul?

– Da. Sînt aici de cîtva timp.

– Te aşteptam.

– În dimineaţa aceasta m-am decis să vin.

Preotul bătrîn chicoti.

– Noaptea trecută, spuse, noaptea trecută ai hotărît să vii. Paul se încruntă. Bătrînul ştia prea multe. S-a întîmplat ceva.

Părintele Gregory nu formulă propoziţia ca întrebare.

– Da, răspunse Paul, uitîndu-se pe sus, la picturile şterse ale sanctuarului. S-a întîmplat ceva.

– Bine. Aproape era timpul.

Paul înţelese ce voia să spună. Se cutremură. Nu toate aripile care se zbăteau erau angelice.

– Cred că am motive să dau de urma lui.

– Da?

– Ţi-am vorbit despre fratele meu Michael. Îţi aminteşti?

Bătrînul încuviinţă din cap. I se putea da orice vîrstă între şaptezeci şi o sută de ani. Vederea îi era slăbită, iar dinţii, nişte cioturi înnegrite. Mintea, însă, îi era ascuţită ca întotdeauna şi memoria nealterată.

– Îmi amintesc. Continuă.

– Este exact cum am intuit, spuse Paul. Ai lui l-au contactat şi l-au convins să lucreze din nou pentru ei. Să-l găsească pe al-Qurtubi.

– Tu n-ai fost de acord, nu-i aşa?

– Nu. Am încercat să-l previn, dar nu m-a luat în seamă.

– Ce rost a avut avertizarea? Aceia pe care Dumnezeu i-a ales...

– E fratele meu. Ales sau nu. Nu ştie nimic despre al-Qurtubi. Toţi sînt ignoranţi. Pentru ei, el nu reprezintă nimic altceva decît conducătorul unei organizaţii teroriste, căreia nu-i cunosc nici măcar numele.

– Adevărul îl ştim doar noi?

– Da.

– Nu crezi că sîntem puţin cam aroganţi? Poate că ar fi timpul să mai spunem şi altcuiva.

– După cum dumneata însuţi ai spus, care ar fi rostul?

– S-ar putea să bănuiască. Să-l pui în temă pe fratele tău.

– Nu este credincios. S-ar putea să nu mă ia în serios.

– Indiferent.

– Mă voi gîndi.

– Oamenii tăi îl pot ajuta?

– Aşa cred. Da. Ar putea reuşi să-l găsească pe al-Qurtubi.

– Gîndeşti că o vor face în timp util?

– Posibil. Paul se opri. Există o complicaţie, zise. O femeie. A'isha Manfaluti.

– Soţia politicianului?

– A fost... Ezită... Amanta lui Michael. A început acum cîteva luni. S-au cunoscut în Anglia, imediat după moartea tatălui meu. Prezentările au fost făcute de un tip pe nume Holly. Este şeful biroului din Londra pentru Egipt.

– Unde este complicaţia?

– Manfaluti e mort. Nevastă-sa a dispărut. Mă tem că e în mîinile lui al-Qurtubi.

– Atunci, Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei.

– Da...

Paul tăcu.

Părintele Gregory se ridică de pe taburet. Paul se aplecă, îl apucă de braţ şi-l ajută să stea pe picioare. Brusc, se răsuci, privi în jur. I se păru că aude ceva.

– Fiul meu, nu-i nimic. Ignoră-le. Sînt doar nişte umbre.

– Nu mă pot stăpîni, părinte. Simt că mi-e teamă.

– Va trece. Nu uita, ei sînt nimicuri. Acum, cred că e timpul pentru ceea ce ţi-am spus.

Paul nu spuse nimic. Nu putea să scape de frică. Trăia cu ea de opt luni, devenise o parte din el. Iar aici, atît de aproape...

Sprijinindu-se de braţul lui Paul, părintele Gregory îl conduse în partea de nord a celor trei *haykale*, într-o absidă înaltă din stînga lor. Aici, o deschidere ducea la nişte scări abrupte. Alături se găsea o lampă mică. Paul aprinse lampa cu flacăra lumînării din apropiere.

– Pe aici, spuse părintele Gregory.

Paul porni primul în jos, întors pe jumătate, astfel încît să-l ajute şi pe bătrîn. Treptele erau antice, lustruite de trecerea generaţiilor de pelerini. Paul mai fusese aici, jos, o singură dată, cu mulţi ani în urmă, cu ocazia primei vizite la Cairo, după ce devenise preot. Se petrecuse înainte de a-l cunoaşte pe părintele Gregory.

Cît de puţin ştia Paul despre preotul copt. Bineînţeles că întrebase, făcuse investigaţii de la patriarhie prin nunţiatură, dar nimeni nu fusese în stare să-i spună prea multe. Ştia că bătrînul se născuse cu aproape nouăzeci de ani în urmă, într-o familie veche, coptă, într-un sat lîngă Minya. Făcuse legămîntul la cincisprezece ani şi intrase la mănăstirea Dair Baramus, în Wadi Natrun, unde îşi petrecuse o mare parte din viaţă. La Wadi Natrun, aşezare antică în deşert, la vest de Sadat City, Gregory îşi cîştigase reputaţia de înţelept. În ciuda mai multor invitaţii la cea mai importantă mănăstire, Abu Maqar, rămăsese la Dair Baramus, cu cărţile lui şi cu o liotă de pisici care-l urmau oriunde se ducea.

Tîrziu, mult mai tîrziu, îşi părăsise chilia din deşert. Papa Shenouda, conducătorul Bisericii Copte, îi ceruse personal să vină la Cairo. Acela fusese momentul în care începuseră dificultăţile. Paul nu reuşise să reconstituie ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţa lui Gregory. Erau lipsuri, plecări şi veniri misterioase, inexplicabile. Bătrînul preot devenea taciturn cînd era înbrebat despre activităţile sale. Paul ştia că nu putea avea încredere totală în el.

Cripta de sub sanctuar data din perioada romană. Se spunea că era locul unde Maria, Iosif şi copilul Iisus locuiseră în timpul fugii lor. Tradiţia spunea că Iosif muncise la turnul învecinat.

Părintele Gregory se opri la micul altar, cu capul aplecat pentru rugăciune. Paul se rugă şi el. Nu credea o iotă din ce spunea tradiţia, n-avea încredere în nici unul dintre locurile sacre din zonă unde Hristos mîncase, vorbise sau murise. În bezna criptei, mica lui necredinţă nu părea să conteze prea mult.

Bătrînul deveni atent, de parcă încerca să audă ceva.

– Eşti pregătit? întrebă. Paul simţi că i se usucă gura. Nu, gîndi el, nu pentru asta. Părintele Gregory scoase dintr-un buzunar al sutanei un toc mare din piele în care se afla o cheie mare de fier. Aceasta a fost singura cheie care a existat vreodată, con-

tinuă bătrînul. S-a transmis din generaţie în generaţie. Acum, pentru o vreme, este a mea.

Paul simţi că-i tremură mîna. Bătrînul îi arătă o dală de piatră, într-un colţ.

– Aici, ajută-mă să ridic asta, spuse el.

Paul îngenunche şi găsi o gaură suficient de largă să-i intre degetele. Spre surprinderea lui, Gregory se aplecă şi apucă dala din partea opusă. Placa se mişcă uşor. Sub ea era o uşă de lemn.

Cheia se potrivi într-o broască largă. Se deschise greu, opunîndu-se. După ce descuie, părintele puse cheia în tocul ei de piele şi la loc în buzunar. Îl privi pe Paul.

– Te-ai spovedit? îl întrebă pe Paul. Acesta încuviinţă. Fusese în confesional cu o zi înainte. Nu-i bine să fii în păcat. Nu acolo unde mergem noi, mormăi bătrînul.

Apucă de o clanţă încastrată în uşă, imediat sub broască. Apăsă pe ea, făcînd un pic de efort. Uşa se ridică. În faţa lor apărură, luminate slab de lampa mică, un şir de trepte antice care coborau strîns, ameţitor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

Michael se trezi cu o puternică durere de cap. Cîteva momente, nimic nu avu sens: unde era, de unde venise, ce se întîmpla. Erau toate enigme pentru care nu avea răspunsuri. Îşi simţea gura coclită, stomacul întors pe dos şi gol. Camera în care dormise era îngheţată. Se gîndi la un soi de ascetism iezuit şi gemu tare. Nu răspunse nimeni.

Se luptă să iasă din aşternuturi şi, înainte de a se ridica în picioare, mai stătu puţin. Mişcarea îl ameţi, ca şi cum creierii i-ar fi alunecat în faţă, în globii oculari. Îşi puse întrebarea cînd se simţise mai rău. Îi revenea însă memoria şi, o dată cu ea, sentimentul că avea mai multe motive de îngrijorare decît o durere de cap. Se ridică din pat şi se duse, împleticindu-se, la baie.

După ce folosi toaleta, se întoarse, clătinîndu-se, în dormitor şi se vîrî la loc sub pături, încă tremurînd. Îl strigase pe Paul de mai multe ori, fără să primească nici un răspuns. Întins pe patul tare, neliniştit, avu un somn agitat. Cu el, veniră şi visele, vise de care nu se putea apăra.

Mergea în întuneric, un întuneric insuportabil. Era înconjurat din toate părţile de rumoare şi de paşi. Ştia că sfincşii mergeau, îl hăituiau prin deşert, mîrîind ca nişte lei. Piramida era

aproape acum, chiar în fața lui. Dacă nu ajungea curînd la ea, îl vor prinde și-l vor sfîșia în bucăți. Glasurile groase, bufnetele pașilor și cozile lor sfîșiau aerul nemișcat al nopții.

Se trezi brusc, transpirînd și tremurînd. Zăcu vreme îndelungată, incapabil să-și alunge din minte imaginea sfincșilor negri, prezența agresivă a marii piramide, invizibilă, la pîndă.

Își privi ceasul. Trecuse bine de prînz. Îl durea capul mai rău decît oricînd. Coborî cu grijă din pat și-și căută hainele pe care le lăsase pe scaunul de la picioarele lui. Erau exact așa cum rămăseseră de seara, ieftine și urîte. Tînjea după schimburi de olandă. După atingerea mătăsii. După A'isha.

Se îmbrăcă alene și se duse în bucătărie. Lumina strălucitoare a soarelui îi provocă junghiuri în ochi de îndată ce deschise ușa. Pe masă, Paul îi lăsase un bilet. Fratele lui fusese nevoit să iasă cu niște afaceri și spera să se întoarcă pînă după-amiază, mai tîrziu.

Îl lovi un val de depresie. Ce se petrecea cu A'isha? Se simțea neputincios, nu știa ce să creadă, nu știa dacă era vie sau moartă, de unde să înceapă s-o caute. Găsi cafea boabe și o măcină, simțind că zgomotul îi face bine. Cinci minute mai tîrziu, cu prima cafea gata băută, începu să se simtă ceva mai bine. Dar starea de depresie nu-l părăsi.

În dulăpiorul de la baie găsi cîteva remedii pentru răceală. Nu erau altceva decît paliative și nu vindecau absolut nimic. Paracetamolul, înghițit cu cafea, îi limpezi puțin capul. Stomacul însă i se revolta la gîndul unei alimentații mai solide.

Se mută în biroul lui Paul, luîndu-și cana cu el. Dorea să poată gîndi clar, să elaboreze un plan de acțiune, să înceapă un soi de investigație. Cu ceașca de cafea în mînă aruncă încruntat o privire generală asupra rafturilor cu cărți. Acestea erau doar o parte din vestita, măreața lui colecție, gîndi el. Restul trebuia să fie la Roma. Văzu nume cunoscute: Fanon, Said, Hourani, Gellner. Alături de acestea erau operele unor scriitori de care nu auzise

niciodată: unele în franceză și italiană, cele mai multe în arabă. Tratate fundamentaliste stăteau în același loc cu predicile șeicului Kishk și declarații de la al-Azhar. Pe unul dintre rafturi găsi o colecție de cărți apocrife despre Noul Testament. Erau și cărți în coptă, greacă și siriană. Sub acestea, pe un alt raft, citi titluri de profeții biblice, incluzînd o serie de lucrări de mare popularitate, publicate recent în Statele Unite – o tipăritură Moonie care trata a doua apariție a Domnului. Un tratat despre Armagedon scris de un martor al lui Iehova. Michael se miră cît de vaste erau cunoștințele fratelui său.

Pe măsură ce privea mai atent, își dădea seama că nu exista o ordine logică. Gîndi că fuseseră selectate cu grijă, de Paul, atunci cînd fuseseră trimise în Egipt. Trebuie să fi avut legătură, într-un anume fel, cu munca lui. El îi spusese lui Michael că era vorba de un studiu asupra fundamentalismului islamic, dar cărțile dădeau de înțeles mult mai mult. Cu siguranță, se insista pe perioada modernă. Cărțile despre islam erau scrise în secolul prezent, cu excepția Coranului și a două colecții *hadith* standard. Cum se potriveau acestea oare, cu materialul din Noul Testament? Dar cu cărțile despre milenarianismul modern american? Paul lucra la un studiu comparativ între fundamentalismul islamic și cel creștin?

Michael puse la loc, în raft, exemplarul *Neuetestamentliche Apokryphen* de Hennecke și Schneemelcher. Se întoarse. I se păru că aude un zgomot sau o mișcare bruscă. Camera era nemișcată, tăcută. Era ceva cu cărțile acelea, nepotrivirea așezării alături, felul în care erau aranjate împreună, ce îl intriga. Tremură. Îngrijorarea pentru A'isha îl cuprindea iar. Aici nu era nimic în neregulă. Ce știa el despre munca fratelui său?

La capătul unui raft îi atrase atenția un album pentru fotografii, îngrămădit între un Atlas biblic și dicționarul Webster. I se păru familiar. Îl scoase și își dădu seama că era același în

care tatăl lor păstra pozele de familie. Îşi zise că Paul îl adusese aici de la Oxford, după înmormîntare.

Se aşeză, cu albumul în braţe, într-un fotoliu stil „Luwis Khamastashar", model lucrat cu predilecţie de tîmplarii din zona Bab al-Luq. „Luwis Khamastashar" se traducea „Ludovic al XV-lea", dar scaunul nu era stil. Părea ieşit din decor, asemenea tuturor mobilelor pe care Michael le văzuse în majoritatea parohiilor. Deschise albumul, amintindu-şi de zilele de iarnă în care focul ardea în micul şemineu. Cîndva, alături de mama sa, răsfoia prin amintiri care aparţineau altor oameni. Acum, propriile lui aduceri aminte se amestecau cu acestea: fotografii cu el şi Paul pe plaja de la Brighton, mama lui în grădină şi în casă sau jucînd tenis cu unul din ei doi; Michael şi unchiul Jurji în mijlocul familiei din Cairo; Paul la prima lui comuniune, jenat şi mîndru.

Din anumite motive, pozele lipseau de pe mai multe pagini şi nu mai fuseseră puse la locul lor. Doar colţurile de modă veche mai indicau urmele. La început, Michael nu înţelese de ce nu mai erau, însă după ce răsfoi cîteva pagini, se dumiri: nu existau poze ale tatălui său, nici ale mamei sale, nici ale altcuiva. Trecu repede prin tot albumul. Nu, nu era nici o greşeală: nicăieri nu era nici o fotografie a tatălui său.

Stătu timp îndelungat nemişcat în scaunul neconfortabil şi nepotrivit, cu privirea aţintită pe locul unde fuseseră dovezi care nu mai aveau sens. Ştiuse că între Paul şi tatăl său existaseră disensiuni, în special pe ideea rolului armatelor în lume şi pe ideea de „război just". Cu toate acestea, ei doi fuseseră apropiaţi întotdeauna, acesta fiind şi motivul pentru care Michael îl invidiase pe fratele său, legătura lui cu un om pe care el însuşi îl admira şi de care se temuse concomitent. Ascundea oare Paul alte sentimente pentru tatăl lor, care acum îl determinau să-l elimine total din viaţa lui?

Se ridică şi vru să pună albumul de unde îl luase. În locul liber observă o margine care ieşea în evidenţă, din spatele Atlasului biblic. Parcă era un plic mare. Lăsă albumul şi trase afară obiectul. Avusese dreptate. Era o mapă de plastic, groasă, plină cu ceva ce puteau foarte bine să fie fotografii. Ale tatălui său? Cele pe care Paul le scosese din album?

Michael se aşeză din nou pe scaun, cu mapa în mînă. De ce le-o fi ascuns Paul în spatele unui rînd de cărţi, cînd putea foarte bine să le păstreze undeva în sertarul biroului său? N-o fi avut puterea să le distrugă şi nu dorise să le mai vadă? Mapa nu purta nici un fel de inscripţie, nimic care să indice conţinutul. Nu era lipită. Michael o deschise şi o răsturnă pe podea.

Nu erau fotografii ale tatălui său. Nu erau amintiri sau, cel puţin, aşa spera. Nu. Cum ar fi putut fratele lui să aibă amintiri ca acestea? Poate că aparţineau părintelui Dominic, poate... Pe covor, se formase o grămăjoară de fotografii alb-negru şi color, etichetate, grupate în mici învelitori, reprezentînd secvenţe perverse sau o taxonomie diabolică.

Ridică una dintre ele. Era a unui bărbat, probabil arab, şi semăna cu cele făcute pentru dosarele penale, la poliţie. Prinsă de ea, o alta mărită, a feţei aceluiaşi individ, de data aceasta mort. În partea de jos, era scrisă ziua şi luna. Erau mai multe grupuri de astfel de fotografii: feţe de bărbaţi şi femei înainte şi după moarte. Sub ele, erau altele, toate făcute în locuri unde se produseseră atacuri teroriste, reprezentînd, în detalii cutremurătoare, rezultatele masacrului, toate fiind datate. Deşi Michael mai văzuse astfel de fotografii, nu-i fu uşor să se uite peste ele.

Simţi că i se face greaţă. Se duse în baie şi vomită toată cafeaua băută. Strînse pozele cu degetele amorţite şi le puse înapoi în mapa pe care o ascunsese la locul ei, pe raftul din bibliotecă.

Cînd o vîrî la locul ei, băgă de seamă că în acea ascunzătoare mai era ceva, ceva învelit într-o cîrpă groasă. Trase şi desfăcu

învelitoarea. Era o armă, un Walther P38, preferatul Brigăzilor Roşii italiene. Într-un cornet din hîrtie erau gloanţe suplimentare. Hîrtia provenea dintr-o scrisoare. Trimisă de cineva din Vatican pe adresa părintelui Paul Hunt.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

Deschise ochii. Era în pat, în casa parohială, ca înainte, doar că acum era întuneric. Deasupra lui stătea aplecat cineva familiar şi necunoscut în acelaşi timp.

– De cînd zaci aşa?

Cum zăcea? Încercă să se ridice, dar o mînă îl obligă să stea întins în pat. Ochii îl dureau groaznic atunci cînd îi deschidea complet.

– Michael eşti în stare să mă înţelegi?

O secundă i se păru că e A'isha. Era imposibil. A'isha era moartă. Moartă sau dispărută, nu mai conta. Vocea era a unui bărbat. Şi mai era încă ceva, ceva ce nu putea determina.

– Mă duc să aduc un doctor, Michael. Va fi bine, e cineva în care poţi avea încredere.

Bineînţeles că asta era. Acel altceva. Vocea îi vorbea englezeşte. Probabil era fratele lui, Paul. Simţi o mînă pe frunte, plină de solicitudine, dar... Dar ce? Ştia că era necesar să-şi amintească ceva despre Paul, dar îi scăpa. Făcînd un efort să gîndească, întinse o mînă. I-o apucă cineva, după care îi dădu drumul. Era ca şi cînd îl lăsa la voia întîmplării.

– Mă întorc repede, spuse vocea.

Era Paul. Poate că erau din nou în Anglia, acasă. Poate Egiptul fusese doar un vis. Încercă să atingă o mumie cu mîna, însă nu era nimeni, nimeni.

Visul începuse din nou, cel cu piramida neagră. Trecuse de poteca pietruită abruptă şi acum era la intrare. Uşa luase proporţii deasupra capului lui, ajungînd la o înălţime inimaginabilă: cincizeci, şaizeci, o sută de picioare. Chiar şi aşa, de la distanţă arăta ca un strop pe suprafaţa măreţei construcţii.

În faţa lui se deschidea un coridor lung, flancat pe fiecare parte de torţe cu flăcări albe. Se temea mai mult decît oricînd să înainteze, dar fusese cumva adus între uşi. În urma lui se produsese un scrîşnet puternic şi ştia că era sechestrat în interiorul piramidei. Coridorul din faţa lui se întindea la nesfîrşit.

Visul se estompă şi, încet, fu înlocuit de altele din care nu-şi putu aduce aminte nimic. Cînd se trezi din nou, doar piramida îi rămăsese în minte, clară şi tulburătoare.

– Domnule Hunt. Mă auziţi, domnule Hunt?

Deschise ochii cu mare băgare de seamă. Camera era luminată foarte slab. Se gîndi că era în aceeaşi cameră în care fusese înainte. Cu Paul. Da, fusese cu Paul. Doar că... Doar că era ceva despre Paul, de care trebuia să-şi amintească.

– Paul...

Reuşi să şoptească numele.

– E-n ordine, domnule Hunt. Fratele dumneavoastră este aici. Veţi vorbi mai tîrziu, cînd vă veţi mai întrema. Acum aş dori să vă examinez. Vă rog să nu încercaţi să faceţi nimic. Relaxaţi-vă doar. Pot face tot ce trebuie, fără să vă deranjez.

O lumină puternică străluci în ochii lui, întîi în ochiul stîng, apoi în dreptul, orbindu-l. După ce se stinse, îi lăsă steluţe luminoase pe un fond întunecat. Mîini uşoare îi palpară toracele, un stetoscop îi fu apăsat pe piele, rece şi dur. Simţi presiunea unui termometru sub braţ, apoi acesta fu îndepărtat cu bruscheţe. Din nou o mînă îi strînse încheietura cu degete bine plasate, de parcă ţinea o pasăre. Înţepătura unui ac în braţ. Întuneric.

Într-o cameră slab luminată, pe o platformă, stătea un personaj. Era un bărbat cu cap de ţap. Avea ochii ca doi tăciuni şi îl privea.

– A'isha, şopti el, e timpul să desfăşăm mumia.

– Delirează puţin, spuse doctorul.

Ce făcea aici doctorul Philips şi de ce vorbea în arabă, nătîngul? Nu ştia că se aflau în Anglia?

– Este ceea ce bănuim noi?

Vorbea Paul. Dar Paul era la Roma.

– E cam devreme să pot spune. Nu putem spera decît să nu fie. În capitală n-au fost decît cîteva cazuri.

– Oficial.

– Da, ştiu. Chiar şi rapoartele neoficiale sînt rezonabile. Debutează greu.

– Cît de curînd vei şti?

– Despre fratele tău? Într-o zi sau două. Este extrem de dificil fără accesul la un laborator. După cum ştii, au fost închise toate.

– Închise? N-am ştiut asta. De ce naiba?

– De ce crezi? *Jahiliyya*, bineînţeles. Ştiinţa din Vest, medicina din Vest. Considerate toate antiislamice, bune de aruncat la lada de gunoi.

– Care-i situaţia cu Michael? Dacă diagnosticul se dovedeşte pozitiv, îl poţi trata? Ai adus medicamente?

Urmă o scurtă tăcere.

– Nu. În condiţii normale, aprovizionările ar fi fost făcute în mod special. Dar a fost impus embargo. Graniţele au fost închise. Oricum, eu şi alţi cîţiva facem tot ce putem. Există diverse căi.

– Putem să-l scoatem afară? Pot aranja să-l transportăm.

– Mă îndoiesc. În starea lui actuală, sub nici o formă. În caz că se înrăutăţeşte, exclus. Poate să fie doar din cauza neliniştii şi a epuizării. Există pericolul unei reacţii adverse. Momentan, fratele tău nu are decît febră, asta-i tot. Nu sînt alte simptome.

– Eu am să mă duc acum la biserică. Vreau să mă rog.

– Da. Asta să faci. Roagă-te pentru el. Este singurul lucru pe care poţi să-l faci. Roagă-te pentru toţi.

– Pentru noi toţi, doctore. Mă voi ruga pentru noi toţi.

Visurile se derulau la nesfîrşit, fără o structură anume. Doar visul cu piramida se distingea. Lui i se părea că parcurge mile întregi pe coridoare luminate de torţe gălbui, line şi strălucitoare.

Cu cît înainta, cu atît auzea mai distinct fîlfîitul de aripi al unei păsări care zbura înspre el, prin cotloanele vastei construcții. Dintr-o altă direcție, venind spre el, pași ai unui animal teribil care-l urmărea. Poate ai omului cu cap de țap.

Timp de trei zile medicul veni în fiecare zi de mai multe ori. Michael devenise din nou coerent. Între accese delirante, vorbea cîte puțin despre starea lui. Încercă să întrebe de A'isha și de Paul, însă doctorul nu-i permise să abordeze chestiuni care-l puteau tulbura.

În cea de-a patra zi, medicul îl declară în convalescență. Avusese o infecție minoră, amplificată de starea de tensiune. Hrana și odihna îl vor ajuta să se pună pe picioare într-o săptămînă, dar, după aceea, trebuia să nu mai pună totul la suflet așa de intens.

– De îndată ce veți fi în stare să călătoriți, vom aranja să părăsiți Egiptul. Fratele dumneavoastră mi-a spus că sînteți în pericol aici.

– Trebuie s-o găsesc pe A'isha. Nu pot pleca fără ea.

– Acest lucru îl vom discuta mai tîrziu. Acum trebuie să vă odihniți...

– Nu mi-ați spus cum vă numiți.

– Faris Ibrahimian, se prezentă doctorul. Era un omuleț cu părul sur, cu o față ce exprima răbdare sau încăpățînare. Un nume armenesc și trăsături pe măsură. Nu vă amintiți de mine, continuă medicul. Am fost prieten cu mama dumneavoastră. Prieten bun. Erați copil cînd ne-am cunoscut.

– Cred că acum îmi amintesc. Vă pomenea numele deseori. Familiile noastre erau apropiate.

– Da, zise doctorul. Eram apropiați pînă la evenimentul Suez. Lucrurile s-au destrămat. O mare parte din familia mea s-a mutat în Europa. Eu am rămas aici. Atunci era nevoie de cunoștințele mele.

– Și acum? Omulețul făcu o grimasă și se întoarse într-o parte, făcîndu-și de lucru cu cîteva sticluțe. Cît timp am zăcut bolnav?

– Vreo patru zile. Sînt mulțumit că v-ați revenit.

– Îmi amintesc...

– Da?

– Vorbeaţi cu fratele meu. Sau poate a fost doar un vis. Am avut atît de multe. Dar îmi amintesc ceva în legătură cu o boală care bîntuie prin capitală. Păreaţi îngrijoraţi.

Doctorul nu răspunse imediat. Era ocupat cu sticluţele, le sorta şi le punea într-o geantă mai mică. Avea mîini subţiri, lungi, cu încheieturi proemiente.

– Da, aprobă el, vă amintiţi corect. N-a fost un vis. Acum, că sînteţi în afară de orice pericol, vă pot spune. A izbucnit o molimă. Primele informaţii au venit din Egiptul de Sus acum cîteva seri. Situaţia s-a înrăutăţit în provincie. Indicatorii sînt în creştere. La început nimeni n-a crezut diagnosticul, apoi au apărut mai multe cazuri. Bineînţeles, guvernul a făcut tot posibilul să păstreze totul sub tăcere, au fost puse în carantină regiunile afectate. Dar era deja prea tîrziu. Apăruseră bolnavi şi în nordul Alexandriei.

– Mor mulţi?

– Da, sigur că mor. Autorităţile nu permit medicilor să aplice tratamente moderne. Medicina este considerată ramură a culturii vestice, astfel încît oamenii mor şi vor mai muri. Doamne Dumnezeule, în felul acesta ar putea pieri jumătate din populaţie.

– Cu siguranţă, Organizaţia Mondială a Sănătăţii...

Doctorul rîse.

– V-am mai spus, graniţele au fost închise. Toate porturile, aerodromurile şi toate trecerile de frontieră. Au declarat Egiptul Dar-al-Islam şi spun că restul lumii, inclusiv lumea islamică, este Dar al-Kufr: Împărăţia Necredinţei. S-a anunţat la radio, azi dimineaţă, ceva despre molimă. Dumnezeu îi testează pe credincioşi. El îi stîrpeşte pe *munafiqun*, pe ipocriţi.

Citează tradiţiile sfinte, cuvintele Profetului rostite la al-Bukhari: „Cînd veţi auzi că molima a izbucnit într-o ţară, nu călătoriţi într-acolo. Dacă s-a dezlănţuit în ţara în care trăiţi,

atunci nu plecaţi." Este justificarea majoră a blocadei totale. Au aplicat-o perfect.

– Şi atunci cînd vor începe să moară credincioşii? Dreptcredincioşii? Membrii Consiliului?

Doctorul ridică din umeri.

– Au acoperire şi pentru asta. Din nou al-Bukhari: „Oricine moare de molimă este un martir." Spun că Dumnezeu îi va salva. Probabil, o va face.

Dintr-un motiv oarecare, Michael îşi aminti de personajul cu cap de ţap, de privirea holbată, nările negre dilatate, capul răsucindu-se încet în lumina sutelor de lămpi.

– Şi dacă nu?

– Molima poate fi devastatoare. Dacă e vorba de un virus mutant, nimic nu va fi în stare s-o oprească. Eu am dubii în legătură cu efectele vaccinării pe termen lung. Alterează sistemul imunitar. O molimă mutantă şi o populaţie slăbită din punct de vedere imunitar compun o forţă devastatoare. S-ar putea ca şi cei imuni în mod normal să sucombe. Poate că este o binecuvîntare hotărîrea de a izola ţara complet. Doctorul făcu o pauză. Am discutat suficient. Sînteţi obosit. Aveţi nevoie de odihnă. Credeţi că veţi mînca puţină supă mai tîrziu?

Michael încuviinţă din cap.

– Va veni şi Paul? Ibrahimian nu răspunse. Am întrebat dacă va veni şi Paul.

Doctorul cel micuţ îl privi.

– Nu, spuse. Nu va veni. Ultima oară l-am întîlnit în ziua în care m-a adus să vă îngrijesc. De atunci nu l-a mai văzut nimeni. Trebuia să oficieze slujba miercuri dimineaţa, însă nu s-a arătat. La nunţiatură n-a mai fost de cîteva zile.

Tăcerea care urmă fuse tulburată de un singur lucru. Michael îşi aminti de fotografiile pe care le găsise în biroul lui Paul.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Catedrala Biserica lui Hristos
şi a binecuvîntatei Fecioare Maria
Oraşul Durham
Anglia
24 decembrie

Catedrala era liniştită, cufundată în semiîntunericul presărat cu cîteva flăcări de lumînări. Cineva tuşi. Altcineva strănută. Deasupra enoriaşilor, bolta de piatră a tavanului normand se înălţa în umbră şi devenea întuneric. Nava şi stranele laterale erau pline de oameni, cea mai mare adunare a anului, ca întotdeauna. Veniseră la serbarea celor nouă lecţii şi colinde, îmbrăcaţi în paltoane groase, cu basmale de lînă, galoşi de cauciuc, mănuşi tricotate, în umanitatea lor perimată. Îşi aduseseră cu ei copiii şi amintirile Crăciunului din copilărie.

Foşnetul se propaga dinspre sud, de la uşa masivă pe care trona belciugul cu cap de demon deasupra Palatului Green. Multe capete se răsuciră să prindă o primă imagine a procesiunii. Corul începu să cînte „A fost odată în oraşul regal al lui David". La început o singură voce, a unui băiat, pură şi dulce, impresionant de clară în spaţiul gol, imens. Acestuia i se

adăugară altele, sunete pline, care se propagau în ecou. În întuneric, lumînări, un şuvoi de lumînări care se deplasa de la est spre vest. În faţă, o cruce înaltă de argint, flancată de lumînări groase, dirijorul corului mergînd cu spatele, dînd din mîini uşor în timp ce-şi făcea meseria, apoi corul, toţi îmbrăcaţi în robe albe cu cruci mititele agăţate de panglici roşii în jurul gîtului. Apoi, imediat, veşmintele viu colorate ale înaltului cler: canonicii catedralei, arhidiaconul, clericii, musafirii, vicarul şi, mai în spate, noul episcop, Simon Ashton. Acesta ţinea, în mîna dreaptă, o cîrjă din lemn. Era precedat de un slujitor bisericesc, un bătrîn îmbrăcat în negru, care ducea un sceptru mic, de argint.

Mulţi ochi curioşi se îndreptară asupra episcopului. Fusese înscăunat de numai trei luni, iar acesta urma să fie primul său Crăciun celebrat în catedrală cu turma sa. Predecesorul lui fusese controversat, puternic antipatizat de conservatorii din interiorul şi exteriorul bisericii, admirat însă mult de către liberali. Ashton provenea din aripa evanghelică a bisericii şi fusese unul dintre colaboratorii apropiaţi ai episcopului Carey. Se opunea oprimării femeilor, respingea vehement ideea de homosexualitate între călugări şi se dedicase revigorării influenţei creştine într-o epocă a materialismului.

La scurtă vreme de la înscăunare, episcopul ţinuse o predică amplu citată în presă şi care-l punea în pericol de a fi cel puţin la fel de controversat ca cel de dinaintea lui. În ţările musulmane, spunea el, minorităţile creştine, acolo unde erau, trăiau sub restricţii severe uneori. Misiunile musulmane internaţionale făceau totul ca să-i convertească pe armeni, copţi, sirieni, maroniţi şi pe alţii, oriunde şi oricînd puteau. Episcopul condamnase astfel de activităţi, dînd de înţeles că, dacă creştinilor nu le este garantată libertatea religioasă în ţări ca Egiptul, Iranul şi Siria, musulmanii britanici ar putea avea surpriza ca ei înşişi să beneficieze de mai puţine libertăţi decît de obicei. Predica

fusese condamnată de liderii musulmani din Bradford, Manchester, Londra şi de pretutindeni.

Corul ajunsese la cea de-apatra strofă:

Căci el este modelul copilăriei noastre,
Zi de zi ca noi el a crescut,
A fost mic, plăpînd şi neajutorat
Lacrimi şi zîmbete a cunoscut ca şi noi.

Undeva pe lîngă mijlocul navei, în punctul cel mai din urmă prin care trecea procesiunea se produse o mişcare. Dintr-o strană, din partea sudică a bisericii, ieşi un bărbat şi se duse direct spre cortegiu. La început nu-l remarcară decît cîteva persoane. Se opri în faţa episcopului, barîndu-i drumul. Corul, neatent la ce se petrecea, continua să meargă, să cînte printre pietre, o armonie mai presus de măsurile pămînteşti.

Şi ochii noştri îl vor vedea, în sfîrşit,
Prin dragostea lui salvatoare...

– Ce e? întrebă episcopul. Ce vrei? Dacă vrei să-mi vorbeşti, vino după slujbă. Acum trebuie să continuu procesiunea.

Omul dădu din cap în semn de negaţie. În mîna dreaptă ţinea ceva. Mormăi în barbă ceva neînţeles. Tăcerea îi absorbise cuvintele. În stranele cele mai apropiate se ridicară voci, un murmur de nedumerire, estompat de şoc.

– Te rog, spuse episcopul, trebuie să te dai la o parte. Eu...

Urmă o explozie, ca un trăznet în marea biserică. Ecoul se plimbă înainte şi înapoi printre pilonii sculptaţi ai navei. Vocile băieţilor din cor se răzleţiră în tăceri separate. Cineva ţipă. Episcopul căzuse în genunchi ca pentru a se ruga. Urmă o altă împuşcătură, şi se prăvăli pe spate. Nu mai mişcă. Nu mai mişcă

nimeni. Un moment, biserica deveni un tablou imens, luminat de flăcările lumînărilor.

Cu o mişcare simplă, asasinul episcopului ridică arma, vîrî ţeava în propria-i gură, respiră o dată şi trase.

V

„Voi ridica un zid enorm între voi şi ei."

Coran, 18:95

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

Ajunseseră la depozit cu trei zile mai devreme. Lucrurile se mai liniştiseră puţin după aceea, dar acum deveneau iar periculoase, şi ea ştia că trebuia să se mute curînd.

În prima noapte, ea abia scăpase la timp. Butrus venise după ea mult după miezul nopţii, printr-o intrare din spate. El ştia de dispariţia lui Megdi şi de raidul din biroul ei. O condusese la apartamentul lui folosind o rută complicată, pentru a scăpa de eventualii urmăritori. Ea nu comentase, mai ales după ceea ce văzuse la mormînt şi în biroul ei.

Întorcîndu-se la apartamentul ei înainte de răsărit, văzuseră o lumină în fereastră şi umbre străine ce se profilau pe jaluzea. Atmosfera fusese încărcată de electricitate, o simţise cuibărindu-i-se în inimă. Butrus o ţinuse de mînă aproape ca un îndrăgostit şi se furişaseră în umbră, căutînd un loc în care să se ascundă.

În acea dimineaţă nu se mai întorseseră acasă la Butrus, în Misr al-Jadida, ci la părinţii acestuia, cîteva blocuri mai departe, doar ca să nu găsească pe nimeni. Mai tîrziu, un prieten le spusese că un grup de *muhtasibin* îi luaseră pe bătrîni în toiul nopţii. Puteau fi la închisoare sau morţi: nimeni nu ştia.

Ea scoase o ţigară din buzunar şi o aprinse. Mîna îi tremură, transmiţînd flăcării pîlpîirea. Scutură chibritul şi îl aruncă pe podea. Scrîşnetul fosforului şi sfîrîiala fuseseră singurele zgomote în decurs de o oră. Aici era, de asemenea, linişte, prea plină de speranţe. Nu, nu speranţă: teamă.

Se hotărîseră să nu meargă la ţară. Lumea te observa uşor acolo, nimeni nu putea rămîne mult în afara ochilor iscoditori şi a limbilor neferecate. Ea avea rude în deltă, într-un sat numit Tukh al-Aqlam; dar chiar dacă se putea încrede în ei, în vecinii lor, nu. Erau habotnici religioşi pretutindeni acum şi multe sate gemeau de imami care făcuseră o meserie din a-şi vîrî nasul în treburile fiecăruia. La ţară n-ar fi rezistat nici măcar o săptămînă.

Oraşul avea avantajul anonimatului, dar cerea multă iscusinţă să te ascunzi şi să rămîi în viaţa. Norocul lor era acela că Butrus era copt şi, ceea ce era mai mult, avea legături cu aripa militantă a mişcării tineretului copt. Avea prieteni dispuşi să-i ascundă o zi sau două. Tot timpul însă trebuia să se mute să-şi păzească spatele.

Ea nu-i spusese încă lui Butrus despre Michael – ce însemna el pentru ea sau ce spera ea de la el, în caz că spera ceva. Bineînţeles că el ştia de Michael, iar ea bănuia că fusese tot timpul un pic gelos. Butrus era necăsătorit şi, din cîte ştia ea, nu avea pe nimeni. Pe parcursul a trei ani, de cînd lucrau împreună, niciodată nu făcuse mai mult decît să o invite la restaurant. Nu era surprinzător: bărbaţii creştini se ţineau departe de femeile musulmane, pentru orice eventualitate. Astfel de legături nu erau numai neînţelepte, ci erau de-a dreptul periculoase.

Ea ştia că el o urmărea atunci cînd era sigur că ea se uită în altă parte, că-i observa plecările şi venirile, ştia cînd e ziua ei şi cum îi plăcea cafeaua. Acesta fusese motivul pentru care i se adresase lui cînd îşi dăduse seama că era în pericol. Se simţea vinovată că profita de el, trădînd dragostea sau dorinţa, sau orice altceva nutrea faţă de ea.

Iubirea pentru Michael nu era perfectă, fireşte, nu era o barieră în faţa altor tipuri de afecţiune sau un zid împotriva auto-

preocupării. Pentru moment, era însă tot ce rămăsese între ea şi o formă oarecare de disperare finală. Asta era tot ce aveau femeile ca ea: disperarea trecutului, cu vălurile şi coşciugele duse în grabă spre mormînt, fără lamentări, disperarea viitorului, cu şansele care nu erau şanse. Căsătorie fără dragoste sau adulter fără siguranţă.

Fumă ţigara încet, savurînd-o, ştiind că s-ar putea să fie ultima pentru o perioadă lungă de timp. Magazia aparţinea unuia dintre prietenii lui Butrus, pictorului Salama Bustani, care o folosea uneori ca atelier, alteori ca locuinţă. Destinaţia ei originală fusese magazin de murături, şi în aerul stătut mai persista încă mirosul acid de turshi, deşi era amestecat cu izul uleiului acrilic de vopsea şi cu tiner. Pe podea era un strat gros de coji ale seminţelor prăjite de pepene verde: obiceiurile lui Salama nu includeau şi curăţenia.

Pereţii goi fuseseră împodobiţi cu pînzele lui, nişte creaţii monstruoase, admirate de cîţiva prieteni şi considerate gunoaie de mulţii săi detractori. Sursa lui de inspiraţie era tema bisericii, icoanele sfinţilor, ochii ficşi, buzele strînse şi lipsite de zîmbet. În picturile lui, martirii palizi luau forme animalice: le crescuseră coarne, cozi şi aripi puternice, în ochi le luceau pofte trupeşti, carnea ofilită li se transformase în lut. Toţi aveau o grandoare unică pe care A'isha începea abia acum s-o înţeleagă.

Îl văzuse pe artist o singură dată de cînd sosiseră. Îşi strînseseră mîinile şi schimbaseră cîteva vorbe. Acum, dorea să-l întîlnească din nou, să-l întrebe de ce pusese atîta silă în figurile sale şi totuşi atîta tandreţe în ochii lor. În noaptea care trecuse îl visase pe Salama. Avea visul proaspăt în minte. Era gol, amîndoi erau goi, poleiţi cu aur, şi el o poseda frenetic, cu coada în vînt, cu aripile de piele bătînd aerul argintiu.

Se cutremură şi încercă să-şi alunge imaginea din minte. Uşa se deschise şi intră Butrus. Acesta dădu din cap.

– Este din ce în ce mai rău, spuse el. Ridică oameni. Noaptea trecută l-au luat pe Marcus.

Ei fuseseră acolo cu patru nopţi în urmă, înainte de a se adăposti în depozit.

– Crezi că...?

El dădu din nou din cap.

– Nu, nu ne caută pe noi. Oricine riscă acum. Trebuie să mai rămînem aici încă o noapte.

– N-ar trebui să ne mutăm? Ai spus că e periculos să stăm mai mult de două nopţi într-un loc. Aici, stăm deja de trei.

– Ştiu, dar nu găsesc nici un alt loc unde să ne ducem. Oamenii sînt speriaţi. Nu-i învinuiesc. Cineva... făcu o pauză şi-şi mută privirea de la persoana ei, pe peretele din spate.

Părea îngrijorat.

– Ce e?

– Cineva a întrebat cîte ceva despre mine. Voia să ştie dacă am fost văzut sau dacă s-a auzit pe unde locuiesc. Unul dintre prietenii mei spunea... Spunea că au oferit bani – destul de mulţi – oricui ar putea să spună unde aş putea fi găsit. La fel de bine e posibil să fi întrebat şi de tine.

Ştirile o determinară să se hotărască, dar ezita încă. Era o chestiune măruntă care îi părea o lovitură trădătoare, ca şi cînd dădea lui Butrus dreptul asupra ei. A ei şi a lui Michael în egală măsură. Dar dacă tăcea...

– Butrus, spuse ea, trebuie să-l găsim pe Michael. El ne poate ajuta să ieşim din Egipt în vreun fel.

– Uşor de zis, greu de făcut. Toate graniţele sînt închise. Nu intră şi nu iese nimeni.

– Atunci, vom proceda ilegal. Ascultă...

Îi povesti totul despre Michael, despre faţa de sub mască, despre ceea ce fusese el cîndva. Butrus asculta calm, însă ea simţea că o dezaproba. Ca majoritatea tinerilor copţi, era un naţionalist fervent, iubea Egiptul şi-i dorea independenţa. Ura regimul actual şi orice alt regim care discrimina poporul, dar agenţii străini pe pămîntul egiptean erau mai presus de detestare.

– Butrus, el nu mai este agent. Şi-a dat demisia cu ani în urmă, i-au mai rămas cîteva contacte. Nu-i spuse însă nimic

despre ceea ce făcea Michael în Alexandria. Ne poate ajuta, trebuie să-l găsim.

El negă violent. Se simţea clocotul mîniei sub care era răceala.

– Nu vreau ajutor de la englezi, zise. Singurul lucru decent din istoria noastră modernă a fost alungarea lor şi obţinerea autocontrolului destinelor proprii. Pe turci, mameluci, francezi, englezi i-am trimis să împacheteze. De cîteva secole, e prima oară cînd ne conducem singuri, şi tu vrei acum să mergem să cerşim firmituri la masa lor.

Reacţia lui o duru. Nu înţelesese, dar ea nu găsi de cuviinţă să discute în contradictoriu.

– Asta nu-i important, zise ea. Nu acum. Trebuie să scăpăm cumva, să spunem cuiva tot ce ştim. Sau, poate, consideri că ar fi bine să lăsăm totul baltă.

El nu spuse nimic. Ea îl privea.

– Ai o ţigară?

– Nu, eu...

– Doamne, ce bună ar fi o ţigară. Nervii mei o iau razna.

– În magazine nu mai sînt. Ei...

Ea se ridică brusc în picioare şi se duse direct la perete. El privi neajutorat cum îşi zdrobea pumnul lovind din cînd în cînd în el. Îl durea cît de mult o iubea, cît de puţin putea să facă în legătură cu asta.

– Ai să te răneşti, spuse.

– Şi ce?

Se răsuci spre el. Mîna ei era carne vie acolo unde avusese loc impactul cu cărămida goală.

– Uită-te la tine, o atenţionă, eşti toată în dezordine.

– Gîndeşti că e dorinţa mea? Crezi că vreau ceva din toate astea?

El clătină din cap, cu ochii în podea, pe stratul de coji de seminţe. După dispariţia soţului A'ishei, el nu zisese şi nu făcuse nimic în sensul declarării sentimentelor pe care le nutrea pentru ea. În fiecare zi aştepta veşti despre moartea lui Rashid şi, cu ele,

posibilitatea ca în acele condiţii, credea el, ea s-ar fi simţit liberă să-l iubească. O dată ce Rashid era mort, ştia că era nevoie de timp, de doliu, să se obişnuiască cu pierderea suferită. Se dedicase răbdării, apoi, ca un nor negru ce-i invada cerul senin, Michael Hunt îşi făcuse apariţia, năruindu-i pentru totdeauna speranţele şi visurile.

O privi cu tristeţe.

– Ai dreptate, spuse, trebuie să ieşim. Făcu o pauză. Foarte bine, atunci. Poţi să-l găseşti pe Michael?

Ea se sprijini de perete.

– Doar o ţigară, şopti ea, o blestemată de ţigară, atît. Se uită în sus şi-şi legănă capul, lent, dintr-o parte în alta. Nu ştiu, răspunse. Îmi pare rău, poate că nu trebuia să pomenesc nimic. I-am scris la Alexandria, dar n-am primit nici un răspuns. S-au întîmplat apoi toate acestea. Poate s-a întors la Cairo, poate mă caută. Nu ştiu.

– Atunci, nu-i decît o pierdere de vreme tot ceea ce mi-ai spus.

– Nu ştiu. Poate. Dar este cineva care ar fi capabil să ne ajute, cineva care să afle unde este Michael. Asta înseamnă să ne asumăm riscul, ieşind la iveală.

– Bine, ne vom duce la omul acesta. Cine e?

– Ahmad Shukri. Se numeşte Ahmad Shukri.

– Îl cunoşti?

Ea încuviinţă din cap. Se simţea obosită. Obosită şi bolnavă.

– Da, şopti ea. Îl cunosc. Ştiu ce face. Butrus aştepta. Simţea frica şi sila din vocea ei. Ahmad Shukri este unchiul meu, spuse ea. Fratele tatălui meu. El e... Se opri şi se uită la el. E colonel în *mukhabarat*. Biroul lui este în Cartierul General al Securităţii, în Maydan Lazughli. Era sursa principală de informaţii pentru serviciul secret britanic de acolo, cînd Michael era şef în Cairo.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

Cîteodată zăcea în pat, ascultînd schimbările firave din lumea de afară. Îşi trimitea gîndurile pe străzi, sub formă de măturători, încercînd să ghicească ce s-o mai fi petrecînd în oraş. Se întorceau la el cu mîinile goale. De cinci ori pe zi asculta chemarea la rugăciune de la moscheea învecinată Yusuf al-Shurbaji, marcînd iarăşi legăturile dintre pietate şi impietate. Cerea atît de puţină credinţă pătrunderea în rai, atît de puţină, cît un bob de muştar. Şi tot atît de puţină necredinţă ca să ajungi în iad, licărirea şi atingerea apelor puţin adînci de către aripa unui pescăruş albastru: chipul unei femei, un semn în ochii unui băiat. Michael nu cunoscuse o asemenea stare de disperare.

Cîteodată se aşeza pe un scaun lîngă fereastra micuţă şi privea afară. Era o curte cu chiparoşi de un verde întunecat, cu păuni pe iarba îngheţată, de pe care zăpada se topise, şi umbra unui minaret înalt care se întindea pe zid în soarele după-amiezii. Cîndva fusese pe acolo şi o fîntînă mică din bronz, care dădea viaţă curţii. Acum era seacă, plină de frunze veştede şi rămurele. Dacă asculta foarte atent, Michael îi putea auzi murmurul în liniştea încremenită. Era doar în imaginaţia lui. Tot acolo era şi ideea că tocmai se cufundase în adîncurile disperării.

De ce îl abandonase Paul? Mai întîi tatăl său, apoi Carol, acum Paul. Trădarea se perinda prin familia lui şi printre cei

iubiţi, ca un virus. El însuşi nu era scutit. Ceea ce făcea ca trădarea lui Paul să fie lucrul cel mai greu de suportat. Ca toţi ateii, Michael spera să găsească perfecţiunea la cei credincioşi.

Doctorul Ibrahimian îl vizita cu regularitate, aducînd cu el hrană şi medicamente. Faţa şi gesturile micului doctor erau marcate de urmele unei tristeţi nemăsurate. Colţurile gurii erau îndreptate în jos permanent, ochii îi erau afundaţi în orbite, umbriţi, înspăimîntaţi. Această tristeţe era lipsită de graţie, putere şi, mai presus de toate, de nedumerirea care i-ar fi putut servi drept mîntuire. Era un exilat în propria lui ţară, un bărbat fără o casă sau amintirea uneia. Mîinile lui erau reci, pasiunea îl părăsise, genul de om care se trezea în miezul nopţii şi-şi asculta propria respiraţie şi nu se gîndea la nimic. Nimicul, orice ar fi fost el.

Michael îl chestionă în legătură cu ce se întîmpla afară. Ibrahimian spunea că e înfricoşat. Ridicau doctori, pe oricine în stare să conteste modul oficial de abordare a molimei invadatoare. Pe străini îi ridicau şi-i internau în lagăre. Copţii deveneau nesiguri. În Minya fuseseră necazuri.

Doctorul lăsase un radio micuţ la care Michael putea să prindă emisiunile locale. Asculta o vreme, după care obosea să asculte cuvîntări şi predici, recitări nesfîrşite din Coran, rugăciuni interminabile. Ştirile erau foarte puţine şi lipsite de consistenţă, ca pîinea albă, buretoasă. Cînd se plictisea de radio, se aşeza la geam şi privea în curte. Văzu pe cineva venind şi plecînd de cîteva ori, o siluetă gîrbovită în haine negre. Cînd îl întrebă pe Ibrahimian cine era, doctorul ridică din umeri şi nu răspunse nimic.

Duminică nu veni nimeni la slujbă. Părintele Dominic era încă la spital, Paul lipsea în continuare. Puţinii care voiau să asiste la slujbă fură duşi cu un microbuz la Biserica Sfintei Familii din al-Ma'adi. Michael îşi trecu ziua citind. Cînd merse la culcare în seara aceea, nu-şi putu aduce aminte nici măcar un cuvînt din ceea ce citise.

Luni, Ibrahimian nu apăru. Michael găsi puţină mîncare în bucătărie, pregăti o cină pe care o vomită mai tîrziu. La radio nu se transmitea nici o ştire. La un moment dat, auzi un plînset

afară, dar cînd privi în direcţia aceea nu era nimeni. *Adhan*-ul continuă, de cinci ori pe zi, la fel ca înainte. O dată auzi copii jucîndu-se la distanţă. Ibrahimian nu veni nici marţi.

În noaptea aceea, Michael se hotărî să viziteze biserica. Mai devreme, în timpul zilei, auzise zgomote din direcţia aceea, iar, acum, seara tîrziu, era îngrijorat că Ibrahimian încă nu apăruse. Bineînţeles că acum nu mai avea astîmpăr. Îi repugna ideea de a fi izolat într-o cameră îngustă zile în şir. Poate că acestea nu erau singurele motive de a se aventura afară, poate că şi alte nevoi îl împingeau către biserică. Să reafirme o învăţătură uitată, probabil să caute un soi de calm într-o lume care înnebunise complet. Era vulnerabil, bineînţeles că era.

Între casa parohială şi biserică era o fîşie de teren deschis, traversat în diagonală de o potecă pietruită. Michael o trecu rapid, îndreptîndu-se spre uşa laterală a bisericii. Deasupra lui, stelele nervoase, rapide, pulsau fără noimă. Luna era în cea de-a douăzecea ei noapte, un glob mare, plin de lumină. Oare ce auzise el despre luna molimei? Epidemia va atinge cote maxime în ziua următoare, cînd luna va fi subţire şi epuizată?

Spre surpriza lui Michael, uşa era deja descuiată. Puse cheia în buzunar şi se strecură înăuntru, lăsînd uşa să se închidă complet în urma lui. Mirosurile familiare de ceară şi tămîie îl luară pe nepregătite, aruncîndu-l, într-o secundă, într-o copilărie de speranţe şi deziluzii. Uşa aceea laterală se deschidea direct într-un vestibul mic. Michael acţionă un comutator de lîngă uşă şi o lumină pîlpîitoare de neon invadă camera. Într-un scrin deschis erau veşminte. Pe o masă, zăceau, stivuite în neregulă, lumînări. Pe un raft nu prea înalt se afla o carte de rugăciuni în diferite limbi. De pe unul dintre pereţi, o fotografie recentă a papei, cu obrajii supţi de boală, veghea comorile din încăpere.

Auzi un zgomot slab de dincolo de uşa care ducea în biserica propriu-zisă. Un foşnet mic, rîcîit rapid şi estompat. Şoareci, gîndi el, sau şobolani. Gîndul la cei din urmă îl deranjă. Erau factori importanţi în transmiterea virusului provocator de molimă. Ridică mîna şi stinse lumina.

Luase arma cu el. Helwan-ul luat de la agentul *mukhabarat*. În timpul zilei îl verificase şi îl unsese, folosind o sticluţă în care

era mir. Fără îndoială, era un păcat să foloseşti uleiul acela pentru un asemenea scop, însă preocuparea majoră a lui Michael era supravieţuirea, nu evitarea păcatului. Mecanismul era neted, dar nu existase ocazia să testeze arma prin tragere, aşa că mergea pe încredere că îşi va face treaba.

Ţinîndu-şi respiraţia, crăpă uşa, neştiind dacă va scîrţîi. Se aşteptase la întuneric sau la lumină, nimic nu l-ar fi pregătit pentru ceea ce văzu de fapt.

O secundă crezu că biserica era în flăcări. Ca şi cînd cineva luase luna şi o făcuse fărîme, împrăştiind fragmentele, într-un acces de nebunie, peste tot în incinta adormită. Flăcările pure, mişcătoare ale sutelor de lumînări străluceau pe grinzile uleioase, pe vitraliile ferestrelor şi pe lambriurile tremurătoare de aur pictat. În fiecare umbră, particule de lumină dansau şi cîntau. Biserica era plină de lumină şi, curios, de întuneric, ca şi cînd lumînările ar fi fost trase cu blîndeţe în beznă pentru a fi stinse una cîte una. Umbrele înghiţeau încet particulele de lumină.

Michael trecu precaut pragul uşii. Auzi un alt sunet tîrşîit din direcţia uşilor principale. Se răsuci brusc, exact la timp ca să vadă o siluetă întunecată ţîşnind afară în noaptea care aştepta. Michael se repezi pe urmele ei, scoţînd pistolul, cu stîngăcie, din buzunar în timp ce alerga.

Uşa se deschise larg. Afară, cinci trepte duceau la o alee care ajungea în faţa unei porţi. Dincolo de ea, strada. Era un întuneric de smoală. Michael auzi doar scîrşnetul porţii închizîndu-se. Fugi s-o deschidă, repezindu-se în stradă. Apucă să vadă cum persoana urmărită sări în şaua unei motociclete mici, porni motorul, luă repede curba, dispărînd în noapte.

Strada era îngustă şi pustie. Michael se sprijini de poartă, înfrigurat şi istovit de efortul făcut brusc şi fără rost. Undeva lătra un cîine stîrnit de zgomotul motorului. Motociclistul forţă motorul la maximum, în tăcerile ample ale nopţii. Cîinele continuă să latre o vreme. I se mai alăturară şi alţii, după care tăcură toţi. O voce de femeie se auzi ţipînd. De undeva de aproape, dintr-o casă, răzbătea puternic plînsetul cuiva. Michael se dezlipi de poartă şi se întoarse obosit în biserică.

Lumînările ardeau liniştit. Îşi plimbă privirea prin încăpere, făcînd efortul să separe lumina de umbră, aerul de piatră. Făcu cîţiva paşi, închise uşa în urma lui, ascultîndu-şi bătăile inimii în cuşca toracică. Ceva nu era în regulă.

La stînga lui se afla o statuie înaltă a Fecioarei cu Pruncul. Cineva îi vopsise sînii cu roşu aprins. Nu-i putea vedea faţa deoarece îi fusese pusă o mască în chip de cap de ţap. Coarnele măştii erau mari şi răsucite, iar bărbuţa firavă era albă şi mînjită cu sînge. Vru să privească în altă parte, îi fu imposibil. Privirea îi era ţinută, încremenită de grosolana blasfemie. Sau era, poate, demnitatea tăcută a statuii în veşmintele de sub capul măcelarului şi vopseaua stacojie, frumuseţea simplă a acelor veşminte, copilul treaz din braţele ocrotitoare?

Se întoarse în cele din urmă. În partea cealaltă a bisericii, o statuie a lui Ioan Botezătorul fusese decapitată. Cineva îi legase, drept cingătoare pe talia subţire, o sfoară de care atîrnase un penis de animal – taur sau cămilă, Michael nu ştia. Lumina lumînărilor se legăna pe trunchiul fără cap, dîndu-i o tentă aurie. O lumînare arse pînă la suportul ei şi se stinse.

În mijlocul navei, smălţată cu frînturi de lumină, se întindea o dîră neîntreruptă de sînge pînă la altar. Michael îşi simţi inima bubuind din cauza unui puseu de frică şi certitudine. Ca un participant la o slujbă bizară în miez de noapte, merse încet pe coridorul unde lumînările pe terminate se transformau în fum şi ceară.

Pe materialul alb cu care era învelit altarul scriseseră un text în arabă, jumătatea a doua a unui verset din Coran, referitoare la moartea lui Iisus: *„ma qataluhu wa ma salabuhu walakin shubbiha lahum.“* „Ei nu l-au ucis, nici nu l-au răstignit, dar unul ca el a fost făcut să apară în locul lui.“

Michael îşi ridică privirea. Deasupra altarului atîrna un crucifix. Dăduseră la o parte figura de ipsos a sfîntului martirizat şi aşezaseră în loc propria lor victimă. Era dezbrăcat complet. N-avea decît o pereche de chiloţi pătaţi cu sînge şi sforile cu care-i fuseseră legate mîinile înainte de fixarea piroanelor în

palme şi picioare. Pe cap îi puseseră nu spini, ci o coroană din lame de ras rupte, ruginite şi cu urme de sînge uscat. Capul îi era aplecat, lăsîndu-i faţa invizibilă.

Scara folosită de ei mai era încă proptită de unul din braţele crucii. Clătinîndu-se ca cineva care merge în somn sau adîncit într-o neagră depresie, Michael puse piciorul pe prima treaptă. I se păru că are de urcat o înălţime imensă şi se simţea greoi ca plumbul. Nu era nici un zgomot, nici măcar un sunet. Ajunse la picioarele sîngerînde şi urcă mai departe. Scara se transformase într-un munte pe care el trebuia să-l cucerească. Ajuns la nivelul pieptului, îi tremurau picioarele şi, cu ele, scăriţa instabilă.

Michael îşi sprijini o mînă pe braţul de lemn al crucii, cu cealaltă ridică bărbia omului. Şiroaie de sînge lăsaseră dîre întunecate pe obraji şi pe frunte. Sub ele, o barbă de trei-patru zile îi zgîrie palma. Nu avea nevoie nici de prosop, nici de aparat de ras pentru a afla a cui este faţa pe care o privea. Se aplecă, epuizat, pierdut, îndurerat şi sărută cu blîndeţe ochii tumefiaţi ai fratelui său.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

Michael îşi dădu seama, mai tîrziu, că cel mai rău lucru era că nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Avea prieteni şi cunoştinţe răspîndite prin oraş, dar nu era nici unul la care să poată apela în situaţia lui. Erau cîţiva de încredere, însă nu dorea să-i trădeze. De restul s-ar fi folosit doar în situaţii obişnuite, dar acestea nu erau situaţii obişnuite. Chiar şi la nivelul gîndirii celei mai practice, nu găsea pe nimeni, în memoria lui, căruia să-i anunţe moartea lui Paul. Poliţiei, cu siguranţă, nu. Nu avea nici o modalitate de a lua legătura cu Ibrahimian, iar părintele Dominic era încă prea bolnav în spital pentru a fi deranjat.

În cele din urmă, telefonă direct la nunţiatura papală. Răspunse o voce obosită, vocea iritată a unui *addetto* italian care vorbea prost araba. Luă mesajul fără comentarii, ca şi cînd asasinarea preoţilor era o chestiune cotidiană. Poate că aşa se întîmpla, gîndi Michael, în alte părţi ale lumii. Fără doar şi poate că unii diplomaţi papali se deprinseseră cu asemenea tragedii. *Addetto*-ul spuse că va lua legătura cu cineva.

În mai puţin de jumătate de oră veniră doi călugări, bărbaţi firavi, dezordonaţi, fără gulere clericale, îmbrăcaţi foarte gros. Erau belgieni, părinţii Verhaeren şi Laermans. Michael nu-i însoţi în biserică. Cînd se întoarseră, ambii aveau feţele cenuşii.

– Domnule Hunt, spuse unul din ei, habar n-avea care, am dori să veniţi cu noi la nunţiatură.

– Dacă nu vă deranjează, aş vrea să rămîn aici. Încă puţină vreme, pînă trec peste asta...

Preotul scutură din cap. Avea bucle negre, ondulate şi ochii ca unui cocker. Lui Michael i se păru neliniştit în legătură cu ceva. Nu era vorba de o nelinişte comună, nici una justificată de circumstanţele existente. Nu, era vorba de altceva. Era ca şi cînd – presupuse Michael – preotul era prins într-o capcană, încerca să iasă greu din pămînt sau frunze, din nisipuri mişcătoare, dintr-o bulboană care îl trăgea înăuntru.

– Nu este asta, spuse, trebuie să încercaţi să înţelegeţi că aici nu sînteţi în siguranţă. Cel puţin, nu acum. Fratele dumneavoastră ne-a vorbit despre munca pe care o desfăşuraţi. Sînteţi binevenit să staţi cît de mult doriţi la nunţiatură sau cît este nevoie. Dar, mai întîi de toate, este cineva care doreşte să vă cunoască. În seara aceasta. Dacă sînteţi gata, vă conducem acum.

– Şi cu... ?

Vru să spună Paul, dar nu putu să termine propoziţia. Toată viaţa lui se transformase, de fapt, într-o propoziţie neterminată. Cuvinte, numai cuvinte.

– De acest aspect se va avea grijă. Regret profund, domnule Hunt. L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră. Era un om de treabă. Un preot minunat.

Michael ridică ochii din podeaua pe care o fixase pînă atunci.

– Chiar a fost?

– Da. Cred că ştiţi lucrul acesta.

– Nu ştiu nimic.

– Vă rog veniţi cu noi.

Michael dădu din umeri. Ce altceva mai avea de făcut acolo? Lui Megdi îi tăiaseră gîtul, pe Ronnie Perrone îl strangulaseră, îl răstigniseră pe Paul, iar el nici măcar nu aflase cine făcuse toate acestea.

– Autorităţile, zise Michael. Veţi spune autorităţilor?

– Despre ceea ce s-a petrecut aici? Preotul dădu negativ din cap, privindu-l jenat pe însoţitorul lui. Nu, răspunse, nu cred.

Preoţii veniseră cu un Fiat micuţ. Michael luă loc în spate, simţindu-se puţin ca un prizonier mutat dintr-o închisoare în alta. Se uită pe geam şi, după multe zile, revăzu, pentru prima oară, Cairo. Din cauza Ramadanului, starea excepţională decretată în primele zile ale puciului fusese suspendată, iar plimbările de noapte prin oraş deveniseră, dacă nu sigure, cel puţin lipsite de riscul de dinainte. Străzile erau pustii şi luminate doar în anumite locuri. Pancarte uzate pe care erau scrise citate religioase şi sloganuri politice atîrnau neglijent deasupra străzilor principale. *Al-nasr qarib* vestea unul: „Victoria este aproape!“ Niciodată nu păruse atît de îndepărtată. Stratul de zăpadă, care dăduse străzilor frumuseţea aceea îngheţată cu cîteva zile în urmă, se topise, dînd la iveală pietre sure şi petice de ciment crăpat.

Cînd traversară piaţa Tahrir, văzură flăcări mari înălţîndu-se în tăriile cerului nopţii din mijlocul ei. Sute de oameni se îngrămădeau lîngă foc, unii cîntînd, alţii stînd, pur şi simplu, şi privind fără rost la flăcări. Cei mai apropiaţi erau ocupaţi să hrănească vîlvătaia, aruncînd obiecte în ea, făcînd să sară scîntei şi cenuşă în spirale lungi.

– Cărţi, mormăi părintele Verhaeren. Michael stabilise că el era cel de la volan. Ard cărţi. Curăţă Cairo de ceea ce numesc ei *jahiliyya*. Termenul vă este cunoscut?

– Da, răspunse Michael, îmi este.

– Ţineţi-vă capul jos. Nu se ştie de ce sînt în stare să facă cu străinii în momentele acestea. Chestiunea cu molima întinde nervii populaţiei. Umblă vorba că americanii au răspîndit virusul, că acesta este rezultatul războiului biologic.

Michael îşi puse întrebarea dacă era adevărat. Orice era posibil. După toate cele întîmplate în Războiul din Golf, oricine părea capabil să facă orice. Privi o dată în urmă, cînd părăsiră piaţa, destul să mai prindă imaginea unei femei cu braţele pline de cărţi, străduindu-se să ajungă lîngă foc. Cu ani în urmă văzuse creştini în America, dansînd şi cîntînd în timp ce ardeau discuri cu Beatles şi Rolling Stones. Tatăl său îi vorbise atunci despre

vremuri şi mai întunecate, despre strălucirea focului pe vîrful ghetelor lustruite şi de cenuşa aruncată în vînt înainte ca ultimele dîre albe de vorbe pe hîrtie să se distrugă şi să dispară pentru totdeauna. *Dă-mi voie să mă prezint. Sînt un om înstărit şi cu gust...* Cuvintele cîntecului îi dispărură din minte la fel de brusc cum apăruseră.

– Unde mergem? întrebă Michael.

Crezuse că mergeau la nunţiatura de pe insula Jazira, dar, în loc să o ia la dreapta peste podul Tahrir, Verhaeren o ţinuse drept înainte, spre Shari' Qasr al-Ayni.

Laermans se întoarse pe jumătate în scaun.

– V-am spus mai devreme, zise. Cineva doreşte să vă cunoască. Prieten al fratelui dumneavoastră. Un om în vîrstă, un preot copt, pe nume părintele Gregory.

Continuară să meargă pe străzi mai pustii. Michael privi din nou pe geam. Noaptea persista, îmbibată cu stele. Undeva, în depărtare, dincolo de fluviu, ardeau focuri, luminînd cerul cu o strălucire portocalie, bolnăvicioasă. Ajunseră în Vechiul Cairo şi parcară maşina pe o stradă laterală.

– Nu-i departe, explică Verhaeren.

– Vom fi mai în siguranţă dacă mergem pe jos.

Traversară pe sub calea ferată şi intrară în Babilon printre turnurile rotunde ale fortului roman. Biserica Abu Varga se afla în stînga lor. Intrară prin uşa laterală, căci cea principală fusese zidită de mult, ca măsură de precauţie în faţa atacatorilor. Înăuntru, biserica era o împletitură de umbre dese, înnodate şi răsucite printre pilaştrii de marmură şi picturi ale sfinţilor. Lumînările pîlpîiau în întuneric, licăr de aur, roşu de rubine şi luciu de argint. În fîşiile de lumină, pluteau firişoare de praf, ca roiuri de stele într-o nebuloasă îndepărtată.

Vocile lor se transformară în şoapte.

– Vă vom aştepta aici, zise Verhaeren.

Lui Michael i se păru nervos. Cu siguranţă, aici, într-o biserică, nu exista nici un motiv să-ţi fie teamă.

Se auziră paşi. Din întuneric apăru o figură neclară, un bătrîn gîrbovit, cu un opaiţ în mînă.

– Acesta este părintele Gregory, şopti Laermans.

Bătrînul se opri la cîţiva paşi de ei, scrutîndu-l cu ochii lui apoşi.

– Numele tău este Michael Hunt? întrebă el.

– Da, răspunse Michael.

Vocea lui sună plăpîndă şi nesemnificativă.

– Te rog vino cu mine.

Fără vreun alt cuvînt, preotul cel bătrîn îl conduse pe Michael prin întunecimea aromată cu tămîie. Era doar o biserică, acestea erau doar imagini ale unor sfinţi martirizaţi, acesta era doar un curent uşor de la uşă, care făcea flăcările lumînărilor să pîlpîie. Cu toate acestea, în timp ce-l urma pe bătrîn, simţea că-l pătrunde teama, cu atingere uşoară, onctuoasă şi dezgustătoare. I se păru că aude sunete printre umbre şi observă că şi însoţitorul lui le percepuse. Nu se putea debarasa de o senzaţie malefică, de sentimentul că ochi neprietenoşi îl urmăreau, că întunericul era mai mult decît întuneric.

Se opriră lîngă *haykal*-ul dinspre nord, aproape de treptele care duceau în cripta de sub pămînt. Părintele Gregory se întoarse spre Michael şi îi spuse:

– Mi-au spus că vei veni. Se apropie de el. Te temi de mine, zise.

– De dumneata? Nu. Dar locul acesta... Nu mi-a explicat nimeni ce se petrece, de ce am fost adus aici. Ce vreţi de la mine?

– Fratele tău nu ţi-a explicat?

– Fratele meu? Paul? Michael negă din cap. Paul nu mi-a spus nimic.

Bătrînul tăcu un timp.

– Înţeleg. Păru că tremură uşor. Cred că intenţiona să-ţi spună totul înainte... înainte ca ei să-l ucidă. A fost aici cu mine acum zece zile. După asta, nu v-aţi văzut?

– Eu am fost bolnav. Am avut febră mare. M-a vizitat şi a adus şi un medic. După asta...

– Pricep. Părintele Gregory ezită. Ce... ai descoperit exact?

– Descoperit?

– În seara asta. La St. Savior.

Michael ezită, apoi îi povesti pe scurt. În acest răstimp fața bătrînului se făcu și mai cenușie decît pînă atunci.

– Acestea sînt vești îngrozitoare, spuse cînd Michael termină. Regret profund. Îmi pare rău că Paul n-a avut timp să-ți spună tot ce știa. Dorea din tot sufletul s-o facă. În locul lui, o voi face eu.

Michael era uluit. Uluit și mînios. O parte din el era distrusă, se simțea ca o pasăre cu o aripă ruptă, care șchiopăta prin zăpada înaltă. Nu dorea nici o parte din acest lucru ascuns, orice ar fi fost – această strecurare printre umbre, aceste șoapte printre flăcări de lumînări.

– Dumneata presupui că vreau să știu, că vreau să fiu amestecat în asta, orice ar fi. Se gîndi la fotografiile pe care le găsise, înregistrarea riguroasă a unor morți oribile, la arma învelită și pusă alături. Eu mi-am descoperit fratele mort în noaptea asta, iar voi nu vreți decît să jucați un joc complicat. Am treburi mai importante de făcut.

Se răsuci și dădu să plece prin întunericul marmorat. Avea inima goală, mintea ștearsă. Părintele Gregory nu se mișcă.

– Spune-mi, domnule Hunt, zise el cu vocea neașteptat de limpede, ai avut vise în ultima vreme? Vise care se repetă, vise care te obsedează după ce te trezești?

Michael se depărtase deja cîțiva iarzi. Se opri și se întoarse. Vocea lui Gregory făcu un ușor ecou în spațiile goale ale bisericii.

– Vise?

– M-ai înțeles. Vise. O piramidă neagră. Un bulevard de sfincși.

Michael făcu cîțiva pași spre preot.

– Ce...?

– Și eu le-am văzut. În fiecare noapte de cincizeci de ani. Și fratele tău la fel. Înaintea lui, tatăl vostru.

– Tata? Despre ce este vorba? Oamenii nu au aceleași vise...

Părintele Gregory ridică o sprînceană.

– Nu? Uneori au aceleaşi coşmaruri. Cîteodată... Ezită. Te rog rămîi, domnule Hunt. Nu am de gînd să-ţi fac rău. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Noi?

– Aceia dintre noi care ştim ce se întîmplă şi cine este în realitate al-Qurtubi.

– Al-Qurtubi? Ce vrei să spui?

Părintele Gregory nu replică nimic. Ridică lampa şi o îndreptă spre scara ce ducea în jos, spre camera de sub pămînt. Era atît de întuneric; opaiţul i se părea greu.

– Poţi să vezi cu ochii tăi, spuse, în sfîrşit. Vino cu mine. Să-ţi arăt.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

Ea se uită la el cum lucrează, urmărea tuşele lungi şi rapide ale pensulei, felul blînd în care cuţitul trecea peste straturile de vopsea, accesele de furie care-l întorceau, iarăşi şi iarăşi, la pînza neatinsă.Ceea ce făcea el era aspru şi simplu, nega toate metaforele, toată spiritualizarea. Lua vise şi le făcea realitate. Se insinua în structura lucrurilor puţin cîte puţin. Făcea în stare de veghe ceea ce majoritatea oamenilor realizează în somn, refăcea lumea în chipul propriilor sale temeri, tentaţii şi iluzii.

A'isha şedea pe un scaun mînjit de vopsea, studiindu-i mîinile lungi, muşchii gîtului îndoit, forma spatelui lat sub tricou. Salama Bustani i se păruse un tip comun cînd îl văzuse prima oară; dar acum, urmărindu-l cum pictează, îi simţea prezenţa cu o intensitate care se apropia de dorinţa fizică. Munca îl transforma. Radia căldură şi energie. Ea şedea, fumînd ultima ţigară dintr-o cutie pe care o cumpărase ceva mai devreme în ziua aceea.

Ea şi Butrus se duseseră la apartamentul cel vechi al unchiului ei, în districtul Tawfiqiyya doar ca să afle de la *bawwab* că Shukri nu mai locuia de mult acolo. Întrebări discrete nu-i ajutaseră să afle mai mult decît că se mutase cu o săptămînă sau două înainte de revoluţie şi că nu lăsase nici o adresă. Singura lor speranţă rămăsese ca a doua zi să-l aştepte la

locul unde muncea. Se va arăta, dacă nu fusese închis sau executat pentru crime împotriva islamului sub regimul anterior. Amîndoi știau că era puțin probabil să-l mai găsească în viață. A'isha își lega toate speranțele de indispensabilitatea unchiului ei, de nevoia pe care o aveau legiuitorii cei noi ai Egiptului de oameni ca el, cu dosarele și fotografiile lor, cu amprentele și șuvițele de păr, cu dătătorii și primitorii de mită, cu ochii și urechile lor, cu rețelele lor lungi și extraordinare, cu cîrligele, momelile, limbile lor, pereții stropiți cu sînge, cunoștințele în materie de vicii și frumusețe, durere și ridicol.

Trase adînc din țigară, urmări cum se înalță fumul în tavanul înalt al magaziei, simți frica mișcînd în interiorul ei cu forță puternică.

Salama se dădu un pas înapoi de lîngă pînză, ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă.

– Poftim, zise. E terminat.

Avea în jur de patruzeci de ani, o siluetă zveltă, bine legat. Părul subțire, ușor încărunțit, îi cădea în dezordine pe spate, iar fruntea suferea un proces de chelire. Toată îmbrăcămintea lui era formată din sandale, blugi și un tricou ponosit, cu mîneca lungă. În ciuda frigului, transpira din greu. La gît purta cruciuliță coptă ce nu se potrivea pe țesătura pătată a cămășii, pe care era tipărit un slogan cvasifascist aparținînd unei formații de muzică heavy-metal pe care n-o auzise niciodată și pe care ar fi urît-o cu siguranță dacă ar fi ascultat-o.

– Terminat? A'isha se ridică și se apropie de șevalet. Cum vine asta? E o porțiune întreagă pe care nici măcar nu ai atins-o.

– Ești artistă acum, nu-i așa? întrebă sarcastic.

– Nu, firește că nu. Nu critic, doar că...

– Aceasta este ultima pictură pe care o voi mai face, spuse el. În Egipt totul a fost lăsat neterminat. Acum ei încearcă să-i desfacă trecutul. Asta le las eu. Ca să distrugă ceea ce am creat eu, va trebui să picteze ei.

– De ce faci asta?

– Ce anume?

– De ce pictezi ochii așa și restul ca... ceva mînjit.

Pictura de pe şevalet înfăţişa figura înaltă, ascetică a unui sfînt copt. Totul părea să fie cum trebuie. Faţa, nimbul, gestul de binecuvîntare, toate erau prezentate conform canoanelor iconografiei convenţionale. La o analiză mai atentă, devenea clar că, sub veşminte, sfîntul avea o erecţie puternică. Din momentul în care observatorului i se dezvăluia această stare, devenea imposibil de precizat dacă zîmbetul de pe faţa sfîntului era unul de pietate sau desfrîu.

– Oare erecţia e un păcat? întrebă Bustani. Pedepsirea cărnii e un lucru cucernic? Ce ai vrea să pictez? Sîntem înconjuraţi de nebuni care pretind că sînt sfinţi, că acţionează în numele Domnului. Nu mă pot lupta cu ei, nu-i pot învinge. Tot ce pot face e să le prezint diverse forme ale sfidării.

În cameră intră Butrus. Arăta îngrijorat şi preocupat de ceva.

– Se trage iar, zise. N-aţi auzit?

A'isha dădu din cap că nu.

– Eu cred că pun la cale ceva. Sînt prea multe case copte pe aici. Dacă se produc violenţe la noapte, vom fi chiar în mijlocul lor.

– Butrus, noi sîntem întotdeauna la mijloc, zise Salama sec. Unde te poţi duce, ca să poţi ieşi de aici?

Butrus nu răspunse nimic. Salama avea dreptate parţial. Nu puteai fugi nicăieri. Cărţile de identitate îi etichetau pe posesorii lor ca fiind copţi sau musulmani, se făcuseră propuneri de a readuce legi vechi care-i obligau pe evrei şi pe creştini – popoarele Bibliei – să se îmbrace într-un anumit fel, încît să se deosebească de ceilalţi.

În apropiere se auzi un zgomot de ceva spart.

– Ce-a fost asta?

O pocnitură, apoi altele. Imediat putură distinge voci. Multe voci, estompate de distanţă, care se apropiau vertiginos.

Butrus fugi afară din perimetrul studioului, urmat îndeaproape de A'isha. Urcară în goană un rînd de trepte la etajul superior. Fusese spart un geam. Lîngă el zăcea o piatră mare înconjurată de cioburi de sticlă. Acum auzeau distinct

psalmodierea stupidă a unei gloate furioase. A'isha se duse la geamul spart şi se uită afară.

Străzile se umpleau cu repeziciune de lume, mulţi dintre oameni purtînd torţe sau fiind înarmaţi cu beţe groase. Văzu o femeie fugind, urmărită de o mică gloată, văzu cum se împiedică şi cade, dispărînd sub loviturile ciomegelor. La cîteva case depărtare se auzi bubuitul unei arme de foc.

Cineva de jos ţipă şi arătă cu mîna spre A'isha. Se trase iute înăuntru, la timp să evite a doua lovitură. Mai multă sticlă se împrăştie pe jos.

– Trebuie să ieşim de-aici! strigă Butrus.

Fugiră înapoi în studio. Salama şedea pe scăunel, înconjurat de pînzele lui. Se produse un zgomot puternic acolo unde gloata încerca să doboare uşa masivă din lemn.

– Haide! urlă Butrus. Lasă picturile. Încercăm ieşirea din spate.

– Mergeţi voi doi, spuse pictorul cu voce calmă. Ei mă vor pe mine.

– Nu fi prost. E o gloată musulmană. Ucid toţi copţii pe care-i găsesc.

Salama negă cu o mişcare a capului.

– Nu, zise. Cred că veţi descoperi că sînt copţi, ucigînd alţi copţi. Cineva le-a spus că picturile mele sînt blasfemii. Ei cred că, dacă le vor distruge, dacă mă vor ucide, Dumnezeu îi va iubi pentru asta şi-i va răsplăti în paradis. Dumnezeul lor este sărac la minte, ca şi ei înşişi.

– Dă-le naibii de picturi, te mai poţi salva.

– De ce ar trebui? Totul este blasfemie. Copţi, musulmani, toţi hulesc ceva. Sînt atît de mulţi Dumnezei săraci la minte...

Uşa căzu făcînd un zgomot infernal şi înăuntru năvăli un grup de bărbaţi care rămaseră încremeniţi de îndată ce le căzură ochii pe tablourile expuse de-a lungul pereţilor. Cîţiva purtau torţe aprinse făcute din beţe sau ciomege.

– Afară de aici! strigă Salama, nu către intruşi, ci către Butrus şi A'isha.

Cei doi ezitară, crezînd că-l vor determina să meargă cu ei. El deja se repezise la atacatori, luînd iniţiativa, ca şi cum ar fi fost un ghid, iar ei vizitatorii colecţiei lui de artă. Unul dintre bărbaţi atinse cu torţa un tablou ce semăna cu Hristos despuiat.

– Blasfemiatorule! strigă bărbatul. Anticristule! răcni un altul, dînd foc altei pînze.

Flăcările ţîşniră în sus cu viteza luminii, sinistre şi sclipitoare blasfemii de lumină.

Butrus o apucă pe A'isha de braţ.

– Să plecăm, zise el.

Ea se mai uită o dată în jurul ei, se întoarse şi-l urmă pe Butrus pe scări, în sus. În spatele lor zgomotul specific focului se înteţise. Mirosul de terebentină şi murături era atenuat de mirosul înecăcios al fumului negru. Magazia era făcută din lemn, pereţii luară foc ca iasca.

Ajunseră la primul etaj fără să fie urmăriţi.

– Pe-aici!

Butrus găsise un scripete, folosit cîndva la ridicat cutii cu legume de la nivelul solului. Cu o lovitură de picior deschise uşile luminatorului. Pe pămînt zăcea încolăcită o funie prăfuită al cărei capăt era fixat de scripete. Butrus zmuci o dată bine. Ţinea.

– Poţi coborî pe frînghia asta? A'isha dădu din cap că da. Grăbeşte-te, atunci.

Pe scări se auzeau tropăituri. Butrus scoase pistolul şi îl îndreptă spre capul scărilor. Apăru întîi un cap al unui bărbat cu o vergea metalică, lungă. Butrus ţinti cu băgare de seamă şi trase. A'isha se răsuci.

– Pentru numele lui dumnezeu! zbieră Butrus. Pleacă de-aici!

Ea îşi dădu drumul pe frînghie, căutînd un sprijin pentru picioare. Mai auzi o bubuitură, semn că Butrus mai trăsese o dată. O usturau mîinile din cauza frecării cu fibra aspră a funiei şi se învîrtea fără control. Privi repede în jos. Pămîntul era aproape invizibil în întuneric. Brusc, o fereastră de sub ea se deschise şi limbi de foc ţîşniră afară. Dădu drumul la funie şi

restul drumului îl parcurse în cădere liberă. Privi în sus la Butrus care se aplecase şi striga:

– Acoperă-mă cît cobor. Ţine!

Îi aruncă pistolul şi se agăţă de frînghie. A'isha apucă pistolul şi făcu un pas înapoi. Ştia să manevreze pistolul. O învăţase Rashid cu ani în urmă, insistînd că este necesar să ştie să se apere înainte ca nevoia s-o oblige. Se uită în sus, scrutînd întunericul. Butrus era greu vizibil, o umbră mare pe peretele negru al clădirii. Chiar deasupra lui se găsea cadrul metalic al scripetelui. În cadru apăru o umbră. Ridică pistolul cu ambele mîini, ţinti şi trase. Silueta sări înapoi, nu-şi dădu seama dacă lovită sau nu.

Butrus sări ultimii doi metri, aterizînd greoi lîngă ea.

– Hai să ieşim naibii de aici! strigă el.

– De aici? Unde? Unde să mergem?

El se apropie de ea şi, luînd pistolul din mîna ei, prelungi atingerea, o făcu moale şi stîngace şi aproape că o regretă.

– Unde? Habar n-am, zise el. Să fugim acum. Vom avea timp să ne gîndim la un loc de refugiu după ce scăpăm de aici.

Începură să alerge pe aleea întunecată. Chiar şi cînd fugea, A'isha ştia că nu mai rămăsese nici o ascunzătoare, nici o gaură, nici o peşteră, nici un sanctuar. Doar noaptea şi oraşul, murind totul în jurul lor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Michael şi părintele Gregory ridicară placa ce acoperea uşa de lemn. Aerul din criptă era rece şi umed. Părea că nici un fel de căldură nu intrase acolo încă de la începutul timpului.

– Trebuie să înţelegi unde te afli, zise Gregory. În Egipt morţii şi viii se ţin în braţe unii pe ceilalţi. Numai nisipurile se schimbă. Între ei, timpul este o oază. Călătorii vin, beau, pleacă iar, dar nimic nu se schimbă. Preotul privi în jurul lui. La umbre. La lumini. La schimbarea tăcută a uneia în cealaltă. Biserica Abu Sarga stă pe un loc mult mai străvechi, continuă el. Babilonul a fost un loc sfînt. Îl numeau Khery-Aha. Aici era un templu mic, cu capele, curţi şi o alee care ducea la Nil. Erau preoţi, servitori şi oracole. Dansau, cîntau cu vocea şi din instrumente pentru zeii lor. Şi visau visuri. Făcu o pauză, pentru a lăsa să fie pătrunsă semnificaţia vorbelor sale. Michael simţi un fior rece traversîndu-i spatele. Khery-Aha era un loc al viziunilor, continuă părintele Gregory, un loc pentru vise şi umbre ale visurilor. Bărbaţii tineri veneau aici să obţină viziuni ale viitorului lor şi plecau mulţi ani mai tîrziu, gîrboviţi, cu părul alb, cu viaţa visată deja pînă la sfîrşit. Femei tinere, venite şi ele să viseze iubiţi şi copii, plecau cu moartea pe pleoape.

– De unde ştii toate astea? întrebă Michael. Era sigur că bătrînul inventase cel puţin jumătate din ceea ce spunea. Toată

chestiunea era o născocire de la început pînă la sfîrşit sau era o fantezie visată de bătrîn.

– Vechea ştiinţă nu s-a şters complet. Le-am ars papirusurile şi le-am desfigurat templele, însă mai sînt şi lucruri care nu pot fi eradicate atît de simplu. Căută în buzunar şi scoase o cheie. De cînd s-a construit Abu-Sarga, continuă el, acest loc a fost dat în custodie cuiva din fiecare generaţie, să aibă grijă de el. Uşa de lemn a fost pusă în secolul al doisprezecelea după restaurarea făcută de Hannah al-Abah. Tot atunci a fost făcută şi cheia asta. A fost transmisă în mare secret. Au ştiut de ea foarte puţini: custodele, abatele de la mînăstirea Dair Baramus şi preotul bisericii Abu-Sarga. Începînd cu secolul al şaselea, custozii erau călugări ai ordinului mînăstirii Dair Baramus. Pe mine m-au ales cînd aveam douăzeci şi cinci de ani. Cheia mi-a fost predată de ultimul custode, pe patul de moarte. Este la mine de aproape şaizeci şi cinci de ani. Gregory ţinea cheia în palmă. Era grea, grosolană, necizelată şi obişnuită. O cheie bătrînă care deschidea doar o singură uşă. Fratele tău trebuia să fie următorul custode, zise Gregory cu o tristeţe profundă în glas.

Se aplecă şi introduse cheia în broască. Cu ajutorul lui Michael deschise uşa. Ieşiră la iveală cîteva trepte antice care duceau într-un întuneric şi mai profund din adîncul criptei.

La capătul de jos al scărilor, intrară într-un coridor lung şi gol. Peste tot o tăcere veche ca somnul atîrna pe pereţii din fildeş şi aur. Lumina opaiţului lui Gregory cădea pe ei ca într-o piscină plină de lapte. Răsuflarea lor foşnea ca hîrtia şi rămînea agăţată în aer. Deasupra lor, pe un tavan albastru-cobalt, străluceau stele mici de aur. Pe toată suprafaţa podelei de granit erau flori uscate care păreau că tocmai atunci fuseseră împrăştiate acolo. Flori albe, roşii, galbene şi roz, suficient de multe ca să umple o florărie. Peste tot plutea un miros asemănător celui de tămîie, foarte fin, greu sesizabil, fantomatic, un parfum deosebit de toate celelalte.

Ceva tulburător era şi cu modelele săpate în pereţi, pe ambele părţi. Gregory se opri şi plimbă lampa pe ei. Aceeaşi figură se repeta la nesfîrşit de-a lungul coridorului întunecat. Un zeu înalt, cu braţe şi picioare puternice, îmbrăcat în haine regale.

În mînă avea un toiag pe care era încolăcit un şarpe. Capul lui era al unui ţap. Era de aur, sclipitor, iar corpul era de un alb pur. Gregory tresări şi merse mai departe. Michael îl urmă. Se simţea amorţit de parcă, trezindu-se, dăduse peste un vis vechi. Existau, gîndi el, unele vise din care nu te trezeai niciodată.

Continuară să meargă, flancaţi mereu de creatura cu cap de ţap şi de un cer pictat. Coridorul nu cotea deloc: Era forat drept în blocul de stîncă solidă, nerăsucindu-se nici la stînga, nici la dreapta. Se termina în faţa unei uşi bătute în aur.

Pe placa de aur fusese gravată o încîlcitură de linii, cercuri, ovale şi paralelograme care, în cele din urmă, se contopeau într-o contorsiune de membre şi feţe, ca reprezentarea unei orgii. Dar nu era asta. Michael interpretase totul greşit. Ceea ce el luase drept uitare de sine era agonia morţii. Corpuri căzute peste alte corpuri, mîini claie peste grămadă, guri deschise în strigăte de durere, o tortură în aur. Uşile se deschiseră uşor, la simpla atingere a preotului. Atîrnau, fără să fie sprijinite, cu balamalele în perfectă stare, centrate şi direcţionate corect, în ciuda secolelor care trecuseră peste ele, fără ca măcar să ruginească. Cînd se deschiseră, nu se auzi nici un zgomot, doar inima lui Michael şi respiraţia. Aburii răsuflării lui se transformau în picături mici de apă rece, în leagănul lung de lumină crudă. Rămase tăcut, ochii mişcîndu-i-se încet în timp ce opaiţul despica întunericul.

Părintele Gregory ridică lampa.

Intraseră într-o cameră cu tavanul boltit. Pe toată suprafaţa concavă era pictată zeiţa Nut cu membrele înconjurate de stele.

Unul din ziduri era pictat cu imaginea uriaşă a zeului Anubis, reprezentat de un şacal întins de la un capăt la altul, cu o eşarfă albă în jurul gîtului, cu urechile lungi şi ascuţite ridicate ca două steaguri spre tavan. Lumina slabă şi joasă se întindea ca o peliculă subţire de ulei peste vopseaua roşie şi neagră. La capătul îndepărtat al camerei, umbrele se îngrămădeau pe zid, parcă ferindu-se din calea luminii.

Părintele Gregory se întoarse cu faţa spre Michael.

– Aceasta era inima templului. Camera somnului, unde preoţii veneau să-şi viseze visele. După aceea se întorceau în

camerele-oracol de deasupra, unde interpretau visele şi le povesteau pelerinilor.

– De ce m-ai adus aici?

Drept răspuns, preotul ridică lapa şi proiectă lumina pe zidul lateral. Michael traversă camera mică. Aproape că atinse tavanul cu capul. Se simţi zdrobit sub imensitatea corpului zeiţei. Şacalul era în spatele lui, negru, privind eternitatea. Michael simţi cum i se ridică părul pe cap.

Pe peretele din faţa lui Anubis, întinzîndu-se de la un capăt la altul, un artist antic pictase o scenă pe care o recunoscu imediat – deşi nu putea să-şi dea seama dacă era pictată din realitate ori din imaginaţia artistului. Din întinderea de culoare ocru a unui peisaj dezolant se ridica o piramidă, cu vîrful ascuţit îndreptat spre un cer lăcuit. O piramidă neagră. Piramida din visul lui Michael. Aleea de la intrare era flancată de două rînduri de sfincşi din bazalt, exact ca cei din vis. Pe Michael îl trecu un fior adînc.

Bărbaţi şi femei treceau într-un alai sumbru către o rampă care-i ducea în inima structurii. Printre ei nu era nici un muzicant. Nu dansa nimeni, nu cînta nimeni. Mergeau cu capetele aplecate şi erau îmbrăcaţi foarte simplu: în fustanele albe, apretate pentru bărbaţi, rochii lungi, fără garnituri şi ornamente, pentru femei. Erau ca oamenii care merg la moarte.

Se răsuci, iar preotul ridică iar lampa şi o îndreptă spre peretele cel mai îndepărtat. Umbrele căzură. Cînd se spulberară, preotul închise ochii.

Întinzîndu-se de la podea la tavan, era imaginea pictată a unui bărbat aşezat pe un tron, cu mîinile pe genunchi. Capul lui era de ţap. Pielea avea culoarea plumbului. Ochii îi străluceau de mînie, suferinţă şi extaz.

– El este Fiara Apocalipsei, şopti preotul. Vocea lui părea că vine de la mare distanţă. Creatura pe care ai văzut-o în visele tale.

Michael nu-şi putea lua ochii de la pictură. Pieptul gol, imens, braţele puternice şi, mai presus de toate, îl reţineau ochii

albiţi şi obsedaţi. Se aştepta în fiecare clipă ca imaginea să se ridice şi să vină spre el, ca în visul lui. Ar fi vrut s-o ia la fugă înapoi şi să nu mai doarmă niciodată.

Fiara nu fusese pictată de un egiptean antic. Neîndoios, fusese pictată mai tîrziu, în perioada creştină timpurie. Sub pictură era scris cu litere negre un text lung, în greacă.

– Poţi citi? întrebă preotul.

Michael dădu din cap în semn de negaţie

Părintele Gregory deschise ochii. Ţapul îl privi fără să clipească, aşa cum se uia la el în fiecare noapte cît timp dormea.

– Am să ţi-o citesc eu, zise. Făcu o pauză scurtă, privind cu dezgust la personajul de pe perete, apoi îşi drese vocea şi începu să recite, din memorie, un text la fel de familiar pentru el ca rugăciunea „Tatăl Nostru“. „Sînt hotărîte două mii trei sute douăzeci şi trei de zile de la moartea ţapului, despre care Daniel a vorbit, pînă la apariţia Fiarei. Va veni din Vest la Locul Ispitei, chiar şi în Babilon, ca unul din mare, avînd o mare putere. Va huli timp de patruzeci şi două de luni, aşa cum stă scris în Cartea lui Ioan: *Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei: căci este numărul de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase.* Pe limba sa va purta numărul fiarei. Şi-şi va lua un nume nou care va fi o blasfemie şi care, de asemenea, va fi numele fiarei, deşi îl ascunde în litere pe care nici un om nu le-a auzit vreodată.

Cînd va apărea, Egiptul va fi bîntuit de o molimă, iar Nilul va fi înecat cu sînge. Ei vor urca în locurile înalte şi le vor distruge piatră cu piatră. Va trece un timp, doi timpi şi o jumătate de timp de la prima sa apariţie, între o naştere, o moarte şi căderea unui regat. Acestea sînt zilele despre care se vorbeşte în Apocalipsă, cine are ochi să observe. De la prima apariţie în Vest, cartea a stabilit o mie două sute nouăzeci de zile. Va ridica o armată de necredincioşi şi va domni şaptezeci de săptămîni. Căci *de la darea poruncii de a restaura şi reconstrui Ierusalimul vor fi şapte săptămîni, şi alte şaizeci şi două de săptămîni*. De aceea, înţelepţii să cerceteze ceea ce stă scris aici, şi roagă-te să nu pună ochii pe el, aşa cum mi s-a arătat mie într-o viziune de

la Dumnezeu. Şi toţi cei care citesc aceasta să se roage pentru mine, pentru copiii lor şi pentru generaţia ultimei zile." Vocea Părintelui Gregory se pierdu. Îl privi pe Michael. Ei bine, Michael, zise el. E nevoie să-ţi spun numele lui? Numele Fiarei?

– Qurtubi, şopti Michael. Acesta e, nu-i aşa? Crezi că al-Qurtubi este Anticristul.

Gregory negă, dînd din cap. Părea foarte bătrîn şi foarte obosit, un om care trăise prea mult şi văzuse prea multe.

– Nu, Michael. Nu credem. Ştim. Fratele tău l-a identificat pentru noi. Acesta este motivul pentru care a fost ucis.

Bătrînul tuşi o dată şi se cutremură. Privi în jur. Umbrele îngrămădite se împingeau pentru spaţiu. În spatele lor imaginea Fiarei păru că se mişcă. Gregory mai aruncă o privire spre Michael, la umbra prelungă ce i se aşternuse pe faţă.

– E timpul să mergem, îi spuse. Am văzut ceea ce am venit să vedem. Acum e timpul să-l căutăm în carne şi oase.

CAPITOLUL PATRUZECI

Fumul mai ieşea încă din magazia transformată în cenuşă. Arsese încet, mai mult de două ore. Acum, tot ce mai rămăsese era o grămadă de buşteni carbonizaţi. Mirosul înţepător de murături şi vopsea fusese înlocuit cu cel de arsură. Spuza mai mocnea. Din cînd în cînd, mai cădea cîte o bîrnă înnegrită, aruncînd cîte o salvă de scîntei roşii şi portocalii în aerul dens al nopţii.Olandezul stătea la cîteva sute de iarzi depărtare. Oamenii lui evacuaseră strada, dispersînd mulţimea şi alungînd copiii şi gură-cască adunaţi să vadă. În depărtare se auzeau pocnituri, semn că împuşcăturile continuau.

Printre umbre se produse o mişcare. Apăru cineva, şchiopătînd uşor.

– Care-i situaţia? întrebă Olandezul.

Cel care venise scutură din cap în semn de negaţie.

– Nimic, răspunse. Am verificat locul serios. În spate e un singur mort. Abu Samir zice că este unul dintre oamenii lui.

– Dar artistul, Bustani?

– În faţă.

– Eşti sigur că este el?

Omul încuviinţă din cap.

– Abu Samir jură că era acolo cînd l-au ucis. Corpul lui confirmă asta, sir.

– Confirmă?

Bărbatul ezită.

– Ei... Se pare că l-au sfîşiat în bucăţi, sir.

Olandezul rămase tăcut un moment.

– Mda. Şi ceilalţi doi? Eşti sigur că au scăpat?

– Absolut. Abu Samir n-are motiv să ne mintă.

– Nu? M-a dezamăgit rău de tot. Trebuie s-o găsim. Ai grijă ca Abu Samir să fie împuşcat. Şi-a depăşit utilitatea.

– Da, sir. Omul ezita în continuare. În legătură cu femeia. Ce facem acum?

– Ce facem? Păstrăm oamenii pe poziţile lor. Se va arăta. N-are nici o alternativă. Nicăieri unde să se ascundă.

– Şi Hunt?

– Nu-ţi face griji pentru Hunt. De el voi avea eu grijă.

– Unde credeţi că este? Aveţi vreo idee?

Olandezul ridică din umeri.

– Cred că l-au dus la bătrîn acum. După asta, nu sînt sigur. Va încerca să ia legătura cu Anglia. Îl vom prinde atunci.

– Şi dacă nu va apărea?

– Va apărea, crede-mă. Oricum, n-are de ales.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI UNU

Chiar aici, în incinta întunecată a bisericii, puteau fi auzite focurile de armă: trei împuşcături urmate de lătrat de cîini, apoi alte două. Michael şi părintele Gregory şedeau împreună în spatele clădirii. Acum, cînd văzuse ce zăcea în adîncuri, Michael simţea mai mult decît oricînd puterea imensă, covîrşitoare a locului, a întunericului, fragilitatea, micile flăcărui care se luptau să nege nopţii absoluta stăpînire. Se cutremură o dată cu o nouă salvă de împuşcături.

Cînd zgomotul se pierdu şi tăcerea deveni din nou absolută, părintele Gregory i se adresă din nou lui Michael.Vocea lui acoperi liniştea ca o mînă.

– Ştii ce se întîmplă în noaptea aceasta? Michael negă. Împuşcă creştini, zise bătrînul. Tonul îi era sec, vocea – calmă. A început astă-seară. Cineva a lansat zvonul că cei care au răspîndit molima sînt copţi. Ei sînt străini, înţelegi. Agenţi ai englezilor şi ai americanilor, aliaţi ai sioniştilor, duşmani înveteraţi ai islamului... Cîţiva copţi ripostează. Se vorbeşte de lagăre, de pogromuri.

Tăcu. Mai multe împuşcături se auziră neclar, pocnituri slabe, simple ecouri în noaptea vulgară şi urîtă, freamăte ce treceau peste fluviul inocent.

– Ziceai ceva despre tatăl meu mai devreme, remarcă Michael. Ziceai că a văzut... visul de care vorbeam.

– S-a petrecut acum multă vreme, zise Gregory. A fost aici înainte ca tu să te fi născut.

– Aici? Michael îl privi pe preot cu uimire. În această biserică?

– În biserica asta. La mine.

– Nu pricep. De ce a venit tatăl meu la dumneata?

Părintele făcu o pauză. Flacăra lămpii se înviora brusc, apoi se micşoră.

– A avut vise, zise. Exact ca şi tine.

– Acelaşi vis? Cel cu piramida?

Preotul încuviinţă, dînd din cap.

– Da. A fost printre primii. Era în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, chiar înainte de bătălia de la al-'Alamein, cînd noi credeam că nemţii îşi vor continua drumul către est. Tatăl tău a venit aici cu doi prieteni, toţi catolici. Să viziteze camera unde a locuit Sfînta Familie. Cînd au sosit, erau foarte obosiţi, căci tocmai se întorseseră dintr-un raid asupra poziţiilor germane. Credea... Mi-a spus că au adormit. Stînd în întunericul de jos, cu numai cîteva lumînări, au aţipit. Curînd după asta a început o luptă grea. Unul dintre cei trei a fost ucis. Tatăl tău şi celălalt s-au întors la Cairo. Cîteva zile mai tîrziu al treilea bărbat s-a sinucis. Acela a fost momentul în care tatăl tău a decis să caute ajutor.

– Ajutor?

– Toţi trei visaseră acelaşi vis, toţi trei bărbaţii. Cînd s-au întors la Cairo, prietenul tatălui tău era obsedat de vis în fiecare noapte. Se afla sub o presiune teribilă. Se temea să doarmă noaptea. În timpul zilei nu suporta să vadă umbre trecînd printr-o cameră însorită. Pînă la urmă, şi-a pus arma din dotare în gură şi şi-a luat viaţa. Tatăl tău era înspăimîntat că şi lui i se va întîmpla acelaşi lucru.

– Şi te-a căutat? Gregory confirmă. În partea întunecată foşni ceva. O lumînare sfîrîi şi se stinse. Bine, dar atunci erai la Dair Baramus. Asta e una dintre mînăstirile din Wadi Natrun. Cum se putea ca tatăl meu să fi auzit de dumneata?

– Tatăl tău era catolic, un tip religios în felul lui. A povestit visul preotului său, un padre englez din regimentul lui. Preotul respectiv ştia despre mine. Îmi cunoscuse familia, iar ei îi povestiseră puţin despre mine. I-au spus, printre alte lucruri, că eram preocupat de vise.

Tatăl tău era un om simplu, Michael, continuă Gregory. N-a putut suporta complexitatea viselor lui, groaza pe care o vîrau în el. Cumva a avut o înţelegere instinctivă a felului în care va progresa visul. Că, în final, oricine-l visează va încerca în coşmar lucrul de care se teme cel mai mult. Se gîndea că-l va duce la nebunie sau la frica de umbre, spre sinucidere, ca pe prietenul său.

– Şi? A văzut ce-i era frică să vadă?

Gregory negă, dînd din cap.

– Nu-ţi pot spune, zise. Nu ştiu. Nu mi-ar fi spus niciodată obiectul fricii lui. Dar cred că n-a ajuns pînă acolo niciodată.

Michael îşi aduse aminte acum cu claritate cele două sau trei ocazii din copilăria lui, cînd el şi Paul fuseseră treziţi în toiul nopţii de strigăte care veneau din dormitorul părinţilor lui. Mama venise să-i asigure că totul era bine, că nu fusese nimic, că tatăl lor avusese un vis urît. Ei adormiseră la loc şi uitaseră. Acum, putea auzi clar vocea tatălui, ridicîndu-se într-un vaiet de teroare, mormăiala înăbuşită a unui om simplu, prins în capcană de lucruri pe care nu le putea numi.

– Visul lui a fost diferit din cîteva puncte de vedere de al celor care au venit mai tîrziu, continuă părintele Gregory. Interiorul piramidei lui era încrustat cu hieroglife care conţineau semne similare zvasticilor. Vedea femei şi bărbaţi complet goi, mînaţi în camere imense din care erau zvîrliţi apoi afară, morţi. Mai tîrziu, după ce s-a terminat războiul, cînd au fost date în vileag atrocităţile germane, mi-a spus că ceea ce văzuse el erau camerele de gazare de la Auschwitz. Avusese visul la cîteva luni după primele gazări de la Chelmno. Către sfîrşitul războiului ele deja începuseră să-i dispară din vis. Părintele Gregory făcu o pauză, privind în jur, la umbrele tremurătoare. Visul se schimbă, Michael, şopti. Se schimbă de la o persoană la alta, de la o

vreme la alta. Mai presus de toate, se schimbă în funcţie de ceea ce un om se teme cel mai mult. Preotul se aplecă aproape de Michael şi, cu blîndeţe, puse o mînă noduroasă pe braţul lui. Noi credem că este un vis foarte vechi şi că nu noi am fost primii care l-am visat. Credem, însă, că la noi se va termina.

– Credeţi că Abu'Abd Allah al-Qurtubi este Fiara, personajul cu capul încornorat?

Michael privi în ochii bătrînului. Vorbise fratele său despre toate acestea cu tatăl lor? Ştiuse ceva tot timpul? Michael se simţea blocat. Se întrebă ce voia cu adevărat acest bătrîn de la el.

Se auzi un zgomot în apropiere.

Din umbre apăru Verhaeren.

– Cred că e timpul să mergem, spuse el. S-ar putea să avem dificultăţi pe drumul spre nunţiatură. Am instrucţiuni stricte de a vă duce în siguranţă, pe amîndoi, acolo.

Părintele Gregory se ridică în picioare. Se uită prin biserică cu nostalgie, ştiind că s-ar putea să fie ultima oară cînd se afla acolo. Dădu o singură dată din cap.

– Da, şopti, este timpul.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI DOI

Trecuse de miezul nopţii. Părintele Gregory spusese „noapte bună“ şi se dusese la culcare extenuat. Înainte de aceasta avusese loc o călătorie de coşmar pînă la nunţiatură şi, chiar acum, lui Michael îi venea greu să creadă că scăpaseră cu viaţă din ea.

Verhaeren era cu el acum. Şedeau într-o cămăruţă de la parter, pe a cărei pereţi erau rafturi goale. Purta urmele, pretutindeni, ale unei împachetări frenetice. Călugări şi preoţi veneau şi se duceau pe coridoare, cărînd cutii cu dosare. În toată clădirea era o atmosferă tensionată.

Preotul preparase băuturi pentru amîndoi, whisky-uri mari. Gheaţă nu era.

– Nu ne aşteptăm să mai fim aici multă vreme, zise. E o chestiune de zile pînă cînd ne vor da ordinul de plecare sau ne vor închide în vreun lagăr din deşert. Sîntem pregătiţi chiar şi pentru asta.

– Cu siguranţă că toţi sînteţi diplomaţi, aveţi imunitate.

Verhaeren rîse sec.

– Imunitate? Ca şi cînd ai spune că sîntem imuni în faţa molimei. Ei nu recunosc imunitatea diplomatică drept un concept valabil. Există un precedent instaurat de iranieni. Arta diplomaţiei este considerată un truc vestic, un mijloc de a ocoli legea şi drepturile populaţiilor autohtone.

Michael luă o înghiţitură din băutura sa.

– Cine eşti dumneata? întrebă.

Verhaeren privi în altă direcţie, jenat de întrebare.

– Sînt conducătorului serviciului de spionaj al Vaticanului în Cairo. Părintele Laermans este adjunctul meu. Făcu o pauză. Fratele dumitale era şeful biroului.

– Da, şopti Michael, bănuiam şi eu cam tot atît de mult sau foarte aproape.

– Părintele Paul era desemnat de Sfîntul Părinte în persoană, continuă Verhaeren. Acest fapt, luat separat, este cu totul neobişnuit. A fost trimis aici cu un singur scop: să identifice, să urmărească şi, dacă e posibil, să distrugă pe omul cunoscut sub numele de Abu'Abd Allah al-Qurtubi. Preotul făcu o pauză. Se auzeau bubuituri de arme de foc, foarte departe, foarte slabe. Continuă să vorbească de parcă nu auzise nimic. După Războiul din Golf din 1991, relaţiile interrasiale în Europa au atins un nivel scăzut. Legislaţia împotriva imigranţilor a fost adoptată peste tot. Europa se transforma într-o fortăreaţă, iar în interiorul acesteia se încingeau spiritele împotriva minorităţilor – a pakistanezilor, a celor din Bangladesh şi a altora în Anglia, în Franţa, împotriva nord-africanilor, în Germania, împotriva turcilor. Partidele de dreapta au început să cîştige voturi, suficiente să le dea puterea în unele regiuni, situaţie persistentă pînă în ziua de azi. De ani de zile, guvernele europene au redus angajările autohtonilor, distrugîndu-le acestora bunăstarea, creînd în acest proces o nouă subclasă receptivă la propaganda aripii de extremă dreaptă. Acum, în locul evreilor, era oricine cu o piele colorată sau o credinţă străină. Mai mult decît toţi, musulmanii. Era în 1991 cînd Le Pen, liderul Frontului Naţional Francez, a solicitat închiderea moscheilor şi legi care să controleze predarea învăţămîntului islamului în Franţa.

Toţi arabii, iranienii, toţi turcii au ajuns să fie văzuţi ca potenţiali sau existenţi terorişti. Unii oameni au devenit paranoici gîndind că toţi erau pe străzi ca să planteze bombe – bărbaţi, femei, copii chiar. Musulmanii au fost atacaţi în stradă, doar pentru că purtau bărbi şi haine ciudate. Au fost arse moschei. Aceasta, însă, n-a făcut decît să exacerbeze lucrurile.

S-au înteţit exploziile şi asasinatele. Chemări la *jihad* din partea extremiştilor musulmani.

– Cunosc toate astea, zise Michael. De ce mi le mai spui?

– Aşa vei înţelege, continuă preotul cu răbdare, cu mîinile în poală, cu corpul ţeapăn. I se mişcau doar buzele. La vremea aceea lucram la Secretariatul de Stat al Vaticanului. Tocmai începusem să primim rapoarte referitoare la situaţie. Rapoarte grave care ne-au dat motive serioase de îngrijorare. Începusem să ne gîndim că lucrurile ar putea să degenereze spre un punct ireversibil. Existau temeri de un al doilea Holocaust. Era de datoria noastră să propovăduim reconcilierea. Chiar şi acum preoţii predică din amvoanele lor o nouă cruciadă. După cum ştii, a început un nou val de violenţe încă de acum patru ani. A luat prin surprindere pe toată lumea. Nu doar pe politicieni – pe care-i surprinde orice – ci pe noi, restul, chiar şi pe serviciile de informaţii. De cîţiva ani, agenţiile europene de securitate fac progrese reale împotriva terorismului. Activişti cu funcţii de conducere au fost ridicaţi în Franţa, în Italia, Germania, Anglia, Olanda – oriunde vrei să te gîndeşti. Duzini au fost trimişi în închisoare, iar restul ori înapoi în Orientul Mijlociu, ori îngropaţi. Celulele au fost sparte, aeroporturile şi porturile supravegheate atent, iar la controalele asupra transporturilor de arme a fost capturat un munte de arme şi de explozivi. Apoi au reînceput asasinatele pe stradă şi atentatele cu bombe. Îmi amintesc pe cineva spunîndu-mi la vremea aceea că totul seamănă a trişare.

Cineva a preluat comanda de la Abu Nidal şi Abu Abbas. Cineva a clădit o reţea teroristă care a rămas invizibilă, cu excepţia acţiunilor ei. Indiciile s-au topit, firele de investigaţie s-au transformat în fundături. Lumea îşi smulgea părul din cap. Au fost certuri, demisii, reangajări.

Acum aproape un an, serviciul de informaţii al Vaticanului a primit cîteva indicii. Indicii reale care promiteau rezultate. Problema era că duceau în mai multe direcţii: unele către ţările din Europa, unele în Orientul Mijlociu. Cîteva duceau spre Egipt. Din anumite considerente, au fost cele mai bune, aveau o logică. S-a decis că cineva trebuia să ajungă în Egipt să le pună

cap la cap: fratele dumitale. Totul avea o dimensiune religioasă sau, cel puţin, aşa am dedus noi, iar Paul era cel mai bun în urmărirea acestui aspect particular. Fratele dumitale era un tip plin de resurse, mai mult decît preot, mai mult decît erudit. Nu puteai să-l cunoşti cu adevărat. Avea legături pe care nici nu ţi le puteai imagina, nici măcar dumneata, cu toată cunoaşterea în materie de servicii de informaţii. Se ducea pretutindeni, vorbea cu fiecare. Verhaeren făcu o pauză. A găsit... Fratele dumitale a găsit... un bărbat. Un bărbat şi o cauză. Numele acestuia era al-Qurtubi. Abu Abd Allah Muhammad al-Qurtubi.

În cameră se făcuse frig. Dincolo de fereastră, focurile se stinseseră. Pe cer se împleticeau umbre.

– Acesta nu este numele lui adevărat, reluă Verhaeren. Este numele lui în concepţia musulmană, numele pe care şi l-a luat cînd s-a convertit la islam. Asta se întîmpla acum treizeci de ani. Înainte îl chema Alarcón y Mendoza. Părintele Leopoldo Alarcón y Mendoza, preot spaniol. Verhaeren părea nervos. Se tot uita în jurul lui, la rafturile goale, la umbrele pe care le formau. S-a convertit la islam prin 1969. Acum treizeci de ani. Nu cunosc amănunte, de ce, în ce scop, nu s-a discutat niciodată prea mult despre asta. Să fiu cinstit, la vremea respectivă a fost considerat un scandal major. Simpla idee ca un creştin să devină musulman era de neconceput. Dar un preot! A fost multă bîrfă, fireşte, însă ierarhia spaniolă a redus-o rapid la tăcere. Multora le-a convenit ca treaba să fie îngropată. S-a deschis un dosar care a fost păstrat încuiat, departe de diverse minţi, greu de atins sau aşa au gîndit ei. După asta n-am mai aflat ce s-a întîmplat cu el. Unii au crezut că s-a dus în Africa de Nord, în Maroc sau Algeria, unde s-a alăturat ordinului sufi. Alţii vorbeau că era în Arabia Saudită şi făcea studii religioase la Medina. Alţii, că ar fi fost aici în Cairo, la al-Azhar. Nu ştiu. Poate că nici unul dintre zvonuri nu era adevărat sau, poate, toate erau adevărate la un moment sau altul.

Fratele dumitale a confirmat că pe la sfîrşitul anilor '70 trăia în Egipt şi nu numai atît. Îşi cîştigase reputaţia de sanctitate. Era privit ca un sfînt în viaţă. Mi se pare de crezut. Probabil că adusese acelaşi fanatism, aceeaşi intensitate crezului său cel nou,

cum făcuse şi cu cel dinainte. Nu este neobişnuit: convertiţii au un foc lăuntric pe care nimeni dintre noi nu-l poate aprinde nici măcar pentru noi înşine.

Această faimă şi-a căpătat-o în sînul unui ordin mistic, Idrisiyya, dar după puţin timp l-a părăsit. A intrat în Frăţia Musulmană, Ikhwan al-Muslimun. Dar era încă fără astîmpăr. Frăţia i s-a părut prea blîndă. Dorea mai mult foc, voia să aprindă focuri peste tot în jurul lui. În cele din urmă, a fost atras într-un circuit de grupări mult mai extremiste, *jam'at islamiyya*. De acum vorbea şi scria araba fluent. Citea cu lăcomie. Se întîlnea cu ideologii Noului Islam, radicalii, oameni ca Shukri Mustafa şi Karam Zuhdi. În sfîrşit, în 1981, şi-a fondat propria sa grupare. I-a numit Ahl al-Samt.

– Ahl al-Samt? Oamenii tăcerii? Verhaeren confirmă dînd din cap. N-am auzit de ei.

Preotul îl aprobă din nou.

– Nu, zise el. M-ar fi surprins contrariul. Aş fi surprins dacă ar fi mai mult de zece persoane din afară care să ştie despre existenţa lor. Acesta este motivul pentru care al-Qurtubi a ales numele. Trebuia să fie o organizaţie secretă în sînul alteia la fel de secrete. Scopul principal era să opereze în afara graniţelor, să cîştige adepţi ai islamului în Vest, în special printre catolicii tineri. Al-Qurtubi le-a oferit o sofistică pe care n-ar fi dobîndit-o niciodată fără el. Cunoştea argumentele, înţelesese cele mai bune metode de abordare.

– Şi asta a dat rezultate? Au cîştigat adepţi?

– Da. Mult mai mulţi decît ţi-ai putea imagina, dar asta n-a fost tot. Au stabilit legături. Cu dezrădăcinaţii, cu nemulţumiţii, cu furioşii. Asta a însemnat, în final, radicali, terorişti. Pentru al-Qurtubi nu conta dacă erau de extremă dreaptă sau stîngă, naţionalişti, fanatici religioşi, pentru el erau doar grăunţe pentru moara lui, combustibil pentru foc. Pe la începutul anilor '90 îşi avea reţeaua formată.

– Această reţea era compusă din convertiţi?

– În principal, da. Musulmanii originari din Orientul Mijlociu erau vizaţi de serviciile de securitate, însă europenii se puteau deplasa incomparabil mai uşor. Conform instrucţiunilor

date de al-Qurtubi se ţineau departe de moschei şi nu se amestecau cu alţii în afara grupării lor. Veneau în Egipt şi în alte ţări musulmane să se antreneze şi munceau ca profesori, ingineri, doctori. Puţin cam ca dumneata.

– Dar voi ştiţi cine sînt, puteţi să-i găsiţi.

Verhaeren dădu din cap foarte încet.

– Nu, spuse el. Ştim că Ahl al-Samt există, că al-Qurtubi este liderul şi că sînt în spatele atacurilor teroriste din Europa, cam asta-i tot. Nu ştim unde îşi au baza, care este structura lor de comandă, unde le sînt plasate celulele. Dacă ne mişcăm acum, nu facem decît să tragem semnalul de alarmă. Rezultatele pot fi catastrofale, în special...

Preotul se întrerupse.

– Da?

Michael se aplecă înainte.

– Noi credem că al-Qurtubi plănuieşte ceva, zise. Ceva de mare amploare. Unul dintre foştii lui adepţi a vorbit. Nu ştia prea mult, dar auzise zvonuri despre o acţiune care va atrage atenţia guvernelor occidentale şi care va răsplăti islamul pentru toate secolele de opresiune. Un act de răzbunare finală.

Preotul tăcu. Privi la fereastră, la noaptea de afară. Atît de mult întuneric, atîta putere a întunericului, atît de tăcut, putere hidoasă. Nu se putea hotărî să-l privească pe Michael Hunt, nu găsea curajul de a-i spune mai mult decît făcuse deja.

În întuneric, oamenii tăcerii visau la zori.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI TREI

Ierusalim
Miercuri, 29 decembrie

Ieşiră din moscheea Aqsa în plină strălucire a soarelui. Olandezul clipi; ochii lui nordici nu se acomodaseră deloc cu lumina puternică a zonei mediteraneene. Aruncă o privire la ceas. Era trecut de prînz şi trebuia să se întoarcă peste puţin timp în Iordania, peste podul Allenby. În Amman îi aştepta un avion militar care urma să-i ducă la Cairo, pentru ultimul stadiu al misiunii sale mărețe. Nu-şi făcea griji pentru felul în care urma să plece din Israel. Avea să fie la fel de uşor precum intraseră. Actele erau în regulă, iar israelienii îşi făceau foarte puţine probleme legate de cei care trebuia să părăsească ţara.

Nimeni nu ştia că însoţitorul lui era Abu'Abd Allah al-Qurtubi. Chiar dacă Shin Bet-ul ar fi cunoscut numele, se îndoia că ştiau că el era cel mai căutat om de pe listele pe care le aveau. Nu-şi făceau griji. Al-Qurtubi nu venise aici să ucidă pe nimeni, nici să iniţieze vreun val de teroare. Venise să audă cu urechile lui informaţia alarmantă care ieşise la iveală. Nu exista nici o modalitate de a scoate sursa afară din Israel, şi al-Qurtubi insistase să audă la prima mînă ceea ce avea de spus acesta. Atunci şi numai atunci va decide modul de desfăşurare al acţiunii.

Al-Qurtubi se întoarse spre însoţitorul său.

– Ascultă, zise el.

Acum, că rugăciunea se prînz se sfîrşise, începuseră să bată clopotele unei bisericii din apropiere. Acestora li se adăugară altele şi altele. Dangătul se propaga în zigzag pe străzile înguste ale bătrînului oraş, ca un dragon chinezesc de hîrtie care se răsuceşte într-un dans străvechi.

Spaniolul se uită în jurul lui, la domuri, la turnuri şi la gărzile militare israeliene.

– Îţi aminteşti?

– Sigur că da, încuviinţă Olandezul.

Clopotele trezîră cele mai dureroase amintiri.

– Regreţi vreodată?

– Să regret? Nu.

Olandezul vorbea cu certitudine. N-avea nici un dubiu.

– Eu, da, cîteodată. Mai cu seamă în preajma Crăciunului. Cînd eram copil, îmi plăcea staulul – cămilele, oile, măgăruşii, copilaşul în ieslea de lemn. Şi mirosul plăcut de tămîie în biserică la miezul nopţii. Făcu o pauză. Era atîta bogăţie...

– Nu acesta a fost motivul pentru care am părăsit-o? Precis pentru bogăţie. Pentru confuzia dintre Dumnezeu, mirosuri, ţesături şi gustul vinului. Cu siguranţă, nu-ţi lipseşte asta.

Al-Qurtubi nu-l privi pe Olandez.

– Copilului din mine îi lipseşte, şopti. A trebuit să zdrobesc atîtea. Tu n-ai să ştii niciodată. Nimeni nu va şti niciodată.

Treptat, sunetul clopotelor se pierdu pînă cînd nu rămase nimic altceva în afara unui dangăt singuratic care părea să vină de departe, din cer. Se stinse şi acesta, lăsînd să se aştearnă liniştea şi rezonanţa clopotelor, ca şi cum sunetele lor intraseră în structura pietrei, ca şi cum dangătul lor era ascuns în inima ei.

– Eu nu pricep, zise Olandezul. Ai fost totdeauna mult mai puternic decît mine. Mai dur. Pînă acum n-am văzut nici o urmă de regret la tine.

– Am spus că regretul aparţine copilului din mine. Bărbatul este la fel de constant ca totdeauna. Nimic nu mă va face să ezit.

– N-am pus la îndoială niciodată asta.

– Da, zise Al-Qurtubi, întorcîndu-se şi privindu-l pe tovarăşul său. Tocmai te-ai îndoit chiar acum. Ştii că aş fi putut să ordon să te ucidă pentru oricare dintre ofense: pentru că te îndoieşti de mine şi pentru că mă minţi în legătură cu aceasta.

Olandezul îşi lăsă capul în jos. Îi era frică doar de un singur om din lume – omul de lîngă el.

– Îmi cer iertare, spuse.

Ştia că al-Qurtubi nu ameninţa niciodată fără rost.

Spaţiul dintre moschee şi Domul de piatră era aproape gol. În spate se putea vedea oraşul în unghiurile ascendente şi descendente ale unei reţele de turnuri şi acoperişuri plate, un amestec neclar de raze şi umbre, credinţă şi necredinţă, adevăr şi falsitate.

– Cred că ar trebui să mergem, glăsui al-Qurtubi.

Olandezul nu răspunse. Merseră unul lîngă altul, trecură pe lîngă paznici, îndreptîndu-se în jos dinspre Templul Muntelui spre Cartierul Musulman. Străzile erau pline de soldaţi şi preoţi, călugări şi proprietari de magazine, beduini şi turişti, toţi amestecaţi la întîmplare oriunde te uitai. Ierusalimul era un bordel, iar tîrfele lui purtau uniforme de toate felurile. Dumnezeu îşi făcuse bagajele şi plecase de mult, lăsîndu-i de capul lor.

Străzile deveneau din ce în ce mai înguste şi mai întunecoase, pînă cînd se transformară în defilee săpate în ziduri înalte de cărămidă în care, la diferite intervale, erau uşi grele, ţintate. Nemişcarea era apăsătoare. În aer plutea un miros dezgustător, un amestec de disperare şi sărăcie, vrajbă şi regrete neputincioase. Al-Qurtubi venea de ani de zile aici, să inspire nelegiuirea, injustiţia, perplexitatea, înghiţindu-le cu scuipatul, simţindu-le gustul în gură mult timp după aceea, un gust acru, metalic de care nu se putea debarasa niciodată. Nu exista dulceaţă în nimic cît timp Ierusalimul rămînea în mîinile necredincioşilor.

Ajunseră la o uşă joasă unde se opriră. Olandezul bătu cu putere, propagînd ecoul în sus şi în jos în antreul fund-de-sac în care se aflau. Cîteva momente mai tîrziu, uşa se deschise şi fură primiţi într-un coridor îngust, luminat doar de un bec slab. Îi întîmpină o femeie îmbrăcată complet în negru; era prea puţină lumină să vadă dacă era tînără sau bătrînă.

– Sîntem aşteptaţi? întrebă Olandezul.

– L-au pregătit pentru dumneavoastră, jos, răspunse femeia.

– A fost făcut aşa cum s-a cerut?

Ea încuviinţă scurt din cap. Lumina căzu pe faţa ei, dezvăluind doar jumătate, cealaltă jumătate rămînînd ascunsă. Era tînără, de o drăgălăşenie fugară, marcată de urmele mîniei. Îşi feri ochii de lumină.

– Ţi-e frică?

Vocea lui al-Qurtubi răsună surprinzător de blîndă. Ea îl privi nedumerită, ca şi cînd întrebarea îi sunase neclar.

– Nu înţeleg...

– Ţi-e frică de ceea ce s-ar putea să ai de făcut peste două zile?

Ea răsuflă uşurată.

– Frică de ce? Nu. E datoria mea. De ce m-aş teme?

El o privi intens, ochi în ochi, timp îndelungat.

– Noi ne îndeplinim obligaţiile prin puterea voinţei noastre, declară el, citînd parcă unul din discursurile sale. Asta le conferă valoare. Nu eşti o marionetă. Nici unul dintre noi nu este. A simţi puţină teamă mi se pare normal.

Coridorul ducea într-o cameră mică de primire. Al-Qurtubi o luă înaintea lor şi o luă la stînga într-o deschidere, unde un rînd de trepte înguste cobora spre o pivniţă veche. Olandezul îl urmă în timp ce femeia rămase în capul scărilor.

Pivniţa data din vremea cruciaţilor, dacă nu mai dinainte. Fusese construită din blocuri de piatră cioplită grosolan, cu destinaţia iniţială de depozit de vinuri. Era un loc umed, nesănătos, niciodată călduros, niciodată uscat. Chiar şi în miezul

verii nimeni n-ar fi coborît aici să se răcorească; aerul rece şi umed părea că pătrunde dincolo de carne şi oase.

De îndată ce intrară în pivniţă, îi izbi mirosul, chiar înainte să vadă ce era acolo: un iz de putregai şi miros respingător de transpiraţie şi vomă. Al-Qurtubi aprinse o lumină. Mai fusese acolo şi ştia locul. Pivniţa se umplu de o lumină gălbuie, tremurătoare care nu răspîndea nici un fel de căldură.

Într-un colţ stătea ghemuit un om. Nu era nici în stare de conştienţă, nici inconştient. Era în spaţiul îngust dintre cele două stări. Deşi era frig şi umezeală, era complet gol. Pielea îi era acoperită de murdărie şi răni; dîre de sînge uscat dădeau impresia că e îmbrăcat în zdrenţe negre. Ambele picioare îi erau într-o poziţie nefirească: îi fuseseră rupte sistematic, fiecare în cel puţin şase locuri.

În ciuda aparenţelor, multe dintre celelalte răni erau interne şi fatale. Nici cei mai iscusiţi dintre chirurgi nu l-ar mai fi putut salva acum.

Deschise ochii vag, privind lipsit de interes la cei doi care veniseră. La un moment dat, ceva mai devreme în ziua aceea, trecuse de pragul fricii. Conştient că va fi mort în curînd, departe de călăii lui, i se părea totul mai simplu. Tot ce mai dorea acum era să vorbească, să le spună tot ceea ce doreau ei să afle, ca totul să se termine mai rapid.

– Cum se numeşte? îl întrebă al-Qurtubi pe Olandez.

– Eli Gal. Maiorul Gal.

– MOSSAD?

Olandezul clătină din cap în semn de negaţie.

– Shin Bet. Responsabilitatea principală – afacerile Vaticanului.

Al-Qurtubi ridică o sprînceană.

– Au nevoie de aşa ceva?

– În Israel sînt optzeci de mii de creştini. Un mare procentaj îl deţin catolicii. Pe dea altă parte, o mulţime de evrei trăiesc în ţări catolice sau în state cu populaţie majoritară catolică. Este o

chestiune politică. Anul trecut au avut loc cincizeci şi unu de atacuri ale bisericilor catolice aici, în Israel.

– Cîte dintre ele au fost ale noastre?

– Treisprezece. N-am avut prea mult de făcut să menţinem lucrurile la punctul de fierbere.

Al-Qurtubi se apleca. Israelianul se uită la el fără curiozitate.

– Cred că suferi foarte mult. Al-Qurtubi îngenunche aproape de prizonier, cu buzele aproape de urechea acestuia. Îi vorbi în engleză cu mare prudenţă. Dar acum te gîndeşti că nu mai poate dura prea mult, că ce-a fost mai rău s-a terminat şi că vei fi redat prietenilor tăi şi familiei ori vei fi ucis. Ai spus tot ce ştiai, tot ce au vrut ei să audă şi le vei mai spune dacă ţi-o vor cere. Te-ai purificat. Şi astfel, gîndeşti tu, durerea va înceta. Te vor arunca înapoi în cuşcă sau te vor împuşca; prin oricare modalitate, vei fi liber. Făcu o pauză să vadă efectul cuvintelor sale. Îşi atingeau scopul. Maiorul Gal începea să-i dea atenţie. Ah, zise al-Qurtubi. Văd că mă înţelegi. Nu-i nevoie să irosim timp. Totul e foarte simplu. Mai sînt cîteva lucruri pe care ar trebui să le ştiu, pe care nu le-ai spus nimănui încă, despre care te-ai gîndit că nouă nici nu ne-au trecut prin cap. Acum gîndeşti că, oricum, nu mai contează, că ai trecut pragul durerii şi ai atins nepăsarea. Tăcu şi se apropie mai mult de urechea lui. Dar te înşeli. Foarte mult. Calm, spaniolul scoase ceva din buzunar. Aş vrea să priveşti această fotografie, continuă el. După cum vezi, a fost făcută ieri. Foarte drăguţă această femeie, soţia ta. Şi copiii atît de adorabili. Ar fi mare păcat dacă ceva... foarte neplăcut li s-ar întîmpla.

Eli Gal închise ochii. Se crezuse departe, pe marginile extreme de dincolo de frică şi durere, dar ei îl tîrîseră înapoi, chiar în inima lor. Sîngele îi pulsa neplăcut în artere iarăşi, începuse să-l doară capul insuportabil, simţea din nou fiecare tăietură şi rană de parcă tocmai atunci îi fuseseră făcute.

– Eu nu... ştiu ce vrei, mormăi neinteligibil.

Îi făcuseră ceva la gură... dinţii. Articularea cuvintelor era durere pură.

– N-ai de ce să te îngrijorezi. Totul e acolo. N-ai decît să te încrezi în noi şi să ne spui ce ştii.

– Doamne Dumnezeule, v-am spus... totul. Vă rog... nu le faceţi nici un rău. Ei... nu... ştiu nimic.

– Trebuie să-mi spui doar ce se va întîmpla pe întîi ianuarie.

– Ianuarie? Nu va fi... nimic. Eu nu...

– Pot să-i aduc aici, şopti al-Qurtubi. Poţi să asişti la tot. Ştii de ce sînt capabili oamenii mei.

– Nu-mi pot... aminti... Pe fruntea lui Gal apărură stropi de sudoare. Te rog, şopti, ceva... pentru dureri.

– Durerea poate deveni mai puternică. Acum gîndeşte. Gîndeşte intens. Spune-ne despre papă. Spune-ne exact ce intenţionează să facă.

Dacă în obrajii israelianului mai era sînge, dispăru acum. Dădu din cap violent. Al-Qurtubi îi apucă mîna stîngă şi-i rupse degetul arătător. Gal urlă.

– Nu faci decît să-ţi măreşti suferinţa. Inutil. Eu pot garanta siguranţa soţiei şi copiilor tăi, dar numai în cazul în care îmi spui cinstit tot ceea ce ştii. Şi nu uita că, în cazul în care informaţiile tale se dovedesc a fi false, ei vor rămîne în mîinile noastre.

Gal respiră convulsiv de mai multe ori.

– El... începu, papa... intenţionează să ţină slujba la Biserica Sfîntului Mormînt, în Oraşul Vechi.

– Ştim asta. Plănuieşte să inaugureze Anul Sfînt şi începutul celui de-al treilea mileniu, concomitent. Altceva? Cînd urmează să sosească?

Israelianul tuşi cu spasme, după care privi la călăul lui. Avea lacrimi în ochi.

– Avionul lui va ateriza în seara zilei de... treizeci şi unu. Nu ştiu... cît mai e...

– Peste două zile.

– Va fi condus... direct la Ierusalim. La preşedintele Goldberg. În... în dimineaţa zilei de întîi va merge la biserică. Nu vor fi... ziarişti... Nici turişti, nici pelerini... Doar papa şi... o congregaţie special invitată. După asta, va fi o conferinţă intercon-

fesională. Vor participa reprezentanţii religiilor principale din zonă.

Gal tăcu. Durerea îl împingea să spună tot ce ştia, dar antrenamentul şi ceea ce mai rămăsese din curajul său erau ca două ace pe buzele lui, încercînd să le coase strîns.

Îşi ţinu ochii închişi. Îi văzu pe Hannah, Yigael şi Rachel. Văzu sînge, în ochii lui, în ochii lor, sînge pe copaci, sînge pe vastele plaje vestice, sînge care inunda soarele ca un văl des. Începu să vorbească.

O dată întorşi în stradă, al-Qurtubi zîmbi. Se adresă Olandezului:

– Va fi gata totul diseară, la Cairo?

– Fără îndoială. Ziarele deja sînt pregătite pentru anunţul de mîine.

– Presa străină?

– Intenţionăm să dăm un comunicat la ora nouă.

– Bine. Nu-l putem lăsa pe papă să ajungă pînă la Ierusalim, zise. Va trebui să fie deturnat.

– Există posibilitatea?

– Eu aşa cred. El crede în mine. În cine şi ce sînt.

– Că eşti Anticristul?

– Da. Ştie ce sînt şi se teme de mine.

Merseră pe jos pînă la Poarta Leului. Pe Derekh Yeriko îi aştepta o maşină, ca să-i ducă în Iordania. Trecînd pe lîngă Biserica Flagelării, al-Qurtubi se cutremură. Dacă nu era decît o coincidenţă? Dacă el era, în fond, cel manipulat şi nu cel care manipula, Fiara, nu stăpînul ei? Privind în jur, la pietrele sure, grele de trecerea secolelor, zise cu voce spartă:

– Să plecăm de-aici. Repede, hai! Locul ăsta e plin de şoapte. Sînt prea multe şoapte.

VI

„Cred că doreşti să ştii cum merge molima
la Cairo?“

Kinglake, *Eothen*

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI PATRU

Ploaia lăsa urme subţiri, neregulate pe parbriz cînd se scurgea pe sticlă. Bătea, neanunţată, dinspre deşert, purtînd cu ea grăunţe mici de nisip fin, roşu, în picături şi, aşa cum cădea lumina, semăna cu sîngele.

Butrus nu acţionă ştergătoarele. Ploua de la amiază, alungîndu-i pe pietoni de pe străzi. Absenţa trecătorilor îi lăsase, pe el şi pe A'isha, expuşi şi vulnerabili. Maşina era a unui prieten, a unuia dintre puţinii cărora li se mai puteau adresa. Din locul pasagerului, unde stătea, A'isha urmărea pe geam intrarea în clădirea din piatră gri, de pe partea opusă piaţetei. Era ruta lui obişnuită, spusese ea, după care se îndrepta spre Shari' Mansur, mergînd spre staţia Bab al-Luq, de unde lua metroul înapoi spre Helwan.

Piaţa Lazughly – sau, mai precis, Lazughly Circle – este aproape la mijlocul distanţei între clădirea Parlamentului şi Palatul Prezidenţial. Flancul de nord-vest este ocupat de Ministerul Justiţiei, locul ideal de amplasament al Cartierului

General al Securităţii Naţionale. De cînd se produsese puciul, Securitatea era vioara a doua după tinerii înfierbîntaţi ai *muhtasibin*. Într-un fel sau altul, o mare parte din vechea gardă se dusese, dar, ca în toate regimurile noi, Consiliul Revoluţionar din Republica Islamică Egipt recunoştea valoarea aparatului de securitate internă a predecesorilor lor.

Ploaia îşi cînta melodia pe acoperişul maşinii, singura muzică permisă acum în Egipt, după aplicarea dispoziţiilor, vechi de secole, împotriva cîntecului şi dansului. A'isha nu putea sta la volan: femeilor le era interzis şofatul. Şedea nemişcată, îngrămădită pe locul pasagerului, îmbrăcată într-o mantie lungă, complet neagră, hijab, a cărei glugă îi acoperea o mare parte din faţă. Ura felul acesta de îmbrăcăminte, dar o folosea fiindcă îi dădea sentimentul unei deghizări perfecte.

Bătea darabana cu degetele nervoase pe bord, aşteptînd şi rugîndu-se ca unchiul ei să apară odată. Dorea să-şi aprindă o ţigară, însă nu îndrăznea. Fumatul nu fusese interzis, dar era mai bine să nu atragă atenţia.

Se făcuse aproape ora patru cînd apăru, în sfîrşit, Ahmad Shukri. Într-o mînă purta o umbrelă uriaşă, în cealaltă, o mapă. A'isha îl recunoscu imediat: înalt, subţire, gîrbovit. Cînd era mică, îl compara totdeauna cu o barză de care se temea că va zbura atunci cînd cerul va deveni întunecat şi gol.

Ştia totul despre el: singurătatea lui, anii goi de după moartea soţiei sale la douăzeci şi cinci de ani, faptul că nu avea copii într-o societate pentru care copiii erau mai presus de orice altă avere. Munca lui fusese mai puţin publică decît suferinţa lui şi, pînă acum, o interesase mai puţin. Era funcţionar public, nimic mai mult, aşa obişnuia să spună în momentele spontane de autoapărare: doar unul din marea armată egipteană de mişcători ai stiloului şi punători de ştampile.

A'isha nu credea că unchiul ei fusese un funcţionar devotat orbeşte serviciului său, aşa cum îşi construise singur imaginea. Toată familia ştia că deţinea o poziţie înaltă în poliţia secretă: fusese securitatea lor, acel mic ceva pe care-l păstrau pentru

zilele ploioase. Unchiul Ahmad era atît de valoros pe cît era de temut.

Îl urmăriră încet pînă aproape de intersecția Majlis cu Mansur, ieșind bine din raza vizuală a piaţetei. El nu privi deloc mașina care era condusă să-și potrivească mersul cu el. Majoritatea ar fi făcut-o. A'isha își scoase vălul de pe față și dădu geamul jos.

– Unchiule Ahmad! Te rog oprește-te, trebuie să-ți vorbesc.

Shukri se opri brusc și se uită în jur.

– A'isha, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? Nu știi...

– Urcă, te rog. Nu putem discuta în ploaie.

Shukri privi în jurul lui cu nervozitate, ca unul căruia îi dispăruse brusc convingerea că e invulnerabil. A'isha deschise ușa din spate și o lăsă așa. Îl imploră din ochi.

– Te rog, spuse. Am nevoie de ajutorul tău. Și Michael are nevoie de ajutor.

– Michael?

Privea ca și cînd nu înțelegea de-adevăratelea.

– Michael Hunt, pronunță ea fără nici o inflexiune.

Shukri se alarmă. Se mai uită în jur, parcă speriat, apoi la A'isha. Se hotărî, în sfîrșit. Se urcă în mașină, închizînd umbrela și scuturînd-o. Butrus nu se întoarse.

– Încotro? întrebă el.

Nu discutaseră despre destinație.

– Acasă la mine, spuse Shukri, apoi se adresă A'ishei. Am cumpărat un apartament nou. Presupun că m-ai căutat la cel vechi. Ea încuviință. M-am gîndit că cel mai bine e să mă mut în afara orașului, zise el. Vă spun eu cînd ajungem. Dacă e să fiu răpit, vreau să fiu dus într-un loc confortabil. Ezită și se mai uită în jur, încercînd să vadă prin geamul din spate. Ia-o pe Corniche, zise. Va fi mai ușor să ne dăm seama dacă sîntem urmăriți. Și dă drumul la ștergătoare dacă nu vrei să murim cu toții.

Butrus porni și se îndreptă către fluviu.

În cadrul unei uşi de pe strada pe care tocmai o părăsiseră, un bărbat îmbrăcat într-o *galabiyya* lungă şi neagră vorbi repede într-un transmiţător radio de mînă.

Fluviul scînteia din cauza ploii. În dreapta lor, partea de sud a insulei Jazira tremura, strălucitoare de vegetaţie. De-a lungul malului, între podurile Tahrir şi Fontana se strînsese lume în număr considerabil. Femeile erau amestecate la întîmplare cu bărbaţii, copiii plîngeau sau fugeau necontrolaţi, iar, la anumite intervale, lanterne Coleman fuseseră agăţate de stîlpi, luminînd intermitent feţe din mulţime.

A'isha coborî geamul şi se strădui să vadă prin perdelele de apă. Din toate direcţiile, venea o lamentaţie.

– Ce fac?

– Uită-te, zise Butrus. Uită-te la fluviu.

Legănîndu-se, ridicîndu-se, înclinîndu-se cînd le lua curentul, o armada de ceea ce păreau a fi bărcuţe plutea nesigură pe suprafaţa apei, îndreptîndu-se spre gura fluviului, între Jazira şi ţărmul de est.

– Ce-o fi? întrebă A'isha, astea nu-s bărci.

– Sînt sicrie. Vocea unchiului său sună nefiresc. Acum, zi de zi, lumea vine aici să-şi aducă morţii. Le e frică să-i îngroape în cimitire, să nu se contamineze. Nici autorităţile, nici şeicii de la al-Azhar nu-i lasă să-i ardă, din cauza scrupulelor religioase, aşa că pun sicriele să plutească pe Nil. Ei cred că fluviul îi va duce la mare.

– Şi-i duce?

Acum se îndepărtau de mulţime.

– Nu, bineînţeles că nu. O mare parte se scufundă înainte să ajungă la insula Warraq. Restul eşuează pe mal. Fermierii găsesc trupurile agăţate în buruieni, iar ce rămîne iau crocodilii. Din ce în ce mai multe cadavre vin din sud, semn că molima se întinde. Ce putem face noi? Ce poate face oricine? Se spune că mor cîte zece mii în fiecare zi la Cairo.

Merseră mai departe, lăsînd fluviul în urmă. Deasupra, cerul se întunecase. Un colţ de lună se arăta palid în spatele unui văl de nisip şi apă.

Ploaia se opri cînd ajunseră la Helwan. Shukri nu vorbise nimic de cînd părăsiseră malul fluviului. Stătuse în spatele maşinii şi privise pe geam, la noaptea care se înstăpînea.

Noul lui apartament făcea parte dintr-un bloc construit de *Muhafaza* din Cairo pe la începutul anilor '60, sub Nasser, una dintre sutele de locuinţe ieftine făcute pentru muncitorii din fabricile locale. De atunci, apartamentul rămăsese expus fumului emanat de acestea, singura lui concesie făcută frumosului sau artei era o pictură murală uriaşă, pe peretele estic, executată de un pelerin întors de la Mecca.

În fiecare zi cînd venea acasă şi vedea barca pictată rudimentar, piatra Kaabei înfăşurată în giulgiu, figurile lui Avraam şi Ismael sub aripile deschise ale îngerului Gabriel, Ahmad Shukri simţea că-l năpădeşte o durere teribilă. Cîndva, o singură dată, fusese şi el în pelerinaj, gîndi, un pelerinaj privat în care se angajase cu multă vreme înainte, dar undeva, cumva, la un moment neprecizat al vieţii lui se poticnise şi se rătăcise.

Îi pofti înăuntru, tăcut încă, părînd că îşi pierduse graiul. A'isha îşi aminti de vechiul apartament în care fusese adesea cînd era copil, pînă cînd, în anii din urmă, rezerva şi vinovăţia neispăşită a unchiului ei o izgoniseră. Tatăl ei îi spusese o dată că fratele lui se învinovăţeşte nejustificat de moartea soţiei sale, că-şi cususe rana lăsată de pierderea ei, dar continua să sîngereze în interior. Din acel moment, corect sau greşit, A'isha îl considerase pe unchiul ei ca pe un om al sîngelui. Apartamentul era aproape identic.

– Multă vreme, A'isha, spuse el.

Ochii lui priveau fără ţintă, de parcă visa.

– Da, replică ea. Multă vreme.

Unsprezece ani. Imediat după ce absolvise şcoala; atunci îl văzuse ultima oară.

– Ce-am făcut de n-ai venit niciodată să mă vezi?

– Nimic, răspunse ea. N-ai făcut nimic.

– Tatăl tău îmi spunea că nici pe ei nu-i vizitezi foarte des. E adevărat?

– Mă duc pe la ei din cînd în cînd. E de ajuns. Nu mă pot împăca cu nemulţumirea lor legată de ceea ce am devenit. Ei m-au crescut să fiu independentă, să am grijă de mine. Şi acum... Acum, „Coranul zice asta", „Coranul spune astalaltă".

– Ar trebui să faci pace cu ei.

– Aşa spui acum? Sau crezi că ar fi bine?

El dădu din cap că nu.

– Ştii prea bine ce cred. Totuşi, regret că s-a întîmplat aşa. Îmi pare rău pentru tine şi pentru ei. Făcu o pauză. Am vrut să iau legătura cu tine. Cînd a dispărut soţul tău. Dar m-am gîndit... S-ar fi putut să-ţi par stîngaci, tu ai fi putut să gîndeşti că eram amestecat, puteai interpreta simpatia ca manifestare a vinovăţiei.

– Ai fost? Ai fost amestecat?

– Fireşte că nu.

– Ştii cine a fost?

– Nu. Încă nu ştiu. Poate că acum acei oameni sînt la putere...

– Rashid e mort.

– Mort? De unde ştii?

Ea îi povesti, la fel cum odinioară îi spusese necazurile ei de fetiţă. El o privea în acelaşi mod, fără amuzament, tratînd-o cu cea mai mare seriozitate. Ea se întrebă ce soi de om era, care putea fi concomitent sîngeros şi grijuliu.

Cînd termină de vorbit, Shukri nu zise nimic. Şedea adîncit în gînduri, bătînd nervos cu o unghie într-un dinte.

– Nu te pot ajuta, spuse, în final. Cei care l-au ucis pe Rashid sînt imposibil de atins, crede-mă. Mai bine ai uita. Mai bine am uita cu toţii.

A'isha negă din cap.

– N-am venit pentru asta, zise ea. Nu caut să mă răzbun, cu atît mai puţin să fac dreptate. Sîntem aici fiindcă Michael mi-a vorbit despre tine, că mă pot încrede în tine. Mi-a spus că erai sursa lui principală în serviciul secret egiptean.

– Despre ce vorbeşti, A'isha? Cine ţi-a spus toate astea?

– Michael, răspunse ea. Michael Hunt.

– Îmi pare rău, zise el, faci o greşeală. Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

Ea nu se gîndise că o va minţi, nu pe ea. Minciuna, atît de ieftină, atît de ineficace spusă cu atîta convingere, îi căzu ca o greutate în stomac.

– De ce mă minţi în halul ăsta, unchiule? Viaţa mea depinde de onestitatea ta. Ai reacţionat cînd ţi-am pomenit numele lui Michael mai devreme. N-are nici un rost să mă minţi: Michael mi-a vorbit despre tine, cine eşti şi ce făceai pentru el.

– De ce oare acest bărbat – Michael Hunt – să-ţi fi vorbit de mine?

– Nu pricepi? Viaţa mea... viaţa mea depinde de găsirea lui Michael. Nu mai pot face asta direct. Sînt unii care îi supraveghează apartamentul. S-a dus la Alexandria acum mai mult de o lună, iar cînd am luat legătura cu hotelul, plecase. Trebuie să-l găsesc. El ne poate ajuta să ieşim din Egipt.

– Tu eşti cea care nu pricepi, A'isha, tu şi cu prietenul tău. Amîndoi înţelegeţi atît de puţin, foarte puţin. Şi iei acest puţin şi-l răsuceşti într-o sfoară cu care, dacă nu eşti atentă, te spînzuri singură. Crede-mă, te rog, te amesteci în chestii care te pot duce spre pericole mari.

A'isha dădu din cap nemulţumită.

– Nu ştii? Nu ştii despre mine şi Michael?

Pentru prima oară, Shukri păru deconcertat cu adevărat. Deconcertat şi înfricoşat.

– Despre tine şi Michael?

– Că eu şi Michael sîntem amanţi. Cu siguranţă că prietenul vostru comun Ronnie Perrone ţi-a spus asta.

Ea observă imediat că nu ştiuse şi că ignoranţa lui îl tulbura.

Shukri se ridică şi se duse la fereastră. Se sprijini de pervaz, privind în întuneric. Nu ştiau nimic, gîndi el, nimic. Ţara era în prag de război, municipalitatea umplea locuri secrete cu victime

ale molimei, extremiştii deja ameninţau să smulgă revoluţia din hăţişurile ei.

Se răsuci şi o privi pe A'isha şi pe tînărul nefericit de lîngă ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui asta încă de la început, zise el. Schimbă totul.

– Îl poţi găsi? Se rugă ea. Ne poţi ajuta?

Shukri încuviinţă.

– Da, zise. Vă voi ajuta. Vă duc la el în seara asta.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI CINCI

Qasim Rif'at avea o mică librărie pe Shari' al-Sabtiyya în Qulali, sectorul nord-estic al Bulaq-ului, nu prea departe de gară. Librăria se numea Dar al-Adab. Era specializată în literatură arabă şi filozofie. Ca multe alte librării micuţe din oraş, figura şi ca editură, iar Rif'at scosese, de-a lungul anilor, numeroase volume prestigioase de poezie şi traduceri.

Plecară tîrziu. Fură opriţi doar o singură dată la un punct de control *muhtasibin* pe al-Sadd al-Barrani. Conducea Shukri, cu Butrus în dreapta şi A'isha în spate. În întuneric, maşina fu înconjurată de bărbaţi înarmaţi, nervoşi. La cîţiva iarzi în faţa lor, un bărbat şi o femeie fuseseră daţi jos din maşină şi stăteau în picioare, tăcuţi în frig. Shukri dădu geamul jos şi scoase din buzunar o legitimaţie verde, fosforescentă. Efectul fu instantaneu. *Muhtasib*-ul dădu din cap o dată şi le făcu semn să treacă. În timp ce se îndepărtau, femeia din maşina cealaltă le aruncă o privire, ridicînd mîna într-un gest care nu era nici speranţă, nici disperare.

Cînd ajunseră la Bur Sa'id, era pană de curent, a treia în acea zi. Singurele lumini erau cele ale maşinilor şi ale autobuzelor care se grăbeau în întuneric.

Trecînd prin piaţa Ahmad Mahir, văzură o procesiune lungă de bărbaţi ce se îndrepta spre sud. Purtau lumînări albe, înalte

din care picura ceara. Aveau haine lungi care le ajungeau la glezne, iar în jurul frunţilor aveau banderole late, cu sloganuri scrise cu cerneală roşie.

A'isha ghici încotro se îndreptau.

– De ce nu se opresc? Exclamă ea. Toată distrugerea asta e fără sens.

– Pentru ei, nu, spuse unchiul. Dărîmă piramidele cu scopul de a construi un zid. Au terminat la Giza. Aceşti oameni se duc să termine treaba la Dahshur şi Saqqara.

– I-am văzut muncind. Tot nu înţeleg. Ziceau că va fi folositor în faţa duşmanilor islamului. Doar nu se gîndesc să ţină lumea la distanţă cu un zid.

Shukri dădu din cap în semn de negaţie.

– Nu de lume încearcă ei să se ferească, ci de vîntul care aduce molima în Egipt. Dacă reuşesc să-l facă suficient de înalt, vor fi în siguranţă.

– Au înnebunit cu toţii?

Shukri nu zise nimic. Îşi strînse mai tare buzele şi conduse în tăcere, privind prin parbriz la şirul de faruri care sfîşia întunericul. Se uită aşa multă vreme. În cele din urmă, vorbi fără inflexiuni, alegîndu-şi cu grijă cuvintele.

– Cineva este pe urmele voastre, zise el. E un bărbat, al-Hulandi, un olandez care s-a convertit la islam şi a venit în Egipt acum cîţiva ani. Nu cred că ştiţi de el. A'isha dădu din cap, fără să scoată o vorbă. Dar el ştie despre voi. A venit la mine la birou acum trei săptămîni şi a întrebat unde ai putea fi găsită, în compania cui. Ştie că eşti nepoata mea, fireşte... toţi ştiu asta.

– Ce i-ai spus?

– Nimic. Am zis că nu te-am văzut de ani de zile. I-am ordonat apoi să iasă. Făcu o pauză şi o privi direct. Am pus mîna pe telefon şi am trimis oameni la tine acasă.

– De ce asta? A'isha sesizase nervozitatea din glasul unchiului ei, ezitarea care denota că ascunde ceva. Te rog, unchiule, de ce ai făcut asta?

El privi în jur. Toţi anii păreau să cadă ca nişte haine de pe el. Ea îşi aminti cum stătea pe genunchii lui în timpul Id al-Kabir din anotimpul secetos. Purta pe cap un batic de culoarea ierbii. Tocmai avusese primul ciclu. Spre deosebire de cîteva dintre prietenele ei, fusese scutită de suferinţele circumciziei. Chiar şi acum îşi amintea feţele lor înfricoşate. Îşi amintea, de asemenea, absurd, propria ei gelozie. Îi spuseseră: „O femeie nu este femeie, dacă nu a fost circumcisă." Avusese vise însîngerate luni întregi după aceea.

– Deoarece este periculos, zise Ahmad. E un ucigaş. Un tip rece, nervos, mereu la vînătoare pe străzi. Te poate frînge în două cu mîinile goale. Am să te... protejez.

– Nu l-ai fi putut aresta? Pe acest olandez. Sigur, dacă ştiai că...

– Nu pricepi, A'isha?

– Ce nu pricep?

– Că este peste putinţa mea de a ajunge la el? De neatins. Un om cu prieteni în locuri înalte. Foarte înalte. Făcu o pauză. Numele lui adevărat este Jan Van der Veen. Născut la Leiden, unde a studiat araba la Universitate. Acum cincisprezece ani a venit la Cairo să aprofundeze jurisprudenţa islamică la al-Azhar. Unii zic că este gînditorul cel mai strălucit în domeniul respectiv de la Ibn Taymiyya.

– De ce l-ar interesa persoana mea?

– Are legături cu o serie de organizaţii extremiste.

– Atunci, cu siguranţă e...

Se strădui să găsească cuvîntul potrivit.

– Respectabil? Shukri dădu din cap. Doar la suprafaţă. El este o realizare, un cîştig. Un creştin care a devenit nu doar musulman, ci şi jurist. Unora le displace, dar alţii consideră asta o lovitură dată Occidentului. Nu ne putem compara cu ei în condiţiile lor, cu tancurile, cu avioanele şi tunurile lor. Putem însă să învingem suflete, cîte unul o dată, uşurel la început, apoi în forţă îndată ce doare. Deci al-Hulandi are valoarea lui, dar şi preţul său. Este legat de oameni pe care noi ne chinuim să-i

găsim de ani de zile, oameni care fac Jihadul islamic să pară mic copil. *Muhtasibin* îi vrea la fel de mult ca şi noi.

– Asta încă nu explică ce vrea cu mine.

– Nu cred că pe tine te vrea. Eşti o ameninţare pentru unii, însă nu destul de mare pentru a-l interesa pe un om ca acesta. Eu gîndesc că pe Michael îl vor, pe tine te vor doar ca să ajungă la el. Făcu o pauză. Am vrut să-ţi spun asta, îi zise, ca să poţi înţelege.

– Ce să înţeleg?

– Că, dacă tu îl găseşti pe Michael, veţi fi amîndoi în cel mai mare pericol posibil.

Deschise uşa şi coborî din maşină.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞASE

Librăria lui Rif'at era închisă. Un grilaj de metal fusese coborît ca să acopere vitrina, iar uşa era zăvorîtă. Nu erau semne de viaţă. Pe partea cealaltă a străzii, la ferestrele etajelor al doilea şi al treilea, era lumina aprinsă, dar etajele superioare rămăseseră întunecate.

– Locuieşte la etaj, zise Shukri. Părea nervos. A'isha observă că arunca frecvent priviri în jur, nu, se părea, din cauza antrenamentului, ci de frică. Locuieşte doar cu maică-sa şi cărţile lui. Ea face cumpărăturile şi găteşte, el stă acasă şi pregăteşte cataloagele.

– Pare a fi părăsită, zise Butrus.

– Poate.

Shukri era gînditor. Privea pe stradă în sus şi în jos cu prudenţă. Undeva, nu prea departe, se auzeau prin aerul nopţii vocile unor bocitoare plătite. Un cîine urlă. Shukri căută în buzunar şi scoase un mănunchi de chei. Bîjbîind în întuneric, alese una şi o încercă în broască. Nu se potrivea. Încercă o a doua.

– Anunţă-mă dacă vine cineva, şopti el. *Muhtasibin* au ordin să împuşte orice hoţ pe care îl întîlnesc.

– Cu siguranţă că nimeni n-ar jefui o librărie, protestă Butrus.

– Cine ştie? răspunse şoptit Shukri, încercînd a treia cheie. Este tot ce-a mai rămas. Poate cuiva i-ar plăcea să fure puţină înţelepciune înainte să moară.

Cheia următoare se răsuci uşor în broască. Zăvorul se deschise, şi Shukri îl trase încet din lăcaşul său. Uşa dădea într-o cameră întunecoasă ca smoala. A'isha adusese cu ea o lanternă. După ce intrară toţi şi închiseră uşa bine în urma lor, o aprinse.

Peste tot în jurul lor văzură rafturi goale, umbre, fantome de cărţi. Raza ţîşnea într-un arc larg, dînd la iveală doar goliciunea rafturilor. Într-un loc, se văzu un singur volum uitat, literele aurii strălucind scurt în raza lanternei. A'isha o îndreptă spre podea. Era acoperită toată cu hîrtie, văi şi dealuri, un peisaj alb construit între pereţii goi. Pagină cu pagină fusese ruptă dintre coperţi, sfîşiată, apoi aruncată. Pe ici, pe colo coperţile zăceau ca nişte cadavre din care fuseseră scoase măruntaiele.

Ea se aplecă şi luă o filă la întîmplare. Era o pagină din *Tawq al-Hamama* a lui Ibn Hazm, din secolul al unsprezecelea. Îi căzură ochii pe un pasaj din mijloc: „Viaţa nu-mi mai oferă bucurie, şi nu fac altceva decît să-mi plec capul şi să mă simt total distrus de cînd am gustat întîia oară amarul despărţirii de cei pe care-i iubesc. Este un chin care mă vizitează constant, o durere chinuitoare ce nu conteneşte a mă asalta."

Lăsă foaia să-i cadă dintre degete, din lumină, înapoi în beznă. Uneori se gîndea că va muri aşa, fără să mai vadă faţa lui Michael vreodată, fără să-l mai atingă nici măcar o dată, fără ca măcar să-i mai facă semnul de „la revedere" cu mîna, de la distanţă. Va muri ghemuită într-o cameră întunecată, mizerabilă, într-o zi ca oricare alta, nesemnificativă, fără dragoste, cu amintirile risipite ca paginile albe, sfîşiate pagini albe pe o podea murdară.

Shukri o atinse pe umăr.

– S-ar putea să fie înăuntru, zise el. Lasă-mă pe mine întîi.

În partea cealaltă a magazinului mai era o uşă grosolană care avea foarte mare nevoie de un strat nou de vopsea. Pe o bucată

de hîrtie lipită se putea citi: „Privat. Nu intraţi!“ Literele erau decolorate, hîrtia îngălbenită avea colţurile întoarse. Shukri apucă de clanţă şi împinse uşa.

La început nu văzu nimic altceva decît grămezi de cărţi, unele pînă aproape de tavan. Apoi sesiză că, de undeva, din interior venea lumină. Păşind cu grijă, se strecură printre grămezile gata să se prăbuşească. Un miros de hîrtie şi de piele îi umplu nările. Şi un alt miros cu mult mai puţin plăcut.

Rif'at îşi făcuse o fortăreaţă pentru el însuşi printre turnurile căzute ale afacerii sale. Şedea pe podea, la lumina unei lumînări care era pe sfîrşite. Ţinea în poală o carte mare din care rupea paginile în tăcere. Peste tot în jurul lui, era o grămadă de hîrtie ruptă amestecată cu ceară topită. Puncte de sînge roşu pătau hîrtiile pe alocuri. Dintr-o privire, îţi puteai da seama că era vorba de cineva foarte bolnav. Librarul privi în sus la Shukri care se aplecase desupra lui. Arăta extrem de afectat de boală.

Nu dădu semne de recunoaştere la început. Privirea îi era tulbure. Nu se citea frica. Rif'at devenise imun în faţa acesteia sau atît de plin de ea, încît nu mai rămăsese loc gol. Avea ochii injectaţi şi înfundaţi în orbite, obrajii neraşi, supţi, ofiliţi, goliţi de culoare. Pe gît, o rană deschisă, purpurie i se întindea de sub bărbie spre guler.

Abia mai tîrziu îl recunoscu pe Shukri, fapt ce fu marcat de un acces violent de tuse. Asistară neputincioşi la contorsiunea convulsivă a întregii sale fiinţe, adîncindu-se din ce în ce mai profund în tuse, luptîndu-se, zbătîndu-se disperat după puţin aer de respirat. Dură mult pînă cînd încetă să tuşească. Cînd termină, Rif'at se lăsă într-o parte, sprijinindu-se nesigur într-o mînă şovăitoare, şi scuipă pe podea un amestec de sînge cu salivă. Stătu o vreme să-şi recapete suflarea, plimbîndu-şi ochii, pe rînd, la fiecare dintre vizitatorii săi, ca şi cînd se simţea prins într-o cursă şi căuta o cale de ieşire.

– Qasim, rosti Shukri, îngenunchind. De cînd eşti în starea asta?

Librarul se uită la el. Bărbia îi era udă de sînge, ochii goi: momentul recunoaşterii trecuse.

– Aşa? Totdeauna aşa. Toată viaţa mea am fost aşa.

Cuvintele ieşiră greoi, incoerente, picurînd din gura sa.

– De cît timp eşti bolnav?

– Nu sînt bolnav... Doar obosit. Am nevoie de... somn. Dar mă tem... de vise. Şi cărţile... Prea multe de ascuns. Ei nu trebuie să le găsească aici.

În mod automat, mîinile-i apucară cartea din poală şi începură să rupă pagini din ea. Shukri băgă de seamă că era un exemplar din *Diwan*-ul lui al-Mutanabbi. Poezii din ea zăceau pe jos însîngerate, pline de spută. Shukri se uită mai bine la Rif'at. Nu era expert, însă îşi dădu seama că librarul nu mai avea mult de trăit. Dacă avea pneumonie, atunci era infecţioasă. La fiecare acces de tuse împrăştia bacili în aerul din cameră.

– Chem un medic, hotărî Shukri. Mai există modalităţi de a găsi unul. S-ar putea să nu fie încă prea tîrziu.

– Prea tîrziu, repetă Rif'at. Închise brusc ochii şi gura i se strîmbă de durere. Shukri îi atinse obrazul cu mîna. În ciuda palorii, pielea era fierbinte şi uscată la atingere. Bănui că librarului i se agravase boala de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Din cîte ştia Shukri, perioada de incubaţie era de şase zile. După asta, oamenii se prăbuşeau rapid. Se părea că erau mai multe tulpini de virus care acţionau simultan, cu infecţia bubonică transformîndu-se în pneumonie. Îi mai dădu lui Rif'at o zi, cel mult două. Gîndindu-se la asta, îşi aminti frica declarată a librarului că putea muri de SIDA.

– Qasim, îi zise. Noi îl căutăm pe Michael Hunt. A fost pe-aici? A încercat să folosească radioul?

Rif'at îl privi absent. Luă un volum de poezie modernă, *Awraq al-zaytun*, al lui Mahmud Darwish. Îl deschise, îl rupse în jumătate, apoi fiecare parte în bucăţele mai mici. Shukri se aplecă, i le luă din mînă şi le dădu drumul jos, pe duşumea.

– Trebuie să ştim, Qasim, insistă el. Trebuie să-l găsim pe Michael. Înţelegi?

Recunoaşterea răsări din nou în ochii lui Rif'at. Se formaseră lacrimi care îi curgeau pe obraji.

– Michael, se bîlbîi. Michael a fost aici.

– Cînd? Cînd a fost aici?

A'isha se repezi nerăbdătoare, dar Shukri o opri. Rif'at o ignoră, privirea i se concentră asupra lui Shukri. Acesta îl apucă pe bătrîn de mînecă şi îl trase mai aproape. La această distanţă mică, duhoarea era de-a dreptul insuportabilă.

– În după-amiaza asta, zise. Făcu o pauză. Sau poate ieri. Eu... nu ştiu, nu-mi amintesc... eu...

Începu să intre în panică, îngrozit că ar putea să piardă noţiunea timpului.

– E-n regulă, murmură Shukri cu voce liniştitoare. Nu-ţi face griji. Îţi vei aduce aminte. Gîndeşte-te bine, ce a făcut cînd a venit? A folosit radioul? Asta te poate ajuta să-ţi aminteşti cînd a fost aici.

Rif'at se foi jenat, încă pe muchia panicii.

– Radio? Nu, radio, nu. Nu există nici un radio.

– Qasim, ascultă-mă: nu ai de ce să te temi de mine. Eu sînt prietenul tău, Ahmad Shukri. Eu ştiu despre radio. Eu l-am adus pe Michael la tine. Ai uitat?

Rif'at se uită prin cameră, la turnurile lui Babel, la lumînarea care pîlpîia pe terminate.

– Nu-mi amintesc, zise. Nu-mi aduc aminte nimic.

Shukri începu să se enerveze. Ştia că nu trebuie să stea prea mult aici. Dorea să obţină informaţia şi să plece.

– Qasim, te rog gîndeşte-te bine. Cînd a fost aici, Michael a folosit radioul să contacteze Londra?

– Eu... nu ştiu. Poate... Da, aşa cred. Sus, s-a dus sus.

Acolo era păstrat radioul.

– Ţi-a spus adresa lui, locul unde stă?

Pe fața librarului apăru o expresie prudentă, șireată. De undeva din mintea lui, temeri vechi ieșeau la suprafață.

– Michael a plecat, zise. Înapoi în Anglia.

A'isha se simți ca și cînd fusese lovită cu piciorul în stomac. Putea fi adevărat? Să fi plecat Michael fără ea?

Se apropie din nou, se lăsă în genunchi în fața lui Rif'at. Shukri nu mai încercă să o oprească de data aceasta.

– Te rog, îl imploră ea. Te rog uită-te la mine.

Fu nevoie să-i apuce capul cu mîinile, ca să-l forțeze s-o privească. Pielea lui era încinsă și neplăcută la atingere. Tendoanele de la gît îi erau umflate.

– Pe tine nu te cunosc, șopti el. Nu te cunosc...

– Numele meu este A'isha, zise, A'isha Manfaluti. Poate că Michael ți-a vorbit despre mine. Rif'at o privi cu tristețe, dînd din cap încet dintr-o parte în alta. Trebuie să știu, insistă ea. Trebuie să știu adevărul.

El se mai uită la ea o dată, apoi izbucni într-o altă criză de tuse necontrolată. Ea îi dădu drumul, simțindu-și propria frică, propria-i silă accentuîndu-se. Mai mult sînge. Un nod de revulsie trecătoare în stomac. Și spaima că era singură, singură, cu adevărat. Tusea se potoli.

– Se întoarce, zise el. În noaptea asta, la miezul nopții. Pentru răspuns. Căută în bluza lui și scoase un plic șifonat și murdar. Îl am aici, șopti, să i-l dau la noapte.

Vorbele lui dovedeau luciditate. A'isha se simți inundată de ușurare. Cînd se întoarse, observă că Butrus o urmărea. Oare ce gîndea? Se întrebă ea. Era ceva ce nu putea citi în ochii lui. Gelozie? Regret? Ocazie favorabilă?

Din camera alăturată se auzi un zgomot strident. Cineva izbise ușa de la intrare de perete. Răsunară pași apăsați, apoi estompați, pe covorul de proză și poezie. Cineva lătră un ordin.

Shukri acționă rapid. Într-o măsură, se așteptase la ceva în genul acesta. Se răsuci, o apucă pe A'isha de umăr și o ridică în picioare. Rif'at întinse mîna și dădu plicul A'ishei.

– Găseşte-l, murmură. Dă-i-l.

– Repede! Strigă Ahmad, trăgînd-o pe A'isha şi îmbrîncind-o spre o uşă în stînga. Pe-acolo! Sus, camera din dreapta. Prin ea ajungeţi la acoperiş. Eu fac tot ce pot să-i reţin cît mai mult aici.

Îşi băgă mîna în buzunarul interior şi scoase un pistol.

– Dar tu...

– Du-te! Se adresă lui Butrus. Şi tu! Pentru Dumnezeu, grăbiţi-vă!

Cînd Butrus ajunse la uşă, Shukri suflă în mucul de lumînare. În acel moment se deschise uşa. La început, nu se întîmplă nimic. Era întuneric, o linişte îngrozitoare, o speranţă. Apoi cineva începu să ţipe.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Michael îşi privi ceasul. Era timpul să facă mutarea. Rif'at insistase să se întîlnească la miezul nopţii, cu convingerea naivă că întunericul îi va ocroti. Michael încercase să-l facă să renunţe, dar librarul fusese mai încăpăţînat decît de obicei. Rif'at era bolnav, grav bolnav, şi Michael îi promisese că-i va aduce medicamente. Medicul nunţiaturii îi dăduse, în dimineaţa aceea, o cantitate de streptomicină şi tetraciclină, după ce îi făcuse o singură doză de vaccin. Era destul vaccin ca să-i dea lui Michael încă şase doze. El urma să aibă nevoie de ele mai mult decît medicul.

Luarea de măsuri împotriva nunţiaturii venise mai repede decît se aşteptau. Vaticanul fusese anunţat despre masacrarea creştinilor din Egipt, iar slujba papei din dimineaţa aceea conţinuse o condamnare aspră a violenţei. Ce-i drept, nu acuzase guvernul egiptean de complicitate directă, nu-l făcuse direct responsabil de pogrom, dar nu folosise nici cuvinte amestecate cînd spusese că guvernul considerase că era mai bine să închidă ochii.

Regimul reacţionase prompt, trimiţînd instrucţiuni nunţiului şi „instigatorilor discordiei“ să-şi facă imediat bagajele şi să se ducă acasă cu un zbor special, pus la dispoziţie de Forţele Aeriene ale Egiptului. Nunţiatura, acel „Centru al Cruciaţilor şi

al Evangheliştilor din Egipt“ fu imediat numită o Dar al-Da'wa, destinată expansiunii misiunilor islamice în afara graniţelor.

Michael era deja instalat, în siguranţă, într-un apartament mobilat eteroclit, departe de Shari' al-Husayniyya, tocmai la nord de vechiul zid al oraşului. Verhaeren îl dusese acolo cu o noapte înainte, după ce discutaseră. Nu-şi văzuse vecinii încă, deşi îi auzise mai des decît o singură dată: paşi, strigăte în noapte, geamuri sparte, un copil somnoros plîngînd.

Avea şi alţi vecini care erau cu mult mai puţin gălăgioşi; prin geamul murdar se vedea Cimitirul Bab al-Nasr. Morminte vechi, speranţe vechi, satisfacţii vechi. Din cînd în cînd, se auzeau vocile înalte ale bocitoarelor tremurînd peste pietre, ca un tril de păsări stranii.

Se trezise extenuat pe la ora unsprezece şi se dusese direct la Rif'at, de unde transmisese un mesaj radio lui Tom Holly. Vrînd să-l ocrotească pe librar cît mai mult cu putinţă, se întorsese rapid în apartament şi-şi petrecuse restul zilei citind sistematic numeroasele hîrtii furnizate de Verhaeren, tezaurul de informaţii al nunţiaturii asupra lui al-Qurtubi şi Ahl al-Samt. O mare parte dintre ele fuseseră compilate de fratele său, Paul.

Şi le scoase pe toate din minte: Paul, Verhaeren, al-Qurtubi. În seara aceasta avea altceva de rezolvat. Trebuia să afle dacă galeria de ieşire rapidă mai era sau nu deschisă pe coastă. Deschisă pentru el şi, pentru ceea ce părea acum o speranţă absurdă, pentru A'isha.

Strada era liniştită. Noaptea era tăcută şi în aşteptare. Închizînd uşa de la stradă, se opri şi-şi palpă buzunarele ca cineva care uitase ceva. Cu colţul ochiului urmări vreo mişcare suspectă a cuiva care-l spiona, aşteptînd s-o ia pe urmele lui. Sau să-l ucidă. Inspiră adînc. Totul era nemişcat.

Păşi în noapte, ridicîndu-şi gulerul hainei sale ieftine în jurul gîtului.

Shukri îl apucă pe Rif'at de braţ şi-l trase prin întuneric în spatele unei grămezi de cutii pline cu cărţi. Calculase distanţa înainte de a se stinge lumînarea. Frica ferecase limba librarului.

Shukri simţea cum tremură în mîna lui. Se întreba cine ţipase. Propria-i respiraţie era departe de a fi regulată.

În camera alăturată, cineva înjură tare. Apoi o voce de femeie ţipă din nou de durere. Rif'at se căzni să se ridice pe picioarele lui.

– Mama mea, exclamă el. O chinuie.

Shukri îl aşeză la loc, căutînd să-i acopere gura. Îi simţea mirosul, amestecul de febră şi de frică.

– Taci, şuieră în urechea lui Rif'at. Ne omori pe amîndoi.

De ce nu veneau? Ce aşteptau? Shukri se forţă să vadă în întuneric unde era uşa, dar ochii lui nu erau obişnuiţi încă cu întunericul. Rif'at se mai zbătea să se elibereze.

Apoi, din întuneric, se auzi o voce moale ca mătasea.

– Îţi pierzi vremea, Ahmad. Clădirea e înconjurată. Eşti depăşit cu mult de numărul nostru. Sînteţi patru contra unui detaşament întreg. Eşti în măsură să tragi singur concluzia evidentă.

Brusc, Rif'at se dădu într-o parte şi se eliberă. În momentul următor era în picioare, strigînd cu voce ascuţită.

– Mamă! N-o să-i las să-ţi facă rău!

Nu ajunse decît pînă la uşă. Shukri auzi bubuitura şi geamătul cînd librarul fu lovit. Văzu doar un petic de lumină unde era, probabil, uşa. Şi ceea ce părea foarte probabil figura unui bărbat care o bloca. Ridică pistolul şi ţinti figura aceea. Zgomotul explodă prin cameră ca o lovitură de trăznet. Cineva urlă.

Se trase înapoi în spatele bastionului de cutii de carton. O rafală de foc automat sfîşie încăperea, smulgînd tencuiala de pe pereţi, cosind cutiile deasupra capului lui. Hîrtia zdrenţuită plutea prin aerul perturbat, ca nişte confeti albe.

– Îţi dau încă o şansă, Ahmad. Una singură. De dragul vremurilor de demult. Dacă nu pentru tine, atunci pentru nepoata ta. Aruncă arma şi predă-te. Îţi promit că nu va fi nimeni rănit.

Shukri se răsuci spre marginea baricadei şi trase încă două focuri. Trecuse atît de multă vreme de cînd nu mai fusese în acţiune. Foarte multă vreme.

Mitraliera replică, rupînd bezna în mii şi mii de fragmente. Cînd se termină, femeia din camera alăturată urlă îngrozitor.

– O am pe mama lui Rif'at. La fiecare foc al tău, o fac să sufere. Depinde de tine.

Urletul se transformă în plîns cu hohote. Shukri ezită, apoi aruncă arma. Asta era problema cu viaţa, gîndi el. Deciziile cele mai grele nu trebuia să le ia niciodată cei care posedau arme puternice.

– Şi ceilalţi, se auzi din nou vocea. Spune-le să arunce şi ei armele.

– Nu mai sînt alţii, strigă Shukri.

Simţi ezitarea produsă în partea adversă. Cineva ordonă ceva. Lumina invadă camera.

Intrară în cameră cu prudenţă, cu armele automate gata de foc. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma *muhtasibin*. Costume antice, arme moderne: ce bine se asortează, gîndi Shukri.

Stătea în picioare lîngă cutii, cu mîinile ridicate deasupra capului, o mînă bătrînă, obosită, jucînd un joc vechi la fel de obosit. Îl ignorară doar cît controlară prin cameră. Apoi unul îl apucă brutal de braţ şi-l trase într-o cameră goală care fusese cîndva librărie. Abu Musa şedea pe singurul scaun. Era îmbrăcat în veşminte de *muhtasib*. Totdeauna cu un pas înaintea altora, gîndi Shukri.

În cămăruţă năvăliră aproape o duzină de *muhtasibin*. Toţi purtau barbă şi aceeaşi expresie acră pe feţele lor. Cît de mult detesta totul! Lipsa lor de umor îl întrista mai mult decît orice. Observă, cu o urmă de satisfacţie, că le pricinuise oarecari pierderi: un bărbat zăcea pe podea, gemînd şi ţinîndu-şi coapsa strîns acolo unde fusese rănit.

Într-un colţ, mascat de umbre, stătea în picioare un bărbat înalt. Shukri se uită bine la el, încercînd să-şi facă o idee despre trăsăturile lui, dar acesta se feri din raza lui vizuală. Ceva la el îi

păru familiar, însă mintea lui Shukri era prea răvășită să poată gîndi cine putea să fie.

O femeie în vîrstă stătea ghemuită jos, lîngă Rif'at. Vînzătorului de cărți îi revenise cunoștința și începuse să tușească. Era mult mai bine pentru sărmanul nenorocit să-l fi împușcat mortal, gîndi Shukri.

Abu Musa dădea instrucțiuni subordonaților în momentul în care el fusese adus în cameră.

– Și ia cu tine șase oameni să acoperiți fațada clădirii. Aveți autoritate deplină, zicea el. Ceilalți trebuie să înconjoare prin spate. Fata nu poate să fi ajuns prea departe. Vreau să scotociți fiecare alee și acoperiș pînă îi găsiți.

Îl concedie pe bărbat cu o singură fluturare a mîinii. După ce *muhtasib*-ul plecă, luînd încă patru bărbați cu el, Abu Musa întoarse capul și îl privi calm pe Shukri.

– Ahmad, scumpul meu înger. Să te găsesc într-o asemenea companie. Să cred că frecventezi o lume ca asta.

Aproape că zîmbea. Shukri nu-l văzuse niciodată atît de fericit. Se uită la el, ca și cînd îl vedea prima oară. Suplu, inteligent, arătos, scîrbos. Cîți ani să fi avut? Patruzeci și cinci, patruzeci și șase? Părea de vreo treizeci și cinci. Unul dintre aceia care înfloresc în desfrîu.

Shukri știa totul despre el, îl cunoștea mai bine decît el însuși. Îi era scîrbă și teamă de el. Dacă Abu Musa n-ar fi fost atît de bun în meseria lui, atît de chipeș și maleabil, atît de potrivit vinovăției unor bărbați și poftelor altora, Shukri l-ar fi dat afară din *mukhabarat* cu mulți ani în urmă. Acum regreta că nu acționase. Simți că i se pune un nod în gît de frică.

– Ți-ai schimbat uniforma, văd. Îți vine bine, zise el.

Speră că vocea nu trăda ceea ce simțea.

Abu Musa îl măsură cu răceală. Era ceva în maniera lui care suna fals, o nervozitate, o conștiință de sine care nu trebuia să fie acolo.

– Iar tu, zise el, ești același mic rahat pretențios care ai fost întotdeauna. Foarte rău. Făcu o pauză, cu ochii pe Shukri. Îl juca precum peștele în apă, împingîndu-l într-o undiță cu multe

cîrlige. Ahmad, continuă el, să-ţi explic. Abd al-Karim Tawfiq mi-a dat instrucţiuni conform cărora să înfiinţez un Departament de Securitate Naţională în cadrul Poliţiei Religioase. La timpul cuvenit, acesta va deveni un organ independent al statului islamic. De luna viitoare vom prelua funcţiunile *mukhabarat amn al-dawla*. Deja deţinem controlul brigăzilor împotriva revoltelor şi al poliţiei obişnuite. Între timp, am de încheiat socoteli vechi. Socotelile vechi se fac mai bine în condiţii noi. Cît de norocos am fost! Cît timp am fost în *mukhabarat*, am avut mîinile legate. Am avut îndoieli şi suspiciuni, însă cui să le împărtăşesc? Pe tine te iubeau, nu pe mine. Tu erai cel mai puternic din locul acela sau pe-aproape. Dar te-am suspectat şi am ştiut că te voi avea într-o bună zi. Aşa că mi-am ţinut gura şi am aşteptat. Apoi...

O urmă de zîmbet licări pe gura subţire a lui Abu Musa. Dar nu în ochi. În ochi, nici urmă de zîmbet. Doar nervozitatea care nu-l părăsise. Shukri îşi dădu seama rapid că era cauzată de celălalt bărbat, de prezenţa străinului cu faţa ascunsă în întuneric. Abu Musa arunca, din cînd în cînd, cîte-o privire, să se asigure că e încă acolo. Shukri se uită şi el în colţ, dar nu putu distinge nimic altceva decît umbră.

– Acum trei săptămîni mi s-a schimbat norocul, continuă Abu Musa. Am pus s-o urmărească pe nepoata ta, drăgălaşa doamnă Manfaluti, încă de cînd a dispărut soţul ei. La vremea respectivă ştiai totul legat de asta. S-ar putea să ştii, de asemenea, că a devenit, cîteva luni mai tîrziu, amanta unui fost agent al serviciului secret britanic. Un tip pe nume Michael Hunt. Făcu o pauză. Oh, licărul acela din ochii tăi. Cunoşti numele, bineînţeles. Un triunghi perfect: un ofiţer superior în Securitatea Naţională, delicioasa lui nepoată şi un agent străin.

– Vorbeşti prostii.

Abu Musa dădu din cap rar, cu convingere.

– Nu, zise el, nu prostii. Acum cîteva săptămîni, Michael Hunt a plecat la Alexandria. Acolo a dispărut. După aceea, destul de ciudat, un control de rutină a scos la iveală că şi nepoata ta a dispărut la fel de misterios. Ochii fără zîmbet

susţineau privirea lui Shukri cu o extraordinară duritate. În spatele lor, Abu Musa se ridica spre culmi. Nu se ridicase atît de sus niciodată pînă atunci şi nu se mai simţise purtat pe astfel de aripi. Doar dacă... Întoarse privirea pe jumătate, simţea ochii care-l spionau. Asta pînă în această după-amiază. În această după-amiază, doamna Manfaluti şi un bărbat care, presupunem noi, este acelaşi Michael Hunt, au fost văzuţi luîndu-te din stradă, pe drumul tău spre casă, de la serviciu. Aţi fost urmăriţi pînă la Helwan şi înapoi în oraş în seara aceasta. Şi unde altundeva să vă strîngeţi toţi decît aici, într-un magazin al cărui proprietar este operatorul radio al lui Michael Hunt?

Abu Musa se roti. Rif'at îşi recăpătase pe deplin cunoştinţa. Era întins pe jos, şi maică-sa stătea aplecată deasupra lui. O femeie bătrînă, îmbrăcată cu o rochie largă, cu un batic decolorat, genul de bătrînă pe care îl găseşti pe orice stradă din Cairo: stafidită, tristă, fără nici un sens. Shukri se întrebă de ce anume se temea cel mai mult: de molima din răsuflarea fiului ei sau de Abu Musa. Bănui că de cel din urmă.

– Ridicaţi-l! comandă Abu Musa.

Unul dintre *muhtasibin* de lîngă Rif'at îl apucă pe bolnav de păr şi-l ridică în picioare, făcîndu-l să urle. Femeia se lipi de el, ţipînd şi ea nearticulat. Shukri văzu că sîngera în diferite locuri. Avea răni pe toată faţa.

– Azi, de două ori, începu Abu Musa, au fost interceptate transmisiuni radio între Londra şi Cairo de către centrul nostru de comunicaţii din al-Amiriyya. Prima a plecat din Cairo, a doua din Vauxhall, Londra.

Cred că Michael Hunt a fost azi aici şi a trimis un mesaj la şeful lui. Mesajul venit a doua oară a fost, desigur, răspunsul. Ambii au folosit un cod pe care noi nu reuşim să-l spargem. Tu vei considera că este vital pentru securitatea noastră naţională să fie spart.

Făcu o pauză şi-l indică din cap pe Shukri. Asta fuse tot ce făcuse, tot ce era necesar să facă. Doi *muhtasibin* veniră în spatele lui Shukri şi-l apucară zdravăn de braţe.

Cînd simţi mirosul de benzină, se întrebă de ce nu-l remarcase înainte. Fusese prea speriat, asta să fi fost? Ar fi putut ghici încă de cînd dăduse cu ochii de Abu Musa: asta era marca fabricii lui, la urma urmei. Simţi cum i se strînge nodul din stomac.

– Te cunosc prea bine, Ahmad, ca să cred că te pot face să vorbeşti atît de repede pe cît mi-aş dori. N-am timp şi am nevoie de rezultate. Aşa că va trebui să-mi serveşti de exemplu. Pe buzele lui se formă din nou o jumătate de zîmbet. Se întoarse şi îl privi pe Rif'at. Nu-i prea mult, nu-i aşa? Un omuleţ vîrît în treaba asta pînă peste cap. Acum este înspăimîntat, dar nu ştie în ce măsură poate deveni şi mai mult. Dar tu, Ahmad, ştii, nu-i aşa? Ştii foarte bine. Poate n-ar fi înfricoşat pentru el însuşi, luînd în seamă starea lui. Dar maică-sa, va fi speriat pentru ea. De îndată ce află ce-i pot face.

Shukri simţi mirosul de benzină, puternic şi greţos, în aerul nopţii. Din piele îi ţîşni transpiraţia, în ciuda frigului. Închise ochii, încercînd să-şi alunge durerea şi starea nedemnă. Pleoapele îi erau încărcate cu amintiri care nu erau tocmai amintiri, visuri care nu erau tocmai visuri. Şi-o aminti pe soţia sa. Nu aşa cum o cunoscuse, ci aşa cum o vedea în vis. În fiecare noapte, sfîşietor, an după an. Pînă de curînd, cînd visase o piramidă în deşert. Deschise ochii doar ca să vadă camera goală, fără cărţi, din nou.

Abu Musa îşi pocni degetele. Un tip cu faţa subţire făcu un pas înainte. Purta în mîini un tub lung de cauciuc, moale şi flexibil. Simţi strînsoarea pe braţe accentuîndu-i-se. Se întrebă de ce oare nu-l leagă.

– Îţi baţi joc de poziţia pe care o ai, îi spuse.

– Mai mult decît tine de a ta? îl întrebă Abu Musa.

– Da, răspunse Ahmad, mai mult decît eu de a mea.

Acum nu mai conta. Ce importanţă mai avea orice altceva? *Muhtasib*-ul presă tubul pe buzele lui.

– Calmează-te, îl sfătui acesta. Relaxează-te şi înghite, va fi mai uşor.

Shukri se luptă să respingă tubul, dar tipul i-l vîrî pe gît. Era evident că avea practică. Îi veni să vomite, se înecă, dar individul

i-l împinse, fără menajamente, pe gît în jos. Aceasta era o formă de viol.

Cînd *muhtasib*-ul termină, luă o pîlnie cu gura largă şi o înşurubă la capătul tubului. Shukri simţi nevoia să urle, dar nu putu; nu ieşiră din el decît gemete. Rif'at urmărea, faţa lui se întoarse forţat în direcţia lui Shukri. Acesta remarcă frica din ochii lui. Ce era mai îngrozitor, molima sau umanitatea?

Vînzătorul de cărţi începu să plîngă în timp ce ei turnau, încet, benzină în pîlnie. Shukri o simţea alunecînd prin tub şi umplîndu-i stomacul cu moarte. Cînd considerară că e de ajuns, îi scoaseră furtunul. Shukri tuşi şi se înecă, încercînd să vomite. Viscerele îi erau deja în agonie. *Muhtasib*-ul scoase din buzunar o rolă de bandaj, o rolă mică, strînsă.

– Înghite-o! îi ordonă.

El îşi ţinu gura închisă. Era prea mult, mai departe nu putea să coopereze. Abu Musa dădu din cap, şi *muhtasib*-ul îi rupse maxilarul lui Shukri cu o singură lovitură de pistol. Îi vîrî apoi rola pe gît, ţinînd strîns de capătul liber. Ahmad o înghiţi cu greu. Se îmbibase cu benzină: gustul îi umplu gura.

Rif'at încetase să mai plîngă. Shukri se uita în ochii lui. Frică. Resemnare. Nimic din poezia lui, nimic din filozofie nu-l pregătise pentru aşa ceva. Ahmad închise ochii. Văzu un şir lung de sfincşi, o piramidă neagră al cărei vîrf se înălţa spre cer cu păsări ce se roteau. Era linişte, o linişte înspăimîntătoare. Şi, în sfîrşit, zgomotul unui chibrit frecat, sîsîitul unei flăcări, apoi flacăra crescu. Deschise ochii.

În acel moment, Olandezul ieşi din umbră şi-i zîmbi.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI OPT

A'isha tremură din cauza frigului şi a temerii. Dacă Michael încerca să ia legătura cu Qasim Rif'at în noaptea asta, va nimeri direct într-o cursă. Habar n-avea cine executase raidul asupra librăriei, dar toată zona era împînzită cu *muhtasibin*.

Ea şi Butrus şedeau ghemuiţi în umbra unei alei înguste care pornea din aleea ceva mai mare din spatele librăriei. Văzuseră deja două jeepuri trecînd, pline de poliţişti şi marcate cu simbolul Poliţiei Religioase, o semilună verde formată din cuvintele: *la ilaha illa'llah*: nu există alt Dumnezeu în afara lui Allah. Străzile deveniseră nefiresc de tăcute. Nici un pas tîrşîit, nici o tuse, nici un lătrat de cîine. Nici măcar plînsete de copii în momentele de spaimă de după somn.

Văzură cum coboară oameni înarmaţi dintr-un vehicul ce se oprise pe alee. Fără să-l vadă, auzi un ofiţer strigînd ordine:

– Închideţi zona. Nu lăsaţi pe nimeni să intre sau să iasă... Nu uitaţi ce v-am spus: nu trebuie împuşcat nici unul din cei doi atîta vreme cît nu atacă şi nu sînteţi nevoiţi să ripostaţi cu foc. Olandezul îi vrea vii.

Urmă zgomot de pas alergător, apoi maşina plecă.

– Am văzut destul, şopti Butrus în urechea ei. Vor pune un cordon de jur împrejurul al-Qulali şi-l vor închide. Se uită în sus. Pe acoperişul casei opuse se putea vedea o siluetă întunecată, profilată pe cer. Mai sus, stelele se împingeau una pe alta să-şi

facă loc în deschiderea strîmtă. Sînt peste tot, zise el. Trebuie să ne mişcăm iute, înapoi către Shari'Ramsis. Dacă putem ajunge la Spitalul Copt, ştiu pe cineva care ne poate duce înăuntru.

– Şi Michael?

– Michael? Ce e cu el? Nu ştii unde e, din ce direcţie urmează să vină – dacă vine. Trebuie să ne gîndim la noi. Dacă tu n-o vei face, voi fi obligat s-o fac eu pentru tine.

– Nu-mi dicta ce să fac, răbufni ea.

– Aş spune mai degrabă că-ţi port de grijă, că vreau să-ţi ofer siguranţă.

– Siguranţă? Pufni. Cine e în siguranţă, Butrus? Omuleţul acela pe care l-am văzut noi acum o jumătate de oră rupîndu-şi cărţile fîşii? Prietenii tăi copţi? Unchiul meu? Nimeni nu este în siguranţă acum. Trebuie să rămîn, să-l găsesc pe Michael. Dacă vrei, poţi să te duci.

– Fără tine, nu.

Ea se întoarse cu răutate.

– *Fără tine, nu*, îl imită. Ce înseamnă asta? Nu eşti soţul meu, iubitul meu, fratele meu. Eu fac asta din propriile mele motive. Motivele tale sînt diferite. Dacă ai vreunele.

Îi întoarse spatele, tremurînd.

El nu zise nimic, dar ea simţi că tăcerea lui era năpădită de sentimentele rănite. Erau din lumi diferite, el nu vedea asta? Dragostea te face oare aşa orb?

– A'isha, nu înţelegi. Nu sper nimic de la tine. Dacă vrei să-l găseşti pe Michael, dă-i drumul. Dar n-o poţi face singură. Gîndeşte-te puţin. Tot locul este înţesat de poliţia religioasă. Dacă ai şansa să-l vezi tu prima, înaintea lor, n-ai cum să ajungi la el.

Ea se întoarse din nou spre el. Întunericul le ascundea feţele. Ca o iluminare bruscă, înţelese că faţa ei totdeauna fusese ascunsă sub un fel sau altul de întuneric.

– Atunci ce propui?

Înainte să răspundă, el ezită.

– Ne ducem la ei, zise.

– Ce vrei să spui?

El îi arătă zidul din partea opusă a aleii.

– Ajută-mă să urc acolo, zise.

Cam la nouă picioare deasupra solului, era o fereastră cu zăbrele şi cu obloanele trase. Ea ezită o clipă doar. Cu spatele sprijinit de zid, făcu scara pompierului pentru el. Jenat, el puse piciorul cu grijă şi sări, folosind avîntul cu care ea îl împinse în sus ca să ajungă la fereastră. De-a latul ei, cineva întinsese, cu mult înainte, fire de sîrmă ghimpată. Acum erau acoperite cu rugină şi slăbite, dar vîrfurile erau încă foarte ascuţite. Atent, temător să nu cadă, şi julindu-şi mîinile, desfăcu un capăt al celui mai de jos fir. Aproape terminase cînd A'isha îl anunţă că nu-l mai poate ţine.

– Îmi pare rău, şopti ea, mă lasă braţele. Ce încercai să faci?

– Ai să vezi, zise el. Aşteptăm cîteva minute, apoi te ridic şi pe tine. Tot ce trebuie să faci e să desfaci firul de jos la celălalt capăt.

– De ce... ?

Ea se opri brusc, auzind un motor în alee. Se întinseră pe jos, lipindu-se de zid. Un jeep trecu prin faţa deschizăturii, îndreptînd un girofar spre alee. Îşi ţinură răsuflarea. Jeepul trecu, huruitul motorului pierzîndu-se complet în adîncurile nopţii.

Era gata s-o ridice spre fereastră, cînd liniştea nemişcată fu sfîşiată de un urlet brusc, agonizant. În realitate dură doar cîteva secunde, dar nimeni din cîţi îl auziră nu-l vor uita niciodată. Era imposibil de precizat dacă era cu adevărat un urlet uman sau al unui animal în plină groază a propriei morţi. Nu scăzu în intensitate, dar se termină într-un tremur inegal. Aerul rămase plin de ecoul lui multă vreme după aceea.

A'isha se cutremură şi-l cuprinse pe Butrus cu ambele braţe. El o ţinu uşor, sfîşiat între teama de ceea ce tocmai auzise şi dorul amar şi îngheţat de ea.

– Nu crezi... ?

– Rif'at sau unchiul tău?

– Nu, eu...

Se bîlbîi. La unchiul ei nu se gîndise deloc. Temerile ei fuseseră legate doar de Michael.

– Credeai că e Michael?

– E aproape timpul. Dacă l-au forţat pe Rif'at să vorbească...

O mîngîie uşor pe creştet. În braţele lui o simţea atît de fragilă, încît se temea să n-o strivească. Dacă fusese într-adevăr Michael Hunt... Se înfioră amintindu-şi cît de groaznic ar fi ca fericirea lui să depindă de asta, de moartea altcuiva. Simţea totuşi că, în secret, era mulţumit. Dacă fusese Hunt...

A'isha se smulse din braţele lui.

– Crezi că a fost Rif'at?

Ce-i făcuseră oare? Sau unchiului ei?

– Nu ştiu, răspunse Butrus. Cum aş putea să ştiu?

Ea aprobă din cap. Speculaţiile erau mai mult decît nefolositoare. Butrus îşi împreună palmele din nou. Ea inspiră adînc şi-şi puse piciorul în căuş. O ridică fără efort spre fereastra cu zăbrele. În mai puţin de un minut, reuşi să rupă sîrma ruginită în două. O lăsă înapoi pe pămînt, iar ea i-o înmînă fără să spună nici un cuvînt.

Îndoi ghimpii de la capete cu piciorul. Nu era pregătit pentru asta, nu avea să fie uşor.

Primul *muhtasib* era în alee, cam la douăzeci de iarzi de intrarea din aleea principală. Veşmîntul alb îl dădu de gol. În final, dragostea lor pentru puritate avea să-i trădeze, ca întotdeauna.

– Va trebui să mă ajuţi, zise Butrus. Nu pot face asta singur.

– Ce doreşti să fac?

Începea să înţeleagă ce intenţiona să facă Butrus.

– Vorbeşte cu el. Distrage-i atenţia. Spune-i că ai un copil bolnav, cere-i ajutorul. Dacă poţi, fă-l să vină aici, în aleea aceasta.

Ea dădu negativ din cap.

– De ce m-ar ajuta? Va trebui să-i spun că l-am găsit pe cel pe care-l caută. Unde vei fi?

– Voi aştepta, zise el. Lasă asta în seama mea.

Spera că puţinul antrenament de gherilă pe care-l făcuse cu Liga de Apărare Coptă, avea să fie suficient pentru ceea ce îl aştepta. Se întrebă de ce făcea ceea ce făcea.

A'isha plecă repede pe alee. *Muhtasib*-ul o auzi că vine, cam de pe la jumătatea distanţei. Se întoarse şi îndreptă arma spre ea.

O clipă destul de lungă ea se gîndi că o va împuşca pe loc, acolo unde stătea.

Îşi ţinu mîinile depărtate de corp, arătînd limpede că nu purta nici un fel de armă. El ţinea arma îndreptată spre ea, şi cînd ea fu la cîţiva iarzi de el, îi spuse să se oprească.

– Am nevoie de ajutor, zise ea. Pe aleea din faţa casei mele este un bărbat rănit. Vă rog veniţi.

Vorbi cu accent sa'idi, ca o femeie venită recent de la ţară, neştiutoare, inofensivă, înspăimîntată.

– Pleacă de-aici! îi ordonă el brutal, fără compasiune în glas.

– Sîngerează, insistă ea. Zice că îl urmăreşte cineva. Trebuie să-l ajutaţi.

El ezită. Ea sesiză că momeala fusese muşcată şi-l scosese din echilibrul sufletesc.

– Unde e omul ăsta?

Ea-i arătă cu degetul aleea unde aştepta Butrus.

– Mergi înainte, îi ordonă.

Era suspicios, neliniştit şi cu mult mai tînăr decît îi păruse la început. Optsprezece ani, probabil, cel mult nouăsprezece, un băiat înconjurat de bezna adultă.

Ea merse cu băgare de seamă, simţindu-i prezenţa în spate, conştientă de arma automată care putea s-o sfîrtece în două într-o fracţiune de secundă. Fiecare pas dura cît o eră. Undeva, foarte departe, se auzi o voce stridentă în tăcerea vastă a oraşului muribund. Îşi ţinu respiraţia. Îl simţea, ucigător de aproape.

Brusc, el se opri.

– O clipă, zise. Cum te cheamă?

– Dunya, răspunse ea, dînd numele mamei ei.

Ştia că o caută, dar nu ştia dacă îi cunoşteau numele.

– Întoarce-te! Vreau să-ţi văd faţa. Ea se răsuci, încercînd să rămînă în umbră. De ce eşti afară atît de tîrziu? De ce n-ai chemat vecinii în ajutor?

– Se tem toţi, îi răspunse. Stau înăuntru. Din cauza molimei.

– Nu-i nici o molimă în Cairo, zise el, recitînd dogma oficială. Vino aproape, vino aproape.

Avea o lanternă în mînă, avea să i-o pună în faţă. Nu o va lua nici o clipă drept o fată de la ţară.

Sări înainte ca el să aibă timp să ridice măcar o mînă să se apere, doborîndu-l la pămînt. Corpul ei mic nu se putea măsura cu forţa lui, dar furia, durerea şi disperarea îi înzeciră puterile. El era sub ea, zăpăcit, urlînd. Disperată, îi acoperi gura cu mîna, înăbuşindu-i ţipetele. Acum, el dădea din picioare, revenindu-şi din şocul iniţial provocat de atacul ei. Nu ştia cît de mult va mai reuşi să-l ţină. Puterile i se scurgeau rapid, trebuia să depună eforturi ca să-l ţină la pămînt. Cu o mînă, el o lovea peste cap şi peste spate, încercînd să scape de ea.

I se păru un veac pînă cînd ajunse Butrus la ei. Fără un cuvînt, îngenunche în spatele *muhtasib*-ului, aruncîndu-i un laţ de sîrmă ghimpată peste cap. Butrus trase tare, cu toată forţa, de capetele sîrmei, aducîndu-l unul peste altul, încrucişîndu-le, strîngînd metalul ruginit în jurul gîtului victimei sale.

Omul se smuci, aruncînd-o pe A'isha la o parte. Turbat acum, se luptă să se ridice în picioare, dar Butrus îl ţinu jos, cu un genunchi pe fiecare umăr. Ghimpii intrau în gîtul tînărului, făcînd să-i ţîşnească sîngele. Încerca să ţipe, dar nu reuşea să scoată decît nişte sunete nearticulate. A'isha urmărea cu oroare cum se lupta pentru viaţă, cu membrele zvîcnind şi faţa contorsionată. Mai mult decît orice, o înfricoşară ochii lui. Nu era nici un apel, nici o rugăminte de îndurare, numai frustrare şi mînie. Îşi întoarse privirea în altă direcţie, fără cuvinte. Cînd se uită din nou, faţa acestuia se liniştise, tumultul braţelor şi al picioarelor se transformase într-o ultimă încordare spasmodică, ajungînd în cîteva momente la o nemişcare desăvîrşită.

Îşi dădu seama că era ceva în neregulă cu mult înainte să ajungă la Fajjala. Tăcerea descuranjantă, străzile pustii, ecourile vocilor reduse brusc la tăcere, toate acestea îl avertizaseră de un pericol posibil. În mod obişnuit, s-ar fi întors din drum, dar acestea nu erau timpuri normale.

Fu deosebit de atent tot drumul pînă la al-Sabtiyya. În fiecare îngrămădire de umbre i se părea că vede duşmani. Mai erau aprinse doar cîteva becuri pe străzi, lăsînd întinderi mari ale bulevardului cufundate în întuneric. Merse cu grijă, evitînd băltoacele şi gropile neastupate, acte de curaj în orice timp. Auzi un zgomot foşnit, ca şi cînd ceva moale trecu pe lîngă el. Un şobolan mare. Primul pe care îl văzuse.

Văzu librăria. La fereastra de sus era lumină şi peste tot la etajele al doilea şi al treilea în susul şi în josul străzii. Se simţi liniştit într-un mod straniu. Dar de ce nu era nimeni pe străzi? Fusese reinstaurată starea excepţională? Se mai putea întoarce chiar şi acum, însă avea nevoie de răspuns în noaptea asta şi trebuia să-i dea medicamentele lui Rif'at. Dacă acestea îi salvau viaţa librarului, ele erau o mică răsplată pentru tot ce riscase el pentru Michael de-a lungul anilor.

Uşa era deschisă. Michael ezită, întrebîndu-se ce ar putea să găsească înăuntru. Nu va mai veni niciodată aici, indiferent ce s-a întîmplat.

În spatele lui auzi paşi. Se răsuci şi văzu două figuri venind spre el din umbre. *Muhtasibin*. Recunoscu hainele albe. Aveau arme automate şi mergeau aroganţi în direcţia lui. Privi în susul şi în josul străzii. Avea vreun rost să o ia la fugă? Aşa, de-al naibii, ca un ultim gest? În oricare din cele două direcţii, strada se întindea ca moartea.

CAPITOLUL PATRUZECI ŞI NOUĂ

Pînă în ultimul moment, ea se gîndi că totul se va dovedi a fi o greşeală. Va fi un alt bărbat, un străin, cineva lipsit de importanţă pentru ea sau, mai rău, se gîndi ea, era cineva care venise s-o caute, cineva care, într-o altă clipă, o va recunoaşte prin *thawb*-ul alb în care se deghizase şi va da alarma. Apoi el se întoarse într-o rază de lumină care dădu feţei lui o formă printre umbre, şi familiaritate, iar ei îi sări inima, frica pentru ea dispăru complet, fiind înlocuită de o devoratoare teamă pentru el.

– Michael, şopti ea. Nu te teme. Sînt eu, A'isha. Stai calm şi nu da nici un semn că m-ai recunoscut.

El o privi, speriat, uluit de improbabilitatea de a fi reală. Se gîndise că n-o va mai vedea niciodată.

– A'isha?! Nu cred... Eşti chiar tu?

– Da, iubirea mea. El îi auzi timbrul vocii schimbat şi, într-o strălucire momentană de lumină, văzu privirea pierdută şi rănită din ochii ei. Involuntar, dădu să o cuprindă în braţe, dar ea se trase înapoi. Pentru Dumnezeu, nu mă atinge, nu arăta că mă cunoşti. Locul e plin de *muhtasibin*. Trebuie să plecăm de aici cît mai repede posibil. Butrus şi cu mine te vom aresta. Vom merge cincizeci de metri în direcţia aceea, după care vom intra pe o alee. O dată ajunşi acolo, o luăm la fugă.

– Cum...?

Butrus îl apucă de braţ.

– Să mergem, zise.

A'isha îl apucă de celălalt braţ, gîndindu-se cît de mult trecuse de cînd se atinseseră ultima oară şi cum reîntîlnirea lor devenise o parodie. Era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată: să-l atingă fără afecţiune, să-l tragă pe o stradă rece şi întunecată, jucînd un rol, aşteptînd ca, în orice clipă, să se declanşeze o alarmă care să-i despartă pentru totdeauna. Era sigură că erau urmăriţi, că cineva îşi punea deja întrebări şi că în cîteva clipe vor fi aruncaţi la pămînt, plini de sînge şi buimaci. Fiecare răsuflare era o durere fizică, fiecare pas, o viaţă de om.

Depăşind şocul iniţial, Michael îşi jucă rolul perfect. Se opuse răpitorilor săi, ca şi cînd voia să se elibereze. Butrus se întoarse şi-i dădu ceea ce păru o lovitură puternică, cu patul armei, în stomac. Michael se împletici şi se poticni, ca şi cum şi-ar fi pierdut respiraţia, lăsîndu-şi toată greutatea pe cei care-l însoţeau.

Zece metri.

Liniştea era ca un ou gata să se spargă. Măriră pasul, luptîndu-se cu impulsul de-a o rupe la fugă.

Douăzeci de metri.

Magazinul rămăsese mult în urma lor acum. Liniştea, ca un lichid, îi învăluia, îi îneca, paşii lor afundîndu-se în ea ca nişte bolovani. Nimic nu se mişcă. Nimeni nu strigă. Întunericul aştepta. Tăcere peste tăcere, pas peste pas.

Treizeci de metri.

A'isha văzu deschiderea din alee în dreapta ei. Tăcerea se întindea din ce în ce mai puţin densă, tensionată, ca o coardă de vioară întinsă pînă la punctul de rupere.

Undeva pîrîi un emiţător-receptor. Fără nici un avertisment, întunericul explodă în sunet şi lumină. Se auzi o voce, distorsionată de un megafon, tulburînd liniştea. În faţa lor, un şuvoi luminos ţîşni la viaţă, luîndu-le din faţa ochilor vederea pe care o mai aveau, orbindu-i.

– Puneţi armele jos, bubui vocea. Sînteţi înconjuraţi. Nu aveţi încotro să mergeţi. Nu puteţi fugi de Allah.

Aproape fără să gîndească, Michael înşfăcă arma automată de la A'isha, o ridică în direcţia luminii şi trase exact în rază. Urmă o explozie, sticlă spartă. Cineva urlă. Întunericul năvăli la loc.

– Fugiţi, strigă Michael. Fugiţi!

Fugiră. Orbi, călăuziţi de memorie şi de instinct, cu ochii încă pulsînd dureros din cauza luminii puternice, cu urechile surzite de ecoul vocii tunătoare. Se auzi o împuşcătură, apoi alta. Gloanţele intrară în pămînt aproape de ei. O rafală de foc automat atinse zidul după ce trecură ei, rupînd bucăţi de piatră din el.

– Aici! strigă Butrus.

Intrară în alea din dreapta lor, abia vizibilă ca o schimbare în întuneric. Se bulucire, conştienţi de ropotul paşilor lor pe ea. Viteza era însă esenţială dacă voiau să ajungă suficient de departe de grupul principal de *muhtasibin* staţionat în jurul librăriei.

Se auzi un strigăt:

– *Qifu*! Opriţi-vă!

Din umbră se desprinse o figură, o fantomă ce se contopi cu fantomele luminii din ochii lor.

Continuară să fugă. Se auzi o împuşcătură. Butrus ţipă şi căzu pe spate. Michael trase în direcţia figurii în alb, o scurtă şi precisă rafală care-şi atinse ţinta. *Muhtasib*-ul scoase un sunet, căzu şi rămase absolut nemişcat.

– Butrus! Eşti bine?

A'isha îngenunche lîngă el, ridicîndu-i capul.

– Umărul... meu. Glontele m-a nimerit în umăr. Îmi voi reveni.

– Poţi să te ridici? Cu ajutorul A'ishei se ridică în picioare. Glontele a trecut prin umăr?

– Nu ştiu, se crispă Butrus. Nu cred.

Cu grijă, A'isha îşi plimbă mîna pe spatele lui. Nu era nici o urmă de rană de ieşire. Glontele era mai mult ca sigur înăuntru. În spatele lor se auzeau motoarele pornite, voci aspre dînd ordine şi paşi alergînd.

A'isha smulse veşmîntul alb de pe *muhtasib*-ul mort, apoi îl ajută pe Butrus să şi-l dea jos pe al lui. Luă arma pe care o purtase el şi porni, cu Butrus alături de ea, ţinîndu-şi mîna dreaptă cu stînga. Îl urmară pe Michael mai adînc în alee. Nu exista nici o altă cale de fugă: de ambele părţi erau ziduri înalte cu uşi încuiate care interziceau orice speranţă de scăpare. Continuară să fugă, hărţuiţi de zgomotul paşilor care îi urmăreau.

– Ne vor tăia calea la capătul aleii! strigă A'isha.

Se îndreptau spre aleea care dădea undeva în spatele lui Kamal Sidqi, un pasaj suficient de larg ca să permită accesul vehiculelor pe roţi. Chiar cînd vorbea, în faţa lor apăru o lumină. Era purtată de un vehicul blindat cu motorul în funcţiune.

Ajunseră la colţ. Michael se lipi de zidul de pe partea dreaptă. Grăbit, privi spre pasaj. Cînd îşi trase capul înapoi, A'isha veni lîngă el.

Michael îl ajută pe Butrus să se ţină pe picioare.

– Repede! strigă el.

Fugiră pe străduţă. A'isha îi aştepta la cîţiva iarzi mai în jos, la intrarea într-un pasaj şi mai îngust.

– Aici, înăuntru, zise ea.

Se mişcă în tăcere pe vîrfurile picioarelor, căutînd siguranţa mai mult în linişte decît în viteză. În urma lor, auziră bărbaţi strigînd.

Aleea era întortocheată şi-i conduse într-un labirint de alei şi mai înguste şi poteci neumblate. Curînd se treziră prinşi în capcana unui pasaj strîmt care se închidea cu un zid înalt de zece picioare.

Cînd încercară să se retragă, auziră paşi apropiindu-se. Urmăritorii nu puteau mai fi departe de cîteva sute de iarzi.

– N-avem altă şansă, zise Michael. Ajută-mă să urc.

A'isha îl ajută să se caţere pe zid. Michael se lungi pe el, întinzînd mîna în jos, îl apucă pe Butrus de mîna bună şi-l trase pe zid, trecîndu-l în partea cealaltă. Paşii erau aproape lîngă ei acum. A'isha întinse mîna. Palmele lor se întîlniră şi, o secundă, ei îngheţară. Michael o trase cu putere, ea se căţără şi trecu

dincolo. În deschiderea aleii apărură lanterne. Michael trecu şi el de zid şi se lăsă uşor pe pămînt. Îşi ţinură respiraţia.

Paşii se opriră, ezitară, se îndepărtară. O linişte cumplită. Întuneric peste tot, nicăieri nici o lumină, nici o mişcare. Un şobolan trecu peste piciorul A'ishei, speriind-o. Şobolanul era mare şi avea o coadă lungă. Se ghemuiră la baza zidului, respirînd rar şi ascultînd cu atenţie zgomotele făcute de urmăritori. Se lăsă o tăcere grea, ca şi cînd zidul era graniţa către o altă lume.

După cinci minute, porniră pe aleea îngustă. De o parte şi de alta se înălţau ziduri goale, ca pereţii unui canion.Mai trecu un şobolan, apoi altul. Trecură prin alei înguste şi întortocheate, mărginite de ziduri înalte şi urîte. Ceva nu era în regulă. Nu erau *muhtasibin* aici, iar zona prin care treceau era tăcută ca un cimitir. Nu văzură lumini în ferestre, nu auziră voci, nici măcar zgomotul îndepărtat al televizoarelor sau radiourilor din spatele uşilor închise.

Luna se iţi de după un nor, aruncînd o lumină slabă, palidă asupra oraşului. Lumina învălui ca o pastă zidurile vechi, clădirile în ruină, casele abandonate. Era ca şi cînd nu se mai aflau în Cairo deloc, părăsiseră umanitatea şi veniseră într-un loc aparte, ruinat, o grădină întunecată, îngrădită cu pereţi înalţi, un oraş al morţilor. Cam la zece iarzi în faţa lor, o ceată de forme prelungi şi sure o luară la fugă în lumina palidă a lunii.

– Unde sîntem? întrebă Michael.

Cunoştea bine Cairo. Niciodată, nici chiar în cele mai cumplite coşmare nu intrase sau auzise de acest loc.

A'isha nu zise nimic. Încet, cu greu, începuse să priceapă. Întinse mîna după el, găsindu-i-o pe a lui în întuneric. Se uită în jur: la şobolani, la zidurile bolnave şi stricate, la bucăţile de zdrenţe care fluturau în briza pestilenţială. Şi înţelese.

Cu tandreţe, îl trase mai aproape. Faţa lui strălucea în lumina lunii, nefiresc de luminoasă. Ochii lui nu erau ai lui, era un străin pe care ea încercase să-l iubească. Îl sărută, cu ochii strîns închişi, la început uşor, apoi cu nerăbdare, nemaireţinînd nimic în ea.

Butrus privea din penumbră. Avea pulsul accelerat şi umărul îi pulsa dureros, însă se forţa să se uite. Şi el înţelesese la fel de bine unde erau şi ce urma să găsească dacă prospectau mai adînc în această zonă răvăşită. Înţelesese, dar, văzîndu-i pe Michael şi A'isha îmbrăţişaţi, nu mai simţi nimic. Nimic nu mai era important, deoarece ştia că nu vor părăsi niciodată vii acest loc.

CAPITOLUL CINCIZECI

Zidul se întindea în ambele direcţii cît se vedea cu ochii. Cu fiecare zi creştea mai lung şi mai înalt. Era gros de patru picioare, iar în final urma să aibă o înălţime de cincizeci de picioare şi o mie trei sute de mile lungime. Tot ce era păgîn în Egipt avea să intre în componenţa lui: piramide şi morminte, temple şi obeliscuri, ruinele secolelor, cărămidă şi piatră, transpiraţia celor morţi de mult şi sîngele celor vii.

Echipe de bărbaţi lucraseră cu mîinile goale la săpatul unei fundaţii în nisip, oprind surparea părţilor laterale cu planşete de lemn, apoi umplînd şanţul cu ciment şi pietriş cărat tocmai de la el-Lisht şi Maidum. Această fundaţie brută fusese nivelată de alte echipe zile şi nopţi la rînd. Pe toată lungimea frontierei, procesul de execuţie al fundaţiei continua încă fără să fi fost întrerupt. Roabele veneau pline cu pietriş şi plecau goale.

Pe această fundaţie se construia zidul. Mîini necalificate aşezau cărămidă pe cărămidă, lipindu-le între ele cu mortar amestecat pe loc. Apa era adusă cu cisterne mari; chiar şi atunci cînd forţa de muncă tînjea după odihnă, cisternele veneau de la bazele situate de-a lungul fluviului şi-şi goleau conţinutul în bazinele gigantice în care se amesteca cimentul.

Noaptea, lămpi cu arc luminau zidul, astfel că munca putea să continue fără întrerupere. Cei care lucrau ziua încercau să ciupească cîteva ore de somn în corturi şubrede, odihna lor fiind tulburată de frigul aspru al deşertului şi de zgomotul monoton făcut de generatoarele electrice care ţineau lămpile aprinse. Lucrarea avansase pe un front de cinci sute de mile, cu aproape optzeci de secţiuni completate simultan.

În fiecare zi mureau tot mai mulţi oameni. Unii din cauza extenuării. Unii din cauza insolaţiei. Alţii din cauza supărărilor. Cei mai mulţi erau răpuşi de molimă. Morţii zăceau pe locul unde căzuseră sau erau tîrîţi de lîngă zid, pe nisip, dacă erau în calea roabelor cu cărămizi. Cei care nu erau morţi încă erau, în cel mai fericit caz, vii doar pe jumătate. O vreme, munca îşi încetinea ritmul, pînă cînd erau aduşi cu autobuzul voluntari proaspeţi din oraşe sau din provincie. Fermele rămîneau goale pe măsură ce *muhtasibin* scotoceau ţara, forţînd pe oricine peste vîrsta de douăzeci de ani să se alăture marelui pelerinaj la zid.

Nu-i hărţuia nimeni, nu-i biciuia nimeni să muncească. Erau animaţi de o pasiune imensă, o grabă înfricoşătoare şi, mai presus de toate, o teamă copleşitoare de molima care se răspîndea cu rapiditate. Munceau pînă cădeau şi, dacă erau în stare să se aşeze pe picioare din nou, îşi reluau munca. Nimeni nu se plîngea.

Tom Holly ajunsese la zid imediat după miezul nopţii de 29. Traversase încet deşertul libian, pe jos în mare parte, călărind doar atunci cînd era sigur că nu atrage atenţia. Ştia că era căutat şi-şi amintea de numeroasele excursii pe care le făcuse prin această regiune înainte de absolvire.

Luna întindea frînturi de perdele albe pe suprafaţa grosolană din cărămidă antică şi mortar improvizat. Această porţiune fusese terminată de mult. Nu se mişca nimic. Nu era pază, nu erau cîini, nici alarmă. La ce ar fi fost folositoare? Zidul nu era construit împotriva

intruşilor umani, aşa cum se spusese, ci ca un obsatcol împotriva vîntului otrăvit care venea din Vest.

Zidul nu era aşa greu de escaladat cum părea. Avea crăpături şi proeminenţe. Ca într-un vis, învăluit de lumina lunii, Tom urcă uşor pînă în vîrf, apoi trecu în partea cealaltă. Nimic nu prevestea că la întoarcere nu va fi la fel de simplu de căţărat exact pe unde venise. Ştia însă că, numai prin faptul că trecuse dincolo de zid, se angajase personal în runda finală a jocului.

VII

„Ele se vor rostogoli pînă în fundul iadului.“

Iov, 17:16

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI UNU

Cairo era extenuat, înconjurat cu piramide de morţi. Înecat cu cadavre, fluviul împărţise oraşul în două jumătăţi inegale, anexe întunecate ale apelor sale învolburate. Pe străzile pustii, cîinii se furişau în cadrele uşilor în căutare de adăpost. În spatele uşilor încuiate, muribunzii tremurau de frig şi ardeau de febră. Cei vii şedeau tăcuţi, privind în oglinzi pătate şi sparte, căutînd primele semne ale propriei lor morţi.

Luna se ascunsese în spatele norilor negri, luînd cu ea şi bruma de lumină. Dintr-un cer violat şi rănit cădea ploaia, un fel de burniţă intermitentă. Credeau că noaptea nu se va termina niciodată.

Şedeau în holul abandonat al unei case, înghesuiţi pe muchiile aspre ale frigului şi ale întunericului. Capul A'ishei era sprijinit de umărul lui Michael, părul lung, încîlcit şi ud, atîrna pe pieptul lui. Îşi ţinea ochii strîns închişi. Îşi imagina că erau din nou acasă, în siguranţa apartamentului lui sau departe de toate astea, în Franţa sau Anglia. Oriunde altundeva în afara Egiptului, departe de Cairo, oriunde în afara acestui loc îngrozitor.

Încercă să-şi astupe urechile în fața acestei linişti care o presa din toate direcțiile, înghițind-o ca apa pe o înecată, neînduratoare şi iute. Cele cîteva vorbe pe care ea şi Michael le schimbaseră fuseseră mai rău decît nimic.

Butrus şedea puțin mai departe de ei, în cealaltă parte a coridorului, îngrijindu-şi umărul rănit, adormit pe jumătate, semiconştient din cauza durerii sîcîitoare. A'isha făcuse tot ce putuse pentru a-i pansa rana, însă nu era nevoie de multe cunoştințe de specialitate să-şi dea seama că, în curînd, urma să fie necesar un ajutor medical. Se foia neliniştit în semivisele lui, din cauza durerii şi a ceea ce simțea. Chiar şi în momentele de luciditate nu le putea despărți.

Nu se aventuraseră pe scări în sus. A'isha avea o lanternă luată de la unul dintre *muhtasibin* pe care îi uciseseră. O folosise la început să găsească drumul, dar, la un moment dat, o stinsese. Lumina nu dezvăluise nimic altceva decît mizerie şi decădere.

Peste tot era praf, în pliurile zdrențelor şi în îndoiturile încîlcite; pe trepte, pe praguri, pe tocurile ferestrelor. Peste tot erau şobolani. Uriaşi, negri, cu cozi roz şi ochi sclipitori. Îşi săpaseră drumuri prin clădiri, lăsînd urme vizibile de labe pe toată suprafața covorului de praf. Nu se temeau, semn că erau obişnuiți cu prezența omului. Peste tot îşi lăsaseră morții să se descompună.

Ea deschise ochii, în sfîrşit, clipind în întuneric. Visele i se spulberaseră. N-avea nici un rost să se agațe de ele.

– Asculți şi tu? întrebă ea.

– Da, răspunse el, ascult.

Ea tăcu. Nu era mai bine să-l lase în ignoranța lui, să-i lase încă puține ore de pace? Pînă la răsăritul soarelui şi pînă va înțelege singur? Dar el îi ceruse să-i spună şi, după ce fuseseră atît de mult timp despărțiți, ea nu putea să-i ascundă nimic.

– L-au izolat total, zise ea încet, poticnindu-se. Un sector întreg al oraşului. Am crezut că-i doar un zvon, unul dintr-acelea fără

sens, de care nu te poţi feri în Cairo. Ştii cum e. Nu i-am acordat atenţie. M-am gîndit că nu pot să fie aşa de proşti.

– Vorbeşti fără noimă, zise el. De ce l-au izolat?

Ea ezită să răspundă. Apoi ieşi totul într-un singur cuvînt.

– Molima, zise. L-au izolat din cauza molimei. A izbucnit într-o zonă, la început. Un singur sector, Bulaq. Nu ştie nimeni de ce. Probabil din cauza şobolanilor. Dacă această izbucnire a urmat modelului tradiţional, înseamnă că a fost o invazie a lor dinspre regiunea Mării Negre. *Pasteurella Pestis* este o boală întîlnită la rozătoarele de stepă. Şobolanii infectaţi au migrat încoace, s-au înmulţit şi apoi au împrăştiat boala vecinilor lor umani. Oricum, oamenii au început să moară în număr mare, cei mai mulţi în acest cartier. Aşa că cineva a zis: „De ce să nu impunem o carantină? Să închidem complet cartierul Bulaq construind un zid de jur împrejur şi să-i lăsăm acolo? Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Jumătate dintre ei sînt copţi, de-abia scăpăm de ei. Pe restul să-i salveze Allah, dacă vrea. Asta ne va lăsa cu doar o mînă de cazuri izolabile în restul oraşului." Aşa s-au gîndit şi au crezut că pot să o ţină în frîu, că Allah îi va ajuta să ridice bariere împotriva infecţiei. S-au înşelat, desigur; totuşi, au izolat acest sector. Au delimitat un triunghi aproape perfect, mărginit la vest de Corniche, la nord, de o parte din al-Sabtiyya, apoi brusc în jos, în spatele lui al-Qulali cam pînă spre 6 Uktubir, toată partea vestică a al-Galei, lăsînd magistrala de cale ferată neatinsă pînă în nord-vest de-a lungul 26 Yuliyu. Asta a lăsat clădirile Radioului şi Televiziunii în exterior. Au ridicat ziduri pe toate străzile, apoi au blocat toate uşile şi ferestrele care dădeau în afară.

Ea privi spre el, la forma lui neclară, care începea să se alerteze în întuneric.

– Sîntem într-un cimitir, explică ea în continuare. Un cimitir de ciumaţi.

– Oamenii au acceptat? N-au încercat să evadeze?

– Ba da. Aşa am auzit. Unii au încercat, dar au fost puşi paznici pe toate rutele posibile de scăpare. Nimeni n-a reuşit să scape viu.

– În seara asta nu erau paznici cînd am trecut noi.

– Trebuie că i-au demobilizat după un timp. N-a mai rămas nimeni care să evadeze. Ce rost mai aveau paznicii? Ea tăcu puţin. Dar îi vor pune înapoi. Să ne aştepte. Sîntem prinşi în capcană, Michael; gărzi afară, şobolani înăuntru. Şobolani şi numai Dumnezeu ştie ce aici, în camerele astea.

Se cutremură. El o strînse în braţe, fără cuvinte.

După un timp, se trase înapoi şi se sprijini de zid. Cînd făcu mişcarea, simţi ceva în buzunar, plicul pe care i-l dăduse Rif'at. Îl scoase şi i-l dădu lui Michael, explicîndu-i ce era şi cum ajunsese în posesia lui.

– Dă-mi lanterna, zise el.

Deschise plicul mototolit şi scoase o bucată de hîrtie pe care Rif'at scrisese cu mîna lui textul mesajului de la Century:

R 84156 / ED / 29.12.99
Începerea transmisiunii: 1723
Sursa: EGYPTDESK, VAUXHALL c PH
Destinaţia: BAZA DIN CAIRO
Operator: B 9

TEXT

P.H. trimite felicitări pentru întoarcerea ta din morţi. Confirmăm plecarea lui Moş Crăciun din U.K. 17.12.99. De asemenea, confirmăm mesajul lui în aceeaşi dată, la întîlnirea propusă. Moş Crăciun va ajunge la Palatul de Zahăr între orele 15.00 şi 22.00 noaptea, între 31 şi 1. Puneţi accentul pe posibilitatea amînării trecerii frontierei ostile. Ca răspuns la cererea ta din 29.12.99, avem instrucţiuni care hotărăsc că evacuarea pe mare, acum, este imposibilă. Este absolut necesar să te întîlneşti cu Moş Crăciun, P.H. cere amănunte despre A.M. Ai ştiri în

chestiunea R.M. Doreşte şi el detalii ale investigaţiilor tale la Alexandria, prioritate maximă. Mult noroc.

SFÎRŞITUL MESAJULUI

Sfîrşitul transmisiunii 1724. Fără semnătură.

Michael strînse hîrtia în mînă încet, apoi o aruncă jos. Lanterna lumină cu o rază puternică excrementele de şobolan. Moş Crăciun era numele de cod al lui Tom Holly. Palatul de Zahăr era termenul lor de argou pentru cafeneaua Sukaria din Khan al-Khalili. Un calcul sumar revelă că Tom îl va aştepta pe Michael acolo peste două zile, cel mult trei.

A'isha ridică ghemotocul de hîrtie şi-l desfăcu. După ce-l citi, îl puse inconştient înapoi în buzunarul ei şi întrebă:

– Ce e Palatul de Zahăr?

– Sukaria, zise el. Acolo obişnuiam să ne întîlnim, era localul nostru. Nu ne deranja nimeni, puteam sta la o singură ceaşcă cu cafea o seară întreagă, dacă voiam.

Închise ochii. Cum naiba devenise Percy Haviland atît de adînc implicat? Şi de ce oare bătrînul pungaş era atît de interesat de ce lucrase Michael în Alexandria? Ceva era greşit, era sigur de asta.

Cum naiba obţinuse Tom Holly permisiunea pentru o misiune de teren în Egipt? Oricine ştia că era culmea nebuniei să trimiţi un şef de birou în propriul său teritoriu, în special într-o situaţie ca aceasta. Tom făcuse vreo încurcătură? Asta să fi fost? Sau asta se întîmpla? Acţionase din proprie iniţiativă şi acum Vauxhall-ul încerca să-l acopere, să facă ceva bun pentru o treabă proastă? Asta era ceea ce se petrecea? Sau totul trecea prin mîinile „cîrtiţei"? Cu groază, Michael se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva cîrtiţa ar putea fi Percy Haviland în persoană.

Deschise ochii şi o văzu pe A'isha. Lacrimi lente i se prelingeau pe faţă. Tremura, însă nu de frig. Michael întinse braţele şi o trase spre el.

– Am crezut că ai murit, şopti ea. El nu zise nimic. Se simţea atît de departe de ea, încît îşi punea întrebarea dacă va mai găsi vreodată calea de întoarcere. M-am gîndit că nu te voi mai revedea, continuă ea. El o auzi, dar nu zise nimic. O ţinea în braţe, dar putea fi un străin susţinînd un alt străin. S-a întîmplat atît de demult? întrebă tot ea. Pare că au trecut ani, dar n-au putut fi.

– Nu, zise el cu greutate. N-au fost ani.

Urmă o tăcere lungă, chinuită. Michael se cutremură şi o strînse mai aproape de el, dorindu-şi ca întunericul şi tăcerea să-l părăsească pentru totdeauna.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI DOI

Întunericul se ridică, dar liniştea rămase intactă. Michael se trezi dintr-un somn care se transformase rapid în coşmar. Văzuse din nou piramida, umblase prin coridoare nesfîrşite şi privise cum zeul cu cap de ţap se reinstalase pe tronul lui. Trezindu-se în dimineaţa cenuşie, după un vis împărtăşit de atîţia alţii, se simţi împuţinat, pradă unor temeri pe care nu le putea numi.

A'isha era trează deja. O găsi la piciorul scărilor, schimbîndu-i bandajul lui Butrus. Coptul avea febră şi dureri mari. A'isha îl privi pe Michael care se apropia.

– Trebuie să-l scoatem de aici, Michael. Rana este inflamată. Are nevoie de antibiotice şi dezinfectante.

Michael privi în jurul lui. În lumina zilei murdăria şi degradarea erau mai vizibile. Plăci de ipsos lipseau complet sau atîrnau de pe ziduri. Pe trepte erau cioburi de sticle sparte. La capătul primului rînd stătea nemişcat, cu faţa la ei, un şobolan mare, cu ochii roşii, care se uita fără teamă la ei.

– Ai dreptate, recunoscu el. Dar cum o vom face? Dacă e adevărat ceea ce ai spus, vor înconjura acest loc. Nu vom fi în stare să ieşim afară, cel puţin la lumina zilei.

A'isha fu de acord. Termină legătura bandajului şi se uită din nou în sus. Era prima oară cînd el o vedea în lumină normală, de cînd se regăsiseră. Gîndi că îmbătrînise.

– Arăţi obosită, zise el.

– Şi tu.

El încuviinţă din cap.

– Paul e mort.

Rosti asta cu brutalitate, deşi nu aşa intenţionase. Ca şi cînd vorbise altcineva.

A'ishei i se tăie respiraţia.

– Nu mi-ai spus nimic despre tine. Despre ceea ce ţi s-a întîmplat pe parcursul ultimelor cîtorva săptămîni.

– Te-am căutat, răspunse el cu o voce fermă. De cînd am primit scrisoarea ta.

Ea îl privi. Era oare adevărat? O căutase în tot acest răstimp? Fuseseră momente în care se îndoise, cînd gîndise că el luase un vapor şi plecase înapoi, în Anglia. Îi căută mîna. Era rece.

– Hai să ieşim, propuse ea. S-ar putea să doarmă puţin acum.

Ieşiră afară în dimineaţa tăcută, pe o stradă cu case dărăpănate şi abandonate. Undeva, o uşă bătută de vînt se tot lovea de tocul ei. Pe partea cealaltă a străzii, o ţeastă de oaie strălucea albă în lumina unui soare palid. Peste tot era un miros de hoit, iar izul de descompunere le întorcea stomacul pe dos.

Se plimbară încet pe străzile moarte, pe lîngă magazine abandonate. În amîndoi era un gol, un gol care nu venea de pe străzi sau din clădirile abandonate, ci din interiorul lor. O vreme nu vorbiră, nici nu se atinseră. Apoi, trecînd pe lîngă o pancartă care proclama o nouă viaţă pentru naţiune, el o apucă de mînă. Era atît de fragilă, încît îi simţea oasele ascuţite prin piele.

În sfîrşit, începură să vorbească. Ea îi povesti tot ceea ce i se întîmplase, de evadarea cu Butrus şi despre noaptea de dinainte, la Rif'at.

– Îmi pare rău de unchiul tău, zise el.

– A fost un trădător. Tu l-ai plătit să-şi trădeze ţara. Nu-mi pare rău pentru el.

– L-am plătit? Ţi-a spus el asta?

– Nu, dar cred că a existat un preţ.

– Un preţ, da, sigur. Însă niciodată bani. Nici influenţă. Nici promisiuni. Nu i-am dat nimic lui Ahmad Shukri. A făcut totul din simţul datoriei.

– Datoriei? Ea se înfurie. Şi-a trădat ţara. Ce simţ al datoriei poate conduce un om la asta?

Michael scutură din cap.

– N-a trădat niciodată Egiptul. Nici nu i-ar fi trecut prin minte. Ahmad şi-a iubit ţara. A fost de acord să mă ajute pentru că eram pe jumătate egiptean, fiindcă împărtăşeam aceleaşi speranţe. Ahmad a venit la mine fiindcă era îngrijorat de contactele dintre guvernul anterior şi alte structuri mai puţin stabile din regiune. Organizaţia din care făcea parte chiar el fusese infiltrată masiv cu proirakieni şi alte elemente.

– El a venit la tine?

– Da. Ştia cine sînt şi m-a căutat. Trebuia să ne ajutăm reciproc. Din cînd în cînd, eu îi dădeam cîte o informaţie. Nimic altceva n-a schimbat ordinea asta.

A'isha rămase tăcută. Continuară să se plimbe. Cum dădură colţul străzii, văzură în faţa lor o mulţime de şobolani îngrămădiţi ca un roi de muşte pe ceva lung şi răvăşit care zăcea în mijlocul drumului. Se grăbiră să se întoarcă şi făcură un alt cot, în altă direcţie. Abia atunci Michael îşi dădu seama că nu erau nici maşini, nici autobuze şi nici un fel de vehicule motorizate.

– Nu mi-ai vorbit despre Paul, reluă ea ideea. Ai zis că a murit, atîta tot.

Cu pauze, începu să-i explice. Cuvintele ieşiră într-un şuvoi, aproape incoerent, sfîşiind liniştea şi umplînd-o cu durere.

Brusc, fără anticipare, se pomeni plîngînd. Toată viaţa lui fusese păcălit de lacrimi: de lacrimi de ruşine, de regret, de mînie. Şi acum, în acest loc mizerabil, nepotrivit, îl năpădiră ca un roi de viespi. Spre surpinderea lui, se pomeni gîndindu-se la fata pe care o văzuse pe geamul trenului, la faţa ei palidă, la tristeţea din ochii ei, la *muhtasib*-ul care deja îi pusese pistolul la tîmplă. Putea să înţeleagă soarta lui Ronnie, a lui proprie, dacă ajungea s-o sfîrşească, chiar şi ceea ce i se întîmplase lui Paul, dar fata aceea, de ce? Din cauza ei, morţile celorlalţi nu aveau sens, erau nimic, nici măcar gesturi împotriva nonsensului fundamental al lucrurilor. Ronnie, Paul, oameni pe care îi ucisese el.

Ea îl ţinu în braţe pînă cînd plînsul încetă. Mîinile ei îl mîngîiau cu mişcări reflexe de afecţiune şi resemnare. El era din nou al ei, oricum, pentru o perioadă scurtă. Îl dorea, îl dorea atît de mult, încît trebuia să-şi muşte buza să se abţină să strige.

Pe măsură ce i se uscau lacrimile, deveni conştient din nou de prezenţa ei. Îşi dădu capul un pic pe spate şi o privi, ca şi cînd o vedea pentru prima oară. Se gîndi că era frumoasă, speriată şi un pic nebună. Cînd se cunoscuseră, o crezuse distantă, aproape de gheaţă, apoi, în cîteva momente, se topise. Ochii îi erau întunecaţi, nu putea vedea nimic în ei. Simţi mîna ei pe obraz. Fără să scoată un cuvînt, îi desfăcu nasturii hainei şi o dădu la o parte. Mîna lui îi atinse sînul şi o simţi invadată de aceeaşi dorinţă care-l cuprinsese şi pe el. Îl lăsă să o dezbrace, se lipi de el, îl sărută, nepăsîndu-i că era atîta linişte sau că străzile erau lungi, goale şi pline de praf.

O întinse acolo, jumătate pe haină, jumătate în murdăria străzii. Nu era urmă de eleganţă nici în act, nici în intenţie. Prin geamurile închise, îi urmăreau morţii, fără cuvinte. Îi ridică fusta pînă deasupra taliei, o dezbrăcă. Îşi trecu degetele peste ea, uşor şi perfect, iar ea ţipă cuprinsă parcă de panică. El o readuse la tăcere cu un sărut care se transformă în nebunie, în vreme ce îi rupse rochia şi-şi lipi buzele de sînii ei, apucîndu-i sfîrcurile cu gura udă. Se gîndi la Carol şi la pasiunea ei ieftină, la Paul şi la dezaprobarea lui, şi la sînii din palmele lui – ai lui Carol, ai A'ishei şi ai primei femei pe care o iubise. O frămîntă ca pe o bucată de mătase. Ea îl strigă pe nume. Descheindu-se, se întinse peste ea. Nu mai era linişte acum, şoaptele şi respiraţia lor o rupseră în fişii, iar ţipetele lor îşi propagau ecoul prin oraş, ca pescăruşii în zborul circular. Intră în ea nepăsător, în adîncurile ei, pînă cînd strigară amîndoi, mîinile lui erau pe umerii ei, dirijînd-o spre moment, ea căuta să-i afle ritmul, trăgîndu-l cu toată forţa în ea. Mîinile lui îi apucară din nou sînii, mişcare ce o făcu să-şi încolăcească picioarele în jurul lui. În tot acest răstimp liniştea era aşternută deasupra lor ca o pătură.

Se termină în tăcere, la fel cum începuse, cu un ultim ţipăt al ei, care sfîşie cerul de la un capăt la altul. Zăcea întins pe ea,

cu fața ascunsă în părul ei încîlcit. După o vreme, ca și cînd greutatea lui devenise insuportabilă, se lăsă să alunece lîngă ea. Nu știură cît de mult stătură așa, privindu-se ochi în ochi întrebători sau cu ochii închiși, întorcîndu-se încet într-o lume în care întunecimea cea mai adîncă era artificială.

La început ea îi urmări de la distanță și, cînd văzu că ei nu-și dau seama de prezența ei, se apropie. Nu erau primii pe care-i văzuse că se împreunează pe stradă, deși încă nu înțelegea scopul sau motivul schimbării care se abătea asupra lor. Uneori strigau, alteori rămîneau tăcuți de la început pînă la sfîrșit. O dată văzuse treizeci și mai bine de cupluri la un loc, goi, rîzînd și țipînd, poticnindu-se prin ușile întunecate, în timp ce se pipăiau. Nu-i plăcuse asta: vocile lor aspre și privirile sălbatice o speriaseră. Dar cei tăcuți, cei interiorizați fascinau și repugnau.

Se întrebă de unde veniseră aceștia doi. Nu-i mai văzuse pînă atunci, nu erau prieteni ai părinților ei, nu erau vecini de-ai lor. Nu că ar fi contat. Indiferent cine erau, aveau să se molipsească și să moară ca toți ceilalți.

Se așeză pe o treaptă și-i așteptă să termine. Era plăcut să conversezi cu cineva după tot acest răstimp.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI TREI

Numele ei era Fadwa. Avea nouă ani, trei luni, cinci zile şi se comporta ca şi cînd ar fi avut de trei ori această vîrstă. Cînd o întrebară, le răspunse că pe mama ei o chema Samira, pe tată, Nabil şi că avea trei fraţi – Samih, Rashid, Khalil – şi o soră, Fawziyya. Şi o mulţime de unchi, mătuşi şi verişori.

A'isha o privi cu milă pe fetiţă. Nu părea atinsă de boală, dar era slabă, firavă şi murdară. Părea că de vreo lună şi mai bine era neîmbăiată şi nu schimbase hainele.

– Unde sînt mămica şi tăticul tău? întrebă.

Se simţea însă ciudat vorbind unui copil care tocmai asistase la felul în care ea şi Michael făcuseră dragoste şi care trata întreaga procedură cu lipsă de interes, chiar cu plictiseală. A'isha ghici că asta nu era prima dată. Se cutremură cînd se gîndi cît de repede căzuseră amîndoi în vraja acestui loc îngrozitor.

– Vă duc la ei, dacă vreţi, zise Fadwa.

A'isha îşi muşcă limba. Mai erau şi alţii în viaţă aici?

Michael se simţi mult mai jenat aflînd că Fadwa îi privise. Faţa ei serioasă şi ochii, în care nu era nici pasiune, nici viciu, i se păreau plini de reproş. Se apropie de ea şi se aplecă. Era doar un firav copilaş abandonat, însă, lîngă ea, se simţea vulnerabil. Ea îl privea fără curiozitate, cu o expresie în ochi pe care n-o

putu descifra. Erau mari şi negri, îi aminteau de ochii fetei din tren.

– Sînt foarte departe? O întrebă. Ea dădu din cap că nu. Avem un prieten bolnav aici, aproape, şi nu vrem să-l pierdem dacă ne îndepărtăm. Nu cunoaştem această parte a oraşului.

Fadwa încuviinţă cu înţelepciune. Ştia totul despre bolnavi. Şi despre cei care se rătăcesc: la început şi ea se rătăcise de multe ori, cînd lumea începuse să moară şi era trimisă din loc în loc cu mesaje, după mîncare sau să aducă veşti despre cine mai trăia şi cine nu.

– De unde aţi venit? întrebă ea.

– Din afară, răspunse Michael. De dincolo de ziduri.

– E frumos acolo, afară?

– Da, minţi el. Foarte frumos. N-ai fost?

Ea clătină din cap.

– Am fost de multă vreme, răspunse ea. Cînd eram mică, ne-am dus cu o maşină, una mare. Îmi amintesc că era roşie şi mirosea a miere. Era a unui prieten de-al tatălui meu. Făcu o pauză. Faţa ei căpătă o expresie preocupată. Au luat toate maşinile şi autobuzele de aici, explică ea.

– De ce?

– Nu ştiu. Au venit bărbaţi. Poliţişti. Aveau uniforme caraghioase. Ne-au spus că nu mai avem nevoie de maşini. Au avut dreptate, deoarece lumea e bolnavă şi nu mai poate conduce. Se opri brusc şi o secundă fu din nou o fetiţă. O fetiţă care era foarte însingurată şi foarte speriată. Apoi, cu resurse mai presus decît ale unui adult, îşi ridică din nou capul. Mai întîi, vom merge la prietenul vostru, zise. Atunci voi şti unde este şi voi putea să vă aduc înapoi.

La cîţiva ţoli de picioarele Fadwei trecu un şobolan lung. Ea nu se sperie, nici măcar nu clipi. A'isha se uită în jos şi băgă de seamă că Fadwa purta o pereche de ghete bărbăteşti cu cîteva numere mai mari decît măsura ei.

– Îi umplu cu bucăţi de cîrpe, explică Fadwa. Nu sînt foarte comozi.

Porni şchiopătînd uşor, mergînd pe lîngă ei ca o femeie în miniatură, în direcţia indicată.

Butrus era treaz pe jumătate. Febra cedase oarecum, însă durerea era la fel de acerbă. Stătură puţin cu el, explicîndu-i planul lor. Urma să-i găsească pe părinţii Fadwei şi, poate pe alţi supravieţuitori cu care să discute probabilitatea găsirii unei căi de ieşire. Dacă puteau localiza o farmacie, sperau ca în magazia acesteia să găsească analgezice pentru el. Erau siguri că Fadwa avea acces la vreun sortiment de mîncare.

O luară într-o altă direcţie acum, afundîndu-se şi mai mult în şanţurile întunecate ale ghetoului, urmînd-o pe Fadwa pe aleile înguste pline de duhoarea gunoiului putred. Gunoiul şi... orice altceva ce umplea aerul cu mirosul dulceag de descompunere. Îşi puseră batistele la gură. Fadwa n-avea probleme. Mergea ca şi cînd atmosfera era la fel ca oriunde. În anumite locuri duhoarea devenea insuportabilă.

La un moment dat, Fadwa se apropie de A'isha, în timp ce mergeau, şi-şi strecură mîna în mîna ei, fără s-o privească. Cu toată stăpînirea de sine pe care o arăta, fetiţa trăia într-un coşmar.

Se opri dintr-o dată.

– Asta e casa mea, zise.

Aici mirosul era extraordinar de pătrunzător. A'isha şi Michael schimbară priviri. Casa era o clădire înaltă cu ferestre închise. Urme mari de urină pătau pereţii exteriori. Cîteva bucăţi de gresie albastru cu alb din perioada kedivală mai rămăseseră pe zid, sparte şi murdare.

Urcară pe scările înguste în beznă, fiindcă prin geamurile mici din casa scărilor, din cauza mizeriei, nu mai intra lumină. Între scări zăcea cadavrul unui cîine mort, zdrenţuit de şobolanii care luaseră masa acolo. Fadwa nu-i aruncă nici o privire. Nu le spuse nici că fusese cîndva căţelul lor şi că purtase un nume.

Uşa apartamentului din dreapa era deschisă. Fadwa intră. Ei o urmară, ezitînd. Aici duhoarea era şi mai puternică.

Fadwa se scuză pentru întuneric.

– Nu este curent electric, zise ea. Am avut, dar l-au întrerupt cînd au venit după maşini.

Găsi un muc de lumînare şi o cutie de chibrituri. Cu puţină lumină îi conduse în sufragerie. Camera era extrem de prăfuită. Cutii goale de conserve şi farfurii nespălate umpleau podeaua murdară. O mulţime de sticle de Coca-Cola străluceau slab pe o măsuţă joasă. Într-un colţ era un televizor spart, cu antena îndoită şi răsucită. Pe el, o păpuşă cu o mînă ruptă, îmbrăcată cu o rochie roşie, murdară, stătea ca un idol într-un templu dedicat sărăciei. Peste tot erau păianjeni. Camera era plină cu pînzele lor dense.

– Sînteţi flămînzi? întrebă Fadwa.

Michael dădu să răspundă că nu – numai gîndul la mîncare îi întorcea stomacul pe dos – dar A'isha îl opri.

– Merg în bucătărie cu Fadwa. Vom pregăti ceva bun, zise, privindu-l cu subînţeles pe Michael. Tu uită-te prin jur.

Fadwa mai găsi un capăt de lumînare pe care îl aprinse pentru el. Ţinînd-o de mînă pe A'isha, îi arătă drumul dintr-o cameră în alta. Michael trecu într-un coridor după ce stătu o clipă pe gînduri.

Bucătăria era într-o stare şi mai rea decît sufrageria. Ceainice şi tigăi, mîncare, resturi de spărturi, toate erau împrăştiate pe jos. Pereţii erau plini de grăsime şi de semnele unui incendiu stins în pripă.

A'isha se uită la Fadwa. Buza de jos a copilului tremura. În sfîrşit, era în pragul plînsului, plîns pe care şi-l reţinea de mai de mult decît îşi putea aminti.

– Eu... eu am încercat să ţin curat, spuse cu o voce tremurîndă. La început am putut, cînd s-a îmbolnăvit mami. Am făcut curăţenie... m-au ajutat Fawziyya şi Samih. Apoi... apoi s-au îmbolnăvit şi ei. Toţi erau în pat, n-am avut... pe nimeni care să mă ajute. N-a venit nimeni... am fost... singură de tot.

Izbucni, în sfîrşit, absolut, cu o asemenea forţă, încît chiar şi A'isha, care aştepta momentul, fu izbită în plin. Suspinele deveniră lacrimi, lacrimile se transformară în urlete de durere atît de profunde, încît nu mai existau cuvinte care să le descrie. A'isha o luă în braţe, ţinînd-o strîns, simţind cum lacrimile îi inundă şi ei ochii. Într-o secundă se simţi şi ea fetiţă, plîngînd

pentru tot ce pierduse, pentru tot ce se zbătuse şi nu găsise niciodată.

În spatele lor se auzi un zgomot. A'isha se întoarse. Michael stătea în cadrul uşii. Nu va uita niciodată expresia de pe faţa lui. Privirea bîntuită, teribilă îi spuse totul. Se uită la ea, la Fadwa, apoi se întoarse într-o parte şi vomită violent.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI PATRU

Lacrimile le uşurară treaba. O lăsaseră pe Fadwa atît de epuizată, încît nu mai fu în stare să se opună cînd o luară de acolo. Lipsa de somn şi frica necontenită o vlăguiseră simţitor. Era aproape un miracol că nu cedase vreunei infecţii, molimei sau vreunui microb din apa şi mîncarea cu care supravieţuise.

A'isha scutură de praf păpuşa şi i-o dădu. Era prea mare pentru păpuşi, sau aşa ar fi zis ea, însă se agăţă de ea cu înverşunare, ca şi cum ar fi fost un talisman.

Maică-sa murise prima, apoi cei doi fraţi mai mari, Rashid şi Khalil, urmaţi de tatăl, sora şi fratele mai mic, în această ordine. Le spuse totul printre suspine adînci şi înăbuşitoare, incapabilă să mai nege realitatea a ceea ce se întîmplase.

– Michael, mai ai vaccinul? Cred că ar trebui să-i administrăm o doză.

Ei şi-l făcuseră cu o noapte înainte.

El scutură din cap.

– Se pare că are un sistem imunitar deosebit de puternic. Există riscul ca vaccinul să-i strice echilibrul, ba chiar să declanşeze vreo infecţie cu care se luptă de mult. Avem antibiotice. Dacă dă vreun semn că are ceva, acestea îi vor face bine.

A'isha nu păru convinsă. Fusese crescută în concepţia că vaccinurile erau Sfîntul Potir, soluţia oricărei boli. Cu toate acestea, strînse mînuţa Fadwei şi-i zîmbi.

– Avem medicamente, îi spuse ea. N-ai de ce să te îngrijorezi dacă te vei îmbolnăvi de-acum.

Fadwa nu răspunse. Îi conduse, printr-un labirint de străzi, la un mic bazar. Magazinele fuseseră jefuite la un anumit moment, probabil la început; nu era clar dacă de locuitori sau de *muhtasibin*. Găsiră o farmacie mică la capătul cel mai îndepărtat. Era mai rea decît celelalte magazine. Găsiră un pachet mic cu morfină, rămas între nişte cutii goale de carton. Puţinul care mai era pe-acolo era nefolositor.

Fadwa îi duse apoi la băcănie, cîteva uşi mai încolo. Proprietarul murise păzindu-şi prăvălia. Era încă acolo, întins pe jos, în spatele tejghelei de lemn, piele uscată şi oase ţinute laolaltă de fîşii de zdrenţe. Le arătă un uriaş frigider vechi, plin cu sticle de Coca-Cola. Luară cîteva şi o pungă ieftină de plastic cu care să le transporte. Michael mai adăugă şi cîteva cutii cu fasole şi linte de pe un raft înalt la care Fadwa nu ajunsese.

Pe drumul de întoarcere, trecură printr-o piaţetă flancată de case înalte. Un loc plin de umbre, cu cerul de deasupra atît de sfîşiat, încît părea că aparţine unei alte planete. De la etajele superioare, atîrnau în jos banderole pînă la pămînt. Pe ele erau scrise, cu litere mari, versete din Coran, versuri talismanice repetate ca mantrele.

La început îşi aduseseră morţii aici într-o încercare de a-i arde. În centrul piaţetei se înălţa un rug, o împletitură neagră din lemn carbonizat şi extremităţi umane. Aerul era încă impregnat cu miros de benzină, miros care era cu mult depăşit de alte izuri cu mult mai urîte.

Ocolind piaţa pe margine, trecură grăbiţi într-un labirint de alei abandonate. Fadwa parcurgea traseul fără probleme, ireproşabil. O singură dată dădu semne de frică, atunci cînd trecură după un colţ pe lîngă o *hammam*, o baie comunală, de pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, şi dădură, o uşă mai încolo, de gratiile care acopereau o gură a sistemului de

canalizare. De îndată ce îi căzu privirea pe deschidere, se dădu puţin înapoi, după care trecu repede, ca şi cînd s-ar fi temut că se va căsca şi-o va înghiţi. Cîteva minute mai tîrziu erau în hăţişul de coridoare ce-i conduse pe strada unde-şi petrecuseră noaptea.

Cînd ajunseră, Butrus dormea. Se aşezară lîngă el tăcuţi, cu grijă, temîndu-se să-l trezească. Avea febră, era neliniştit, cu visele întrerupte de vaiete. Într-un sfîrşit, răsucindu-se în somn, îşi frecă umărul şi se trezi brusc de durere.

Îi dădură morfină, o doză mare, administrîndu-i-o cu una dintre seringile aduse de Michael. Curînd începu să-şi facă efectul.

Michael deschise conservele cu briceagul şi mîncară, ajutîndu-se cu degetele. A'isha încercă din răsputeri să uite de cel al cărui corp zăcea la o jumătate de metru de conservele acelea. Michael ciuguli doar, stomacul lui încă nu-şi revenise după imaginile văzute acasă la Fadwa.

În timp ce mîncau, Michael îi povesti A'ishei despre al-Qurtubi, repetînd ce-i spusese Gregory. Faptele de bază ale convertirii lui, studiile ulterioare şi înfiinţarea Ahl al-Samt. Şi lucrurile pe care i le spusese Verhaeren în noaptea aceea sau ceea ce spicuise din dosarele lui Paul.

– Cred că lui Verhaeren i-a venit greu să se hotărască dacă al-Qurtubi e în toate minţile sau nu. Aparent, la început, era mulţumit să fie doar lider al Ahl al-Samt. După o vreme, însă, asta i s-a părut prea restrictiv, prea... parohial. Au început să-i vină alte idei s-au altcineva a văzut potenţialul reprezentat de el şi i-a dat o direcţie. Partea asta nu e prea clară.

În 1989, al-Qurtubi a început să studieze genealogia. Mai precis, propria lui genealogie. Provenea dintr-o familie aristocrată din Cordova. Aşa a ajuns să-şi aleagă numele arab al-Qurtubi: Cordovanul. Dar numele lui adevărat este Leopoldo Alarcón y Mendoza. Familia lui era originară din Granada şi a ajuns la o poziţie înaltă pe la începutul secolului al şaptesprezecelea. Înainte de asta fuseseră moriscos, musulmani în secret, convertiţi la creştinism după căderea Granadei în 1492. Unul

dintre strămoşii lui fusese conducătorul revoltei morisconilor din 1569. Totul fusese convenabil uitat, fireşte, iar în secolul acesta cei din familia Alarcón y Mendoza erau fii respectabili ai Bisericii. Pînă acum au dat cîţiva episcopi şi cardinali.

Făcu o pauză, Fadwa mînca încet lîngă el, absentă la tot ce spunea. În lumea ei nimic din toate astea nu aveau nici un sens. Continuă:

– În 1989, un document a intrat în posesia lui al-Qurtubi. Era un pergament moştenit din vremurile în care familia lui avea încă credinţa veche, credinţa pe care, întîmplător sau printr-o lovitură a destinului, o alesese el. Documentul este cunoscut sub numele de *aljamiado*, un manuscris în spaniolă, dar caligrafiat cu caractere arabe. Întrucît familia lui uitase de mult limba arabă, nu reuşise să descifreze *aljamiado* şi fusese transmis din generaţie în generaţie mai mult ca o curiozitate. Pentru al-Qurtubi nu prezentase nici o dificultate.

Acum, cele mai multe *aljamiados* sînt simple manuale ale legii islamice sau ale vieţii profetului său, sau comentarii ale Coranului – chestiuni care ar putea să fie utile unei minorităţi grupate ce trăieşte sub Inchiziţie şi are nevoie de învăţătură. Dar cel al lui al-Qurtubi nu era nimic în genul acesta. Era o prezentare detaliată a familiei sale.

N-am să te plictisesc cu amănunte. Ceea ce contează e că al-Qurtubi a descoperit că era ultimul descendent în viaţă al califilor Umayyad ai Spaniei. După logica lui, asta îl lega direct de o linie care provenea de la primii califi, succesori ai Profetului însuşi.

A'isha se înfioră şi-şi puse mîna, cu gîndul în altă parte, pe creştetul Fadwei, mîngîindu-i părul încîlcit. Se întreba ce înţeles aveau aceste lucruri pentru ea sau pentru copil.

– După părerea lui Paul, continuă el, al-Qurtubi era deja obsedat de problema lipsei conducătorilor în cadrul islamului. A scris în 1985 un pamflet intitulat *Khilaf al-khilafa*, „Dispută despre califat“. A fost primul lucru care i-a atras atenţia fratelui meu. El argumenta că abolirea califatului în 1924 de către Atatürk a fost cea mai mare lovitură suferită de islam în toată

istoria lui. Din cauza unui singur om, musulmanii din toată lumea rămăseseră fără conducător. Umilirea lor prezentă îşi are rădăcinile în acea trădare.

– Unde duc toate astea, Michael? Sîntem înconjuraţi de nebuni. Ce-i aşa de special cu al-Qurtubi?

– Nu ghiceşti? S-a proclamat el însuşi noul calif. Conducătorul de drept al lumii islamice. Dacă va putea obţine destul sprijin, va deveni centrul alianţei fundamentaliste din Irak pînă în Maroc.

– Doar pentru că se autointitulează calif?

– Nu, nu doar de asta, zise el. El le oferă ceva, ceva ce nu poate nimeni. Fratele meu a descoperit ce este acel ceva. Făcu o pauză. Ca într-un vis, aşa de slab se auzea *adhan*-ul chemînd la slujba de prînz, vocea lui fiind purtată din oraş pînă la ei prin spaţiile goale. El vrea să aducă istoria înapoi. Ştii că există o lege în islam care zice că, o dată ce un pămînt a intrat sub controlul islamului, trebuie să rămînă teritoriu islamic pentru totdeauna. De aceea pierderea Palestinei a fost o asemenea lovitură. Al-Qurtubi vrea să răzbune înfiinţarea statului Israel. O compensaţie. Un schimb corect, zice el. Puterile din Vest au băgat un fitil în lumea arabă, acum musulmanii vor revendica pămîntul care cîndva le-a aparţinut şi le-a fost luat cu forţa. Un cap de pod în Europa.

Nu e nebun. Ştie că nu poate cere tot ce a aparţinut Spaniei musulmane cîndva. Asta este de neconceput, dar intenţionează să ceară regiunea modernă a Andaluziei, bucăţică din ultimul stat musulman. Asta înseamnă provinciile: Almeria, Cadiz, Cordoba, Granada, Huelva, Jaen, Malaga şi Sevilla. Treizeci şi şase de mii şase sute şaptezeci şi cinci de mile pătrate. Este aproape suma exactă a zonei care este ocupată de Israel acum sau a fost ocupată cîndva, inclusiv peninsula Sinai.

Încă n-a avansat nici o pretenţie. Înainte să facă asta, va declanşa o campanie teroristă în toată Europa. A numit-o *Fath al-Andalus*. Cucerirea Andaluziei. Verhaeren e convins că va fi cea mai sîngeroasă campanie teroristă care s-a văzut vreodată. În curînd, Andaluzia va părea un preţ mic de plătit.

Ea rămase tăcută mult timp. Fadwa şedea lîngă ea tăcută, derutată de jocul acesta adult. Ea aştepta ca ei să moară. Toţi mureau la sfîrşit. Ea nu spera la nimic şi la nimeni.

– Cine va locui acolo? întrebă A'isha, în cele din urmă.

– Refugiaţi. Tu nu înţelegi mintea omului acestuia. Mie mi-au dezvăluit-o în detaliu dosarele lui Paul. E oribilă. Sînt opt sau nouă milioane de musulmani care trăiesc în Europa: nord-africani în Franţa, pakistanezi în Anglia, turci în Germania, alte grupuri împrăştiate peste tot. Sînt deja ţinte ale violenţelor rasiale. Mulţi cer să fie expulzaţi. Cînd atacurile teroriste ale lui al-Qurtubi vor ajunge la un final, ei nu vor mai fi primiţi nicăieri. El se aşteaptă la asta. Se aşteaptă şi o doreşte. Ei vor fi pionierii lui. Mai sînt apoi palestinienii, încă fără un stat; îi va invita în califatul său. Musulmanii din India, care sînt ameninţaţi de majoritatea hindu. Grupuri întregi din fostele state satelite ruseşti. Va umple noua sa Andaluzie.

– Şi locuitorii de acum?

– Ce s-a întîmplat cu palestinienii cînd au venit primii sionişti? Asta le va spune. Spania e mare, Europa e bogată, Biserica Catolică este înstărită. Musulmanii au suferit destul din cauza opresorilor lor. Le va oferi creştinilor dreptul de a trăi ca *ahl al-dhimma*, popoare protejate, Oameni ai Cărţii. Vor avea drepturi mai multe sub islam decît musulmanii în timpul Inchiziţiei.

– Nu va accepta nimeni.

– El nu cere acceptarea. El vrea ca grozăvia lui să devină politica lumii. El vrea Împărăţia lui Allah şi nu ţine seamă de preţul pe care el sau oricine s-ar putea să trebuiască să-l plătească.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI CINCI

– Cum s-a rănit prietenul vostru?

Fadwa stătea în genunchi lîngă Butrus şi îl ajuta să şadă drept.

– A fost împuşcat.

A'isha se ridică în picioare şi se duse s-o ajute.

– Cine l-a împuşcat?

– Poliţia.

Fadwa se uită neliniştită la A'isha.

– Vor veni aici? întrebă.

– Poliţia? Nu, nu cred. Au terminat cu locul ăsta.

Fadwa aprobă cu gravitate. După privire, A'isha îşi dădu seama că era mai înfricoşată de *muhtasibin* decît de molimă.

– Trebuie să-l ducem pe prietenul nostru de aici, zise ea. Are un glonţ în umăr. E nevoie să-l scoatem afară.

– Dacă nu, va muri? A'isha încuviinţă din cap. Dar se va îmbolnăvi şi va muri, oricum, zise cea mică.

– Nu, ţi-am spus că avem medicamente. Ascultă, Fadwa, tu trebuie să ne ajuţi să găsim o cale să ieşim din Bulaq. Cred că oamenii au încercat să scape înainte de asta. Nu ţi-a vorbit nimeni despre vreo ieşire?

Fadwa clătină din cap.

– Nu-i nici una, zise. De cînd au construit zidul.

Ceva era în neregulă. Copila era speriată, ca şi cum pomenirea evadării îi trezise o spaimă abia stăpînită.

– Ce s-a întîmplat, Fadwa? De ce te sperie că vorbesc de evadare?

– Ţi-am spus, nu puteţi evada. Nimeni nu poate.

Vocea copilei era stridentă, şi ea nu se uită la A'isha.

Ceva din înfăţişarea ei îi aminti A'ishei de momentul în care, pe drumul de întoarcere de la casa Fadwei, se speriase de ceva cînd trecuseră pe lîngă baia comunală şi intrarea în reţeaua de canalizare.

Bineînţeles! Asta era. A'isha se întrebă de ce fusese aşa obtuză. Calea de ieşire era prin canale. Se aplecă şi apucă mîna Fadwei.

– Fadwa, nu trebuie să te sperii. Eu şi Michael sîntem aici, vom avea grijă de tine. N-are de ce să-ţi fie teamă. Vreau să ştiu: a încercat cineva să evadeze prin canale? Li s-a întîmplat ceva? Asta ţi-e frică să spui?

Fadwa încercă să-şi tragă mîna din a A'ishei, dar aceasta i-o reţinu. Fetiţa îşi înclină capul, scuturîndu-l violent dintr-o parte în alta.

Michael se ridică şi ieşi afară. Se uită în susul şi în josul străzii, la geamurile oarbe. Se gîndi că Tom Holly îl aştepta în cafeneaua rece, urmărind ca pe uşă să intre o persoană care nu va apărea niciodată.

– Au încercat să iasă prin canale, şopti Fadwa. A'isha se aplecă să audă. Copila parcă vorbea cu ea însăşi şi-şi explica temerile. Oamenii i-au avertizat să nu se ducă, fiindcă acolo, jos, sînt nişte chestii. Chestii care se tîrăsc. Le-au spus că vor fi atacaţi, dar n-au ascultat. S-au dus şi au fost mîncaţi de vii.

A'isha nu zîmbi. Putea fi un miez de adevăr în povestea fetiţei.

– De şobolani? Asta vrei să spui?

Fadwa clătină violent din cap.

– Nu, nu de şobolani. În canale sînt şobolani, dar nu te pot mînca decît după ce eşti mort. Vreau să spun alte fiinţe. Nu le ştiu denumirea. Fiinţe uriaşe care se tîrăsc.

– Cu siguranţă că o fetiţă mare ca tine nu crede în monştri.

– Nu sînt monştri. Sînt adevăraţi.

– I-ai văzut? Fadwa negă şi se cutremură. Cine ţi-a vorbit despre ei? continuă A'isha.

– Tăticul. Mi-a spus să nu mă joc prin preajmă, pe-acolo.

– Şi tu spui că acele chestii au mîncat oamenii care au coborît acolo. Ea încuviinţă din cap. De unde ştii?

– Pentru că nu s-au mai întors.

– Poate, fiindcă au plecat.

Fadwa păru alarmată, de parcă la această posibilitate nu se gîndise. Pentru ea toate lucrurile se sfîrşeau în moarte. Evadarea, adevărata eliberare, eliberarea unui suflet chinuit, nu figura nicăieri în universul ei. Nici în visele ei, nici în stare de veghe.

– Scumpa mea, îi spuse A'isha. Eu nu cred că în canale există monştri. Or fi şobolani, dar cu aceştia ne putem descurca. Dacă găsim drumul, putem să plecăm de aici. Vrei să vii cu noi? Fadwa scutură din cap, cu ochii închişi. Nu vom pleca fără tine, Fadwa. Dacă nu vii tu, nici noi nu putem pleca. Va trebui să stăm aici. Butrus va muri. Cînd ni se vor termina medicamentele, şi eu, şi Michael vom păţi la fel.

Fadwa îşi duse mîinile la urechi, mişcîndu-şi capul în continuare. A'isha nu dorise să fie crudă. Întinse mîna după fetiţă şi o trase lîngă ea.

– Nu! ţipă Fadwa. Nu, nu vreau să merg.

Sări în picioare şi, înainte ca A'isha s-o poată opri, fugi în stradă. A'isha se ridică repede, se poticni şi porni după ea. Cînd ajunse la uşă, se opri. Făcea mai rău s-o urmărească.

Michael aştepta ceva mai în josul străzii.

– Ţi-a spus ceva? întrebă el.

– Da. Canalele. Pe acolo s-au dus. Fadwa crede că au fost mîncaţi de creaturi care trăiesc acolo, jos.

– Mergem după ea?

– Nu. N-o vom găsi. Se va întoarce, sînt sigură de asta.

– Şi-a purtat de grijă binişor pînă acum.

– N-a avut încotro. Dar e singură şi înspăimîntată, Michael. E numai o fetiţă. Crede-mă, se va întoarce.

Se întoarseră încet. Nici unul nu pomeni despre actul de dragoste care-i apropiase din nou.

Iubirea era atît de fragilă şi nu putea depinde doar de dorinţa trezită într-un anotimp rece pe o stradă pustie. Dar se ţineau de mînă şi pretindeau că dragostea e simplă.

– Crezi că poţi găsi drumul spre intrarea în canal? îl întrebă A'isha.

– Da, cred, încuviinţă Michael. Pot să încerc.

– Fă ce poţi. Caută şi alte intrări. Nu te duce însă prea departe. Eu am să rămîn cu Butrus. Cineva trebuie să fie aici, în caz că Fadwa se va întoarce. Vezi dacă e vreo intrare. Dacă găseşti un magazin cu lanterne şi o busolă, ia-le cu tine. Şi nişte sfoară.

– Asta-i tot?

Zîmbi. Era prima oară cînd îl vedea zîmbind, de cînd se întîlniseră din nou.

– Nu, răspunse ea. Mi-ar plăcea şi nişte parfum, şi o rochie nouă.

Încercă şi ea să zîmbească, dar gura n-o ascultă.

– Voi face tot ce pot, spuse.

Se aplecă şi o sărută. Cînd fuseseră despărţiţi, fuseseră atît de multe lucruri pe care dorise să i le spună. Dar acum, cînd erau din nou împreună, avea buzele uscate şi limba paralizată.

Întîi trebuia să se asigure că nu exista şi o altă posibilitate. Printr-o combinaţie a instinctului şi a norocului găsi o alee care conducea în perimetrul unde un zid înalt bloca drumul. În spatele acestuia se auzeau voci şi motoare. Era prea înalt să vadă peste el. În schimb intră în clădirea din dreapta lui, o casă înaltă la marginea străzii.

La etajul al treilea, o uşă era parţial deschisă. Aerul era îmbîcsit cu acelaşi miros greţos şi dulceag. Îşi aprinse lanterna şi se strecură înăuntru. N-avea de ales: trebuia să rişte cu lumina, ca să vadă pe unde s-o ia. Numai gîndul că s-ar putea împiedica prin bezna chioară îl umplea de oroare. N-ar fi făcut-o de bunăvoie pentru nimic în lume.

În stînga lui, stătea deschisă uşa unui dormitor. Întunericul din ea era brăzdat de dungi de lumină. Michael intră.

În aer pluteau fire de praf ca nişte steluţe mici. Benzi de lumină palidă solară se întindeau uşor pe podea, iar peretele din spate era împestriţat cu modele rombice. Ochii îi fugiră, împotriva voinţei, spre pat, un pat înalt cu cuverturi bogat colorate, suspendat de fire de lumină. În el colcăiau viermi, albi, orbi în continuă mişcare. Se cutremură şi-şi mută privirea.

Fereastra fusese ferecată cu o placă groasă de lemn fixată în zid. Stinse lanterna şi se uită printr-o crăpătură mare din lemn.

Strada de dedesubt era plină cu soldaţi. Camionete şi jeep-uri treceau într-un şir lung. Altele erau parcate din loc în loc, la marginea drumului. Privi în cealaltă direcţie şi văzu aceeaşi imagine repetată. A'isha avusese dreptate. Ieşirea la suprafaţă era închisă. Nu credea că va dura mult pînă cînd, obosiţi de aşteptare, vor decide să intre în enclavă.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞASE

Lui Nuri Waffaq îi tremură mîna cînd îşi aranjă cravata. În biroul lui, de la etajul al zecelea al blocului turn care adăpostea Radio-Televiziunea, era semiîntuneric. Pe fereastră se vedea fluviul, partea de sud a insulei Jazira şi mahalele al-Ajuza. Cu un binoclu bun putea să vadă piramidele, deşi nici nu-i trecuse prin cap să încerce. Acum ştia că era prea tîrziu. Asta, pe lîngă molimă, lagăre şi execuţiile zilnice, era ceva ce nu putea menţiona niciodată cînd era în emisie.

De săptămîni întregi trăia pe muchia unui brici. Fusese de mare folos noului regim în postura de prezentator coordonator la Televiziunea egipteană, netezind calea prezentatorilor novici şi a vorbitorilor nervoşi. Figura lui era binecunoscută publicului şi apărea ca o reasigurare în mijlocul schimbărilor. Ei îl exploataseră fără milă. Cum denumeau americanii un tip ca el? Un om-ancoră. Da, exact asta era: o ancoră pentru un stat-vapor agitat.

Dar existase un preţ de plătit: muchia unui brici.

Nu se ştia de la o zi la alta în ce fel se schimbă politica oficială, ce fapte vor fi considerate acceptabile, ce schimbări a suferit chiar şi istoria recentă.

Văzuse mai mult de jumătate dintre colegii săi deferiți tribunalelor, auzise zvonuri că fuseseră executați. Prezentatoarele fuseseră concediate în masă în prima zi, nici o față de femeie nu trebuia să fie văzută pe ecranele televizoarelor națiunii, nici o voce feminină nu trebuia să fie auzită pe nici o lungime de undă a radioului. Ministerul Comunicațiilor le numise incitatoare la desfrîu și crimă.

Știuseră despre el, bineînțeles, despre femeile lui, de băutură, de cocaină. Acesta era și motivul pentru care îl acceptaseră să lucreze pentru ei. El le dăduse o ancoră în furtuna lor, ei îl lăsaseră în pace. Dar fiecare zi îi cădea tot mai greu la stomac, minciunile cotidiene și subterfugiile i se opreau în gît. Știa că nimeni nu credea o iotă din tot ce se transmitea, așa că dădea idei despre ce s-ar putea citi printre rînduri. Făcea mici modificări, modificări pe care spera că ei nu le vor observa sau vor prefera să le ignore.

Pentru „Zvonurile despre izbucnirea unei boli infecțioase în Egipt sînt complet lipsite de temei“ făcuse substituirea „Știrile despre molima de pe tot cuprinsul țării se pare că sînt exagerate“. Nu știa nici măcar dacă sesizase cineva și nu aflase nici măcar dacă îi păsa cuiva. Știa însă că oricînd putea să fie victima cenzorilor și a prudenților care patrulau pe coridoarele din fața biroului său, adulmecînd erezie în fiecare transmisiune.

Era cuprins de nervozitate pentru seara care urma. Lucrurile se schimbaseră rapid în noua republică. Fuseseră deja numeroase mutări în posturile înalte, eliberări din funcție, se vorbea tot mai mult de o execuție în miez de noapte. Cu cîteva zile în urmă, puterea trecuse decisiv în mîna unui grup ascuns din cadrul huntei conducătoare. În seara asta urma să fie anunțată identitatea noului președinte.

Cineva bătu la ușa lui. Intră un tip înalt, îmbrăcat complet în negru, una dintre „gărzile“ desemnate să-l păzească imediat după lovitura de stat. Supraveghetorul lui, pe nume Wafa', dădu din cap politicos. Totdeauna avea o teamă respectuoasă față de Nuri.

– Sînt gata în studio, domnule Waffaq. Preşedintele aşteaptă în camera de primire. Spune că vrea ca asta să fie transmisă la timp, nici un fel de întîrziere.

– Înţeleg. Voi fi acolo, acum.

Programarea avéa oare vreo importanţă? se întrebă Nuri. Se temeau de vreo altă lovitură, în caz că aşteptau cinci minute mai mult? Cîţi preşedinţi va mai avea onoarea să prezinte unei naţiuni înfometate? Presupunînd că va trăi el însuşi peste noapte.

În studio era linişte. Se făcuseră toate verificările, toate camerele erau la locurile lor. Placheta care anunţa o declaraţie importantă era deja televizată. Waffaq se duse direct la pupitrul lui, înţelegîndu-se din ochi cu producătorul, un tip adus de ei din Arabia Saudită.

Un tehnician dădu semnalul, făcură o probă de verificare a intensităţii vocii, iar asistentul de producţie începu numărătoarea inversă, mută, pe degete.

Izbucni o muzică marţială. Pe ecran apărură emblema noii republici, numele lui Dumnezeu în litere kufice, într-o semilună verde. Emblema dispăru şi în locul ei apărură titlurile. Acum era în emisie.

– *Bismi 'llah al-Rahman al-Rahim*, intonă el, aşa cum fusese instruit de noii stăpîni. Aceasta este o transmisiune specială din partea Guvernului Islamic al Egiptului. Bună seara. Se uită în sus la teleprompter şi continuă: Cu o oră în urmă s-a încheiat, la Palatul Prezidenţial, sesiunea prelungită a Consiliului Revoluţionar de Conducere. De cîteva zile, domnul Ali Nadim, preşedintele, a fost sfătuit de către medicul său să stea la pat. Starea lui este gravă şi se crede că va fi obligat să rămînă aşa mai multe săptămîni. În această după-amiază s-a declarat incapabil să poarte povara preşedinţiei pe umerii săi şi şi-a exprimat dorinţa de a se da la o parte, pentru a permite unui candidat potrivit să-i ia locul. În şedinţa din această seară a Consiliului de Conducere a fost ales un nou preşedinte dintre cei mai merituoşi aspiranţi la această înaltă poziţie. Waffaq făcu o pauză. Îşi simţea gura uscată. În stînga sa, afară din raza camerei, se văzu uşa deschizîndu-se un pic. Se uită în jurul lui o dată, apoi din nou în

obiectiv. Popor nobil al Egiptului, citi el mai departe, oameni ai adevăratei credinţe, oameni ai islamului de pretutindeni, noul vostru preşedinte tocmai a sosit în studio. În cîteva momente se va adresa vouă pentru prima oară. Allah fie lăudat. Doresc să vă prezint pe excelenţa sa Abu 'Abd Allah Muhammad al-Qurtubi, preşedintele Republicii Islamice Egipt.

Camera mai focaliză puţin faţa lui Waffaq. El continuă să zîmbească, ştiind că viaţa lui depindea de asta. Se aprinse lumina la camera 2.

Al-Qurtubi privi direct în lentilele obiectivului. Nu folosi teleprompterul şi nu avea nici un discurs pregătit în faţa lui.

– *Bismi 'llah*, începu el.

VIII

„Lui i s-a dat cheia fîntînii adîncului.“

Apocalipsa, 9:1

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Era întuneric cînd se întoarse Michael. Mai găsise mîncare – cutii cu macaroane fierte şi spanac, cîteva batoane de ciocolată, cutii cu nuci prăjite. Unul dintre buzunare era plin cu pachete de Camel pentru A'isha, altul cu chibrituri. În spatele unei mici librării cu cărţi religioase, lîngă moscheea lui Mustafa Mirza, într-o grămadă de cutii *mushafs* şi *'arraqiyyas* albe descoperise cutiuţe care conţineau busole folosite la determinarea direcţiei spre Mecca. Într-un depozit găsise lanterne şi baterii, iar într-un garaj, salopete albastru-deschis. Pentru Fadwa găsise o pereche de blugi mici, pentru băieţi, şi un hanorac.

În Bulaq-ul vestic, pe Shari' al-Khadra, la mai puţin de un bloc depărtare de fluviu, găsise, spre bucuria sa, un magazinaş care avea componente pentru bărci mici. Luase o lungime de frînghie, un cîrlig cu coadă lungă şi – minunea minunilor – o bărcuţă din cauciuc, capabilă să ţină trei adulţi şi un copil. Dacă era vreun pericol, îşi puteau salva viaţa cu ea. Se rugă să nu fie forţaţi să o folosească.

Lîngă ea era doar o singură jachetă gonflabilă de salvare. Scotocise tot magazinul în căutarea altora, fără să mai găsească. Asta era una veche, peticită şi departe de vremurile în care era

performantă. O umflase şi, văzînd că nu se dezumflă, o împachetase şi o pusese alături de celelalte lucruri în geanta lui.

Fadwa se întorsese, aşa cum anticipase A'isha, cu puţin înainte de a se lăsa întunericul. Fusese undeva să plîngă singură. Avea încă ochii roşii, dar se calmase. Negă atunci cînd A'isha o întrebă dacă fusese acasă. Spuse că se temea să mai meargă acolo. O dată cu apariţia lui Michael şi a A'ishei, se dusese toată prefăcătoria. Ştia ce găseşte în vechiul apartament.

Michael adusese şi nişte jucării dintr-un mic bazar din piaţa 'Abd al-Jawad, plastice ieftine în culori strălucitoare. Le luase gîndindu-se că o vor bucura pe Fadwa: un căţel cu coada şi capul mişcătoare, un clovn cu nas roşu care se învîrtea. Ea le mîngîie neconsolată o vreme pînă ce se întoarse la păpuşa uzată.

În timp ce Fadwa se juca, A'isha îl trase pe Michael deoparte.

– Ai găsit intrarea în canale?

– Sînt cîteva, zise el, dar unele sînt blocate, doar prima pare a fi deschisă. Rămîne încă cea mai bună alternativă. Cred că a fost aleasă de cineva care a lucrat la sistem. Lacătul de pe grilaj fusese deschis cu o cheie. Am intrat puţin înăuntru. Nu-i nici un semn de inundaţie. N-am avea de mers prea mult; tot ce trebuie e să ieşim din perimetrul Bulaq.

– Dar dacă ceva mai adînc e inundat? A cam plouat.

– Trebuie să fim atenţi. Dacă nivelul apei este prea mare, nu ne putem permite să aşteptăm pînă scade. Vom fi nevoiţi să sărim zidul noaptea tîrziu. Avantajul canalelor este că ne dau şansa să fugim fără să declanşăm alarma.

– Michael, Butrus nu poate să înoate. Cu braţul lui...

– Poate lua vesta de salvare. Atîta timp cît îşi păstrează capul deasupra apei, va fi bine. Fadwa?

– Nu ştiu. N-am întrebat-o. Poate că a învăţat-o cineva să înoate în fluviu.

– Dacă e nevoie, putem folosi bărcuţa. Dar, dacă se sparge, ne putem îneca toţi.

– Cînd plecăm?

– Cît de curînd posibil. N-are nici un rost să pierdem timpul. Vom mînca acum, apoi vom aştepta pînă cînd îşi va pierde efectul ultima doză de morfină a lui Butrus. Va trebui să suporte durerea pînă cînd vom fi afară, în siguranţă.

O oră mai tîrziu porniră. Fu nevoie de multă muncă de lămurire s-o înduplece pe Fadwa să meargă cu ei. Merseră pe jos, în tăcere, pe străzile părăsite, o mînă de oameni abătuţi şi gînditori, animaţi toţi de un singur lucru: speranţa de scăpare. Din cînd în cînd, riscau să aprindă lanterna ca să-şi verifice poziţia. Peste tot pe unde trecură, văzură formele cenuşii ale şobolanilor în întuneric, aşteptînd răbdători. Ochi sclipitori, corpuri alunecoase, dinţi ascuţiţi ca lamele.

Nu aveau nici un fel de echipament. Michael purta frînghia încolăcită pe umăr. A'isha ducea bărcuţa de cauciuc, dezumflată, împachetată într-un săculeţ de cînepă. Abandonaseră puşca-mitralieră. Deasupra lor, cerul era întunecat, ameninţînd cu ploaie. Rafale scurte şi îngheţate de vînt le biciuiau feţele. Erau înconjuraţi de hectare de singurătate.

Ajunseră, în sfîrşit, la grilaj. Atîrna deschis, aşa cum îl lăsase Michael, dînd la iveală o deschidere căscată care ducea într-o beznă şi mai profundă. Fadwa ezita, revenindu-i în minte toate temerile anterioare acum cînd era faţă în faţă cu obiectul teroarei ei.

Michael îşi scoase pistolul şi i-l dădu ei.

– Fadwa, asta e o armă adevărată, îi zise. Trage cu gloanţe adevărate. Îţi promit că va ucide pe oricine sau orice vom găsi acolo. N-ai de ce să fii înspăimîntată.

Aceasta i se păruse o psihologie mai bună decît pierderea timpului s-o convingă să renunţe la credinţa ei în creaturi subpămîntene.

Ea examină solemn arma.

– Ce vom găsi cînd vom ieşi afară? întrebă ea. Şi acolo e moartă toată lumea?

El ezită. Cît de mult adevăr era înțelept să-i spună? Încă nu avea nici o idee despre ce vor face cu ea o dată ce o vor scoate afară.

– Unii dintre ei, da, dar nu toți. Nu vom rămîne în oraș. Vei fi în siguranță.

– Mă va aștepta cineva?

– Nu, scumpa mea.

– Pot să am o pisică?

– Poți avea o mulțime. Și un cîine, dacă vrei unul.

O expresie neplăcută îi întunecă fața. Dădu din cap.

– Nu, șopti ea. Nu vreau un cîine.

Michael își aminti prea tîrziu de resturile ciopîrțite pe care le văzuse în fața apartamentului unde locuise copila. Ea făcu gestul de a-i înapoia pistolul, dar el îi făcu semn că nu și i-l presă în mînă.

– Ține-mi-l tu, îi zise, gîndindu-se că posesiunea unei arme îi va întări în continuare moralul.

Michael intră primul, ținînd strîns mînuța Fadwei. A'isha îi urmă, ajutîndu-l pe Butrus care era conștient, cu dureri mari.

Un tunel scurt, ai cărui pereți erau căptușiți cu dale de gresie spartă, ducea spre o gaură rotundă în pămînt de pe care fusese luat capacul. Aceasta era deschiderea unui puț din cărămidă, vertical, care se adîncea mai mult decît ajungea lumina lanternei.

Pe una din părți cobora o scară de fier ruginită, ancorată în pereți cu scoabe puternice.

– S-o facem în ordine corectă, propuse Michael. Eu merg primul. A'isha, tu vii după mine. Vreau ca Fadwa să te urmeze, ca să fie cu ochii pe Butrus.

Dîndu-i Fadwei responsabilitatea legată de Butrus, o ajuta să-și țină gîndurile departe de temerile ei interioare. Era obsedat de gîndul că fetița s-ar putea să înțepenească de frică pe la jumătatea drumului prin tunele. Nu puteau s-o abandoneze, dar avea să fie foarte dificil, poate imposibil, s-o poarte cu forța în brațe tot drumul.

– Butrus, continuă Michael, vei fi nevoit să cobori cu o singură mînă. Fadwa te va ajuta să-ţi revii după fiecare treaptă în jos. Ia-o încet. Avem mult timp.

– Eu... mă tem de înălţimi, zise Butrus.

Michael puse lumina lanternei pe faţa lui. Omul avea buzele albe şi tremura. Mîneca salopetei era deja udă de sînge pe umăr. Părea distrus. Numai o voinţă extraordinară îl adusese atît de departe şi numai ea urma să-l ducă la capătul celălalt. Dacă exista un alt capăt.

– Nu cred că e foarte mult pînă la fund, minţi Michael. El fusese deja jos şi ştia că scara cobora cam o sută de picioare. Fii atent la fiecare fuscel în parte. De altfel, acesta-i singurul lucru pe care îl vei vedea.

Butrus încuviinţă din cap şi încercă să zîmbească. Cu greu îşi putea aminti unde se afla. Glontele din umăr era ca o minge de foc. De ce? Fiindcă fusese suficient de prost să iubească o femeie căreia îi păsa mai mult de un altul. Poate că era în stare să aranjeze asta. Poate că, la urma urmei, putea să întoarcă totul în avantajul lui. Numai dacă umărul îi dădea pace o clipă.

Michael aruncă, în fundul puţului, bărcuţa, vergeaua cu cîrlig şi frînghia. Despovărat, îşi dădu drumul în deschiderea îngustă şi începu să coboare. Această porţiune a sistemului de canalizare era veche şi într-o stare precară. Zidăria canalului era de proastă calitate şi prezenta găuri din care căzuseră cărămizi întregi sau mortarul se sfărîmase. O mulţime de scoabe care ancorau scara de perete fuseseră ori dislocate, ori atîrnau pe jumătate scoase afară. Dacă aceasta fusese ruta folosită drept cale de evadare din Bulaq, era normal să fie aşa din cauza uzurii. Michael îşi avertiză tovarăşii să stea departe unul de celălalt, mai puţin Fadwa de Butrus, ca scara să nu susţină o greutate prea mare.

Orice sunet, cît de firav, era amplificat şi zvîrlit dintr-o parte în alta prin puţ: zgomotul picioarelor pe fuscei, scîrţîitul scoabelor, chiar şi respiraţia lor. La un moment dat, lui Butrus îi scăpă un urlet de durere ce răsună îngrozitor în spaţiul restrîns.

Îşi continuară coborîrea lentă. Deasupra lor, chiţăitul ascuţit al şobolanilor nu le permitea să uite nici o clipă ce era deasupra.

Pe neaşteptate, o bucată din scară plesni chiar deasupra capului lui Michael. Scoabele din apropiere fură smulse din zid, dislocîndu-le pe toate celelalte din rînd. Scara se îndoi la un al doilea punct slab, cam şase picioare sub Michael, aruncîndu-l în peretele puţului, forţa impactului aproape dezechilibrîndu-l.

Ţipă de durere, apoi din nou cînd picioarele îi alunecară de pe scară, lăsîndu-l atîrnat în mîini.

– Michael! Michael eşti bine?

Abia putu să răspundă, din cauza tensiunii pe care o simţea în braţe şi în piept. Puţin mai tîrziu, puţul se umplu de lumină cînd A'isha îşi aprinse lanterna şi o îndreptă spre Michael. Îl văzu agăţat în mîini de un fuscel, lîngă bucata ruptă de scară. Capătul de sus al scării era lipit de perete acum. Se vedea că se mai ţinea în ceva, dar era evident că încă puţină tensiune l-ar fi trimis cu iuţeală pe Michael la moarte.

– Urcă în partea de sus, Michael! Răsuceşte-te. Dacă te poţi ridica singur, te ţin eu.

Cu foarte mare grijă se roti lent pînă cînd fu alături de scară, deşi era încă prins cu mîinile de centrul ei, de doi fuscei separaţi. Puterea din braţe i se scurgea rapid, dar nu-şi putea permite mişcări bruşte. Inspiră adînc şi începu să se ridice ca un gimnast pe o bară. Acum putea să rişte să ridice o mînă peste cap. Încă puţin. Scara gemu şi alunecă spre perete, aproape răsturnîndu-l. Aşteptă pînă se stabiliză, apoi îşi aduse şi mîna stîngă. Cu ultimele puteri se ridică pînă la piept, apoi îşi trase trupul deasupra scării. Stătea într-un anumit unghi, cu faţa în sus. Privi în direcţia aceea şi văzu lanterna A'ishei deasupra lui.

– Michael, cînd te simţi în stare, dă-mi mîna.

El clătină din cap.

– Dacă vin sus acum, nici unul dintre noi nu va reuşi. Este singura cale de a ajunge jos.

– Tu singur ai spus că mai sînt şi alte intrări.

– Cineva a selectat-o pe aceasta ca rută de evadare, cineva care cunoştea sistemul. Trebuie să fie cea mai sigură. Poate că e

singura cu tunele suficient de largi prin care să poţi merge. Nu putem risca s-o pierdem.

– Michael, nu fi nebun. Nu putem trece. Bucata aceea de scară poate ceda oricînd.

– Mă duc după frînghie. Stai aici. Mă voi întoarce.

Uşurel, îşi dădu drumul pe capătul intact al scării, apoi coborî de pe el pe bucata de dedesubt, rugîndu-se să ţină. Îl ţinu. Continuă coborîrea, simţind cum se clatină scara sub el.

– Mai ţine-mă un pic, murmură el, nesigur dacă se adresează scării sau lui însuşi.

Mai era de mers încă puţin. Pe măsură ce cobora, se înteţea frigul. De jos venea o duhoare, un amestec de canal şi mîl de fluviu, şi încă ceva care era greu de definit, dar tulburător. O materie vîscoasă, urît mirositoare, acoperea fusceii scării. Lui Michael îi alunecară tălpile de două ori, lăsîndu-l să atîrne în mîini.

În cele din urmă, atinse pămîntul. Se odihni, sprijinit de scară, timp îndelungat. Aici, jos, aerul era dens şi rău mirositor, făcînd imposibilă inspiraţia adîncă. Încetul cu încetul, pulsul i se încetini şi simţi cum îşi recapătă puterile. Aprinse lanterna şi o îndreptă spre sol.

Obiectele pe care le aruncase în puţ zăceau în locul unde căzuseră. Frînghia era la picioarele lui încolăcită încă, cu cangea lîngă ea. Barca se rostogolise puţin mai încolo. Suci puţin lumina şi văzu că se oprise lîngă ceva. Făcu un pas înainte să vadă mai clar.

Era o fiinţă umană sau ceea ce mai rămăsese din ea. Mare parte din carne fusese sfîşiată în bucăţi mari. Scheletul fusese dezmembrat şi împrăştiat în toate părţile. Capul lipsea.

Arăta ca şi cînd ceva îl mîncase de viu.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI OPT

Era o arcadă şi un tunel scurt care duceau la un canal transversal. Michael împinse bucăţile scheletului în el, ajutîndu-se de cange. Nu fu în stare să le atingă cu mîinile. Apa din canal avea nivelul ridicat şi oasele dispărură sub suprafaţa ei. O făcu cu greu, dar ştia că Fadwa n-ar face un pas mai departe dacă ar vedea ceea ce părea dovada celor mai profunde temeri ale ei. Tremura cînd se întoarse la scară. Cu siguranţă, şobolanii n-ar fi putut face aşa ceva cu un corp uman. Chiar cînd gîndea acest lucru, o formă mare, maronie trecu în fugă pe lîngă el, spre canal.

O clipă îşi scoase din minte tot ceea ce văzuse. Auzi vocea A'ishei care-l striga de sus.

– Michael? De ce durează atît? Ai găsit funia?

El răspunse, asigurînd-o că e pe drum.

În loc să urce cu frînghia la brîu, îşi legă un capăt de talie, lăsîndu-l pe celălalt să atîrne liber în spatele lui pe măsură ce urca. Scara scîrţîi şi gemu pe alocuri, dar îi susţinu greutatea. Pe ultimele douăzeci de picioare, A'isha îi lumină calea cu lanterna.

– Cum e acolo, jos? întrebă ea.

– Pare în regulă, răspunse. E o arcadă spre un tunel de trecere mai mare, cu un canal. Nu e foarte adînc, putem trece prin el.

– Dacă putem ajunge jos.

– Este posibil. Scara nu-i aşa rea mai în jos. Îţi voi arunca un capăt al funiei. Leag-o de cea mai solidă treaptă pe care o găseşti. Eu o voi lega la celălalt capăt într-un punct deasupra bucăţii rupte. Îndată ce va fi întinsă, voi împinge capătul scării în sus, la tine. Păstrează suficientă funie liberă, ca s-o poţi lega strîns.

A'isha prinse frînghia după cîteva încercări. Michael fu nevoit s-o arunce cu grijă în sus, cu o singură mînă, abia îndrăznind să-şi mişte corpul, ca un arc, de frică să nu se disloce scara din perete.

Cînd ajunse să forţeze secţiunea ruptă în sus, se dovedi prea mult pentru metalul atacat de rugină. Dacă ţinea frînghia, scara le putea servi să ajungă pînă jos. Michael se lăsă cîteva picioare mai în jos şi lumină coborîrea lentă a camarazilor săi. Scara se clătină periculos, dar ţinu pînă cînd trecură toţi în partea sigură, Michael îi dădu Fadwei un cuţit şi-i spuse să taie funia cît de lung putea ea. De data aceasta, n-o mai lăsă să cadă, pentru cazul în care le-ar fi fost necesară.

Butrus fu aproape să cadă de mai multe ori. Dacă nu ar fi fost Fadwa, s-ar fi prăbuşit în moarte. Vorbea cu el ca un adult, îl ajuta să stea drept, se asigura că picioarele îi erau pe fuscei înainte să-i spună să-şi mute mîna. Le luă o jumătate de oră această coborîre.

Pînă atunci, Michael şi A'isha reuşiseră să exploreze secţiunea următoare. Nu era uşor să aleagă direcţia. Nu puteau merge spre vest: în partea aceea era fluviul şi nu erau siguri că tunelele ieşeau deasupra apei. Doar o linie dreaptă spre est, nord sau sud i-ar fi dus afară din Bulaq, dar ei nu ştiau dacă tunelul principal mergea neîntrerupt într-o singură direcţie. Se aşteptau să fie răsuciri şi întoarceri, tunele auxiliare şi capete închise. Fără precauţii, puteau să se rătăcească definitiv. Aveau destule baterii pentru lanterne, dar foarte puţine alimente şi lichide. Dacă se terminau bateriile, aveau să fie aruncaţi într-o întunecime absolută, fără nici o posibilitate de a mai găsi vreo ieşire.

Presupunînd că panta în această secțiune a sistemului de canalizare ducea direct spre fluviu, Michael stabilise că, urmînd firul ascendent al canalului, vor ajunge la un tunel mai mare care ducea spre est. Cu ceva noroc asta îi va scoate în al-Azbakiyya sau la Bab al-Sha'riyya.

Își permiseră cincisprezece minute de odihnă. Butrus avea nevoie cel mai mult. Coborîrea îi provocase constant izbituri la umăr, și avea dureri teribile. A'isha îi examină rana, cu mare grijă să nu intre în contact cu mizeria care-i înconjura. Gaura de glonte era extrem de inflamată și tot umărul era umflat.

– Cred că osul a fost atins sau chiar rupt, zise ea. Asta ar explica durerile. Cred că ar trebui să-i mai dai niște morfină.

– Trebuie să rămînă treaz. Ce se întîmpla dacă-și pierdea cunoștința pe scara aceea?

– Acum sîntem jos. O cantitate infimă l-ar ajuta, fără să-l zăpăcească.

Michael ezită, apoi fu de acord. A'isha luă o seringă dintr-o geantă pe care o purta la piept și-i administră lui Butrus încă o doză mică. Aceasta își făcu rapid efectul, ameliorînd, dar nu complet, durerea.

– E timpul să mergem, zise Michael.

Era îngrijorat. Descoperirea rămășițelor pe jumătate mîncate îl umpluseră de o neliniște sîcîitoare.

Se strecurară de-a bușilea prin calea scurtă de acces în tunelul cel mai mare. Aici, tavanul era mai înalt, însă nu suficient ca adulții să meargă în picioare. Numai pentru Fadwa nu prezenta dificultate. Dar acum erau în tunele, încrederea temporară, pe care fetița o găsise ajutîndu-l pe Butrus să coboare, se epuizase aproape complet. Cu fiecare pas arunca priviri nervoase în jurul ei. De fiecare dată cînd se strecura cîte un șobolan afară sau în apă, sărea involuntar.

Ajunseră într-o lume întunecată, disperată, atît de ruptă de altele, încît ea singură ar fi putut fi universul. În mîna lui Michael, acul micii busole oscila și se schimba, orientîndu-se mereu spre nord. Dar în acest întuneric dens, rotațiile erau lipsite de sens, un dans care nu avea nici o legătură cu schimbările

imperceptibile ale tunelelor. Simţiră apăsarea pereţilor, grei şi uzi, teribila presiune a întregului oraş pînă cînd nu mai putură respira.

Tunelul prin care treceau avea formă de ou, mai lat la bază decît la vîrf şi pavat cu cărămizi antice provenite de la Mamluk. La fiecare cîţiva iarzi, erau găuri care marcau poziţia străzilor a căror canalizare se scurgea în sistem. În aceste puncte şobolanii erau activi, venind şi plecînd fără nici o regulă aparentă de mişcare. Apa le ajungea, aici, pînă la genunchi; Fadwei, ceva mai sus. La lumina lanternelor arăta ca o supă de mazăre. Din ea se ridica un miros fetid, persistent care îi obliga să ţină bucăţi de cîrpă la nas.

În mod normal, condiţiile în canalele de sub Bulaq ar fi fost mult mai rele, căci serveau un sector dens populat al unuia dintre cele mai aglomerate oraşe din lume. Chiar dacă acum Bulaq era un cimitir, era imposibil să se şteargă complet secole de mizerie în cîteva săptămîni. Apa era îngroşată cu tot ceea ce nu mai dorea oraşul: şobolani morţi, cîini şi pisici, frunze moarte, vieţi terminate.

Tunelul părea că se întinde la nesfîrşit. Fără altă lumină decît cea a lanternelor, nu puteau aprecia corect distanţa. Din cînd în cînd treceau prin guri ale unor tunele laterale prea joase şi înguste pentru a fi comode. Se îndreptau spre sud, iar tunelul principal pe care-l anticipase Michael nu se vedea încă.

Merseseră cam o jumătate de milă cînd A'isha observă pentru prima oară că dintr-un canal de drenaj curgea apă în galerie. Cîţiva iarzi mai departe, o a doua ţeavă aducea un jet puternic de apă maronie şi mocirloasă. Se opriră şi ascultară.

Se auzea un sunet inconfundabil de apă curgătoare care era nou. Cînd se uitară, era evident că nivelul apei din canal creştea.

– Cred că a început să plouă afară, îi spuse încet Michael A'ishei. Trebuie să ne grăbim. Putem să fim prinşi aici dacă se umple acest canal.

Dacă ploaia începea de-a binelea, ştia că s-ar putea să nu mai scape vii. Fiecare canal şi ţeavă din oraş se va vărsa şuvoi în

sistemul de canalizare. Fluviul se va umple rapid şi va ieşi din matcă în mai multe locuri pe ambele maluri.

– Poate că nu-i prea tîrziu să ne întoarcem, zise A'isha. Dacă scara ţine...

Michael scutură din cap.

– Nu putem ieşi pe acolo, răspunse.

– De ce nu?

– Tunelul cel mic, care duce din galeria aceasta la puţ, are tavanul şi mai jos. Este prevăzut să preia surplusul din galerie imediat ce se depăşeşte un anumit nivel. Cînd vom ajunge la el, va fi destulă apă în tunel şi în puţ, încît ne va face imposibilă trecerea. Nu am reuşi, cu siguranţă că Butrus nu. Îmi pare rău. N-avem de ales. Sîntem nevoiţi să mergem mai departe.

CAPITOLUL CINCIZECI ŞI NOUĂ

Apa curgea acum cu repeziciune în canal. Sub picioarele lor fundul era alunecos, din cauza noroiului secular şi a sedimentelor vîscoase. Fadwa alunecă şi căzu de două ori în apa puturoasă. Bărcuţa de cauciuc nu le era de nici un folos în spaţiul acela strîmt. N-ar fi făcut decît să umple spaţiul din perete în perete şi să-i înece rapid. Trebuia să meargă sau să înoate dacă nu ajungeau la apă mai lată şi mai adîncă.

Michael îi dădu lui Butrus să îmbrace vesta de salvare.

– Ţine-o umflată, îl sfătui, te va susţine, în caz că te lasă picioarele.

Fadwa ştia să înoate puţin. Aşa cum presupusese A'isha, o învăţaseră fraţii ei să înoate în Nil, ale cărui ape curgeau în marginea vestică a Bulaq-ului.

– Michael, cred că am ajuns la capătul canalului.

A'isha mergea în faţă. Lanterna ei lumina o spărtură în zid. Michael lipăi prin apă pînă la ea. Avea dreptate. O rampă abruptă, acoperită de apă, ducea în jos spre un tunel cu mult mai mare, exact cel pe care-l căutau. Apa curgea în pantă, ca un şuvoi de stăvilar.

– Merg eu jos prima, zise A'isha.

– Vei avea nevoie de frînghie. Dacă vei fi prinsă de curentul acela, nu vei mai ieşi niciodată.

Cu degetele amorţite de frig el legă funia în jurul taliei ei. În zidul din faţa lui găsi o crăpătură în care ancoră cangea, ca pe o proptea. În cîteva secunde picioarele ei cedară şi fu absorbită cu totul în tunelul de jos.

Frînghia prelua tensiunea imediat ce curentul o trase după colţ. A'isha reveni la suprafaţă cu lanterna în mînă. Exact lîngă ea văzu o bordură îngustă care continua pe lungimea tunelului. Aruncă lantera pe ea şi se rostogoli ea însăşi.

Bordura era puţin mai lată de un picior şi extraordinar de alunecoasă. Puţin mai sus, pe zid, văzu un inel, unul dintre alte cîteva plasate la distanţe egale. A'isha îl folosi pentru a se putea ridica. Mişcă lumina în sus şi în jos, ca să vadă un tunel construit din cărămidă neagră, cu aspect de fagure, fărîmată complet pe alocuri. Era mai lat şi mai întins decît cel în care fuseseră, iar tavanul era mai înalt. Prin centru era un şanţ adînc, plin cu apă care curgea spre vest.

Dezlegă frînghia şi îi strigă lui Michael că era liberă. El o trase repede şi o legă pe sub braţele Fadwei care tremura de frică. Michael o convinse că nu era altă cale, ea încuviinţă îngrozită şi se lăsă coborîtă pe rampă.

A'isha o aştepta să o prindă şi s-o tragă sus, pe bordura canalului. Funia fuse trimisă iarăşi în sus. De data aceasta, era rîndul lui Butrus.

– Lasă-mă să fac treaba în locul tău, îl sfătui Michael, A'isha şi Fadwa te vor trage în partea cealaltă.

– Dar cu tine cum rămîne? Cum vei ajunge jos?

– Lasă asta în grija mea.

– Am vesta de salvare.

– Ai nevoie de ea. N-avem timp de ceartă.

În secunda următoare, picioarele lui Butrus fugiră de sub el. Alunecă pe rampă şi fu dus în tunelul de mai jos, dezechilibrîndu-l şi trăgîndu-l pe Michael în urma lui.

Se prăbuşiră în şanţ, devenind instantaneu prizonieri ai curentului, daţi de colo-colo de şuvoiul de apă înspumată. Butrus rămase deasupra, dar Michael fuse tras sub nivel, înecat. Cînd ajunse din nou la suprafaţă, ştiu că are doar cîteva secunde

pentru a acţiona. Avea încă mîinile încleştate pe funie şi pe cange. Fără să înceteze să gîndească, puse cangea de-a curmezişul, orizontal. Se propti în ea cu toată puterea, simţind cum greutatea lui Butrus îl împinge înainte.

– A'isha... Repede!...

Un şuvoi de apă îi luă vorbele din gură. Apoi ea fu acolo, întinzîndu-se după el.

– Prinde-l pe Butrus întîi! Nu pot... să-l ţin!

A'isha se tîrî pe bordură pînă cînd fu lîngă Butrus, care se învîrtea neajutorat în jurul capătului de funie, încercînd să se elibereze cu o singură mînă. Braţul lui stîng fusese izbit de pereţi fără milă.

Fadwa îl apucă pe Michael, ajutîndu-l să reducă tensiunea din funie. El simţea cum cedează canagea. Avea gîtul şi plămînii plini de apă şi ştia că n-o va mai putea ţine mult.

Strînsoarea funiei slăbi. Fadwa îl ţinu strîns pe margine pînă cînd A'isha fu în stare să-l tragă pe bordură. Cînd se căţără, scăpă cangea. Aceasta se duse, învîrtindu-se, într-un torent alb de apă. Închise ochii, temîndu-se că, înainte de trecerea nopţii, va regreta amar pierderea ei.

Rămaseră acolo cît îndrăzniră, conştienţi că apa de sub ei creştea cu fiecare moment care trecea. Butrus zăcea în suferinţă. Umărul stîng îi fusese lovit groaznic în timpul căderii şi a răsucirilor din apă. A'isha îşi deschise geanta să-i mai administreze o doză de morfină, dar seringile erau sparte, iar pudra de morfină devenise o substanţă apoasă. Luă cît putu din ea şi o puse forţat între buzele lui.

Le dădu zece minute. Nici Michael, nici Butrus nu era în formă să poată merge, însă nu era nimic altceva de făcut. Dacă ploaia continua să cadă – sau, mai rău, să se înteţească – trebuia să se grăbească. Îl ajută pe Michael să se pună puţin pe picioare. Împreună îl ridicară pe Butrus.

Michael scoase busola din buzunar şi o puse pe bordură. Tunelul se găsea pe aproximativ est-vest.

– Apa curge spre vest, zise. Spre fluviu. Nu putem merge într-acolo. Trebuie să ne ducem spre est.

– Cum vom traversa rampa?

Cînd intraseră în tunel, fuseseră, inevitabil, traşi spre stînga, urmînd curentul. Ca să ajungă la porţiunea de bordură care ducea spre est, trebuia să treacă prin locul unde se uneau tunelele. Ca lucrurile să fie şi mai rele, Fadwa era prima în partea aceea şi nu era loc pentru nimeni să treacă.

– Poţi s-o ridici? întrebă Michael.

– Voi încerca.

A'isha se aplecă uşor în faţă şi-i spuse Fadwei să se agaţe de gîtul ei. Stînd în picioare, o ridică deasupra apei şi o trecu în cealaltă parte a ei, pe bordură. Michael apucă strîns braţul fetiţei şi o ţinu ferm.

A'isha se îndepărtă cu grijă de margine.

– E prea departe să sar. Dacă bordura ar fi mai lată, n-ar fi nici o problemă.

Michael gîndi rapid.

– Umflă barca, spuse.

Ea scoase barca de cauciuc din sacul în care era şi o puse pe bordură, alături de ea. Avea o cavilă care, cînd era trasă, o umfla. O frînghie de nailon era legată de un inel, lîngă ea. Ţinînd strîns de funie, trase cavila şi aruncă barca în spaţiul gol, înainte să se umple şi s-o dezechilibreze. În cîteva momente ajunse la volumul maxim.

O ţinu strîns lîngă margine. Aproape că umplea spaţiul dintre cele două borduri. Trecîndu-i funia lui Michael, păşi cu grijă în bărcuţă, în timp ce el se aplecă să o ţină la margine. Era ca încercarea de a sta călare pe un cal care cabrează. Barca era aruncată şi răsucită în toate părţile de curent, ridicîndu-se, căzînd şi smucindu-se imprevizibil. A'isha, în genunchi, se tîrî în marginea cealaltă, pînă ajunse la capătul bordurii. Alegînd momentul cu mare grijă, puse întîi un picior şi se aruncă în sus şi înainte. Lovi puternic peretele, dar îşi păstră echilibrul.

În perete se afla înfipt un alt inel, lîngă colţ. A'isha îi strigă tare lui Michael să arunce frînghia. Fadwa ajută la menţinerea

bărcii în loc, în vreme ce el strînse funia şi o zvîrli spre ea. A'isha prinse imediat sfoara în inel, ancorînd bine bărcuţa care, fixată în ambele capete, era cu mult mai stabilă. Fadwa traversă fără dificultate. Butrus o urmă şi rămase în bărcuţă pînă cînd A'isha îl ajută pe Michael să treacă. Pe bordură se reorganizară, cu Michael în faţă, urmat de Butrus, A'isha şi Fadwa în urmă.

Dezlegară bărcuţa şi o luară spre est. Michael îi dădu Fadwei să ţină funia. O trăgea după ea prin apă ca pe un căţel neastîmpărat în lesă. Era noua ei responsabilitate, ultima găselniţă a lui Michael s-o ţină cu gîndul departe de alte lucruri. Ca, de pildă, creaturile care mişunau nebănuite prin tunele.

Apa era tot în creştere. Mergeau cît de repede era posibil, fără să fugă însă. Suprafaţa bordurii era netedă şi înşelătoare, iar o cădere de pe ea însemna aproape moarte sigură. Se ţineau de mîini, tîrîndu-se ca nişte crabi, cu spatele la perete. Dintre toţi doar Michael avea lanternă. A'isha o ţinea pe Fadwa de braţ. Fetiţa purta încă pistolul strîns în mînă.

Nu vorbea nimeni. În urechile lor apa suna fără încetare. Departe de stăvilar era mai puţin vijelioasă, dar prin şanţ curgea cu forţă nediminuată.

Tavanul şi pereţii bătrînului tunel erau acoperiţi cu muşchi şi licheni; o combinaţie de excrescenţe galben-verzui sclipeau oribil în lumina lanternei lui Michael. Peste tot era mătasea broaştei, întinsă în fire sau strînsă în mănunchiuri maro-închis ori albicioase pe cărămizile umede.

– Opriţi-vă! se auzi vocea lui Michael curios de pierdută, de parcă fusese dus, brusc, departe. Printr-o perdea de durere, Butrus simţi strînsoarea mîinii lui Michael pe a lui. Aproape am căzut pe spate, explică el. Peretele a cedat.

Dădu drumul mîinii lui Butrus, să se poată răsuci. În spatele lui era o deschidere largă, în locul unde fusese peretele. O bucată imensă se prăbuşise la un moment dat în trecut, cu ani sau – posibil – secole în urmă. În partea cealaltă se căsca un vast hău înfometat.

În lumina albă a lanternei lui Michael se dezvălui o cameră înaltă, cu pereţi din piatră gri, sculptată şi aranjată în straturi. Un tavan larg şi arcuit tremura în lumina nesigură, umbre complicate ţesute cu fire de alabastru. Stalactite uriaşe din piatră sculptată ornamentau domul, modelele lor complicate fiind umplute cu pînze de păianjeni şi aripi de lilieci ce atîrnau.

Cîndva, pereţii fuseseră stuc alb, gravat cu frunze şi flori, şi aripi de păsări. Acum mai rămăseseră doar fragmente care arătau ceea ce fusese, asemenea unor frînturi dintr-o melodie pierdută de mult în tăcere. Dale albastre şi roşii se mai ţineau în grupuri mici de tencuială, modelul pe care-l formau fiind frînt şi incomplet. Aceasta fusese cîndva camera centrală a unei mare hammam, o baie publică.

Unde fusese podeaua, acum era o mare baltă de apă stătută, plină de scursuri şi moloz. Apa bătea în verde acolo unde crescuseră algele. În colţuri se adunase spumă albă. De fiecare dată cînd tunelul se revărsa, balta se umplea şi se scurgea imediat. Michael nu putu să aproximeze cît de adîncă putea fi.

Porniră.

– Fiţi foarte atenţi, îi sfătui el. Nu avem decît bordura pentru a ne păstra echilibrul.

Lent, trecură peste spaţiul gol. Erau aproape în partea cealaltă cînd le îngheţă sîngele din cauza unui urlet grav, urmat cîteva momente mai tîrziu de un ţipăt ascuţit. A'isha simţi mîna Fadwei smucindu-se dintr-a ei, trăgînd-o şi pe ea înapoi în deschizătură.

Dînd drumul mîinii lui Butrus, se răsuci, căutînd lanterna în buzunarul salopetei. Fadwa căzuse prin gaură. Ţipa tare încă. Un sunet îngrozitor. De undeva, de aproape, alt urlet. A'ishei îi tremură mîna cînd aprinse lanterna.

Apă, turbulentă şi acoperită de valuri. Cea mai adîncă dintre întunecimi. Ţipetele unui copil. Sunetul a ceva greu care bătea apa. Fasciculul lanternei plimbîndu-se în sus şi în jos, în

întuneric, fără să găsească nimic. Ţipătul încetă brusc. O bolboroseală a apei, ca un cazan clocotitor.

Capul Fadwei răsări brusc din apă, o dată cu mîinile ridicate care se agitau neputincioase, corpul fiindu-i ţinut ferm între fălcile coşmarului ei. A'isha ţipă, simţind cum o străbate frica asemenea unor flăcări. În acel moment reapăru capul lung al unui crocodil de Nil, cu fălcile încleştate pe coastele Fadwei, trăgînd-o în apă s-o ucidă.

CAPITOLUL ŞAIZECI

A'isha stătea încremenită, incapabilă să se mişte sau să gîndească. Crocodilul era enorm, un adult de cel puţin patru metri ale cărui fălci erau dotate cu dinţi ascuţiţi şi răi. Numai Dumnezeu ştia de cîţi ani se bălăcea acolo, jos; puteau atinge o sută de ani şi mai bine. Lumina căzu scurt pe ochii lui mici şi răi, pe pupilele dilatate, strălucitoare. O secundă i se păru că se zgîia la ea triumfător.

Fadwa se lupta încă, mută acum, înecîndu-se cu apa stătută, pierzîndu-şi rapid puterile. Crocodilul o ţinea strîns, ştia că nu poate să se elibereze. Ca s-o termine, nu avea nevoie decît de o mişcare circulară a capului lui mare, pentru a o rupe în două. Ea se forţa să-şi ţină capul afară din apă. Ca printr-o minune, ţinea încă strîns în mîna din aer pistolul lui Michael, ca pe un talisman care o putea salva.

A'isha nu încetă nici o clipă să gîndească. Sări în apă, îndreptîndu-se direct spre copil. O lungime, două, şi fu lîngă ea. Lanterna se dusese, era în întunecimea de smoală şi se ghida doar după zgomotul vîltorii de apă. Întinse mîinile şi simţi asprimea spatelui crocodilului, solzii groşi şi neplăcuţi la atingere. De ce aruncase lanterna? Fără lumină nu putea să facă nimic. Crocodilul se scutură, rostogolindu-se departe de ea. Întinse din nou mîna, lovind apa, dar nu dădu de nimic.

Brusc, o rază albă tăie bezna. Michael era în genunchi lîngă deschizătură.

– A'isha, ia pistolul! Ia pistolul!

Ea sări şi se aruncă peste capul crocodilului, după Fadwa. Reptila se ridică şi se răsuci, îndepărtîndu-se şi aruncînd-o pe o parte, înapoi în apă. Lumina rămase fermă, derutînd crocodilul. A'isha se scufundă, dînd nebuneşte din picioare sub apă, revenind la suprafaţă ceva mai tîrziu exact dincolo de reptilă, aproape de Fadwa. Apucă fetiţa de braţ cu o singură mînă. Cu cealaltă îi luă pistolul.

Era acum ori niciodată. O a doua şansă nu mai urma. Apucînd-o strîns pe Fadwa cu stînga, A'isha se răsuci, îndesînd ţeava pistolului în gura larg deschisă a crocodilului. Pistolul era ud, ea ştia sigur că nu va funcţiona. Apăsă pe trăgaci. Nu se întîmplă nimic. Din nou. Nimic. Închise ochii, sigură că va muri. Crocodilul se răsuci, încercînd să se scape de ea. Ea mai trase o dată.

Urmă o bubuitură puternică. Reptila se trase înapoi şi zvîcni în sus, mugind de durere. A'isha o ţinea acum pe Fadwa cu ambele mîini. Lăsase pistolul să cadă pe fundul bălţii. Peste tot în jurul lor apa clocotea şi bolborosea din cauza monstrului rănit care-şi mişca coada cu mînie furibundă.

– Du-te înot spre deschizătură! O iau acum!

Michael era lîngă ele în apă. A'isha habar n-avea cum ajunsese acolo. Cînd privi în sus, îl văzu pe Butrus ţinînd lanterna într-o mînă şi încercînd să-şi păstreze echilibrul, cu dinţii încleştaţi de durere. Ea înotă în direcţia indicată.

Butrus îi făcu loc să se caţere pe bordură. Şocul produs de atac îl adusese în simţiri. Aşeză lanterna între genunchi şi întinse o mînă A'ishei ca să o ajute. Cîteva secunde mai tîrziu veni şi Michael la margine şi o ridică pe Fadwa lîngă ei. În urma lui crocodilul continua să biciuiască apa.

– Grăbiţi-vă! urlă Michael. S-ar putea să mai fie şi alţii. Trebuie să ne mişcăm.

Fadwa era pe jumătate conştientă, îngheţată atît din cauza fricii, cît şi de durere. Sîngera rău în jurul taliei şi a feselor, în

locurile de unde dinţii ascuţiţi smulseseră fîşii din carnea ei. Reuşiră s-o aşeze pe bordură între ei, forţînd-o să vomite cît de multă apă era posibil.

– Să plecăm de-aici, zise din nou Michael.

Se uită după barca de cauciuc, sperînd că putea fi folosită ca o ambulanţă pentru a o căra pe Fadwa şi, eventual, pe Butrus. Aceasta fusese însă dusă de curent în momentul în care Fadwa dăduse drumul frînghiei. Nici măcar nu se mai vedea acum. Nu aveau altă posibilitate decît să ducă în braţe copilul rănit, pe bordura îngustă.

Începură să se tîrască din nou, încercînd disperaţi să se îndepărteze de deschidere. Michael şi A'isha făceau eforturi s-o ţină dreaptă pe Fadwa între ei, trăgînd-o mai departe de coşmar. Era uşoară ca o legătură de beţe uscate. Pînă acum nu-şi dăduseră seama cît de înduioşător de slabă era. Din cînd în cînd, erau obligaţi să se oprească în timp ce ea se căznea să vomite şi se zbătea convulsiv, aproape aruncîndu-se în apa de la picioarele ei.

Ploaia nu se oprise. Dacă nu cumva devenise mai furioasă. Şuvoiul crescuse pînă la nivelul bordurii, pe măsură ce venea mai multă apă. În cîteva minute apa urma să le ude picioarele, făcînd imposibilă priza pe suprafaţa şi aşa alunecoasă.

Brusc, Butrus strigă cu voce slabă, estompată de vuietul apei.

– O scară! Este o scară pe partea cealaltă!

Lumina lanternei lui căzuse pe fusceii unei scări de acces, montată într-o nişă, în peretele opus. În faţa ei se afla o platformă largă, protejată de canal cu un lanţ slab prins.

Michael privi într-acolo. Îi separau doar cîţiva iarzi de scară, dar la fel de bine putea să fi fost o jumătate de milă. Cu un sentiment de neputinţă, îşi dădu seama că, dacă n-ar fi pierdut cangea, ar fi putut să prindă lanţul cu ea. Fără, risca să fie înghiţit de curent.

– Butrus, zise el. Du-te cîţiva iarzi mai departe. Ia-o şi pe Fadwa dacă poţi. Vă vom urma şi noi.

Își legă frînghia la brîu și dădu capătul celălalt A'ishei să-l țină. Era udă, zgîriată și puțea, dar el simți nevoia s-o sărute, să-i spună că o iubește. În loc de asta, îi atinse obrazul ușor, cu degetele, apoi se întoarse și sări în apa înghețată.

Curentul îl trase și-l duse mai departe de peretele opus. Se așteptase la asta. Funia se întinse, ținîndu-l la nivelul platformei. Ridicîndu-se, inspiră adînc, apoi se lăsă din nou să cadă. Atinse fundul cu un picior. Îndoi genunchii și, găsind un punct de sprijin fragil, se proiectă puternic în sus.

Apucă marginea platformei cu mîna și se ținu. Curentul îl trase puternic, încercînd să-l smulgă, dar acum se apucase cu ambele mîini. Trăgîndu-se în sus, încercă să apuce lanțul, dar îl rată cu cîțiva țoli. Urmă un al doilea efort. De data aceasta reuși să-și încleșteze degetele înghețate pe verigile ruginite. Se odihni puțin, apoi se trase pe platformă.

Trecerea celorlalți luă mult timp, aproape mai mult decît își puteau permite fără riscuri. Michael ținu frînghia, A'isha veni, ținînd-o pe Fadwa, apoi Butrus. În momentul în care fură toți pe platformă, apa plescăia la picioarele lor.

Fadwa nu-și revenise. A'isha o examină cît de bine putu. În afară de rănile din locurile unde o apucase întîi cu dinții, părea că presiunea fălcilor imense îi rupsese cîteva coaste. Respira greu, cu un hîrîit care-i ridica părul A'ishei.

– N-o vom putea urca pe scară, Michael.

– Nu există altă cale. Va reuși. Trebuie.

A'isha scutură din cap.

– Sînt înspăimîntată, Michael. Respirația îi miroase urît, cred că vreo coastă i-a perforat unul din plămîni. A pierdut mult sînge.

– Dacă n-o scoatem afară, se va îneca aici.

A'isha privi fața trasă a fetiței. Tocmai atunci aceasta deschise ochii. Își smuci capul, încercînd să se ferească, cu gîtul întins de parcă ar fi scos un strigăt. A'isha o atinse cu mîna.

– E-n regulă, o liniști ea. Ești în siguranță. E mort. Nu mai poate ajunge la tine. Fadwa era atît de adînc încătușată în frica

şi în durerea ei, încît nu ajungea nimic la ea. Să ne grăbim, Michael. Trebuie să ajungem cu ea la cineva care s-o ajute.

El privi o singură dată înapoi, apoi începu urcuşul. Scara era veche, însă ancorajul ei era cu mult mai sigur decît acela al scării pe care coborîseră. Îşi dădu seama rapid că ducea direct în sus, în întuneric. Michael se rugă să-i ducă la o ieşire.

Nu se gîndea acum la nimic altceva decît la scăpare şi aer proaspăt. Nimic altceva nu mai conta. Nici Paul, nici al-Qurtubi, nici părintele Gregory şi poveştile lui. Doar atît: scara, zgomotul apei care curgea dedesubt, întunericul şi speranţa de lumină.

Scara se termină la o platformă metalică de unde începea o alta. Aici, sus, apa era doar o amintire, un murmur îndepărtat. Fu nevoie să se autoîncurajeze ca să se gîndească la A'isha, la Butrus şi la fetiţa care aştepta încă acolo, jos, urmărind cum creşte nivelul apei. Urcă şi cea de-a doua scară. La patruzeci de picioare mai sus se oprea în faţa unui grilaj înalt de metal. Aprinse lanterna. Era o cameră mică cu o trapă în tavan. Împinse de grilaj, dar nu se întîmplă nimic. Mai împinse o dată, mai cu forţă. Nu cedă nici de această dată. Puse lumina pe el. Nu era nici un zăvor, nici alte modalităţi de închidere. Puse umărul şi împinse cu toată forţa. Nu se deschise. Apoi se uită mai atent.

Fusese sudată.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI UNU

În timpul în care coborî, înţelese ce se întîmplase. Autorităţile fuseseră cu un pas înaintea lor, blocînd toate ieşirile din Bulaq. Nu pe a lor în special, bineînţeles – nu existase timp pentru asta – pe a oricui încerca să evadeze din ghetoul pe care-l creaseră. Numai cînd ajunse la baza scării, îi trecu prin minte că încă mai puteau fi căi deschise. În afară de corpul dezmembrat de la început – Michael îşi dădu seama că era o altă victimă a crocodililor – nu mai întîlniseră rămăşiţe umane.

Fireşte, asta nu însemna nimic, puteau fi zeci, chiar sute împrăştiate prin acest labirint sau fuseseră duse la fluviu de inundaţii. Nu insistă prea mult pe această temă. Era mai bine să gîndească la cei care scăpaseră pînă la urmă şi că, într-adevăr, era o cale de ieşire doar dacă ajungeau la timp la ea.

Apa era deja la prima treaptă a scării de jos. A'isha şi ceilalţi doi stăteau pe ea fără să le pese. Cînd Michael apăru, A'isha se ridică obosită, gata pentru ultima etapă. El nu fu nevoit să spună nimic. O singură privire o lămuri. Îi pieri lumina din ochi. Se uită la Fadwa. Copilul îşi revenea. Ar fi fost mai bine s-o fi lăsat crocodilului.

– Trebuie să mai fie şi alte ieşiri, zise Michael. N-au putut să le blocheze pe toate. Nu putem renunţa tocmai acum.

A'isha îi aruncă o căutătură piezişă. Pentru prima oară de cînd se cunoscuseră, îl dispreţui, se simţi revoltată. La ce folosea aici sîngele lui rece englezesc? Ce sens avea să se dea în spectacol cu asta? Se vor îneca într-un şanţ împuţit, cu viermi, excremente şi fetuşi avortaţi. El şi cei de felul lui îi aduseseră la asta, cu jocurile lor de putere şi visurile lor legate de imperii. Butrus avusese dreptate. Ei toţi fuseseră pioni.

– Eu rămîn aici, spuse cu voce resemnată şi tristă. N-are nici un rost să merg mai departe, nu vezi? Fadwa are nevoie de odihnă. Butrus e aproape terminat. Vom muri, oricum, aici.

Michael coborî lîngă ea.

– Asta vrei? întrebă. Doar să renunţi?

– Ce-ţi pasă?

Ea tremura. Încercă s-o cuprindă cu braţul, dar ea se feri.

– Nu crezi că Fadwa mai merită încă o încercare?

A'isha se uită în jur, involuntar. Fetiţa era cu spatele sprijinit de zid, privind fix la lumina lanternei lui Butrus, care se juca pe tavanul acoperit cu muşchi. Avea pielea albă şi ochii afundaţi în orbite. Era adîncită într-un vis urît pe care nu i-l putea alunga nimeni. Apa de lîngă ea era pătată, roz, de la sînge.

A'isha scutură din cap.

– Michael, e prea tîrziu. Dacă vrei, du-te singur, dar lasă-ne pe noi să rămînem aici.

El simţi cel mai ciudat amestec de sentimente luptîndu-se în el. Mîhnire, tristeţe, mînie, dezamăgire şi un sentiment amar de nedreptate. Să stea jos şi să moară era împotriva tuturor convingerilor sale. Şi totuşi, într-un loc ca acesta i se părea perfect normal. Îngenunche în faţa ei şi-i luă faţa în mîini. Era atît de puţină lumină, încît abia putea să-i distingă trăsăturile.

– A'isha, uită-te la mine. Ea se uită la el cu o privire indiferentă. Să coborîm aici, zise el, a fost decizia noastră. Una pe care am luat-o împreună. N-a fost ideea lui Butrus, nici a Fadwei, nici o altă alternativă reală. Acum, există o mică şansă ca puţin mai în josul acestui tunel să fie o ieşire. Ei nu pot ajunge singuri acolo, nu ne pot ruga măcar să o găsim pentru ei. Putem sta aici să le ţinem companie pînă se îneacă. Poate chiar să-i ajutăm s-o

facă mai uşor, să-i scăpăm de suferinţă rapid. Poate că ar trebui să facem asta acum, nu ne-ar lua mult timp. Sau putem să ne continuăm drumul şi, poate, doar poate – îi scoatem de aici. Şi pe noi. Ce zici?

Nu putea s-o facă fără ea, ştia că nu. Chiar dacă ar fi fost absolut sigur că era o cale exact după următorul colţ, nu s-ar fi dus dacă A'isha ar fi optat pentru a rămîne. Destinul lui, toate destinele lor erau în mîna ei. Păru că trece o viaţă pînă vorbi.

– Foarte bine, zise ea. Avea încă vocea tristă şi privirea indiferentă. Încă o încercare.

Îi ridicară pe ceilalţi şi-i puseră pe picioare. Umărul lui Butrus era atît de umflat, încît ajunsese de mărimea unui pepenaş. Fadwa era doar pe jumătate conştientă de ceea ce se întîmpla. Îi spuse A'ishei că o dureau rău părţile laterale şi că respira foarte greu. A'isha o asigură cît de bine putu că mai era doar puţin. Nu credea că Fadwa va mai vedea din nou lumina zilei. Ar fi vrut să existe un Dumnezeu, dar care Dumnezeu ajungea atît de jos, pînă la ei?

Bordura de pe această parte a tunelului era puţin mai lată decît cea pe care merseseră pînă atunci. Acest cîştig era anulat însă de cei trei sau patru ţoli de apă care o acopereau. Ieşind considerabil din matca şanţului în care cursese pînă atunci, curentul mai pierduse din viteză; dar avea destulă forţă ca să-i ducă, în caz că ar fi alunecat.

Merseseră mai puţin de cincizeci de iarzi cînd văzură un tunel jos, sub nivelul bordurii. Doar partea de sus era deasupra liniei apei. Tunelul era aproape plin. Dacă era unul de evacuare, asemănător celui care-i condusese în prima galerie, trebuia să se sfîrşească cu un puţ. Cîteva secunde sub apă, apoi din nou afară. Dar dacă nu era aşa? Dacă era lung de o jumătate de milă?

Michael se gîndi repede. N-avea nici un rost să meargă mai departe. În orice secundă Fadwa sau Butrus puteau fi luaţi de picioare şi duşi de curent. Acum găsiseră un canal, era puţin probabil ca pe o anumită distanţă să mai fie unul. Şi dacă ar fi, ar fi, probabil, identic cu acesta. Identic şi, poate, chiar mai mult sub apă sau invizibil.

– Îl voi trece înot, zise Michael. Cu noroc, ies în partea cealaltă peste cîteva secunde. Iau şi frînghia. De îndată ce am trecut, o smucesc de trei ori dacă totul pare în ordine. Leag-o pe Fadwa pe sub braţe şi spune-i să-şi ţină respiraţia cît de bine poate. Vă voi lua apoi pe Butrus şi pe tine.

Ea scoase lanterna din buzunar şi puse raza pe faţa lui. Toată mînia se dusese, toată supărarea. Totul părea nelalocul lui aici, atît de meschin. Se aplecă puţin şi-i atinse buzele cu ale ei. Nu fu un sărut. Dar în acel moment crezu că toată viaţa ei o are pe buze.

– Michael, te iubesc, zise.

El nu-i răspunse, dar îi strînse mîna şi o privi cu atîta regret şi dorinţă, încît ea fu nevoită să-şi întoarcă faţa de la el. După cîteva secunde, plecă.

Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea frică perfectă. Gîndea în fiecare clipă că apa trebuie să se termine, trebuie să iasă la aer. Dar nici un sfîrşit pînă cînd fu sigur că va continua la nesfîrşit. Tunelul era prea îngust şi nu se putea înota în el. Mergea cu mîinile întinse pe pereţi şi dădea din picioare. La fiecare pas înainte, se ridica şi atingea tavanul cu capul. Nici vorbă să se poată întoarce. Îi explodau plămînii, în secunda următoare trebuia să dea drumul aerului. Cînd inspira din nou, înghiţea apă şi se îneca. Încă o lovitură cu piciorul. Tot tavan de piatră. Îi scapă puţin aer care produse bule de aer în apă. O lovitură cu piciorul. Din nou, tavan. Avea pieptul în flăcări şi ochii înecaţi în sînge. În spatele roşului, forma unei piramide, una neagră, strălucitoare ca întunericul pietrificat. Încă o lovitură cu piciorul. Capul atinse uşor piatra. Mai multe bule de aer. Era aproape extenuat. Încă o lovitură cu piciorul şi apoi va fi liber. Dădu cu piciorul. De data aceasta, capul i se ridică mult. Era tot în apă, dar tunelul se terminase. Deşi nu se ridică mai mult de o secundă sau două, acestea i se părură ore. Apoi aer. Expiră violent, şi prima gură de oxigen i se păru atît de dulce, încît îi smulse un strigăt.

Îşi scoase lanterna şi o aprinse. Călca aproximativ zece picioare de apă în fundul unui puţ înalt. Din întuneric se ridica

o scară chiar lîngă el. La cîteva picioare deasupra capului său era o platformă. N-avea nici un rost să piardă vremea verificînd ce era la capătul de sus al scării.

După ce inspiră adînc, se lăsă în fundul puţului şi trase de frînghie de trei ori. Răspunsul fu o smucitură, apoi o pauză în care A'isha o pregăti pe Fadwa. Michael ieşi la suprafaţă, îşi umplu plămînii cu aer şi se întoarse jos. O a doua smucitură. O trase pe Fadwa spre el, ca un pescar care-şi înfăşura firul undiţei. Apăru fără dificultate, cu ochii strîns închişi, fără culoare în obraji şi balonaşe de aer care arătau că o părăseşte suflarea. Fără să se oprească, o apucă, lovind-o cu picioarele de tavanul tunelului, ridicînd-o deasupra apei. Înghiţise cîteva guri de apă şi tuşea rău cînd o duse la scară. O susţinu puţin, apoi o ajută să se caţere pe platformă.

– Cum te simţi? întrebă el, dar nu primi răspuns.

Nu era vreme de pierdut. Se scufundă, luînd frînghia cu el, se vîrî în tunel. La un moment dat, i se prinse salopeta într-o protuberanţă a tavanului şi îl reţinu. Apoi materialul se rupse şi fu din nou liber.

Cînd ieşi, apa din tunelul principal crescuse. A'isha era în picioare şi-l susţinea pe Butrus. Nivelul apei era deasupra genunchilor lor. Michael se odihni în timp ce ea legă frînghia pe după talia lui Butrus.

– Michael sînt îngrijorată, şopti ea. Nu ştiu dacă-şi va putea ţine respiraţia cît trebuie. Morfina are un efect mai puternic decît am crezut.

– Nu vor fi mai mult de douăzeci şi cinci de secunde pînă afară. Se adresă lui Butrus. Poţi ţine frînghia cu o singură mînă în timp ce eu te voi trage?

Butrus dădu din cap că da, însă Michael văzu clar că nu era pe deplin conştient.

– Mă duc eu de data asta, se oferi A'isha.

– M-am familiarizat cu asta acum. Trebuie să mă duc înapoi, oricum.

Ea scutură din cap.

– Ai nevoie să-ţi recapeţi suflul. De vreme ce ştiu că este aer la capătul celălalt, mă voi simţi bine.

– Ba nu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, e mai sigur aşa. Rămîi aici.

Fără să mai aştepte alte obiecţii, ea se scufundă. Euforia de început se cam terminase, şi Michael sesiză că aerul din tunelul principal devenea greu.

Ştia că prin canale erau gaze toxice şi în anumite condiţii ieşeau în aer. Ce ironie ar fi ca, după toate prin cîte trecuseră, tocmai aerul să se întoarcă împotriva lor.

Îi vorbi lui Butrus, încercînd să-l ţină viol. Coptul găsise lucruri în interiorul durerii sale în care se putea odihni, colţuri izolate în care se putea ascunde. Michael era nevoit să-l tragă afară, oricîte chinuri îi provoca.

Îşi privi ceasul. Trecuseră mai mult de trei minute. Fixă frînghia cu ochii, dorindu-şi s-o vadă mişcîndu-se. De fiecare dată cînd o ridica apa, i se părea că A'isha semnalizează. De fiecare dată însă cădea moale la loc. Trecuseră patru minute. Se întîmplase ceva. Îi va mai acorda un minut înainte de a se duce în tunel după ea.

Funia se mişcă. O dată, de două ori, de trei ori. Michael îl susţinea pe Butrus să fie gata. Curentul îi prinse cu începutul unui puternic curent subteran. Funia se mişcă din nou.

Butrus inspiră. Michael îl împinse în deschizătură. Niciodată nu se simţise mai călău. Frînghia se întinse şi Butrus dispăru.

Cinci minute mai tîrziu, Michael îşi făcu intrarea pentru a treia oară în tunel. Sentimentul de sufocare era mai rău decît oricînd. Parcă fusese acolo întotdeauna, împingînd, dînd din picioare, luptîndu-se să se elibereze.

Se ridică tuşind. O găsi pe A'isha stînd pe fuscelul de jos al scării, cu mîna întinsă spre el, gata să-l tragă sus.

– Ei se simt bine? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

Urcă prima pînă la grătarul cel mic. Fadwa şi Butrus erau întinşi unul lîngă altul. A'isha îi privi îngrijorată. Michael ajunse la platformă în urma ei.

– Am crezut că vor muri, şopti el.

– Mai este încă timp pentru asta, răspunse ea.

– Hai să terminăm treaba.

Acum, că venise timpul să afle, gîndi că era aproape de preferat să nu ştie.

– Mă voi duce eu, zise ea.

– De data asta, nu. A fost decizia mea să venim aici.

Ea rîse.

– Eşti foarte ud, zise ea. N-am văzut niciodată pe nimeni aşa de ud.

El zîmbi slab.

– Nu te-ai văzut pe tine.

Brusc, ea îşi aruncă braţele în jurul lui, ţinîndu-l ca şi cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată. Stătură aşa multă vreme, uzi, tremurînd şi ascultînd cum se ridică apa. În sfîrşit, el se smulse din îmbrăţişare.

– Trebuie să ştim, zise.

Pînă în vîrf nu era mult. Scara se termina sub o trapă. Michael se hotărî şi îşi puse umărul în ea, apoi împinse cu putere.

Trapa se ridică. Folosindu-şi mîinile acum, o forţă pînă la capăt şi o dădu la o parte. Simţi că i se opreşte inima.

– Doamne Dumnezeule, şopti el, fă ca asta să nu fie o intrare în alt canal.

Mai urcă doi paşi. Era încă noapte. Nu erau nici o stea. Nici lună. Nici felinare pe străzi. Dar ploua. O ploaie puternică pe care-i venea să o sărute.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI DOI

Londra
Vauxhall House

Mesajul ajunse la Londra la ora douăzeci şi două şi patruzeci şi trei de minute şi fuse imediat dus la biroul lui Percy Haviland. Sosirea nu fu înregistrată şi nu era nici vreo copie rămasă la operatorul de serviciu, codul de indentificare îl alertase imediat să folosească proceduri speciale. „Proceduri speciale“ era argoul profesional pentru „doar pentru ochii directorului general“. Asemenea comunicaţii confidenţiale erau ilegale din punct de vedere tehnic; dar violarea acestui drept de la Dumnezeu a lui Percy Haviland de a le primi, garanta, chiar celui mai bine plasat „ienicer“, o mutare rapidă şi permanentă la un post undeva în Lumea a Treia, unde nici Crucea Roşie nu ajungea. La ora douăzeci şi două şi patruzeci şi şapte de minute mesajul se afla pe masa de lucru a lui Haviland.

Pe masa de lucru a lui Havilad se găsea un telefon mic, alb, cu care-i plăcea să se joace din cînd în cînd. Îi asigura o linie sigură, o linie atît de liberă de microfoane ca un bisturiu proaspăt scos din sterilizator, linie care-i permitea accesul la o mulţime de numere, numere atît de confidenţiale, încît nu erau nici măcar înregistrate: în ceea ce privea serviciul telefonic, ele nu existau.

Stătu cîteva momente studiind detaliile mesajului, dorind să se asigure că, la urma urmei, nu era vreun fel de farsă. Cu degetele lui fine, luă o bucată de ciocolată neagră Valrhona, o duse la gură şi muşcă cu putere din ea. Şaptezeci de procente, un amestec din cele mai bune sorturi de cacao. Ciocolata îi conferea siguranţă. Culoarea neagră şi amărăciunea îl făceau să se simtă relaxat. Mîna i se mută pe telefon şi apăsă pe un singur buton. Nu se auzi nici un ton, nici sunetul de formare a numărului, nici soneria la celălalt capăt al firului. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi presupus că telefonul era mort. Nu era. Trecură doar cinci secunde, apoi se auzi o voce pe linie. Haviland vorbi înainte ca celălalt bărbat să fi terminat.

– Aici Haviland. Vreau să vorbesc cu sir Lionel imediat. Nu, nu pot aştepta... da, ştiu că este tîrziu. Ştii al dracului de bine că asta este o linie pentru cazuri de necesitate extremă.

Trecură cîteva clipe în linişte, apoi pe linie intră o a doua voce. O voce moale, tipul de glas care aparţinea unei linii ca aceasta.

– Da, Percy. Cu ce te pot ajuta?

– Cu Holly am terminat. A fost văzut azi, ceva mai devreme, într-un loc la vreo două sute de mile la vest de Cairo. Ezită. Din nefericire, după asta, omul nostru i-a pierdut urma. El crede că Holly şi-a dat seama că e urmărit şi a reuşit să dispară. Oricum, asta nu contează atît de mult, nu în cazul în care se va întîlni cu Hunt. Ceea ce sper să facă.

– Ce ştii de Hunt? Va fi acolo?

Urmă o pauză.

– Greu de spus. Era cît pe ce să fie capturat noaptea trecută la operatorul său radio. Este foarte posibil să nu fi primit mesajul trimis de noi, care le fixa întîlnirea. Dar Olandezul crede că femeia, Manfaluti, a reuşit să ajungă la el. E posibil să i-l fi transmis ea.

– El unde este acum?

– Greu de spus. Se pare că a intrat într-o zonă interzisă. Egiptenii sînt discreţi în legătură cu asta.

– Asta va schimba lucrurile?

– Nu. N-avem nevoie de ei împreună, asta doar pentru salvarea aparențelor.

– Păi, atunci, totul pare să decurgă conform planului. De ce naiba mă suni la ora asta să-mi spui doar atît. Nu putea aștepta pînă dimineață?

Haviland tăcu.

– M-am gîndit... am crezut că ai vrea să știi că astă-seară al-Qurtubi a fost declarat președinte al Egiptului.

– A fost ce?

– A făcut un anunț pe postul național de televiziune la ora nouă. A fost și o emisiune simultană la radio. A fost recepționată de noi în Caversham. De fapt, peste tot. La toate stațiile de ascultare.

– Asta nu a fost în plan.

– Nu, nu a fost. Ai perfectă dreptate, Lionel. Dar nu văd de ce ne-ar face vreun rău chestia asta.

– E prea al naibii de riscant. Prea în față.

– El ne poate da ceea ce ne trebuie.

– Da, dar care va fi prețul pe care-l va cere acum?

O pauză.

– Asta rămîne de negociat, presupun. Sau ai prefera să ne oprim?

– Să ne oprim? În faza asta? Nu ne putem permite să facem asta. Dacă e neapărată nevoie, îl putem elimina pe al-Qurtubi. Dăm vina pe Hunt și Holly. Asta ar părea credibil.

– Cu tot respectul, Lionel, s-ar putea să nu fie așa. Va trebui să stăm de vorbă cu al-Qurtubi și cu prietenul lui olandez. S-ar putea ca el să aibă alte planuri.

– Încep și eu să cred asta. Știam că n-ar trebui să ne încredem într-un arab mic și împuțit.

– Ei bine, nu e tocmai arab, Lionel.

– Oricum ai vrea tu să-l numești, Percy, rămîne tot un afurisit de precupeț.

– Totuși, sîntem prea adînc vîrîți. N-o să ne lichideze, nu încă; nu atîta timp cît mai avem lucruri să-i oferim.

– S-ar putea să devină deosebit de încrezător.

– Da, este posibil, chibzui Haviland. Poate că ar trebui să trimitem, în mod discret, pe cineva care poate „turna“ o vorbă în urechea prietenului nostru.

Urmă o lungă tăcere. Preţ de o clipă, Haviland crezu că se întrerupsese convorbirea. Vocea lui sir Lionel se auzi din nou.

– Percy, să ştii că mi se pare o idee excelentă. Făcu o pauză. Şi cred că eşti omul potrivit să facă treaba asta. El are încredere în tine sau zice că are. Ştie că ai influenţă în cîteva locuri esenţiale. Da, zic să-ţi faci bagajul în noaptea asta. Sînt sigur că ai modalităţi de a ajunge la locul respectiv.

– Da... dar... se bîlbîi Haviland. Nu sînt atît de uşor de înlocuit. Un tip mai tînăr s-ar potrivi mai bine. Eu...

– Nu, Percy, nimeni altcineva. Unul mai tînăr cu atît mai puţin. Vorbesc serios. S-ar putea să însemne un pic de transpiraţie. Însă pentru cineva în pragul obţinerii titlului de cavaler, care s-a arătat atît de devotat cauzei noastre... Ar fi un gest semnificativ, Percy. Şi, în aceste circumstanţe, unul destul de necesar. Mă înţelegi?

– Bineînţeles. Doar că...

– Excelent. Asigură-te că nu sînt mişmaşuri, Percy. Nu în acest stadiu.

Linia nu se întrerupse. Fu doar un uşor declic şi vocea nu se mai auzi.

Haviland rămase cu receptorul în mînă încă o vreme, apoi îl repuse în furcă. Îi tremură mîna cînd îl fixă. Se uită în jurul lui prin confortabilul birou, la picturile de pe pereţi, la grupul statuar de pe măsuţa joasă de lîngă uşă. Se ridicase foarte aproape de vîrf. În cîteva zile putea să fie sus. Sau putea să se prăvălească. Atunci n-ar mai fi contat că nu a atins apogeul dorit. Căderea urma să-i fie la fel de dură pe cît de fatală. Mai ştia că, în acest caz, va cădea singur.

IX

„Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea?“

Apocalipsa, 13:4

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI TREI

Furtul de maşini era ceva ce te învăţau la antrenamentele de început. Această maşină era cel mai uşor de furat. Era un Renault 4 verde-închis, ale cărui bucăţi erau ţinute laolaltă cu bucăţi de sfoară. Probabil că era mîndria şi bucuria cuiva, dar nu în această seară. În această seară ea urma să-i scoată din ploaie şi să-i ducă într-un loc sigur. Dacă exista un asemenea loc.

Fură necesare cîteva încercări pînă să pornească motorul şi în tot acest răstimp Michael privea în susul şi în josul aleii pe care era parcată maşina, aşteptîndu-se să-l vadă pe proprietar venind în grabă să se năpustească asupra lui sau pe un vecin fără somn care să dea alarma. Doar ploaia nesfîrşită şi ora tîrzie se dovediră factori descurajatori ai curiozităţii sau acţiunii.

În sfîrşit, motorul porni. Dădu înapoi pînă la drum şi găsi cadrul uşii în care ceilalţi stăteau ghemuiţi, adăpostiţi pe jumătate de ploaia torenţială care nu se mai oprea.

Fadwa era într-o stare critică. A'isha era sigură că nu va supravieţui nopţii dacă nu primea un tratament într-un spital. Toate spitalele erau însă închise. Butrus zăcea amorţit, lipit de

perete. Dacă nu se făcea ceva într-un timp scurt, avea să-şi piardă braţul, dacă nu era deja pierdut.

O puseră pe Fadwa pe bancheta din spate, cu A'isha lîngă ea, ca să-i ţină capul în poală. Butrus se prăbuşi pe cea din faţă, mormăind vorbe pe care nimeni nu putu să le descîlcească.

A'isha recunoscuse strada. Capacul de canal se deschisese în Najib al-Rihani, uşor spre partea vestică a Hotelului Victoria.

– Încotro? întrebă ea.

– Cred că încă ne supraveghează apartamentele, răspunse Michael. Dacă ştiu ce fac. Şi Abu Musa ştie ce face, crede-mă.

– Nu poţi să fii sigur că el e.

– Ba da, răspunse Michael, apăsînd pe ambreiaj şi luînd-o spre est. Îi rămăsese un singur loc în care se putea duce. Sînt sigur. Ştiu cît de mult mă vrea.

– De ce? E o răfuială veche, singur ai spus. Astea nu sînt timpuri pentru răfuieli.

Michael scutură din cap. Traversau acum Clot Bey, trecînd prin Bab al-Sha'riyya, în drum spre mahalalele de est ale oraşului. Străzile erau goale, spălate de ploaie şi nefiresc de liniştite. Se rugă să nu fie patrule de poliţie.

– Nu e asta, zise. Nu doar asta. Ştie că am fost în Alexandria şi că am făcut anumite descoperiri acolo. Nu ştie însă exact ce şi nu are nici o posibilitate de a afla. Nu fără mine.

– Nu înţeleg. Abu Musa lucrează pentru Serviciul de Informaţii Egiptean. Cu siguranţă că ar trebui să te ajute.

Michael scutură din cap.

– Nu cred să fie aşa de simplu. Joacă un soi de joc de-al lui propriu. Numele lui a ieşit la suprafaţă de cîteva ori în Alexandria. Cred că şi unchiul tău îl vîna la fel de mult, dar nu găsise nimic cu care să-l prindă. Acum, după ce s-a ocupat de Ahmad, e esenţial să mă găsească pe mine şi să mă ucidă înainte să vorbesc.

– Cu cine ai vrea să stai de vorbă?

El îşi ţuguie buzele, luînd o curbă. Totul părea atît de lipsit de sens. Butrus gemu lîngă el.

– Nu mai ştiu. Totul s-a schimbat. Oamenii mei importanţi din *mukhabarat* au fost daţi afară, împuşcaţi sau transferaţi în locuri în care nu mai au nici o putere.

Continuau să meargă cu maşina prin ploaie. Nu exista nici un motiv ca ei să fie împreună, nici un fir comun nu le unea vieţile. Intimitatea lor făcuse parte din nebunia vremii şi atîta tot.

Făcu stînga în al-Husayniyya. Strada era întunecată şi plină de aceeaşi tăcere jenantă pe care şi-o amintea de la prima lui venire acolo, cu trei zile în urmă. Opri motorul şi lăsă maşina parcată la cîţiva iarzi de strada laterală pe care era situată casa de siguranţă a Vaticanului. Tăcerea îi inundă ca valurile pe o plajă pustie. Michael se înfioră şi deschise uşa.

– Aşteaptă aici, zise. Vreau să fiu sigur.

– Michael, grăbeşte-te, te rog. Ea e pe moarte. Ar trebui s-o uscăm şi s-o încălzim, cel puţin.

El aprobă din cap şi se duse.

Vecinii lui erau liniştiţi în noaptea asta: şi morţii şi vii. Se strecurară pe scară în vîrful picioarelor. Auzi deasupra lui cum bătea ploaia pe acoperişul subţire. În camera din stînga scînci un copil, apoi se aşternu din nou liniştea.

Vîrî cheia în broască şi împinse uşa. Dădea direct în sufragerie. Intră şi închise uşa în urma lui înainte să răsucească comutatorul. Cineva şedea pe singurul scaun din cameră şi clipea des din cauza spotului brusc de lumină.

– Bună Michael, zise, începusem să mă îngrijorez.

– Dumneata, se miră Michael. M-am gîndit că ai părăsit ţara. Am crezut că Verhaeren te-a luat cu el.

– Nu, oftă părintele Gregory. I-am spus că vreau să rămîn. Se ridică în picioare şi traversă camera. Ştiam că încă va mai fi nevoie de mine. El mi-a dat această adresă şi o cheie.

– Poţi să-mi explici mai tîrziu, spuse Michael. Mai întîi, am nevoie de ajutorul dumitale. Afară e o maşină cu o fetiţă şi un bărbat care au nevoie de asistenţă medicală. Fetiţa va muri curînd dacă n-o ducem repede la un doctor.

– Înţeleg. Inspiră adînc. Mai e cineva cu tine? întrebă.

– A'isha. A'isha Manfaluti. Ţi-am spus...

Gregory ridică din sprîncene.

– Ai găsit-o? Cred că eşti fericit.

– Părinte... copila!

– Da. Da, desigur. Voi merge cu tine. Mai este loc pentru un alt pasager?

– O să vă înghesuiţi. Dar...

– Nu pune întrebări. Vei afla.

Maşina trepidă la o curbă, apoi se redresă. Michael se forţă să vadă şoseaua prin torentul de ploaie. Nu erau felinare; în bezna aceea toate străzile arătau la fel.

Pe bancheta din spate, Gregory stătea tăcut, rugîndu-se în gînd. Fadwa zăcea întinsă în poala lui şi a A'ishei. Tremura şi pierdea încă sînge. Preotul privi pe geam prin întuneric. Niciodată nu-i fusese atît de frică. Rămăsese ca să ducă lucrurile la un sfîrşit, pentru o ultimă rezistenţă la sfîrşitul zilelor, şi totul ajunsese la asta: o copilă udă care tremura şi sîngera, şi murea în poala lui.

Din cînd în cînd, Gregory se mai apleca în faţă, să bată uşor pe umărul lui Michael, spunîndu-i pe unde să cotească.

Se opriră în faţa unei biserici copte de pe care crucea şi celelalte elemente ornamentale fuseseră îndepărtate recent.

– Biserica lui Amir Tadrus, zise Gregory. A fost una dintre multele construite în timpul lui Sadat. Aceasta era zona coptă. Privi în jurul său la strada întunecată. Acum este părăsită.

– De ce m-ai adus aici? întrebă Michael.

– Vei vedea. Se adresă A'ishei. Adu copilul. Eu îl voi ajuta pe Michael cu Butrus. Du-te la uşa laterală.

Biserica părea tăcută şi părăsită. Nu se vedeau lumini, oricît de slabe, la nici o fereastră. Uşile fuseseră închise bine. Cînd ajunseră la uşa laterală, Gregory bătu cu putere. Nu se întîmplă nimic. Bătu din nou, mai tare, cu un cod anumit: trei bătăi, încă trei şi încă trei.

– Sfînta Treime, explică el.

Se auziră paşi în interior, slabi şi cu ecou. Cîteva momente mai tîrziu uşa fuse trasă înapoi. În deschidere apăru o figură slabă care ţinea un opaiţ ridicat deasupra capului.

– Numele meu este părintele Gregory, zise preotul. Spune-i lui Anba Yu'annis că sînt aici. Spune-i că am adus doi oameni răniţi. Unul este un copil.

Străinul din uşă orientă lumina lămpii pe feţe, rînd pe rînd. Pe Fadwa licări şters. Era ascunsă sub un strat de sînge de parcă era de cupru.

– Veniţi înăuntru, spuse, Anba Yu'annis e jos.

În timp ce traversau biserica neluminată, Michael îşi aminti de noaptea în care intrase în biserica St. Savior şi îşi găsise fratele răstignit deasupra altarului. Nu înţelegea ce punea la cale Gregory, aducîndu-i aici. Aveau nevoie de un doctor, nu de un preot. În aer mirosea a tămîie, un miros greu şi închis. În spatele lui, era altceva, un parfum antiseptic, ca şi cînd cineva dezinfectase clădirea.

Epitropul îi conduse la o uşă joasă în peretele de nord, imediat sub un mic iconostas din lemn. Cînd trecură pe lîngă el, raza de lumină dădu la iveală pete albe care arătau locul unde străluciseră cîndva icoane pictate cu roşu şi auriu.

Uşa ducea la un şir de trepte. Aici nu avură nevoie de lampă, fiindcă exista lumină electrică. La început, Michael fu nedumerit, apoi distinse un bîzîit constant care, bănui el, venea de la un mic generator.

A'isha trecu prima, purtînd-o în braţe pe Fadwa. La baza scărilor fu oprită de un tînăr înarmat cu o puşcă-mitralieră. Se uită la ea şi la Fadwa, apoi dădu afirmativ din cap şi se trase la o parte.

Urmă un colţ ascuţit al clădirii, apoi o arcadă ce se deschidea într-o cameră slab luminată ale cărei dimensiuni reale nu puteau fi aproximate. A'isha rămase la intrare, gata să izbucnească în plîns, cuprinsă de disperare, neştiind ce să facă mai departe. Atunci, din umbre, apăru un personaj, un tînăr îmbrăcat în blugi şi în tricou.

– Numele meu este Anba Yu'annis, şopti el.

După aceea o privi pe Fadwa. Se răsuci şi chemă încetişor pe cineva din întuneric. Apăru un al doilea bărbat, îmbrăcat într-o haină albă. Cîteva clipe mai tîrziu, o femeie în uniformă de soră se materializă alături de el.

A'isha simţi că cineva o ridică pe Fadwa din braţele ei. De nicăieri apăru o targă pe roate. Urmă o îmbulzeală de bărbaţi şi femei în haine albe, lumini licărinde într-o cameră alăturată, voci estompate, Butrus împiedicîndu-se şi fiind sprijinit, un braţ în jurul umerilor ei, o voce îngrijorată şoptind despre o baie şi haine uscate, lumini care se învîrteau, voci ce răsunau încolo şi încoace, camera ridicîndu-se, învîrtindu-se şi întunecîndu-se, braţe prinzînd-o în vreme ce ea cădea şi cădea, şi cădea.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI PATRU

Michael şi preotul cel bătrîn erau într-o cameră întunecată, înghesuiţi unul în celălalt, ca nişte păsări scăpate de curînd dintr-o furtună. O singură lampă slabă arunca o lumină bolnăvicioasă pe pereţii goi şi pe braţele unei mici cruci copte de deasupra uşii. Lui Michael i se dăduseră haine şi o ceaşcă de *mahlab* fierbinte să bea. Fusese examinat de un doctor în timp ce o soră îi bandaja rănile. Avea numeroase tăieturi şi vînătăi, iar pe frunte avea o rană adîncă pe care o primise după ce fusese dus de curent din galerie în canalul principal al sistemului de canalizare. A'isha fusese culcată într-un pat dintr-o altă cămăruţă. Exista şi pentru Michael un pat, cînd îl voia.

– Cum au făcut-o? întrebă el. Au transformat biserica într-un spital. Au chiar şi o sală de operaţii. N-am mai văzut aşa ceva.

Gregory aprobă. Se simţea nemaipomenit de bine, ca un ucenic de magician care tocmai scosese un iepuraş din joben.

– Părintele Yu'annis a fost cel care a gîndit totul. Acesta este doar unul dintre puţinele refugii pe care le-a pus pe roate. Cînd s-a aflat despre planurile de arestare a doctorilor şi a paramedicilor din oraş, şi-a dat seama cam care ar putea fi consecinţele. El începuse să se pregătească pentru a fi medic înainte de chemarea pentru preoţie. Mulţi dintre prietenii lui erau doctori la Spitalul Copt şi la Kitchener Memorial, din Shubra. A început

cu doctori copţi, oameni în care ştia că poate să aibă încredere, dar nu după mult timp a avut un grup aproape format în egală măsură din copţi, musulmani şi cîţiva creştini care nu erau copţi. Cred că prietenul tău, doctorul Ibrahimian, era unul dintre ei.

Au întocmit planuri pentru situaţii speciale, în caz că se aplica decretul. Au fost sustrase medicamente şi echipament din magazine şi duse în cealaltă parte a oraşului. Bisericile şi alte clădiri din cartierele nemusulmane au fost selectate şi transformate în centre pentru necesităţi extreme. Au ştiut de la început că ceea ce puteau să facă era foarte puţin, dar au vrut să facă o încercare. Mai mult decît orice era sfidarea, o modalitate de a spune regimului că nu poate face chiar orice.

Planul era să-i salveze pe pacienţii cei mai bolnavi, care aveau şanse mari de supravieţuire. Trebuia luate hotărîri foarte severe. Oameni cu pronosticuri nesatisfăcătoare, necesitînd echipamente specializate sau medicamente, trebuia să fie lăsaţi la urmă. Pacienţii suferinzi, dar nesupuşi unui risc imediat, trebuia să fie trimişi acasă.

Doctorii musulmani s-au dovedit a fi cei mai entuziaşti. Se simţeau, în felul lor, trădaţi de regim. Unii dintre ei încercaseră să argumenteze că medicina vestică provenea tot din tradiţia islamică. Scoseseră în evidenţă că grija faţă de bolnavi este o datorie islamică la fel de importantă ca postul şi rugăciunea. Au fost concediaţi sau ameninţaţi cu arestarea.

Se auzi o bătaie în uşă. Michael o deschise. În cadrul ei stătea Anba Yu'annis.

– Vă deranjează dacă intru? Sau ar fi mai bine să vin dimineaţă? Trebuie să fiţi tare obosiţi.

Michael dădu din cap că nu.

– E în regulă, îi răspunse. Stăteam de vorbă.

Preotul cel tînăr intră în cameră, închizînd uşa după el. Îl salută şi pe Gregory şi se aşeză la capătul patului lui Michael. Acum, că-l văzu mai bine, Michael băgă de seamă că Yu'annis părea mai obosit decît el. Sub ochi avea pungi mari, pielea îi era cenuşie, se ţinea ţeapăn, pregătit parcă de un atac.

– Cum vă simţiţi acum, domnule Hunt? întrebă.

– Mai bine, răspunse Michael. Mulţumesc. Locul acesta e un fel de miracol.

Pe faţa preotului trecu o umbră de tristeţe.

– Miracol? Îşi înclină capul. Aici nu mai e un miracol, domnule Hunt. Mă rog la Dumnezeu să fie. Tot Egiptul are nevoie de o minune, dar, de obicei, Dumnezeu se pare că are alte lucruri de făcut. Îi aruncă o privire lui Gregory. Îmi pare rău, părinte. Sper că nu v-am ofensat.

Gregory făcu semn că nu.

– Nu eşti primul care spui un astfel de lucru. Şi eu l-am gîndit adesea. Domnul Hunt a avut dreptate. Ai făcut o minune. Poate că Dumnezeu nu este preocupat în totalitate cu alte chestiuni.

Coptul îşi înclină capul. Dumnezeu în care crezuse cîndva îl părăsise. Spera că undeva, într-un mic colţişor al durerii sale, ar putea să găsească o altă divinitate, mai puţin înfumurată. Îşi ridică privirea spre Michael.

– Domnule Hunt, îmi puteţi povesti cum a fost rănit de glonte prietenul dumneavoastră Butrus? Este foarte important. Trebuie să avem foarte mare grijă, ca să nu fim descoperiţi de autorităţi. O mulţime de vieţi omeneşti depind de rămînerea nedescoperită a secretului nostru.

Michael îi explică pe cît de bine putu. Faţa preotului deveni gravă. Cînd termină, Yu'annis rămase în tăcere o vreme. Cînd vorbi, vocea lui trăda teribilul stres sub care trăia.

– Îi voi permite lui Butrus să rămînă cîteva zile, pînă cînd nu-l va mai durea umărul. După aceea va fi nevoit să plece. Nu pot risca să vină *muhtasibin* să-l caute aici. Dumneavoastră şi doamna Manfaluti va trebui să plecaţi mîine seară, de îndată ce se întunecă. Regret, dar n-am altă alternativă. În afară de pericol, nu ne putem permite să vă hrănim. Deja stăm prost cu hrana.

Michael încuviinţă din cap.

– Nu-i nimic, zise. Înţeleg. Aţi salvat două vieţi, avem multe pentru care să vă fim recunoscători.

Yu'annis ezită, apoi vorbi încet.

– Nu sînt atît de sigur de viaţa copilei. Nu se poate vorbi despre ea ca fiind salvată. Mă voi ruga să fie aşa, dar este încă prea devreme.

– Cît de grav este rănită?

– Mă tem că foarte rău. Crocodilul i-a rupt multă carne. Aici nu avem prea multe posibilităţi de a face grefe de piele. Are patru coaste rupte. Din fericire, se pare că nici un organ intern n-a fost afectat, dar siguri vom fi doar după o radiografie. I-am făcut transfuzie şi i-am dat sedative, pentru moment situaţia s-a stabilizat. Sîntem prost dotaţi, ar putea la fel de bine să moară sau să trăiască. Regret, dar nu vreau să creez speranţe deşarte.

– Vă mulţumesc, oricum. Mulţumesc pentru că aţi încercat.

– Nu mie trebuie să-mi mulţumiţi. Ei au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Dacă există cumva o şansă, va trăi. Sînt sigur de asta. Acum, mai bine să plec. Părinte, veniţi?

Gregory dădu din cap că nu.

– Mai am de discutat cîteva chestiuni cu Michael. Dacă nu eşti prea ostenit, Michael?

Acesta răspunse că nu.

– Foarte bine, vă las împreună.

Yu'annis se ridică şi se duse la uşă. Cînd ajunse la ea, lumina îi căzu pe spate. Pe locul unde tricoul i se lipise de piele erau dungi de sînge. Michael se aplecă înainte.

– Părinte...

Gregory îl apucă pe Michael de braţ, încruntîndu-se şi dînd din cap. Yu'annis se întoarse pe jumătate.

– E-n ordine, părinte, zise Michael. Voiam doar să-ţi mulţumesc încă o dată.

Yu'annis încuviinţă din cap.

– Spune-mi, întrebă el, dacă fetiţa va trăi, ce se va întîmpla cu ea?

Michael îşi ţuguie buzele.

– Nu ştiu, adăugă el. Toţi din familia ei sînt morţi. Nu mai are pe nimeni.

– Erau copţi sau musulmani?

– Musulmani, cred. Are vreo importanţă?

– Nu, zise Yu'annis, mişcîndu-şi obosit capul. Nu mai are.

După ce plecă, Michael i se adresă lui Gregory.

– Nu pricep, părinte. Sîngele acela...

– A fost arestat de autorităţi acum vreo două săptămîni. L-au bătut rău. Întîmplarea i-a lăsat mai multe cicatrice decît cele pe care le-ai văzut tu. Nu-i place să i se aducă aminte.

Michael ridică ceaşca cu *mahlab*. Se răcise. O înclină într-o parte. De undeva din exterior veni un sunet de tuse găunoasă şi paşi uşori pe linoleum. Tusea se pierdu încetul cu încetul. Liniştea se drapă în falduri în spitalul improvizat.

– Michael, zise Gregory ezitant, aplecîndu-se în faţă. Trebuie să te întreb ceva.

– Da?

– Acum... acum, că ai găsit-o din nou pe această femeie, ce ai de gînd să faci?

Michael nu răspunse imediat.

– N-am nici un plan, spuse, în sfîrşit. N-a fost timp să mă gîndesc atît de departe.

– Vrei să pleci? S-o duci departe de toate astea? Şi pe copilă dacă trăieşte?

– Presupun că da. Să ies din Egipt, da, fără îndoială. Dacă o voi putea face.

Îi povesti lui Gregory despre Holly şi despre posibilitatea de a pleca cu el.

– Şi dumneata, părinte. S-ar putea să reuşim să te scoatem. Dacă rămîi aici, vei fi prins şi ucis. Sau vei muri din cauza molimei. Nu sînt prea multe alternative.

Preotul inspiră adînc. Îşi simţea inima mică bătînd în cavitatea toracică. Dacă închidea ochii, putea să vadă piramida din vis, sfincşii aliniaţi ca nişte care funebre într-un deşert nesfîrşit. Dădu din cap.

– Nu pot pleca, zise. Cu siguranţă, tu înţelegi asta. Eu sînt încă păzitorul... acelui loc.

– Cu siguranţă, nu asta este important acum.

Preotul clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Important? Nu ştiu, zise. Dar este o responsabilitate pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Nu pot s-o părăsesc, aşa cum nu pot renunţa la jurămintele mele ca preot.

– Nu e altcineva? Cineva mai tînăr, cineva căruia să-i poţi preda?

Gregory tăcu o vreme. Noaptea cea lungă continua să treacă. Avea prea multe sunete şi prea multe tăceri. Căută pe sub sutana neagră şi uzată şi scoase o cheie grea, legată pe un lanţ subţire pe care-l purta în jurul gîtului. Ezitant, i-o întinse lui Michael.

– Dacă ţi-aş oferi-o, zise în şoaptă, ai lua-o?

– Ai spus că era responsabilitatea dumitale...

– Trebuie să fie predată...

– Dar nu mie. Eu nu sînt preot. Nici măcar credincios...

Gregory dădu din cap.

– Tu ai fi alegerea pe care aş face-o.

Michael se încruntă.

– Te rog, zise Gregory. Ia-o. Dacă n-o păstrezi pentru tine, dă-o altcuiva, cuiva în care ai încredere. Privi tăcut în ochii lui Michael. Aşa cum am eu în tine. Întinse cheia mai mult. Degetele lui Michael o atinseră. Cheia era rece, înnegrită de vreme, un lucru complicat. Nu se deteriorase de secole. Michael simţi cum i se încleştează degetele în jurul ei.

– Tu ştii ce este el, şopti Gregory. Ai văzut pictura şi înţelegi. Lăsă lanţul să-i alunece dintre degete. Era ca şi cînd, renunţînd la ea, bătrînul lua de pe el o povară pe care o purtase mult. Faţa păru că i se destinde. I se umplură ochii de lacrimi.

Michael strînse cheia în palmă.

– Nu promit nimic, zise.

– Nu e nevoie, replică părintele Gregory. Vei şti ce să faci cînd va veni vremea.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI CINCI

Urmări cum răsărea soarele din deşert, ca o minge de foc. Un deşert bătrîn, întunecat, înşelător, plin de furtuni. În noaptea care trecuse fuseseră fulgere, cerul fusese furios şi plin de străfulgerări iuţi şi nervoase. Se adăpostise într-un spaţiu dintre două creste de nisip întărit, plin de tăcere, aşteptînd să treacă noaptea. Undeva mai jos de el era oaza Bahariyya, ultima etapă a călătoriei lui. Şoseaua spre Cairo se vedea clar, exact în spatele satului al-Jadida. Era extrem de obosit.

Acum, că era aici şi avea timp să se gîndească, începuse să se întrebe dacă făcuse bine că, în cele din urmă, venise. Erau atît de multe elemente neprevăzute. Cîteodată se gîndea că îl părăsiseră simţurile şi că va trebui să-şi petreacă restul vieţii încercînd să-şi revină.

Avea să fie foarte greu pentru Linda şi pentru copii, dar ştiuse asta cînd luase hotărîrea să plece. Se întrebă ce i-or fi spus ei. Că era un trădător, asta îi spuseseră oare? Că se dusese la AWOL, că îşi trădase datoria sfîntă? Vor încerca oare să-i facă greutăţi, să o facă să se simtă pîngărită, soţia unuia care îşi părăsise echipa? Ea le va spune unde să se ducă, bineînţeles, le va spune în faţă că sînt nişte prostănaci nenorociţi şi că habar nu au despre ce vorbesc. O putea auzi spunînd-o, fiecare cuvînt, pe tonul ei tăios din Yorkshire. Toţi nişte prostănaci nenorociţi.

Dar el știa, de asemenea, că ei aveau micile lor modalități, metode încercate și verificate de a înfrînge oamenii: zîmbete șterse, aluzii caustice, sprîncene ridicate viclean, ciomege pentru cineva vulnerabil și receptiv la sugestie. Ceea ce ea ar fi, în ciuda a orice. Vulnerabilă, deprimată, înfricoșată și singură.

Sau poate vor discuta cu ea pentru liniștea conștiinței lor, să-și ofere motive pentru a fi împotriva plecării lui, argumente pentru a crede că suferise ceea ce ei ar denumi, politicos, „cădere nervoasă", ca și cînd el ar fi o mașină Bugatti stricată. Această metodă era departe de a fi neobișnuită în această meserie, un risc profesional ca alcoolismul pentru doctori sau oase rupte pentru șoferi cascadori. Oare ea inventase pentru ei o poveste despre nopți lipsite de dragoste, despre ședințe cu directorul îndelung tolerant, de la banca unde-și aveau banii, de griji în legătură cu copiii, de mama, de pisică, de robinetul care picură? Sau i-a expediat, spunîndu-le adevăruri usturătoare, luînd în brațe integritatea lui mintală ca pe o garanție pe cinci ani?

Dar nu Linda era grija lui cea mai mare. După ce ei obțineau ce doreau de la ea, după ce îi spuneau ce aveau să-i spună, o lăsau în pace. Ea va fi în destulă siguranță pînă la întoarcerea lui. Știa cum să aștepte, la fel ca toate soțiile celor de la Vauxhall. Să aștepte, să fie răbdătoare, să-și ascundă temerile bătătoare la ochi și frămîntările în mici colțuri din adîncul ființei ei. Într-un asemenea loc englezii nu caută niciodată. Pe de altă parte, se gîndea că ar fi mai bine ca ei să-i fi spus că e mort. Eliminat.

Între timp, trebuia să se gîndească la altele. De pildă, ce facea Controlul în acest moment. Nu în acest moment precis, bineînțeles: în Anglia era încă întuneric, două ore înainte de rasărit. Haviland dormea oare? Dar ce visa? La titlul de cavaler de mult întîrziat? La noua lui amantă, cunoscută ca fiind indecent de tînără și pretențioasă? Sau la reuniunea celor mai inteligenți și corecți în lumea lui de vis trandafirie, a unei comunitați inteligente postcomuniste?

Holly avea o idee corectă despre cum vedea bătrînul spion totul. Îl cunoștea de mult și era la curent cu micile sale fantezii. In visurile lui D.G. lorzii din Lothlorien ședeau pe tronuri, în

jurul unei mese magice, într-o cameră sterilă, unde draperiile albe fluturau într-o briză de aer condiţionat: americanii într-o parte, ruşii în cealaltă şi, exact la mijloc, Percy Haviland, zîmbind cu blîndeţe ambelor părţi. Regele spiriduş ajungea, în sfîrşit, în elementul lui la un moment al naibii de potrivit.

Undeva, în această fantezie, Holly nu era sigur unde anume, pîndeau piticii din Mirkwood, al-Qurtubi şi oamenii lui. În acest punct, fireşte, aceasta înceta să mai fie fantezia bunului sir Percy şi devenea a lui – paranoia arogantă a unei conduceri vechi din Orientul Mijlociu care interiorizase fiecare teamă banală despre o conspiraţie nemiloasă, menită să întoarcă regiunea la Evul Mediu şi să reînvie zilele Războiului Sfînt.

Doar... doar că, totuşi, se petrecea ceva. Ceva nu atît de vag ca fantezia. Înainte să plece, reuşise să dea alarma, chiar dacă o făcuse încet. Abordase un prieten din M.I. 5, un tip numit Crawford, în care putea să aibă încredere. Crawford avea trecere la cîţiva indivizi de la Whitehall şi dacă-şi întindea gîtul la maximum, ajungea pînă la primul-ministru. Dar chiar şi Crawford era vulnerabil. Un singur pas greşit şi se trezea lucrînd pentru o firmă de securitate de mîna a treia în Huddersfield, alături de tatuaţi şi băutori de bere. Holly nu-şi făcea iluzii cu privire la şansele sale.

Lui Percy Haviland i se datorau prea multe favoruri, zîmbise şi-şi săpase calea în prea multe vieţi. Stătea în uşa cafenelei sale mici, invitînd trecătorii înăuntru. Sus, avea camere de bordel, mese de pocher, cămăruţe pentru fumat haşiş; dacă ştiai ce era bun pentru tine, îţi păstrai gura lipită şi-l lăsai să-şi continue spectacolul la parter. Altfel, băieţii îţi închideau gura în locul tău. Pentru totdeauna.

Cel mai bun lucru, singurul în aceste circumstanţe, decisese Holly, era să plece din cafenea, să iasă în stradă, fără să se uite în urmă, şi să se care din oraş. Aşa că era aici, urmărind răsăritul soarelui de după o gaură în pămînt numită al-Jadida.

Se tîrî afară din sacul de dormit, frecîndu-se la ochi, apoi din groapă, pe una din creste. Dintr-o cutie de piele de la curea luă un binoclu Zeiss, o antichitate moştenită de la tatăl său. Întins pe

burtă, plimbă binoclul pe şosea. Maşina era încă acolo. Va mai aştepta o jumătate de oră, apoi va coborî la ea. Spera că băiatul pusese destulă benzină în rezervor: la urma urmei, plătise suficient.

Era o distanţă lungă, cea mai lungă pe care o parcursese vreodată. Nu mişca nimic pe sau lîngă autostradă. Cercetă cu privirea zona din jurul satului: totul liniştit. Începuse să ningă. Măriţi de lentilele binoclului, fulgii albi veneau grei, prin aer, ca nişte păsări. Îşi luă binoclul de la ochi şi îl puse înapoi în tocul lui. Oriunde privea, cerul se umplea cu nori de zăpadă. Nisipul deja prinsese culoare albă. Cu fiecare clipă fulgii deveneau mai grei şi mai iuţi. Era timpul unui mic dejun rece.

X

„Cîte orașe am distrus pentru păcătoșenia lor.“

Coran, 22:45

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞASE

Butrus se trezi dintr-un somn adînc, înăbuşindu-şi un ţipăt de groază. Se trezi şi-şi găsi umărul bandajat, suferinţa care făcuse parte din el nu mai era decît o durere surdă. Era atîta solitudine în absenţa durerii. Pînă în acel moment nu mai fusese niciodată în viaţa lui atît de el însuşi, cu gîndurile şi cu timpul lui. Durerea fusese atît de absolută, atît de istovitoare, încît mintea-i o luase razna. Nu-şi putea aminti aproape nimic din ultimele douăzeci şi patru de ore sau, dacă da, erau o serie de încurcături, un haos de sunete, imagini şi senzaţii fără o ordine precisă, toate auzite, văzute şi simţite distorsionat din cauza durerii.

Inspiră adînc. Undeva, cuibărită adînc în interiorul lui, durerea încă îl încerca. El ştia că era ţinută în frîu doar de medicamente şi că putea reveni în orice moment, să-l devoreze. Dar îi scoseseră glonţul şi-i puseseră umărul la loc, acum nu se mai temea că va muri. Era o chestiune de timp, iar dintr-acesta avea suficient de mult. Mai mult chiar decît era în lume.

Nu era nici un ceas. Putea să fie dimineaţă sau noapte, el n-avea cum să ştie. Ceva îl făcu să simtă că era după-amiaza devreme.

Auzise zgomote de cărucioare şi zdrăngănit de farfurii, şi ceşti servite, apoi strînse.

Cineva îi spusese că era într-o biserică, dar acest lucru i se păru lipsit de sens. Acesta era un spital, cu doctori şi surori în uniforme albe. Nu văzuse pe nimeni care să semene a preot. Nu, nu era chiar adevărat: noaptea trecută fusese un preot, cineva pe care englezul îl numise „părinte", un preot copt, bătrîn.

Îşi amintea ceva despre canale, dar în felul în care rememorezi un coşmar, spasmodic, fără logică sau succesiune: apă, jocul luminii lanternei pe pereţii mucegăiţi, o bordură îngustă care intra şi ieşea din duhoare şi umbră. Brusc, ştiu ce are de făcut. Se ridică în pat, ajutîndu-se de mîna dreaptă.

Acolo fusese şi un copil. O fetiţă. Ceva o atacase, apoi dispăruse. Se întrebă ce se va întîmpla cu ea. Şi A'isha fusese acolo, cu englezul care-i era amant. Da, gîndi el. Ştia exact ce trebuia să facă.

Nu era prea greu să se ridice din pat. Încă se simţea amorţit şi foarte slăbit, şi ameţit de la cine ştie ce anestezic folosiseră.

Se putea hotărî s-o facă, ştia că poate. Îl puseseră într-un alcov cu o draperie striată în deschidere. Hainele îi erau aranjate pe un scaun, ude încă şi duhnind a mizerie de canal. Îşi scoase cămaşa de noapte pe care i-o dăduseră. Tremurînd de frig, se forţă să-şi îmbrace pantalonii. Era tot ce putea să facă cu un braţ bandajat. Cruciuliţa de metal de la gît îi căzu cu greutate pe piele. Îşi aminti că aceasta le liniştise pe infirmiere cu o noapte înainte. Nu-l supravegheau îndeaproape.

Reuşi să-şi vîre un braţ în mîneca hainei, apoi, trăgînd-o peste umărul stîng, o încheie la nasturi aproape pînă sus. Îşi scoase şireturile de la pantofi: nu le putea lega şi dacă le lăsa să atîrne se putea împiedica în ele. Era bucuros că nu era nici o oglindă în cămăruţă ca să se poată vedea în ea.

Cu deosebită precauţie, se apropie de draperie şi se uită prin deschizătura îngustă în camera cealaltă. Îi luă cîteva secunde pînă îşi dădu seama de ambianţă. Dacă aceasta era cu adevărat

o biserică, atunci el se afla în criptă. Scările de vizavi duceau, probabil, la corpul principal al clădirii.

Lumea se mişca, însă nu ca într-un spital obişnuit, căci nu prea era agitaţie. Nu erau urgenţe, nici internări, nici vizitatori. Ziua îşi avea programul ei şi, cu excepţia cazurilor în care un pacient sau altul aveau nevoie de asistenţă de urgenţă, multe lucruri se puteau face fără o grabă deosebită. Ştiu imediat că trebuia să creeze o diversiune.

Aşteptă pînă cînd afară se aşternu liniştea. Un grup de doctori şi asistente stăteau în jurul unui pat, cu atenţia concentrată asupra pacientului. Erau însă între el şi scară. Uşurel, se strecură afară din cămăruţă şi trase draperia alcovului de alături.

Perfect. În pat era cineva adormit profund sau fără cunoştinţă. Diverse articole şi maşinării medicale înconjurau pacientul. Butrus trecu prin deschizătura draperiei şi o lăsă să cadă în urma lui. Nu se gîndise încă ce urma să facă, dar era sigur că îi va veni ceva în minte.

Chiar aşa se întîmplă. Pacienta, o femeie de vreo cincizeci de ani, după cum arăta, era ataşată la diferite drene şi tuburi. Pe o consolă de lîngă pat, ecrane mici, verzui, îi monitorizau pulsul şi alte funcţiuni vitale. Din consolă se prelungea o sîrmă care ieşea afară. Ghici că aceasta era conectată la o alarmă.

Pe o măsuţă cu rotile, în fundul cămăruţei, se găsea o tăviţă de metal cu diverse instrumente chirurgicale, inclusiv două bisturie. Butrus luă unul şi-l şterse de mîneca hainei. Tăiatul a două fire care conectau femeia la maşinărie fu o chestiune de cîteva secunde. Consola o luă razna imediat. Începură să clipească lumini. Impulsul luminos care, probabil, marca bătăile inimii intră într-un spasm scurt, apoi merse în linie dreaptă. Undeva începu să bîzîie o alarmă. Butrus nu stătu pe gînduri. Băgă bisturiul în buzunarul hainei şi intră din nou în spatele perdelei.

Intră în rezerva lui fără să-l vadă nimeni. Erau prea ocupaţi cu alarma şi cu descoperirea pacientului care o declanşase.

Cîteva momente mai tîrziu se auziră paşi care se opriră în alcovul din care el tocmai ieşise. Se auzeau voci care ţipau şi un cărucior care era împins cu viteză pe duşumea.

Aşteptă. Cînd se făcu din nou tăcere, privi afară. Drumul era liber. Tot personalul medical se îngrămădise în zona de urgenţă, lăsînd pe podeaua salonului doar pacienţi. Era acum ori niciodată. Se strecură prin draperie şi merse rapid prin camera lungă, neîndrăznind să privească înapoi. Inima îi bătea nebuneşte şi-l determina să nu mai audă nimic altceva. Era sigur că după toate astea nu va mai reuşi. Scările păreau atît de departe. Capul începuse să i se învîrtă şi de-abia parcursese cîţiva iarzi. În fiecare clipă se aştepta să audă paşi care-l urmăreau. Nu uitase de hăituiala de pe alei şi focurile de armă în întuneric.

Ajunse la scări fără probleme. Îndată ce trecu de deschidere, se simţi în siguranţă. Stătu pe loc, ţinîndu-şi respiraţia, sperînd să-i treacă ameţeala. Trecuse multă vreme de cînd mîncase. Se simţea în egală măsură bolnav şi flămînd. Era timpul să plece.

Urcă treptele încet. Pînă acum, norocul fusese de partea lui. Dacă ar fi putut să ajungă pînă în stradă. Regretă că nu putea s-o vadă pe A'isha pentru ultima oară, dar, gîndindu-se încă o dată, hotărî că e mai bine că nu. N-ar fi făcut decît să-l tulbure. Strînse din dinţi şi mai urcă cîteva trepte. Ce se întîmpla dacă analgezicele începeau să-şi facă efectul înainte ca el să ajungă la destinaţie? Ei bine, cineva îl va vedea, fără nici un dubiu.

În capătul scărilor era o uşă de lemn. Chiar şi aici, simţea mirosul de biserică, sanctitatea ei, izul de ceară şi tămîie. Crăpă uşa şi privi afară. Naosul era gol. În dreapta, în sanctuar, nu se mişca nimic. Deasupra, într-o boltă joasă, statuia Lui Hristos Pantocratorul privea în jos, în timp ce în jurul ei serafimi aurii pluteau pe un cer pictat.

Butrus pătrunse în corpul bisericii. Erau atîtea umbre aici. Îşi aminti copilăria lui, misterul elocvent al liturghiei, recitat într-o limbă pe care numai preotul o înţelegea. Lumînările şi umbrele flăcărilor lor, nimburile şterse care cădeau pe feţele enoriaşilor,

pe a lui proprie, pe obrajii lui. Pe scurt, se simţi înjunghiat de ruşinea a ceea ce era pe cale să comită.

Era la jumătatea drumului spre uşă cînd îl opri o voce. Se întoarse şi văzu că cineva venea spre el rapid, dinspre sanctuar. Un tinerel îmbrăcat în tricou şi blugi. Nu avu puterea să fugă.

Tînărul veni direct la el. Îl privi ciudat, după care expiră uşurat.

– Îmi pare rău, zise, am crezut... Eşti cel pe care l-a adus domnul Hunt aseară, nu-i aşa? Ce naibą faci? Cu siguranţă că doctorul Rashid nu ţi-a permis să pleci, dată fiind starea în care te afli. Şi în hainele astea?

– Cine eşti?

– Regret, nu erai pe deplin conştient cînd te-au adus aici noaptea trecută. Eu sînt părintele Yu'annis. Aceasta este biserica mea. Uite ce e, chiar nu pricep ce se petrece. Au spus că ai nevoie de cel puţin cîteva zile de odihnă la pat.

– Trebuie să plec. Sînt lucruri... am treburi de rezolvat.

– S-ar putea să fie aşa, dar eşti bolnav. Umărul acela nu se va vindeca aşa cum trebuie. Dacă pleci de aici, nu-ţi putem permite să te întorci. Înţelegi? Nu vei avea unde să te duci. Nu vei găsi analgezice, nici un pansament, nici antibiotice nicăieri altundeva.

– Nu contează. Oricum, vom muri cu toţii.

– Nu-ï adevărat.

Preotul întinse braţul spre Butrus şi-l cuprinse pe după umărul stîng, unde haina era susţinută de bandajele groase. Butrus încercă să se smulgă, dar Yu'annis îl ţinu pe cît de strîns îndrăzni.

Pe nesimţite, Butrus îşi strecură mîna dreaptă în buzunarul hainei. Găsi mînerul bisturiului.

– Vino cu mine înapoi. Îndată ce te vei simţi un pic mai bine, vei putea face orice este necesar să faci. Butrus simţi că-i curg lacrimile pe obraji. E-n regulă, şopti părintele Yu'annis. Ai tre-

cut prin stări grele. Putem să discutăm mai tîrziu, cît de mult vei dori.

– Îmi pare rău, părinte. Foarte rău. Ea ar fi trebuit să mă iubească. Preotul se uită în ochii lui. Simţi durerea din ei ca pe o lovitură puternică. Iartă-mă părinte.

Tăişul era extrem de ascuţit. Fu ca o mîngîiere pe blana unei pisici, doar o mişcare uşoară a mîinii peste gît, iar lama făcu restul.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Era o zi ca oricare alta în Oraşul Morţilor. Ca întotdeauna, soarele aşternea modele schimbătoare de lumină şi umbre peste morminte. Ca întotdeauna, Cairo nu era nimic mai mult decît o licărire şi un murmur de trafic purtat pe aerul rarefiat al după-amiezii. Morţii erau la fel de morţi cum fuseseră totdeauna, iar viii trebuia să se descurce. Nimeni nu stătea aici dacă nu trebuia: morţii, fiindcă erau morţi, săracii, fiindcă erau săraci. Nu se schimba niciodată nimic.

Tom Holly fusese de prea multe ori aici în trecut, ca să i se mai pară straniu sau respingător. O luă pe jos pe strada laterală tocmai la nord de Khandaq Marwan. Cîţiva iarzi mai departe, doi cîini costelivi se băteau pe o bucăţică de carne. Din uşa unui mormînt otoman se zgîia la el un copil cu ochi mari, fascinanţi. De pe strada vecină se auzea o voce de femeie, ascuţită şi falsă, care cînta un cîntec melancolic despre o dragoste sfîşiată. Zăpada cădea din abundenţă, fără oprire.

În sudul şi estul oraşului Cairo, se întindeau două complexe mortuare, între oraş şi dealurile Muqattam. Amîndouă acopereau vreo două mile. Cel mai mare era Qarafa al-Kubra şi pornea dintr-un punct sudic al Citadelei pînă la marginile oraşului. Era ca oricare orăşel, cu străzi, case, magazine, cafenele, apă şi ceva

electricitate. Singura diferenţă era că locuinţele nu fuseseră construite să adăpostească viii, ci morţii.

Nu e un loc cu totul trist, gîndi Tom. Femeile puseseră rufe la uscat pe frînghii întinse de la un mausoleu la altul. Hainele erau ţepene din cauza gerului şi a zăpezii, arătau ca nişte tăieturi din cartoane. Străzile lungi şi ordonate erau pline cu copii care se jucau, rîdeau şi ţipau. În cafenele bărbaţii îşi sorbeau cafelele şi fumau. Dar era greu să-ţi scoţi din cap că, în spatele acestui perete sau a aceluia, sub podea sau în partea cealaltă a uşii, zăceau grămezi de oase. Pe timpul nopţii, străzile se umpleau de umbre. Umbre şi gînduri ale umbrelor.

Clădirea pe care o căuta Tom era o mică *qubba*, un mormînt cu cupolă care adăpostea rămăşiţele lui Sidi Idris al-Fasi, un sfînt marocan fondator al unui ordin mistic sufi, în Cairo, pe la sfîrşitul secolului al optsprezecelea. Urmaşul lui, şeicul Ibrahim ibn Fadl Allah, era conducătorul actual al ordinului. Centrul principal al frăţiei era în al-Jamaliyya, dar şeicul alesese să locuiască aici, în mormîntul strămoşului său, la un loc cu rămăşiţele tatălui, bunicului şi ale altora de mai înainte. În fiecare noapte de joi, venea o maşină care-l ducea în oraş, unde-şi conducea discipolii în *hadra*, în conformitate cu ritualurile stabilite de Sidi Idris. O dată pe an, dervişii din tot Egiptul se adunau în Qarafa şi sărbătoreau *mulid*-ul, aniversarea zilei de naştere a fondatorului. Acum, ordinele erau interzise, ceremonialurile lor considerate în afara legii, ritualurile proscrise. Sub noul regim erau permise numai cele mai stricte şi ortodoxe forme ale islamului.

Tom îl găsi pe şeicul Ibrahim, aşezat într-o cămăruţă văruită, cu picioarele încrucişate pe un covoraş. Citea un manual cu instrucţiuni sufi. Stătu multă vreme în picioare, la uşă, aşteptînd ca şeicul să-l bage în seamă.

Şeicul îşi ridică privirea. Ochii li se întîlniră. Închise cartea

– Te aşteptam, îi zise.

– Regret, începu Tom. N-am avut încotro. A trebuit să vin.

– Stai jos. Îl voi ruga pe Fu'ad să aducă nişte cafea.

Şeicul strigă. Cîteva clipe mai tîrziu intră un băiat de vreo paisprezece ani, vioi, cu o faţă netedă şi nepătată, ca a unei fete. Şeicul îi spuse să prepare cafele. El se înclină şi părăsi camera, zîmbindu-i lui Tom. Acesta stătea cu spatele sprijinit de un perete, cu faţa la Ibrahim. *Murshid*-ul rămase tăcut, cu ochii aţintiţi pe faţa musafirului. Purta îmbrăcămintea obişnuită a dervişilor: o manta lungă de lînă, turban, un rozariu lung la gît, un altul în mînă. Cu degetele muta mîrgelele una cîte una. Pe peretele din spatele lui atîrna, între două cîrlige de oţel, un rozariu uriaş de mărimea unui om. Lîngă acesta, atîrnau texte religioase, înrămate, versete din Coran aranjate cu măiestrie în forme de lei, copaci sau moschei. În cîteva nişe puţin adînci fuseseră expuse cărţi. Un miros înecăcios de tămîie umplea aerul. Tom se simţea încorsetat, sufocat. Un radiator cu parafină, într-un colţ, făcea cămăruţa să pară insuportabil de înăbuşitoare. Un opaiţ umplea camera cu mai multe umbre decît cu lumină.

– Am venit singur, zise Tom.

– Dar pentru Dumnezeu. „El este mai aproape de tine decît propria-ţi viaţă."

Tom încuviinţă din cap. Îşi amintea de multe asemenea întîlniri. Cîndva venise aici să caute înţelepciune. Azi, venise după ceva diferit. Era timp suficient, gîndi el, să lase înţelepciunea pentru cei înţelepţi.

– Cu Dumnezeu, atunci.

– Mă voi ruga să mergi cu Dumnezeu.

Uşa se deschise şi băiatul se întoarse, purtînd o tavă cu două pahare şi un ibric cu cafea. Era îmbrăcat simplu, cu o *jalabiyya* de bumbac, dungată, însă avea părul aranjat şi dat cu briantină. Cînd zîmbi, Tom observă că avea dinţi perfecţi, ca nişte perle mici, albe. Ochii lui erau de culoarea măslinei, cu gene lungi şi mătăsoase. După ce umplu ceşcuţele, băiatul făcu o plecăciune şi plecă. Tom aşteptă ca uşa să se închidă, apoi se întoarse spre şeic.

– Ai descoperit ceva? întrebă.

Şeicul dădu din cap că da.

– Îmi pare rău, zise Tom, n-am vrut să te amestec în asta.

– De ce ai impresia că ai de-a face cu ceva?

– Eu ţi-am cerut ajutorul. Să pui întrebări. Să descoperi ce se putea.

Şeicul clătină din cap în semn de negaţie.

– I-am fost profesor cîndva. La fel cum ţi-am fost şi ţie. Parţial, sînt responsabil pentru ceea ce este el. Dacă aş fi fost o călăuză mai bună, poate că nu ar fi ales drumul pe care merge acum.

– Al-Qurtubi ar fi devenit ceea ce este, în ciuda a orice ar fi făcut oricine. A fost scris.

Şeicul Ibrahim se încruntă. Fără să răspundă, luă una din ceştile cu cafea aromată cu nucşoară. *Bismi'llah*, murmură el înainte de prima sorbitură. Îşi privi cu atenţie oaspetele, de parcă îl cîntărea cu un cîntar invizibil.

– Ce vezi? întrebă el.

– Te văd pe tine. Văd camera asta.

Şeicul dădu nemulţumit din cap.

– Incorect, spuse. Nu vezi nici una, nici alta. Crezi că le vezi, dar ceea ce vezi tu este, pur şi simplu, o iluzie. Ibn al-'Arabi zice: *„fa 'l-'alam mutawahham, ma lahu wujud haqiqi"*. Lumea nu e nimic altceva decît o iluzie. Nu există în mod real. Acesta este înţelesul „imaginaţiei". Ţi se pare că lumea e separată de Dumnezeu, dar în realitate nu e aşa... Tu însuţi nu eşti altceva decît imaginaţie. Tot ceea ce percepi tu este imaginaţie. Toate lucrurile sînt imaginaţie în imaginaţie.

Teologia lui Tom nu era la nivelul acesta.

– Ibn al-'Arabi nu cumva mai spune că lumea este manifestarea lui Dumnezeu? Că are realitatea ei din realitatea Lui?

– Există o tradiţie, explică şeicul. „Toţi oamenii dorm. Doar în momentul morţii se trezesc." Se uită prin camera umbrită. Ai spus că poţi să vezi această cămăruţă? Ce ai vedea dacă ai fi în stare să vezi dincolo de ea, dincolo de aceşti pereţi?

– Oasele strămoşilor tăi.

Şeicul zîmbi, ca de o glumă între prieteni.

– De asemenea, incorect, îl lămuri. Ceea ce vezi este o *silsila*, un lanţ de iniţiere care mă leagă de Profet. Şi pe Profet, de Sfîntul Spirit. Pe Sfîntul Spirit, de Dumnezeu. Acum, ce-ar

fi dacă ți-aş spune că, în ciuda a tot, în ciuda puterii pe care mi-a dat-o Dumnezeu, încă mi-e frică de omul acela?

– Aş spune că aş fi surprins.

Şeicul se încruntă şi puse jos ceaşca. Blînd, ca totdeauna, o puse direct pe podeaua de piatră.

– Ai fi surprins, fiindcă dormi, fiindcă tot ce vezi, auzi şi simți este un vis. Acesta este scopul Cărării noastre: să-i trezim pe oameni înainte ca ei să moară. Cu toate astea, mi-e frică. Făcu o pauză. Tu ştii ce este el. Cine este.

Tom urmări degetele cu care şeicul răsucea mărgeluşele. Fiecare pocnea uşor cînd se alătura vecinei sale.

Dădu din cap. Era greu să înțeleagă. Căldura, umbrele, mirosul de parafină amestecat cu cel de tămîie îi zăpăcea creierul.

– Ce ai aflat pentru mine? întrebă, în cele din urmă.

Şeicul oftă.

– Plănuieşte să înceapă de mîine o campanie teroristă în Europa. Ceea ce a fost pînă acum a fost doar o fază pregătitoare. Ceva care să arate lumii cam de ce este el capabil. Oamenii lui sînt toți pe poziții. Au toate bombele şi armele de care au nevoie.

– Cunoşti identitatea vreuneia dintre ținte?

– Nu. Doar că include biserici şi sinagogi, îi răspunse.

Tom arăta disperat.

– Am nevoie de mai multe informații. Trebuie să-l oprim.

Şeicul încuviință.

– Sînt de acord, dar omul meu de legătură şi-a asumat un risc teribil.

– Ştiu asta. Sînt în joc sute de vieți. Trebuie să ştim mai mult.

Şeicul ezită. Nu pentru că se temea să spună tot ce ştia, ci pentru că-şi petrecuse toată viața cîntărind consecințele cunoaşterii şi acțiunii.

– Dacă-ți spun ceea ce ştiu, te va obliga la o acțiune pe care ar fi bine s-o eviți.

– Nu am ce face. Lucrurile au ajuns prea departe.

– Da, şopti şeicul. Mult prea departe. Îl privi cu tristeţe pe vechiul său prieten. Foarte bine, atunci! Ce ştii despre plănuita conferinţă ecumenică de la Ierusalim la începutul anului?

– Ce ştie toată lumea. Că va fi acolo papa şi alţi conducători religioşi.

– Corect. Conducătorii Bisericii Ortodoxe Greceşti şi Copte. Episcopii creştini din Armenia şi Siria. Musulmani. Evrei. Druizi. Va fi o conferinţă, delegaţii vor ţine discursuri încîntătoare despre fraternitate şi armonie, vor citi pasaje din viitoarele lor cărţi religioase şi vor spune rugăciuni pentru pacea universală. Cînd se va termina totul, se vor întoarce în moscheile şi sinagogile lor, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Se poate spune totul dinainte. Şeicul sesiză că Tom ridicase o sprînceană. Crezi că sînt cinic? Poate că da, însă vei vedea că am dreptate. O unitate religioasă adevărată nu i-a interesat niciodată pe teologi sau prelaţi, oricît le-ar plăcea să se prostească. Oricum, conferinţa este pe-alături de subiect. Nu-i altceva decît o faţadă. Papa ştie foarte bine că asemenea adunări sînt pierdere de vreme; dar încă are încredere în posibilităţile dialogului politic.

Şeicul se opri. Acum ajungea la subiect. Într-o secundă se blocase orice cale de întoarcere.

– După conferinţa interconfesională este programată o altă întrunire. Sub nici o formă la fel de publică. Se va ţine în cadru restrîns, fără televiziune, fără presă, fără observatori. Papa, personal, a invitat un grup select de politicieni să participe. Preşedintele Israelului, Goldberg, va fi acolo în persoană, împreună cu ministrul de interne.

– Rabinovici? Reprezentantul liniei dure?

Ibrahim aprobă, dînd din cap.

– El este unul dintre motivele confidenţialităţii. Va fi prima oară cînd se va aşeza la aceeaşi masă cu partea adversă. Va fi acolo şi noul preşedinte al Organizaţiei de Eliberare a Palestinei, Butrus al-Hammadi. Saiyyd Husayn Adelshahi, ministrul de externe al Iranului. Ambasadorul sirian la ONU, Robbins din Statele Unite şi alţi cîţiva.

Tom fluieră.

– Eşti sigur că nu e ceva inventat de sursa ta?

Şeicul clătină din cap.

– Nu. Ştiam toate astea de o bună bucată de vreme. Este rezultatul iniţiativelor diplomatice începute după tratativele de pace din Orientul Mijlociu şi întrerupte în 1994. Dar abia acum am descoperit ce plănuieşte al-Qurtubi.

– Al-Qurtubi?

Tom simţi că-l ia frigul.

– Intenţionează să-l răpească pe papă. Nu ştiu cum sau unde, nici exact cînd. Dar vrea să se asigure că papa nu va ajunge la Ierusalim. Fără el, negocierile de pace se vor nărui. În locul lor, va începe campania teroristă în Europa, a lui al-Qurtubi. Făcu o pauză. Pereţii păreau să se fi îngustat în jurul lor. Asta e tot ce ştiu, mai zise. Afară de un lucru.

Căută în roba sa şi scoase o hîrtie împăturită pe care i-o dădu lui Tom. Englezul o despături şi o citi încet. Era o listă de nume. Numele celor care participaseră la întrunirea din casa lui sir Lionel Bailey şi ale altora care fuseseră în Europa în aceeaşi zi. Oameni care fuseseră la informări în Alexandria. Cînd ridică ochii din hîrtie, în sfîrşit, pe faţă i se citea uimirea.

– Cum naiba ai obţinut asta? întrebă. Recunoscuse mai mult de jumătate din nume şi ştia atît valoarea documentului pe care-l ţinea în mînă, cît şi pericolul pe care-l reprezenta.

– Prietenul tău, domnul Hunt, a pus o groază de întrebări la Alexandria. A agitat puţin lucrurile. Această listă a fost obţinută de al-Qurtubi şi păstrată ca un fel de poliţă de asigurare, în caz că va fi nevoie să-şi scoată din puşcăriile din Europa pe vreunul dintre oamenii lui. Voia s-o păstreze în siguranţă, departe de mîinile lui Hunt. Omul meu a auzit de ea, a găsit-o şi a luat-o. Tu ai putea să o foloseşti ca probă.

– Da, zise Tom. Înţelegea de ce. Recunoscuse scrisul de mînă: aparţinea lui Percy Haviland. Dacă voi putea s-o duc înapoi în Anglia, adăugă el.

– Ar avea vreo importanţă dacă ai reuşi?

– Importanţă?

– Pentru lume? Pentru suferinţa umană?

– Da, zise Tom. Eu aşa cred. S-ar putea să salvez vieţi.

– Atunci, ca şi mine, crezi că nu există nimic scris?

– Nimic care să nu putem şterge noi.

– Sper, şopti şeicul. Sper să ai dreptate.

Afară, în liniştea zăpezii care cădea, în vifornița cenuşie, vocea unui *mu'adhdhin's* se înălța printre morminte.

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI OPT

Downing Street
Londra
Ora nouă şi cinci minute

– Percy, mă bucur să te văd.

– Vă mulţumesc, domnule prim-ministru. Şi eu mă bucur să vă văd sănătos.

– Aşază-te, te rog.

Politeţea prinţilor, fiorii uşori de a fi în prezenţa lor. Ambele supraevaluate. Percy Haviland aruncă o primă privire prim-ministrului şi decise, nu pentru prima oară, că nu era din categoria princiară. Nu era nici măcar din aristocraţia minoră sau clasa mandarinilor săltaţi. Un nenorocit de golănaş scîrbos care îşi făcuse drum în sus cu asiduitate, lingînd acea parte anatomică pe care alte limbi nici n-au visat măcar s-o atingă.

Golănaşul avea ceva bani, o gaşcă de prieteni insistenţi şi o anumită manieră agasantă care se diminua pe băncile din spate cînd veneau cei din provincie în oraş şi urlau după sînge. El conducea un circ, nu un parlament. Cît de mult îl dispreţuia Haviland: mustaţa lui prost tăiată, genealogia nu tocmai plebeiană, dar nici veritabil aristocrată, aripa evanghelică a virtuoasei Biserici a Angliei, admiraţia lui pentru Puccini,

plăcerea de a mînca ciocolată cu lapte, candoarea lui stîngace, micile-i supărări, bătăile uşoare pe spate.

– Mulţumesc, Percy. Bravo, Percy. Bună treabă, Percy.

– Vă mulţumesc, domnule prim-ministru. Percy se strîmbă, aşezîndu-se cu graţia apatică pe care, fusese asigurat deseori, că o deţine. Erau în biroul personal al prim-ministrului, acolo unde nu ajungeau secretarii, subsecretarii şi alţi omuleţi odioşi care purtau ceşti cu ceaiuri bine făcute. De curînd, după-amiaza, începuseră să servească lumea cu cafea; Percy se întrebă unde se va sfîrşi.

– Aţi primit ciocolata pe care v-am trimis-o, domnule prim-ministru?

– Ciocolata? Oh, aceea. Da, sigur. Am primit-o săptămîna trecută. Mulţumesc foarte mult. Ce fundă minunată avea! Super!

– Chestiunea este, v-a plăcut? Pot să cer să-mi mai trimită. Spuneţi doar. Omul nostru din Bruxelles se duce cu regularitate la magazin. În fiecare săptămînă îmi trimite.

– Ah, păi, să fiu cinstit, Percy, mi s-a părut amăruie pentru gustul meu. Un pic franţuzească, dacă înţelegi ce spun.

– A fost belgiană, domnule prim-ministru.

– Da, bineînţeles. Ai menţionat Bruxelles. Acelaşi lucru, Percy; e acelaşi lucru. Poate sînt nepoliticos, dar prefer lucrurile adevărate: Milk Tray, Galaxy şi altele de acest fel. Sînt mai aproape de gustul meu. Fiecare cu a lui, Percy.

– Da, domnule prim-ministru. Într-adevăr. Fiecare cu a lui.

Cineva bătu la uşă. Intră un tip cu pantaloni cu dungi subţiri, slugarnic.

– Scuzaţi, sir. Domnului Haviland i-ar plăcea ceai sau cafea în dimineaţa aceasta?

– Domnule prim-ministru, am crezut că nu vom fi deranjaţi.

– Aşa-i, Percy, aşa-i. Hawkins, ai putea să vii puţin mai tîrziu? Sînt sigur că domnul Haviland va dori un strop de cafea după micul nostru taifas. Aruncă o privire plină de înţeles la ceas. Dacă va mai fi timp.

– Prea bine, sir.

Hawkins plecă, nu însă fără să arunce o privire de nemulțumire în direcția lui Haviland.

– Acum, Percy, mai bine m-ai pune la curent cu lucrurile.

– Bineînțeles, domnule prim-ministru. De aceea am venit.

Ridică servieta, un exemplar Bruno Magli destul de elegant, pe care soția lui i-o cumpărase cu trei Crăciunuri în urmă, și scoase din ea o mînă de hîrtii. Multe dintre ele erau marcate „Strict secret", dar Haviland le-ar fi lăsat bucuros pe toate într-un autobuz „numărul 45" și ar fi plecat acasă fluierînd. El pusese ștampila înainte să iasă din birou, doar ca să-l impresioneze pe micul Johnny. Să fie el al naibii dacă va aduce vreun material confidențial original la Numărul 10.

– Am înțeles de la F.O. că au fost făcute cîteva schimbări de la ultima noastră discuție.

– Într-adevăr, domnule prim-ministru. Probabil știți că un nou bărbat a preluat puterea în Egipt.

– Da. Veștile au ajuns la mine aseară. Știi ceva despre el?

Haviland dădu din cap că nu.

– Deocamdată, foarte puțin, sir. Vreun politician obscur. Cine știe de unde l-or fi scos. Dar în momentul acesta este și o mică dezordine acolo. Afacerea cu molima aceea a scăpat de sub control.

– Da. Un lucru îngrozitor. Există vreo șansă ca acest individ să facă unele concesii, să-i lase pe cei de la Organizația Mondială a Sănătății să intre în țară? Parlamentarii primesc deja saci plini cu scrisori în care se întreabă de ce Guvernul nu face nimic.

Haviland ridică din umeri.

– După cum am mai spus, sir, acest Qurtubi este un politician obscur. După cum sună, este un dur. Ceea ce poate însemna că lucrurile se vor agrava înainte de a se îmbunătăți. Pe de altă parte, am deja un semn că s-ar putea să vrea să facă afaceri cu Vestul.

– Adevărat? Așa să fie?

Prim-ministrul ridică din sprîncene. Părea aproape însuflețit.

Haviland scoase o hîrtie împăturită din vestă. Aranjase în noaptea de dinainte expedierea ei, după ce discutase cu sir Lionel.

– Asta a sosit în dimineaţa aceasta, devreme, sir. Printr-o legătură teroristă europeană. E mai bine dacă nu spun nimic clar în prezenţa dumneavoastră. E vorba de prudenţă, ştiţi.

– Ce e?

– Ei bine, pare că este un document de consultanţă, sir.

Haviland i-o dădu peste masa cea lată.

Prim-ministrul o citi rapid, apoi se uită la Haviland.

– Percy, ce înţelegi din asta?

– Ei bine, ceva din ea este chiar limpede, sir. Vrea să ia atîţia musulmani europeni din mîinile noastre cîţi vrem noi să-i dăm. Această parte este foarte directă.

– În schimbul unei sume destul de mari, Percy.

– Da, nu este un gest tocmai altruist, sînt de acord. Oricum, va avea nevoie de acest fond pentru a-i caza, a le da de lucru, şcoli, spitale şi aşa mai departe.

– Noi nu deţinem aceşti bani. Trezoreria nici nu se va mai uita la asta.

– Ei bine, sir, eu cred că avem o parte din ei.

– Adevărat? De unde naiba?

– Păi, dacă vă gîndiţi puţin în urmă – cînd o fi fost? – cam prin 1991, cînd am închis banca aceea arabă, B.C.C.I., s-ar putea să vă amintiţi că frăţia noastră bancară a scos mult din afacerea aceea. S-au pierdut atunci bani, credit şi influenţă. Eu cred că ar putea fi disponibili mulţi bani pentru acest tip de plan, sir. Dacă îl legăm de înţelegeri comerciale mai largi. Nu numai cu egiptenii, ci şi cu alte ţări arabe. Sînt hotărîţi să participe. Le-ar lua ceva din povara pe care o au în spate.

– Povară?

– Fireşte, e hotărît să se ducă, în final, la ei. La statele producătoare de petrol, în orice caz.

– Percy, nu sînt sigur dacă ar trebui să-mi spui mie toate astea.

– Aveţi dreptate, domnule prim-ministru, n-ar trebui, dar ştiu că mă pot baza pe dumneavoastră. Implicit. Un iubitor de ciocolată.

Haviland zîmbi singur la propria glumă.

Primul-ministru îşi răsuci mustaţa. Uneori lui Haviland i se părea că e falsă, o chestie pe care o lipea cu clei în fiecare dimineaţă. Ceva din el tînjea să întindă mîna şi să i-o smulgă sau, la urma urmei, să provoace durere în acea buză de sus care era lucrul pe care micul smoc trebuia să-l ascundă.

– Noi vrem să scăpăm de musulmanii noştri, nu-i aşa, Percy? Asta e. Ştiu că unii dintre ei pot fi o pacoste infernală, cu *fatwa*-urile lor şi restul; dar cei mai mulţi dintre ei sînt cetăţeni britanici adevăraţi. Nu sînt sigur că am putea legifera mutarea lor prin forţă. Multor oameni nu le-ar plăcea acest lucru.

– Mai puţin decît vă imaginaţi, sir. Întrebaţi-vă politicienii. Opinia publică s-a îndreptat de-o vreme încoace împotriva imigranţilor. O legislaţie potrivită ar putea cîştiga o mulţime de voturi. Strictă, dar asezonată cu compasiune. Ar fi ca atunci cînd s-au dus evreii în Israel. Să înceapă o viaţă nouă. Să facă deşertul să înflorească. Oamenii vă vor aplauda.

– Dar de ce ar vrea să facă asta? Trebuie să fie vorba de ceva mai mult decît bani.

– Sir, chiar că nu ştiu. Dar vă sfătuiesc să studiaţi problema cu atenţie. Chiar dacă nu-i nimic altceva, este un început. N-am nici o îndoială că documente similare sînt studiate în toate capitalele europene chiar în acest moment.

– Nici eu nu mă îndoiesc că ai dreptate, Percy, dar totuşi...

– El vrea să merg acolo să încep negocierile.

Ochii prim-ministrului se deschiseră larg.

– Ce? Nu vorbeşti serios. El ştie cine eşti tu?

– Nu-mi imaginez că-mi ştie funcţia reală. Se pare însă că m-a întîlnit undeva, în vreuna dintre misiunile mele diplomatice. Crede că poate avea încredere în mine.

– Percy, crezi că e înţelept? În condiţiile prezente?

– Cred, sir, că pot face ceva bine. Avem acolo oameni pe care am dori să-i vedem eliberaţi. Mi-a fost promisă imunitatea diplomatică.

– Păi, totuşi, mi se pare prea riscant. Cînd ar trebui să pleci?

– Astăzi. Mi-am aranjat deja un zbor.

– Ştii că-ţi pot ordona să nu te duci.

– Aş prefera să n-o faceţi. Să fiu cinstit, mă gîndesc că voi fi în stare să cîştig ceva. Să obţin cîteva dintre concesiile despre care vorbeaţi.

– Chiar dacă el este un adept al liniei dure?

– Tocmai asta este, sir. Poate reuşesc să întorc acest fapt în favoarea noastră. Să-i fac oferte potrivite politicii sale. Să închidem ochii la partea cea mai islamică a lucrurilor.

– Bine, în acest caz... Ai grijă, Percy. Insistă să obţinem redeschiderea ambasadei.

– Deja am făcut-o. Mi se păruse cel mai bun lucru ce trebuia făcut, orice s-ar fi întîmplat.

– Foarte bine. Bine că asta s-a aranjat.

Prim-ministrul aprobă din cap şi băgă hîrtia într-un sertar. Stătu o vreme, privindu-l pe şeful Serviciului de Informaţii mai degrabă ca pe un scafandru ce se pregăteşte să plonjeze în ape îngheţate. Luînd un dosar de pe un raft din stînga lui, scoase un document subţire şi i-l dădu lui Haviland, peste masă.

– Ai văzut asta, Percy?

Haviland îl privi. Era un raport de la Şcoala Unificată de Interpretare Fotografică a Forţelor Aeriene Regale din Wyton. Nu-i era familiară. Sus, purta data zilei anterioare şi o ştampilă roşie care-l declara „strict secret". Haviland clătină din cap în semn de dezaprobare.

– Nu cred, sir.

– Şi eu la fel. Acheson a fost puţin evaziv în legătură cu ea. L-a ţinut pentru băieţii lui pînă ieri, apoi mi l-a trimis direct mie. De parcă eu aş şti ce să fac cu el.

– Nu pricep. Ce este asta?

Prim-ministrul luă un teanc de fotografii din dosar şi le împinse spre Haviland. Directorul general începu să le frunzărească una cîte una. În timp ce se uita la ele, prim-ministrul continuă să vorbească.

– Au fost făcute de satelitul israelian Mogen şi date grupei lui Acheson pentru a fi identificate. Vei vedea că primele sînt datate 2 iunie. Cu aproape şapte luni în urmă.

– Da. Ştiu.

– Cu cinci luni înaintea revoluţiei din Egipt. Acum, dacă priveşti cu atenţie, vei observa că reprezintă un amplasament de vreo şapte sute de picioare pătrate. Este localizat la vreo cincizeci de mile de oaza Dakhla, nu prea departe de Marea de Nisip. Aproape de graniţa libiană.

– Sir, ştiu unde se află Marea de Nisip.

– Adevărat? Eu însumi a trebuit să mă uit în atlas.

Percy Haviland nu zise nimic. Asculta cu atenţie. Auzise zvonuri, dar, desigur...

– Nu mă aştept ca pentru tine, continuă prim-ministrul, aceste fotografii să fie mai explicite decît pentru mine. Raportul însă nu lasă mult dubiu. Cele mai recente fotografii nu arată altceva decît un lagăr. Asta a tras atenţia MOSSAD-ului, în primul rînd. Nu există nici un motiv adevărat pentru o instalaţie militară atît de departe. Cel mai important loc de lîngă graniţă, în Libia, este Khufra. E departe de a merita efortul cuiva. Făcu o pauză. Haviland remarcă în sinea lui – şi nu pentru prima oară – că prim-ministrul putea fi dezgustător de bine informat. Apoi au fost începute săpături. Arată ca un şantier arheologic la scară foarte mare. Echipamentul a fost transportat cu elicopterele. Israelienii au făcut anchete discrete la departamentele pentru arheologie din toată lumea. Nu erau programate săpături pentru zona aceea sau imediat învecinată. Aşa că prietenii noştri au continuat să fotografieze ori de cîte ori satelitul Mogen trecea pe deasupra. După revoluţie, ritmul de muncă a crescut. Poţi vedea şi singur rezultatele.

Percy privi fotografiile cu mult mai multă atenţie. Înfăţişau ceva care se înălţa cu încetul din nisip. Ceva foarte mare, încă neclar, ca un pătrat negru pe nisip.

– Aceasta a fost luată acum două zile, explică prim-ministrul. Israelienii au trimis un avion de vînătoare echipat cu camere de

luat vederi. Ce au adus ei era foarte clar. Întrebarea este, Percy, ce dracu înseamnă asta?

Percy se uită. Poza era colorată şi ceea ce arăta era de neconfundat: o piramidă din piatră neagră, şlefuită, lată şi înaltă ca cea mai înaltă dintre cele trei piramide principale de la Giza.

După plecarea lui Haviland, prim-ministrul rămase nemişcat o clipă, apoi ridică receptorul unuia dintre telefoanele pe care le avea pe masa de lucru.

– Hawkins, vrei să vii, te rog?

Cîteva minute mai tîrziu apăru în uşă secretarul particular al prim-ministrului.

– Hawkins, te rog ai grijă să nu fiu deranjat în următoarea jumătate de oră. Nu permiţi nimănui să intre, nici măcar reginei.

– Prea bine, sir.

Imediat ce se închise uşa grea de stejar în urma secretarului, prim-ministrul ridică receptorul unui alt telefon şi formă un număr scurt.

– Simpson, „coada" lui Percy Haviland e încă la locul ei? Vezi să rămînă acolo. Şi cît vorbim noi, ai putea să-l rogi pe unul dintre băieţii tăi să-mi prindă o linie directă la numărul acela din Cairo pe care l-am folosit săptămîna trecută?

CAPITOLUL ŞAIZECI ŞI NOUĂ

A'isha se trezi din cel mai adînc somn pe care-l dormise vreodată. Avusese vise, vise groaznice. Acum nu-şi putea aminti decît puţin din ele, însă urmele lăsate în gîndurile ei erau chinuitoare şi urîte.

Se îmbrăcă şi dădu într-o parte draperia cămăruţei în care dormise. Micul spital era tăcut. Avea amintirea ştearsă a unei agitaţii petrecute cu o oră sau două în urmă, dar acum nu mai era nici un semn că se întîmplase ceva.

La stînga ei era încăperea în care văzuse că o puseseră pe Fadwa cu o seară înainte. Cu siguranţă că nu deranja pe nimeni dacă arunca o privire la copilă. Trase perdeaua şi se uită înăuntru.

Lîngă pat ardea o lampă mică. Sub ea, o soră în uniformă albă citea. Aceasta îşi ridică ochii din carte la zgomotul draperiei şi zîmbi cînd o văzu pe A'isha.

– Pot să intru? întrebă ea în şoaptă.

– Fireşte. Sora puse cartea jos. Nu-i nevoie să vorbiţi în şoaptă, nu vă poate auzi. Nu va mai dura pînă cînd îşi va reveni.

A'isha intră şi trase draperia în urma ei. Cămăruţa era înţesată cu diverse piese de echipament. Peste tot erau tuburi, sîrme şi legături. De pe o prăjină din metal, picura ceva direct în braţul Fadwei.

Fetiţa stătea întinsă sub cearşafuri albe şi rigide, cu capul sprijinit pe pernele înalte şi scrobite. Era extrem de palidă. Ochii îi erau închişi. În jurul lor pielea era de un albastru-închis, ca nişte vînătăi. Respira greoi şi neregulat. Pe un ecran mic, verde, un indicator urmărea murmurul fragil al inimii ei.

– Cum îi este? întrebă A'isha.

Se simţea vinovată că fusese adormită atît de mult şi o lăsase pe Fadwa singură. Promisese că n-o va mai lăsa singură niciodată.

Infirmiera clătină din cap.

– Nu prea bine, răspunse. A pierdut mult sînge şi are leziuni interne. Cu facilităţi corespunzătoare... Ridică din umeri. Dar eu cred că va trece prin toate astea. Există motive să fim plini de speranţă. Va dura un timp. E puternică? Vreau să zic psihic.

– Nu ştiu, zise A'isha, dar cred că da.

Sora păru surprinsă.

– Am crezut că e fiica dumneavoastră.

– Nu. Nu mai are părinţi. Nu cred că are pe nimeni.

Îi explică pe cît de bine putu.

Infirmiera se uită la copila adormită. A'isha văzu că are mîna încleştată. Era în jur de douăzeci de ani, vulnerabilă încă, suficient de naivă să-i mai pese încă.

– Sărmana, şopti ea.

– Cum se simte prietenul meu Butrus? întrebă A'isha.

– Nu sînt sigură. Am fost aici toată ziua. Mai bine l-aţi întreba pe doctorul Fishawi. Cred că el îl avea în grijă. Îl veţi găsi în camera personalului, în spatele secţiei.

– Mulţumesc.

A'isha se apropie de pat. Se apleacă şi o sărută pe Fadwa uşurel pe frunte. Copilul se răsuci la atingere. Buzele i se depărtară, ca şi cînd ar fi vrut să vorbească. A'isha se uită la ea, gînditoare. Numai de-ar putea să plece de aici, să o ducă şi pe Fadwa cu ei undeva unde oamenii erau în toate minţile. Oftă. Înainte de asta nu-şi dorise niciodată un copil: acum părea că-şi făcuse rost de unul.

Se îndepărtă în tăcere de pat, mulţumind infirmeriei, şi ieşi pe coridor. O aştepta Michael.

– Sora crede că Fadwa va supravieţui, zise ea. Dacă e suficient de tare. Tu crezi că... Ezită. Dacă ieşim din asta, Michael, aş vrea... cred că mi-ar plăcea s-o adopt. Doar că...

– Doar că n-o poţi face de una singură.

– În Egipt, nu. Dar noi trebuie să plecăm din Egipt, oricum. În Anglia...

– Nu-i uşor să ajungi acolo acum, îi reaminti el. Ca refugiată. Au tras grilajul cu ţepi.

– Michael, eu...

– Vrei să mă căsătoresc cu tine? Oftă. Ştii despre Carol, despre...

– Ai doar o singură viaţă, Michael. Şi eu am tot una singură. Fadwa la fel. Se opri. Îmi pare rău, nu e momentul...

El îi luă mîna.

– Nu, şopti el. Ai perfectă dreptate. Dacă nu discutăm acum despre asta, nu o vom face niciodată. Carol e chiar departe acum. Poate că n-a existat niciodată. Îşi doreşte să divorţeze, aşa că de ce i-aş sta în cale?

– Nu e nevoie să ne căsătorim, Michael. Doar... aş vrea doar să rămîn cu tine după ce se termină toate astea.

– Şi Fadwa?

Ea dădu din cap că da.

O sărută cu delicateţe, ştiind că era o nebunie şi că, aici, speranţele nu însemnau nimic.

– Afară ninge, zise el. Foarte tare.

– Ai fost afară?

– Doar puţin. M-am dus să-l caut pe Butrus.

– Butrus?

– A plecat. Ceva mai devreme în dimineaţa asta. Michael făcu o pauză. Personalul crede că s-ar putea să fi ucis un alt pacient ca să poată evada.

– Dar... nu era prizonier.

– Nu, dar ştia că ei vor încerca să-l împiedice să plece. Fiindcă e bolnav. Şi fiindcă nu pot risca să fie aduse autorităţile

aici. Am zis că fac tot ce pot să-l găsesc, chiar şi numai pentru a mă asigura că e bine. Ai vreo idee cam pe unde s-ar fi putut duce?

Ea îşi mişcă negativ capul.

– A epuizat toate ascunzătorile. Amîndoi, de altfel. Era însă îngrijorat din cauza părinţilor lui. S-ar putea să fi mers acolo, să vadă dacă s-au întors.

Îi spuse adresa.

– E o distanţă lungă pînă acolo, zise el, dar voi încerca. După aceea, va trebui să merg la Sukaria să mă întîlnesc cu Tom. Dacă el e acolo. Mă vei aştepta aici?

– Unde altundeva?

Ea zîmbi şi-l sărută uşor pe buze

– Mă întorc, zise el. Poţi fi sigură de asta.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI

A'isha se întoarse în pat. Avea nevoie de mai mult somn, de mai mult timp pentru ea, să se mai distanţeze de evenimente. Visurile îi revenirà, mai insistente decît înainte. Se trezi brusc, speriată, ca să vadă un bărbat care era aplecat deasupra ei.

– E-n ordine, doamnă Manfaluti. Nu-i nimic rău. Doctorul Fishawi tocmai a terminat operaţiile şi spune că ar dori să schimbe o vorbă cu dumneavoastră. Doar cîteva minute. E în camera personalului. Vă conduc eu.

Doctorul Fishawi o privi cu îngrijorare cînd aceasta intră.

– Doamnă Manfaluti. Cum vă simţiţi acum?

– Mult mai bine, mulţumesc. Aveam nevoie doar de somn. Am fost s-o vizitez pe Fadwa. Pare liniştită.

– Excelent. Avem speranţe că se va face bine. Doamnă Manfaluti, intenţionam să discutăm. Poate că domnul Hunt v-a spus deja. Era vorba de prietenul dumneavoastră Butrus. A dispărut. Credem că a activat o alarmă atacînd şi ucigînd pe unul dintre pacienţii noştri, aşa că s-a putut strecura afară cînd nu era nimeni atent. Pantalonii şi haina lui lipsesc.

– Eu tot nu pricep de ce ar face Butrus o asemenea prostie. Nici măcar nu era într-o stare corespunzătoare.

– Adevărul e că a plecat. Afară ninge din abundenţă şi s-ar putea să nu fi ajuns prea departe. Ceea ce ne tulbură mai tare este că nimeni nu-l găseşte pe părintele Yu'annis nicăieri.

– Părintele Yu'annis? Oh, da – preotul care era aici aseară. Poate s-au dus împreună undeva.

– Ne gîndim la această variantă. Pe de altă parte, nu stă în caracterul părintelui Yu'annis să părăsească biserica fără să anunţe. Cel care face de gardă nu i-a văzut pe nici unul din ei plecînd. Doctorul făcu o pauză, ca şi cînd se pregătea să dea o veste proastă unui pacient. Doamnă Manfaluti, continuă el. Trebuie să ştiu ce se petrece. Yu'annis mi-a spus puţin, dar nu suficient. Nu pot permite ca dumneavoastră sau prietenii dumneavoastră să pună în pericol securitatea acestui spital. Sînt în joc vieţi omeneşti. Incluzînd-o pe a dumneavoastră şi pe cea a fetiţei pe care aţi adus-o aici. Dacă îmi puteţi spune ceva care să mă ajute, vă rog să nu omiteţi nimic.

Ea dădu din cap că nu.

– Doctore, şi eu sînt la fel de nedumerită ca şi dumneavoastră. Butrus este copt. Amîndoi ne-am ascuns de autorităţi de mai bine de cîteva săptămîni. Sigur, nu are nici un motiv de a le spune despre acest loc. Nu cred că trebuie să vă faceţi griji în această privinţă.

– Fără îndoială că aveţi dreptate, dar se poate să aibă dureri mari acum. Cînd a plecat, ştia că asta-l aştepta. Nu pot decît să presupun că a avut un motiv foarte puternic ca să plece.

– Ar putea să delireze? E posibil? Fishawi clătină din cap. A'isha observă cît de obosit părea. Faţa părea tînără, dar avea părul înspicat. I-o fi spus cineva ceva? întrebă tot ea. Despre vreun prieten sau vreo rudă? Poate că cineva îl ştia pe el sau pe cineva din familia lui. Ştiu că este îngrijorat de soarta cîtorva oameni. Părinţii lui au fost arestaţi de *muhtasibin*. Îi caută cu disperare.

– Mă îndoiesc. A fost sub efectul puternic al sedativelor şi şi-a revenit, probabil, cu puţin înainte de a dispărea. N-a avut nimeni ocazia să vorbească cu el. Oricare ar fi motivul plecării lui disperate, a fost ceva ce a dus cu el.

În acel moment se deschise uşa camerei personalului şi intră un alt medic. Era un tînăr care purta mustaţă. Părea cuprins de panică.

– Doctor Fishawi, trebuie să veniţi. Este... Îi aruncă o privire A'ishei, înregistrîndu-i prezenţa pentru prima oară. Regret, doamnă, nu v-am văzut. Se adresă din nou lui Fishawi. Naghib vă cheamă sus imediat. L-au găsit pe Yu'annis.

Gîtul îi fusese tăiat dintr-o parte în alta, iar trupul îndesat în marea cristelniţă din baptisteriu. Cineva observase balta de apă care se împrăştiase pe podea şi se dusese să cerceteze. Preotul fusese scos şi aşezat cu grijă pe steagurile din partea nordică. În jurul lui cineva aprinsese deja cîteva lumînări.

– Nu pot crede că cel responsabil pentru asta este Butrus, zise A'isha. El este un om blînd.

– Nu poate exista altă explicaţie. Fishawi acoperi corpul cu halatul său alb. Nimeni altcineva n-a putut intra. Se foloseşte doar o singură intrare. Cealaltă, care acum este deschisă, a fost încuiată pe dinăuntru cînd paznicul a verificat azi-dimineaţă. Credem că a ieşit în felul acesta.

– Dar el...

De undeva, slab ca ploaia, veni un sunet de sticlă spartă. A'isha încetă să vorbească şi se uită în jur. Părea că vine din stradă.

– Doamnă Manfaluti, continuă Fishawi, prietenul dumneavoastră a fost adus aici cu o rană de glonte. Părintele Yu'annis mi-a spus cîte ceva despre ce i-a povestit domnul Hunt aseară. Sînteţi implicaţi în activităţi periculoase. Dacă ştiţi ceva despre asta, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi.

Afară, alt zgomot. Cineva opri un motor. Era ceva neobişnuit liniştea care urmă, ceva care stîrni memoria A'ishei.

Începuse să se strîngă o mică mulţime. Două infirmiere, un alt medic, toţi înspăimîntaţi. Rana de la gîtul părintelui Yu'annis se deschisese într-un mod îngrozitor, ca o gură de peşte. Apa o spălase de sînge. Cineva aduse un cearşaf şi-l acoperi.

Uşa se deschise. Tînărul care fusese de gardă apăru în cadrul ei, cu arma în braţe.

– Strada a devenit foarte liniştită, informă el. Asta nu-mi place. Cred că e pe cale să se întîmple ceva.

În secunda aceea, A'isha îşi aminti. În jurul librăriei fusese aceeaşi tăcere adîncă înainte de producerea raidului. Acelaşi soi de linişte, tensionată, marcată de sunete slabe. Făcu un pas către paznic.

– Nu pierde vremea, începu ea. Ar putea fi...

Pieptul omului se deschise în faţa ochilor ei. O gaură mare apăru în centru, ca şi cînd cineva i-ar fi dat un pumn care trecuse prin el. Ochii îi înţepeniră într-o expresie de surpriză blajină. Nu avusese timp pentru mai mult. Picioarele i se împleticiră şi cedară. Căzu ca un bou într-un abator.

Nimeni nu avu timp să se mişte. În uşă apăru un *muhtasib* şi trecu peste cadavru. Picioarele îi alunecară pe băltoaca de sînge care se întindea în jurul lui. Avea un pistol mare. În urma lui venea un altul cu o puşcă-mitralieră.

În spatele lor, total anapoda, zăpada era mînată pe stradă, o albeaţă vastă, mişcătoare care nu avea nici formă, nici dimensiune.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI UNU

Timpul se opri cînd cei din micul grup, din jurul părintelui Yu'annis se îndreptară sau se întoarseră spre uşă. A'ishei i se tăie respiraţia. Făcu eforturi să şi-o recapete şi să se abţină să nu vomite. Îl privi pe Fishawi, apoi la uşă. În jurul ei biserica se cutremură. Se auzeau vehicule grele şi paşi care alergau. Lîngă ea, cineva recita o rugăciune. Una dintre infirmiere suspina.

Cadrul uşii era gol. Doi *muhtasibin* se postaseră de-o parte şi de cealaltă a ei, aparent impresionaţi de sîngele care se prelingea la picioarele lor. Păru că trece o epocă. Apoi apăru un personaj. Era înalt, frumos, îmbrăcat perfect, ca un profet. Ea îl recunoscu imediat după barba blondă, ochii albaştri şi buzele arogante, lipsite de zîmbet.

Pe faţa lui nu era nici o expresie. Doar o teribilă goliciune, paloarea credinţei care a depăşit sentimentul sau l-a ucis. Pentru Dumnezeul lui putea ucide cu aceeaşi uşurinţă cu care plîngea. Avea mîini fine, cu degete manichiurate; era curat şi ordonat, strict în privinţa abluţiunii, era atent la orice în afară de compasiune. Cerul după care tînjea era un loc alb, alb ca furtuna de-afară, îngrozitor pentru oricine în afară de cei corecţi, plin de spaţii deschise în care faţa lui Dumnezeu privea, fără să clipească, spre eternitate.

Stătu în deschidere vreme îndelungată, fără să ezite, dar făcînd în aşa fel, încît toţi să se simtă judecaţi. A'isha se simţi murdară, simţi un bulgăre de vinovăţie, o vinovăţie veche de sute de ani pe care el venise s-o ardă în focul lui. Ochii ei priveau fix în ai lui, îi simţea privirea măturînd-o ca un vînt în timp ce privea de la unul la altul.

Olandezul dădu un ordin scurt unuia dintre cei doi *muhtasibin*. Omul salută şi ieşi afară. O secundă mai tîrziu, în cadrul uşii apăru Butrus. Arăta jalnic, îndurerat, dar nu din cauza rănii din umăr. Pentru aceea existase morfină. Nu era prizonier, cel puţin nu al lor. Se dusese la Olandez de bunăvoie, se lăsase la mila lui – dacă aşa o fi fost – fusese primit cu braţele deschise. Dacă totul mergea bine, mama şi tatăl lui aveau să fie eliberaţi în acea seară. Iar englezul va fi mort. Nici măcar acum nu-i era clar ce fusese important pentru el. Să-i elibereze pe părinţii lui sau să se asigure de moartea lui Hunt.

Butrus o arătă cu degetul pe A'isha. Olandezul încuviinţă din cap şi făcu doi paşi în interiorul bisericii. Era cu ochii pe ea. Butrus îl urmă ca un căţeluş. Îi dăduseră haine curate, nu puţea şi nu mai tremura. O auzea pe maică-sa şoptindu-i, învăţîndu-l rugăciuni. La un moment dat, încercă să se uite la A'isha, dar îşi dădu seama că nu e în stare. Pentru ea l-ar fi trădat şi pe Dumnezeu.

– Adunaţi aceşti oameni, ordonă Olandezul. Duceţi-i jos.

Mai apărură şi alţi *muhtasibin*, toţi înarmaţi pînă-n dinţi. Năvăliră în biserică, luînd pe oricine găsiră.

Doctorul Fishawi făcu un pas în faţă. A'isha observă că tremura de indignare.

– N-ai nici un drept să faci asta, protestă el. Aceasta este o biserică creştină. Un sanctuar. Aceşti oameni sînt *ahl al-dhimma* cărora le este garantată protecţia de către statul musulman. Olandezul nu răspunse. Fishawi insistă. Nu m-ai auzit? Legea e limpede în privinţa tratamentului creştinilor şi al bisericilor creştine. Califul Umar s-a rugat în Biserica Sfîntului Mormînt de teamă că va fi transformată într-o moschee.

– Asta nu este biserică, obiectă Olandezul. Voi aţi transformat-o ilegal într-un spital, tu şi oamenii Cărţii. Va trebui să suportaţi consecinţele.

Întinse mîna.

– Şi spitalele sînt locuri sacre, protestă medicul. Aici sînt oameni bolnavi. Muribunzi.

– Oameni morţi, şopti Olandezul.

Un *muhtasib* se apropie de el şi-i dădu un pistol. El îl ridică, ţinti spre Fishawi şi-l împuşcă în faţă.

Una dintre infirmiere ţipă. Cealaltă leşină. Olandezul restitui pistolul *muhtasib*-ului şi făcu un semn din cap. Acesta se apropie de cele două femei şi le împuşcă. Muriră instantaneu. Butrus se întoarse cu spatele şi vomită într-un colţ.

– Tu, se adresă Olandezul A'ishei, rămîi cu mine. Stai foarte aproape.

Butrus îşi şterse voma de la gură şi veni lîngă A'isha, dar ea îl ignoră.

Muhtasibin găsiseră intrarea care ducea la scări şi îi mînau în jos, în spital. După ce coborî şi ultimul *muhtasib*, Olandezul o apucă pe A'isha de braţ şi o trase cu el spre scară.

– Pe aici, îi spuse.

Cripta era plină cu *muhtasibin*. Marea majoritate a personalului era aliniat cu spatele la un perete. Ceilalţi erau smulşi grosolan din paturile lor, din cămăruţe.

Olandezul îl chemă pe *muhtasib*-ul care părea că răspunde de acţiune.

– Şi ceilalţi, zise el, arătînd spre pacienţi. Fără nici o excepţie. Apoi aduceţi benzină. Ardeţi tot. Toată clădirea.

– Unii dintre ei sînt prea bolnavi, nu pot sta în picioare, explică omul.

– Am spus „fără excepţii".

Insul înghiţi cu greu, se întoarse şi ordonă oamenilor săi să elibereze paturile.

– Este un copil, începu A'isha. O fetiţă. N-a făcut nimic. Vă rog nu-i faceţi nici un rău.

– Ai auzit ceea ce tocmai am spus locotenentului meu.

– Da, dar e imposibil. Oameni bolnavi... O fetiță...

El se întoarse și se uită la ea. Era doar duritate și neîndurare în ochii aceia ca de piatră.

– Ce e mai rău? întrebă el. Boala spirituală sau cea fizică? Acești oameni au fost contaminați. Dacă li se permite să umble liberi, îi vor contamina și pe alții.

– Nu știu nimic despre ei. Sînt doar niște oameni bolnavi. Nu-i vina lor că se află aici.

– Vină? Cine vorbește despre vină? Îngerii nu vor întreba despre vinile tale cînd te vor interoga în mormînt. Te vor întreba: „Ai respectat legea? Te-ai rugat la vremea rugăciunii? Ai postit? Ai fost în pelerinaj?“ Vina este un concept vestic. Ce aroganță!

A'isha văzu cum *muhtasibin* începură să tragă pacienții din paturile lor. Cei mai mulți erau prea bolnavi ca să poată sta pe picioare. Îi tîrau pe podea și-i îngrămădeau lîngă zid. Fu scos afară și părintele Gregory și aliniat cu personalul. Dintr-o cămăruță ieși un bărbat care o purta în brațe pe Fadwa. Era trează și plîngea de frică. A'isha vru să fugă la ea, dar Olandezul o apucă de mînă și o ținu strîns.

– Pentru Dumnezeu, strigă ea. Ea nu e nici ucigașă, nici adulteră. Abia dacă a împlinit nouă ani. Nici măcar nu a intrat sub incidența legii religioase. Nu poate fi considerată responsabilă pentru acțiunile ei.

– Vino cu mine, îi spuse Olandezul. Ținînd-o strîns de braț, o duse pînă la un dulap, în cealaltă parte a camerei. Deschide-l!

Era plin cu medicamente, pansamente, seringi. Olandezul cercetă rafturile și, în final, luă o sticlă de spirt medicinal. De pe un alt raft luă o sticlă cu apă distilată. Găsi o sticlă marcată pe care o umplu cu apă pînă la semn.

– Aici e apă pură, continuă el. Necontaminată. Deosebită de apa pe care toți ceilalți sînt nevoiți s-o bea în acest oraș. Deșurubă sticla cu alcool și puse, cu grijă, un singur strop în sticla cu apă. Gustă, zise. A'isha nu se mișcă. Am spus să bei. Ea ridică paharul și luă o înghițitură mică. Are vreun gust? întrebă el.

– Nu, bineînțeles că nu. Doar apă.

Inima îi bătea cu putere. Nu-şi putea lua gîndul de la Fadwa. Ce era pe cale să facă acest nebun?

El mai turnă încă o picătură de alcool în pahar.

– Mai bea o dată.

Ea se conformă.

– Tot n-are nici un gust? Ea dădu din cap în semn de negaţie. El continuă: Apa este legală. Spirtul este alcool şi în afara legii. Bineînţeles, nimeni nu-l bea în forma aceasta, înţeleg. Asta este doar o demonstraţie. O singură picătură de alcool nu a făcut apa ilegală. Nu ar îmbăta, ceea ce este considerat motivul prohibiţiei. Două picături în pahar nu vor îmbăta. Deci, de ce nu patru? De ce nu opt? De ce nu o sută de picături? Sînt sigur că o sută de picături nu vor îmbăta. Cînd anume te vei opri? Cînd devine apa substanţa nelegiuită? O dată ce începi să faci compromisuri, totdeauna e uşor să mai adaugi o picătură. Şi încă una. Pînă cînd alcoolul devine predominant. Dacă eu te ating, nu e bine, dar nu este nelegiuire. Dacă te sărut, e reprobabil, dar nu este adulter. Unde ar trebui să ne oprim? De ce ne-am opri?

Tăcu. Întinse o mînă şi o mîngîie pe obraz. Atingerea lui i se păru o monstruozitate. Se trase înapoi, dar el îşi întoarse palma cu dosul şi şi-o plimbă pe pielea ei. Olandezul nu zîmbi.

– Spune-mi ceva, spuse el, şi s-ar putea să-ţi dau drumul. Unde-l pot găsi pe Tom Holly? E aici? L-a contactat pe prietenul tău Michael Hunt? A'isha nu zise nimic. Înţelegi, cred, că-l vom găsi, oricum. A fost văzut azi-dimineaţă venind spre Cairo. Ţi-ai uşura situaţia dacă mi-ai spune cînd şi unde urmează să se întîlnească. Totuşi, ea nu răspunse. Foarte bine. Poate reuşesc să te încurajez mai direct.

Îi întoarse spatele şi se duse la locul unde cei din personal şi pacienţii erau aliniaţi lîngă zid.

– Aceea, zise el, arătînd spre Fadwa. Un *muhtasib* o aduse în faţă. Sîngera din nou. Ochii îi erau strîns închişi, din cauza durerii. Olandezul puse o mînă pe gîtul Fadwei. Ea va fi prima picătură, îi explică el A'ishei pe care o ţinea Butrus acum.

Mîna Olandezului era masivă. Cuprinse cu uşurinţă gîtul fragil al copilei. În mulţime se produse un murmur. Un bătrîn îşi

făcu loc printre *muhtasibin* şi traversă camera spre locul unde stătea Olandezul. Era părintele Gregory.

– Lasă copilul în pace, zise el. Mă poţi avea pe mine în locul ei.

Olandezul îşi desfăcu strînsoarea mîinii de pe gîtul copilului. Îl privi pe preot îndelung, ca şi cînd îl evalua în comparaţie cu fetiţa.

– Te cunosc, spuse, în cele din urmă. Numele tău este Gregory. O împinse pe Fadwa înapoi, în mîinile unui *muhtasib* şi se apropie de bătrîn. Eşti aşa de nerăbdător să ajungi la Dumnezeul tău? Gregory nu zise nimic. Olandezul continuă: Viaţa ta pentru a ei. Asta vrei? Bătrînul încuviinţă din cap. Foarte bine.

Olandezul întinse mîna din nou după pistol. *Muhtasib*-ul i-l dădu, iar el îi ordonă lui Gregory să îngenuncheze. Bătrînul o făcu cu toată demnitatea de care era în stare, în ciuda durerii din spate şi din picioare. Ce mai conta acum durerea? Olandezul presă vîrful ţevii de fruntea bătrînului. Gregory îşi înălţă capul şi îl privi direct în ochi. Şopti ceva foarte încet, în aşa fel încît numai călăul lui îl auzi. A'isha observă cum piere toată culoarea din obrajii Olandezului, în locul ei apărînd o expresie de furie teribilă. Văzu cum apasă pe trăgaci, impactul aruncîndu-l pe bătrîn înapoi ca pe o păpuşă de cîrpe, părul lui alb pătîndu-se imediat de sînge.

Olandezul păru că face un efort extraordinar să-şi recapete autocontrolul. Îi tremura mîna, avea faţa şi buzele albe, privirea goală. Rămase aplecat peste corpul preotului o bună bucată de vreme, de parcă aştepta ca acesta să se mişte. Părintele Gregory zăcea însă perfect nemişcat în timp ce în jurul capului său se forma un cerc de sînge.

Brusc, Olandezul se răsuci şi se întinse după Fadwa. Furia îl părăsise şi fusese înlocuită de o răceală sporită. Parcurse cripta cu privirea, de parcă îi provoca pe cei prezenţi să-l înfrunte.

A'isha ţipă, însă el o ignoră. Copila era neputincioasă, incapabilă să se ţină pe picioare. Olandezul îi puse rapid arma la tîmplă. Nu-i mai tremura mîna. Se adresă din nou A'ishei.

– Prima picătură, repetă el, apoi apăsă pe trăgaci.

A'isha se smulse din strînsoarea lui Butrus. Sub impulsul unei furii oarbe şi lipsite de raţiune se aruncă asupra Olandezului, dar acesta se aştepta la această manevră şi pară cu o singură lovitură. Ea căzu la pămînt, buimacă. Olandezul ridică din nou arma, însă Butrus se repezi la el şi-l apucă de mînă.

– Îmi amintesc eu, strigă el. Acum îmi amintesc. Au vorbit despre un mesaj. Un mesaj de la Londra. Ea şi l-a pus în buzunar, îmi îmintesc că am văzut-o. Credeau că dorm, dar durerea mă ţinea treaz. Am auzit tot.

Plecînd de lîngă Olandez, se duse la A'isha. Nu îndrăzni s-o privească în ochi. O apucă de jachetă cu stîngăcie, îşi băgă mîna într-un buzunar, apoi în altul. În sfîrşit, o scoase, ţinînd în ea o bucată de hîrtie încă udă. O întinse cu grijă pe jos şi se aplecă s-o despăturească. Se rupse puţin, dar propoziţia de care aveau ei nevoie rămăsese întreagă: *Moş Crăciun va fi la Palatul de Zahăr între orele cincisprezece şi douăzeci şi două, în nopţile de 31 şi 1.*

Ea îl privi îngrozită pe Olandez. El îi zîmbi rece.

– Ce e Palatul de Zahăr? întrebă el cu voce scăzută. Unde e?

Ea îşi aminti propria-i voce răsunînd în tăcerea din Bulaq, cînd pusese aceeaşi întrebare. Răspunsul era foarte simplu. Clătină din cap în semn de negaţie.

– Nu ştiu, minţi.

Butrus se uită în jos la frîntura de hîrtie de pe podea. Acum se lega. Îşi aminti frînturile de conversaţie pe care le auzise în acea noapte, vocile lor în întuneric, mişcările rapide ale unei raze de lumină, durerea lui din umăr, chinurile geloziei. O gelozie îngrozitoare.

– Cafeneaua Sukaria, şopti el. Se întîlnesc în Sukaria. Se adresă apoi A'ishei. A'isha, iartă-mă. A trebuit s-o fac. Pentru binele tău.

Dar ea nici nu-l asculta măcar.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI DOI

Era într-un oraş plin de oameni speriaţi, strigînd înnebunit să se facă linişte. Nimeni nu-l putea auzi sau nu voia să-l audă peste zgomotul neîncetat al fricii lor. Tot ceea ce-şi dorea era linişte, un mic răgaz în care să se gîndească la tot ceea ce se întîmplase. În loc de asta, vocile şi tamburinele nu făceau altceva decît să dubleze strigătele şi zgomotele, lăsîndu-l surd şi zăpăcit pe o stradă plină cu oameni care se îmbrînceau.

Mergînd spre cafenea, încercă să se amestece cu mulţimea, dar descoperi că nu era în stare s-o facă cu aceeaşi uşurinţă de dinainte. Pe străzile din jurul Ahzar-ului era multă zăpadă. Fiecare ţol era aglomerat cu reclamanţi şi părţi litigante care căutau *fatwas* sau dovezi pentru îndreptarea unor judecăţi care fuseseră nedrepte cu ei. Aici erau direcţionate toate chestiunile legale şi spirituale, şi zi, şi noapte şeicii erau în şedinţe, emiţînd hotărîri judecătoreşti, chemînd martori, semnînd sentinţe, consultînd cărţile de legi, storcînd Coranul pentru analogii legale.

Michael se frecă de ei pe străzi, oameni cu ochii căscaţi alergînd într-un delir de nelinişte, cu capete plecate ca să înfrunte zăpada, recitînd neîncetat rugăciuni, invocări şi formule talismanice. Capetele le erau acoperite fie cu bonete croşetate, fie cu şaluri din lînă, fie cu glugile înalte ale *galabiyyia* lor. Încălţămintea era un amalgam de pantofi moderni şi antici şi sandale sau mergeau desculţi pe aleile îngheţate. La colţurile

străzilor sau lîngă fîntînile din pieţele Mamluk, stăteau în picioare sau ghemuiţi în grupuri, ciondănindu-se plini de nelinişte. Îşi mişcau ochii de la stînga la dreapta, sperînd ca dintr-o direcţie să apară şeicul cel mai nimerit pentru contracte sau din cealaltă, *muftiul* pentru actele de proprietate asupra pămîntului. Deasupra tuturor, mai presus de orice tranzacţie sau judecată, plana o singură, de negrăit şi fără nume frică, asemeni unei umbre. Nimeni nu vorbea de molimă, nimeni nu pomenea de moarte. Nu era necesar.

Din exterior cafeneaua părea liniştită. Era familiară, atît de familiară, încît Michael ar fi desenat-o cu ochii închişi. Cîndva, aici, el şi Tom Holly petrecuseră multă vreme împreună, hotărînd drepturile oamenilor şi aranjînd lumea. În tot acel răstimp propria viaţă a lui Michael se dezintegra haotic, ca un ghem de lînă scăpat din mînă. Pe atunci îl invidia pe Tom pentru mariajul solid, pentru loialitatea de nezdruncinat pe care o aveau unul faţă de celălalt. Apoi fusese Carol şi începutul vidului. Acum o avea pe A'isha, însă lumea nu mai putea fi pusă în ordine. Nici de el sau Tom Holly, nici de toţi oamenii regelui.

Urmări mult timp, cu atenţie, intrarea cafenelei, stînd la o oarecare distanţă, ca un om care nu avea unde să se ducă. Intrară şi ieşiră doar cîţiva clienţi, toţi bărbaţi, toţi îmbrăcaţi sărăcăcios. De cînd nu mai fusese pe aici, calitatea scăzuse. Magazinele de pe ambele părţi ale străzii erau aproape pustii. Comerţul mergea prost, oamenii se temeau să cheltuiască banii pe care-i salvaseră de la bănci. Proprietarii însă şedeau încă pe băncuţele lor de piatră, fumînd, citind din Coran sau înşirînd mătănii în timp ce luminile de neon le luminau faţa cu intermitenţe. Michael le cercetă chipurile cu atenţie, căutînd un semn de vigilenţă sau o urmă de crispare.

Venirea lui aici era un risc calculat pe care nu avusese încotro decît să şi-l asume. Dacă Qasim Rif'at ar fi fost forţat să vorbească, atunci Abu Musa ar şti că era aranjată o întîlnire între el şi Holly. Ar şti zilele şi orele. Tot ce nu ar şti ar fi înţelesul expresiei „Palatul de Zahăr". Va ghici oare? Oare avea înregistrată în vreun dosar cafeneaua Sukaria ca loc de întîlnire al lor?

Se rugă să nu. Dar Olandezul? Cît de mult știa? Ar fi reușit să-l urmărească pînă aici? Dacă Tom reușise, trebuia să fie înăuntru, în așteptare. Doar cînd se încheie o oră de supraveghere, se decise să intre.

Moș Crăciun aștepta la vechea lor masă, în spate. Nu dădu nici un semn de recunoaștere, dar Michael știa că-l văzuse. Era unul dintre talentele lui Holly să pară mai mult circazian decît european. Se îmbrăcase pentru rol, vorbea araba cu un puternic accent sirian care și în Damasc ar fi părut normal. Se amestecase în mulțime și nimeni nu-i acorda atenție deosebită.

Michael îl ignoră și se duse la tejghea, unde-și comandă o cafea slabă și niște plăcintă rece. Se așeză cam la a treia masă de la cea a lui Holly, cu spatele la el. Bîndu-și cafeaua, scoase din buzunar un număr al ziarului *al-Jumhuriyya* și-l întinse pe masă. Îl uimi că se mai publicau încă ziare. Acum, în ciuda a tot ce se întîmplase în oraș, era o atmosferă de normalitate hotărîtă. Se schimbase absolut totul, nimeni nu recunoștea acest lucru. În ziar erau programe de radio și televiziune, acestea erau încărcate serios cu religie și cultură islamică. Nu erau pagini cu sport, fotografii cu femei, nu mai erau reclame pentru filme și băuturi alcoolice. Erau, în schimb, articole noi și chiar o pagină specială adresată femeilor, în care erau rețete și schițe despre cum trebuia să se îmbrace în maniera prescrisă.

Își termină plăcinta și mai comandă o ceașcă cu cafea. I se vărsă puțină pe ziar. Scoase batista și șterse. Privi în sus și-l privi pe Tom în oglindă. Împături ziarul cu indiferență și îl puse alături.

Cineva îl bătu pe umăr.

– *Min fadlak*. Ați terminat ziarul?

El se întoarse. Holly stătea lîngă el. Abia rezistă tentației de a-l îmbrățișa pe prietenul lui.

– *Itfaddal*, răspunse el, întinzînd ziarul.

Holly îi mulțumi și dădu să plece. Tocmai atunci se răsuci și exclamă :

– *Wa'llah al-'azim*! E... Sfinte Dumnezeule, în curînd o să-mi uit propriul nume.

– Osman Fahmi. Şi tu eşti Mahmud Rayhan, nu-i aşa?

Michael ştiu că-i poate da prietenului său orice nume dorea. Holly încă avea nevoie de un pseudonim.

– Ćorect. Dumnezeule, au trecut mulţi ani. Pot să stau jos?

Se aşeză şi mai continuară prefăcătoria cîteva minute, trecînd treptat la o conversaţie obişnuită, pe măsură ce oamenii din jur îşi pierdură interesul pentru regăsirea lor. Totul fusese de o tonalitate joasă şi nimeni nu făcuse mai mult decît să-i privească cu slabă curiozitate.

– Cred că sîntem bine, zise Michael, în sfîrşit.

Rămăsese hotărît să vorbească numai în arabă.

Holly încuviinţă din cap.

– Am controlat locul încă de cînd am ajuns aici. Este curat, garantez cu viaţa mea.

– S-ar putea să fii obligat.

Michael făcu o pauză. Se uită atent la Holly. Prietenul său era epuizat. Mirosea a deşert şi ochii nu i se adaptaseră încă la distanţele umane şi străzile înguste ale oraşului. Pe cap avea o căciulă afgană, achiziţionată la mîna a patra sau a cincea, şi un *suq* mititel din Damasc sau Amman. Michael nu mai ştia de unde. Acesta îi fusese companion constant, insignă, jalon. Îl făcea pe Michael să se simtă acasă. Întinse mîna peste masă şi o strînse pe a lui Holly. Tom părea extrem de jenat.

– Ai grijă, bătrîne. Vor crede că sîntem o pereche de pederaşti.

– Nu te teme. Pederaştii sînt toţi morţi. Aşa zice bunul şi bătrînul *Daily Bugle* şi el ar trebui să ştie. Şi, te rog, nu fi nepoliticos în legătură cu homosexualii. Nu în acest moment.

– Oh?

– Qasim e mort. Qasim Rif'at.

– Nu l-am cunoscut.

– Ba da, cîndva. Era operatorul meu radio.

– Ah, da. Acum mi-l amintesc. Avea o librărie. Spui că e mort?

Michael îi explică pe cît de bine fu în stare.

– Crezi că a vorbit?

– Ei ar fi fost aici dacă ar fi făcut-o.

– Poate. Holly se uită în jurul lui. Se poate. Făcu o pauză. Ai observat ceva? întrebă el.

Michael se uită şi el atent în camera lungă.

– Nu mai este la fel de plină pe cît era. Nimic ciudat. Multă lume crede că e încă stare excepţională.

– Michael, au plecat cîţiva clienţi, dar de o jumătate de oră n-a mai intrat nimeni.

Michael mai privi o dată. Încă doi bărbaţi se ridicară şi ieşiră pe uşă. O închiseră uşor în urma lor. Michael şi Holly erau aproape ultimii oameni în cafenea.

– Este vreo ieşire prin spate? întrebă Michael.

– Chiar mă gîndeam cînd vei întreba. Geamul de la toaletă dă într-o mică alee. S-ar putea să reuşim. Dar ei ştiu ce fac, au pe cineva acolo. Pregătit.

Tom scoase un pistol şi îl puse pe masă. Michael dădu din cap că nu.

– N-are rost, spuse el.

– E pentru tine, zise Tom. Afară se produse un zgomot ca de vînt printre ramuri. Ia-l repede. Michael făcu cum i se spuse. Strecură pistolul în buzunar. Michael, continuă Tom, trebuie să mai ştii ceva.

Îi povesti tot ce aflase de la şeicul Ibrahim. Despre al-Qurtubi, de conferinţa de la Ierusalim, de planul de răpire a papei.

– De ce? întrebă Michael. Ce rost are? Ce cîştigă?

Tom clătină din cap.

– Nu ştiu, Michael. El nu gîndeşte ca noi, are propriile lui motive pentru absolut tot ce face.

– Poate fi oprit?

– Oprit? Mă îndoiesc.

– Dar tu vrei să încercăm noi.

– Vreau ca tu să încerci. Eu nu voi veni cu tine.

Michael deschise gura să protesteze, însă, înainte să poată protesta, Tom ridică o mînă.

– Nu e vreme să ne certăm pe chestia asta. E necesar să ieşi. Am ceva să-ţi dau să duci înapoi în Anglia. Îi dădu, peste masă, lista cu nume pe care i-o dăduse şeicul Ibrahim. Este o listă a membrilor unei coaliţii de dreapta cu care lucrează al-Qurtubi. Are ramificaţii în toată Europa, incluzînd şi o organizaţie britanică numită Stalwart. Unul dintre cei mai importanţi oameni ai acesteia este Percy Haviland. Percy a fost tot timpul „cîrtiţa" noastră. Lista e scrisă de mîna lui. Vreau s-o iei înapoi şi s-o pui în mîinile care trebuie.

– Cum dracu' presupui că am să ajung la Londra?

Tom clătină din cap.

– Nu ştiu, Michael. Cineva trebuie să o scoată de aici. Altfel, totul n-a fost decît o îngrozitoare pierdere de timp.

Mai plecă un client, apoi se deschise uşa. Intră un bărbat într-o *galabiyya* verde şi se duse la tejghea. Vorbi pe şoptite cu proprietarul cîteva minute, apoi plecă. Acesta ocoli tejgheaua şi se duse la ultimii trei clienţi – nu la Tom şi Michael – şi vorbi discret cu ei. Toţi se ridicară şi părăsiră cafeneaua. Cei doi englezi erau ultimii rămaşi. Proprietarul nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lor. Închise arzătorul de sub maşina de făcut cafea, îşi scoase şorţul jegos şi ieşi afară. Lăsă luminile aprinse.

Trecură două sau trei minute, pline de tăcere. Cafelele din faţa lor erau reci. Pe podea, rumeguşul era la fel ca zăpada. Michael gîndi că se va îneca de atîta tăcere.

– Poţi să ieşi cu mine, protestă el. Mai există încă o şansă.

Tom clătină din cap.

– Vor înconjura localul. Unul din noi are şanse dacă celălalt creează o diversiune.

– Atunci, lasă-mă pe mine să fac diversiunea.

– Am nevoie de tine în Anglia cu tot ce ştii despre Alexandria şi al-Qurtubi.

Înainte ca Michael să poată face ceva, Tom se ridică în picioare, îl mai privi încă o ultimă dată pe prietenul său şi se îndreptă spre uşa din faţă. Michael inspiră adînc. Era neajutorat. Se ridică şi el, intrînd prin draperia care acoperea uşa de la bucătărie. Cineva lăsase, agăţată în cuier, o *galabiyya*. Michael şi-o trase peste

cap şi-i ridică gluga. Auzi cum se deschise uşa, voci şi foc de pistol. Deschise uşa din spate tocmai la timp ca să vadă un *muhtasib* fugind spre intrarea principală în cafenea. Ningea încă. Se auzi o rafală de puşcă-mitralieră. Cînd sunetul se stinse, se puteau auzi fulgii de zăpadă căzînd pe pămîntul întunecat.

Michael fugi pînă în fundul aleii. Ştia că are doar cîteva minute în care să scape. Strada laterală în care dădea aleea era pustie: toată atenţia fusese concentrată la intrarea principală. Cu paşi uşori, Michael călcă pe pavajul acoperit cu zăpadă.

Abia auzi declicul. Cînd se întoarse, nu văzu nimic altceva decît umbre. Apoi urmă o mişcare. În lumină apăru Olandezul. Michael ridică pistolul, dar, la fel de repede, îl lăsă jos. Olandezul o ţinea strîns de încheietură pe A'isha şi ţeava pistolului fixată la tîmpla ei. Michael aruncă pistolul la pămînt, fără să scoată vreo vorbă. Zăpada continua să cadă.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI TREI

Cairo
Ora cincisprezece şi jumătate

Percy Haviland zburase direct de la Londra la baza britanică aeriană Akrotiri din Cipru, unde i se aranjase să fie luat de un pilot cu o Cessna şi dus în Egipt. Era teribil de supărat. Supărat pe Lionel Bailey pentru că-l forţase să zboare în acest loc uitat de Dumnezeu, supărat pe această primadonă al-Qurtubi, pentru că îi vîrîse idei în capul lui de spaniol prost, supărat că va lipsi la sărbătorile de mult planificate pentru înnobilarea lui. Ar fi bine să fie o recompensă substanţială pentru toate astea, căci, altfel, va avea grijă ca cineva să regrete că l-a tratat cu atîta desconsideraţie.

Fiind singurul pasager în avion, toată călătoria păru mai plictisitoare. Forţele Aeriene Britanice nu erau tocmai generoase sau inventive cu raţiile de la bord. Reuşise să strecoare o sticluţă de gin şi nişte tonic la bord, deşi bănuia că va trebui să le predea la sosire. Pe de altă parte, se gîndea că nu va fi supus la umilinţa unui control vamal, chiar şi de formă. Călătorea ca diplomat, la urma urmei. Dacă ar fi adus o geantă destul de mare, ar fi putut să ia cu el lăzi de gin. Nu dorea şi nici nu se aştepta să stea măcar cît să bea o sticlă plină.

Aterizarea fusese aranjată de biroul propriu al preşedintelui. Chiar şi aşa, în spaţiul aerian egiptean fură urmăriţi de două avioane de vînătoare. Prin hublou putea să vadă bine pilotul unuia din ele. Dacă al-Qurtubi mai voia cîteva din aceste jucării era mai bine să înceapă să-şi caute argumente bune şi explicaţii. Totul era pregătit pentru a doua zi; nu-şi puteau permite gafe din cauza ambiţiilor politice ale lui al-Qurtubi. Pe de altă parte, se gîndi Percy, dacă al-Qurtubi controla tot şi rămînea tare pe poziţie, poate că totul se va aranja mai bine. Se *vor* rula o mulţime de bani într-o lună sau două, iar el era în poziţia din care putea aranja să-i vină o mare parte din ei.

Pilotul anunţă că urma să coboare la aeroportul din Cairo. Haviland se lăsă în scaun şi-şi verifică închizătoarea de la centura de siguranţă. O ţinuse fixată tot drumul. Din cauza furtunii de zăpadă de afară, fusese o călătorie cu pierderi de altitudine. Micul avion se înclină şi începu un picaj cu o viteză pe care n-ar fi putut-o aborda nici un pilot civil.

Se aşteptase la ceva cu totul diferit. Soare, nisip şi cămile. În schimb, era o ninsoare viscolită. Una dintre piste fusese curăţată pentru aterizare, dar, o dată ajunşi la sol, trebui să meargă pe jos prin zăpadă compactă. Haviland aruncă o privire pe geam. Dintr-un motiv oarecare se îndepărtau de clădirile terminalului. Opriră lîngă un mare hangar. Urmă o pauză, apoi motoarele fură oprite. Cîteva momente mai tîrziu, pilotul trase perdeaua care separa cabina lui de restul navei

– Domnule Haviland. Mă tem că vor să coborîţi aici, sir. Din motive de securitate, se pare.

– Asta nu este foarte convenabil. Pe deasupra, ninge puternic. Nu poţi să-i ignori şi să mă laşi într-un loc ceva mai civilizat?

Pilotul clătină din cap.

– Regret, sir, dar cred că ar reacţiona dur. Nu-mi par oameni dispuşi să fie toleranţi. Dacă mă înţelegeţi, sir.

– Da, te înţeleg al dracului de bine. Cum ies din drăcia asta?

– Voi deschide uşa într-o clipă, sir. Va trebui să aşteptaţi doar pînă reuşesc să las cîteva trepte.

Mai trecură alte cîteva minute, după care pilotul îl anunţă că totul e pregătit. Haviland se ridică în picioare, îşi îmbrăcă paltonul, îşi puse fularul şi inspiră adînc în timp ce-şi luă servieta. Se gîndi că era cu atît mai bine, cu cît se termina mai repede.

Coborî treptele încetişor. Pe pistă nu era nimeni, nici comitet de primire, nici măcar un steward de vreun fel. Aceasta nu era nici o modalitate de întîmpinare a unui oaspete de rangul lui. Arabii aceştia mai aveau cîte ceva de învăţat. Slavă Domnului că această alianţă cu al-Qurtubi era temporară. Îi repugna să-şi imagineze cam cum ar fi să continue pe o bază permanentă.

Cînd puse piciorul pe pistă, aproape că-şi pierdu echilibrul pe zăpada alunecoasă. Era extrem de frig. Se înfioră şi-şi strînse fularul mai bine pe lîngă gît. Peste tot pe unde privea, aeroportul era pustiu. Care era scopul aducerii lui aici?

Auzi paşi pe scara din spatele lui. Pilotul venea să-l însoţească.

– Îmi pare tare rău de asta, domnule Haviland. Sincer. Dar ordinele sînt ordine.

Haviland se întorsese pe jumătate să-i zică ceva sarcastic cînd glontele îl lovi în tîmplă. Se smuci o dată, apoi îi alunecară picioarele de sub el. Fu mort înainte să ajungă la pămînt. Sîngele roşu curse şi îngheţă imediat în zăpadă.

Pilotul îşi puse pistolul în toc, verifică dacă Haviland era mort cu adevărat şi se urcă încet înapoi, în avion. Avea să ajungă la Akrotiri la timp pentru a începe, o dată cu escadrila sa, petrecerea de Anul Nou.

XI

„Şi fiara a fost răpusă şi cu ea prorocul mincinos, cel ce făcea înaintea ei miracole cu care amăgise pe cei ce au purtat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei"

Apocalipsa, 12:20

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI PATRU

Avionul personal al papei
Ora nouăsprezece şi douăzeci de minute

Supersonicul papal părăsise aeroportul Fiumicino din Roma cu exact cincisprezece minute mai devreme şi acum era deasupra Mării Ionice, cam la o sută de mile de Italia, îndreptîndu-se spre sud-est. Era o cursă Alitalia 737 închiriată, transformată şi reechipată special pentru zborul respectiv.

Din motive de securitate, nu purta însemnele papale, iar numărul de zbor era unul dintre cele normale ale Companiei Alitalia.

Traseul de zbor fusese calculat cu atenţie şi fusese dat controlorilor de trafic cu cîteva minute înaintea decolării. Priorităţile obişnuite fuseseră schimbate fără avertismente prealabile, făcîndu-se un culoar direct pînă la Tel-Aviv. Nu avea escortă şi nimic altceva care să atragă atenţia asupra avionului.

O porţiune în partea din faţă fusese separată prin perdele. În acest loc secretarii personali ai papei, înalţi funcţionari de la

Secretariatul de Stat şi o mînă de delegaţi din alte departamente ale Vaticanului încă munceau cu frenezie pentru detaliile conferinţei din ziua următoare.

O cameră privată fusese construită pentru papă, în partea din spate a supersonicului. Aici se dusese de îndată ce se îmbarcase. În ea se găsea un pat mic, dar el nu avea nici o intenţie să se odihnească. Aşezat la o măsuţă din lemn de nuc lustruit, se încrunta des în timp ce lucra declaraţia. Nu avea să vorbească *ex cathedra*, investit cu infailibilitatea instituţiei sale, ci ca un om altor oameni, ca un conducător altor conducători. Din această cauză ştia că vorbele lui vor fi cîntărite şi analizate, fiecare nuanţă a lor va fi triată de către oameni de stat şi ziarişti în primă instanţă, de teologi în anii ce vor urma, toţi aceştia căutînd în ele înţelesuri la care nu se gîndise.

De aici nevoia lui copleşitoare de a se exprima limpede, de a eradica din fiecare propoziţie şi frază cea mai vagă urmă de ambiguitate. Traducerile principale – în limbile arabă, ebraică, franceză, germană şi spaniolă – aveau să fie făcute în seara aceea şi peste noapte, de aceea era obligat să dea, cît de curînd posibil, textul final personalului său suprasolicitat.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi părintele Patrick Nualan, secretarul şef, intră în cămăruţă. O clipă se auzi murmur şi voci, şi zumzetul maşinăriilor, care încetară îndată ce închise uşa la loc.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez, Sfinţia voastră, dar mi-aţi spus că doriţi să vedeţi orice vine legat de situaţia din Egipt. Îi înmînă papei o foaie de hîrtie bleu. Aceasta tocmai a sosit de la directoratul nostru de informaţii. Au interceptat un raport, provenit de la un satelit american, care arată retragerea trupelor egiptene de la graniţa cu Israelul. Aparent, aşa îl interpretează în Langley. Ai noştri spun că ar trebui să aibă confirmarea în zece – cincisprezece minute.

Papa îşi scoase ochelarii şi se frecă puternic la ochi.

– Astea sînt veşti foarte bune, Patrick. Parcurse raportul cu repeziciune. Da, veşti excelente. Arată ca o adevărată retragere. Cărui fapt crezi că se datorează?

– Nu ştiu sigur, Sfinţia voastră. Nu sîntem încă în stare să obţinem nici o informaţie directă din ţară.

– Care-i situaţia lui Verhaeren? Nu se ştie încă nimic despre el?

Nualan dădu din cap că nu. Avea un păr negru ca pana corbului, tăiat foarte scurt, şi un fizic care făcuse ravagii pe vremuri, în jocurile de hochei irlandez la Maynooth; dar în prezenţa papei părea cel mai sfios şi mai sensibil dintre bărbaţi. Fără apărare; fără duritate, fără putere prost plasată. Credinţa îl înzestrase cu blîndeţe şi putere de un alt ordin.

– N-a ajuns la barcă, asta ne-a fost confirmat. Avionul care a venit din Cipru nu a reuşit să ajungă la întîlnire. Dar mai putem spera încă.

– Da, aprobă papa, mutîndu-şi privirea. Putem spera. Şi ne putem ruga.

Gîndul la Verhaeren îl împinse fără voia lui la alte chestiuni care-l tulburau profund şi-l făceau să se teamă de viitor. Mai aveau mult, poate un an întreg, înainte de a considera trecută ameninţarea lui al-Qurtubi. Avusese visul cu o noapte înainte şi nu mai lipise geană de geană după aceea. Nu mai ajunsese la apogeul obişnuit. Se cutremura şi acum gîndindu-se la el.

– Vă simţiţi bine, Sfinţia voastră?

Papa făcu un efort ca să-şi revină.

– Da, zise. Da, mă simt bine. Mai urmă o bătaie în uşă. Intră, răspunse el.

În cameră intră o călugăriţă. Era mai tînără şi mai drăguţă decît permiteau regulile stricte ale Vaticanului. De asemenea, fusese şefa promoţiei anului ei la Universitate, era doctor în filosofie şi o autoritate în problemele politice pentru Orientul Mijlociu. Şi asta depăşea cu mult regulamentul, dar fusese dorinţa expresă a papei de a o include în această misiune. Erau, în orice caz, puţine lucruri pe care le putea considera mai urîte decît călugăriţele bătrîne şi uscate. Urîţenia şi uscăciunea nu erau, gîndea el, scopul vieţii religioase, oricît de mult s-ar strădui unii să-l facă.

– Soră Frances. Cu ce te pot ajuta?

– Mii de scuze că vă deranjez, Sfinţia voastră. Ştiu că sînteţi foarte ocupat. Dar...

Îi întinse o bucată de hîrtie de fax.

– Tocmai a sosit asta, zise ea. A fost transmisă dintr-o sursă neidentificată. Nu de la Vatican. Nici de la o altă sursă cunoscută nouă. Cred că este destul de important să o vedeţi imediat.

Papa întinse mîna. Îl inundă un simţ al unei premoniţii sumbre. Ca preot tînăr făcuse eforturi deosebite să-şi menţină intactă vocaţia. În Belfast lupta fusese pentru viaţă. De cînd devenise papă se lupta zilnic pentru sufletul său. Era oare pe punctul de a pierde această bătălie acum?

Citi faxul. Nu era prea lung. Îi trebui doar cîteva secunde. Dar îi pieri toată culoarea din obraji cînd termină. Lăsă hîrtia subţire să cadă pe podea. Nu vorbi nimic o vreme. Avionul avu o uşoară cădere din cauza unui gol de aer. Urmă o scuturătură, apoi se redresă. Papa se întoarse spre dreapta sa şi ridică perdeaua hubloului. Afară era întuneric beznă. Îşi văzu faţa reflectată în geam: faţa palidă şi ochii obosiţi. În cîteva ore avea să înceapă un nou secol şi un nou mileniu. Dar al cui secol? Al cui mileniu?

Trase perdeaua în jos şi se întoarse spre sora Frances.

– Soră, doresc să te întorci la postul dumitale. Te rog informează-l pe părintele Menichini să închidă toate sistemele imediat. De pe această navă nu se mai face nici o transmisiune. Nu trebuie să mai fie nici o recepţie a mesajelor de la Vatican. Menichini va trebui să lase radioul deschis pe canalul specificat în mesajul pe care l-ai adus.

Călugăriţa rămase în uşă, uluită, incapabilă să priceapă ceva.

– Dar, Sfinţia voastră, cu siguranţă că nu veţi ceda...

– Te rog, soră, fă ce ţi-am cerut.

– Da, Sfinţia voastră.

După plecarea ei, papa se întoarse spre părintele Nualan.

– Părinte, dă ordin pilotului să schimbe ruta. Trebuie să se îndrepte spre aeroportul din Cairo. Ni s-a eliberat un culoar special. Nu trebuie să comunice la sol cu turnul de control, nici cu alt avion. Înţelegi?

Nualan se aplecă şi ridică faxul căzut. Îl citi repede, apoi se uită la papă.

– Dumnezeule, cu siguranţă asta e o înşelăciune.

Papa clătină din cap.

– Nu, Patrick, nu e o înşelăciune. Este absolut serios. Va pune în practică ameninţările dacă nu cooperez.

– Dar nu înțeleg. Se pare că știți cine este.

– Da, Patrick. Știu foarte bine cine este. Acum, te rog fă ceea ce te-am rugat. Avem doar cîteva minute la dispoziție să schimbăm ruta. După aceea am să vă vorbesc tuturor.

Nualan plecă. Papa rămase șezînd, privind în peretele din fața lui. Neputința picioarelor sale bolnave îl inundă ca un flux. Trecură multe minute, și el nu se mișcă. Apoi, încet, simți cum aripa dreaptă a avionului se apleacă și începură să se întoarcă. Afară, o spărtură în nori lăsă luna să strălucească scurt. Lumina albă căzu pe un strat gros de nori, transformîndu-l într-o imagine deformată a raiului. Dar fără îngeri. Nu erau îngeri nicăieri.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI CINCI

Cairo
Ora douăzeci şi optsprezece minute

Supersonicul papal ateriză cu întîrziere faţă de cum fusese programat. Aeroportul era pustiu şi tăcut – nu prea arăta a aeroport. Toate pistele erau înzăpezite, în afară de numărul doi, care fusese curăţată pentru ca avionul papal să poată ateriza. Corpul lui Percy Haviland, descoperit atît de misterios lîngă un hangar de la capătul aerodromului, fusese de mult luat şi dus la una dintre morgile oraşului. Nu prea ştiuse nimeni ce să facă cu el. Avionul care-l adusese decolase fără nici o piedică.

Toate aeronavele Companiei Egyptair erau la sol, în hangare sau garate într-un loc de pe cîmp. Singurele avioane care se vedeau erau cele vopsite cu verde, model militar, mai ales avioane de vînătoare şi elicoptere de asalt. Pe toată lungimea luminată a perimetrului aerodromului, o linie de tancuri de luptă 236 M1-AZ ţineau în şah orice ameninţare necunoscută care pîndea dincolo de gardul înalt şi electrificat.

Avionul se opri în faţa porţii şase. Tăcerea se adînci cînd ultimul motor fu oprit. În jurul avionului aşteptau jeepuri ale *muhtasibin*, ca şacalii în jurul unui leu muribund. Oameni cu puşti stăteau de pază. Lumini stridente luminau porţiunea de pămînt care separa avionul de cea mai apropiată clădire.

Un lift mic fuse transportat pe pistă şi fixat pe fuzelaj. Cîteva clipe mai tîrziu se deschise uşa laterală. O clipă, în cadrul ei apăru un steward, după care dispăru în interior. Papa apăru, îmbrăcat în alb, aşezat în scaunul lui cu rotile. Părintele Nualan îl împinse pînă pe platformă. Cineva apăsă pe un buton şi platforma coborî încet spre sol, cu preotul stînd drept, cu mîna pe speteaza scaunului în care papa şedea cu toată demnitatea, cu mîinile împreunate în poală şi faţa lipsită de orice fel de expresie.

Liftul se opri. Un *muhtasib* desfăcu bara opritoare şi Nualan împinse scaunul pe pistă. Cîteva secunde mai tîrziu, în faţa lor apăru un bărbat înalt în veşminte impecabil călcate. Se opriră cu faţa la el.

– Bine aţi venit în Egipt, Sfinţia voastră, zise el într-o engleză fără cusur.

Nu avea în voce nici o urmă de ironie. Papa văzu într-o clipă că nu era egiptean.

– Nu îţi alegi cuvintele cu suficientă atenţie, replică papa. M-ai adus aici cu forţa, ca ostatic, nu ca oaspete. Te rog nu te preface că mă tratezi altfel. M-am predat în mîinile tale. Sînt prizonierul tău. Aşa că insist să te comporţi în consecinţă.

Olandezul se încruntă şi privi într-o altă direcţie, jenat, ascunzîndu-şi cu greu încordarea. Avea dificultăţi în a-şi controla emoţia. În sinea lui, copilul catolic, la prima comuniune, viitorul preot de-atunci se zbătea între jenă şi stimă. Peste acestea două se impusese atîta vreme tirania noii sale credinţe, adultul circumcis şi cu barbă, cu rugăciunile sale arabe, cu spălările rituale, încît aproape că uitase lungile veghi la alt altar, nopţile petrecute în genunchi, cu mult în urmă, în faţa altui altar.

– Trebuie să mă urmezi, zise tăios, strivind copilul din el fără remuşcări.

– Nu merg nicăieri fără să mi se dea asigurări, declară Papa.

– Nu prea eşti în situaţia...

– În primul rînd. Personalului Secretariatului meu şi echipajului de la bordul avionului meu să le fie permisă părăsirea Egiptului de îndată ce avionul meu va fi alimentat cu combustibil şi gata de zbor.

– Eu nu pot...

– În al doilea rînd. Prezenţa mea aici, în Egipt, să fie anunţată presei mondiale în această seară. Poţi spune, dacă vrei, că am venit aici de bunăvoie şi că intenţionez să plec la fel de benevol.

– Exclus. Ţi s-a spus...

– În al treilea rînd. Toţi creştinii străini care sînt reţinuţi pe pămîntul Egiptului să fie eliberaţi imediat şi să le fie permisă întoarcerea la casele lor. Detaliile le las la discreţia voastră. Condiţia e să nu li se facă nici un rău.

– Asta mi se pare acceptabil. Oricum, sînt cîţiva copţi cu naţionalitate dublă, în principal americani. Regret că ei...

– Şi ei va trebui să fie lăsaţi să plece. Astea sînt condiţiile mele, deocamdată. S-ar putea ca mai tîrziu să mai am şi altele. Vi le voi face cunoscute.

– Nu cred că înţelegi. Deja Olandezului îi creştea furia. Trebuia neapărat să-i arate pontifului cu cîtă putere fusese învestit. Nu eşti într-o postură în care să pui condiţii. Mesajul pe care l-ai primit a fost explicit. Dacă nu ajungi unde trebuie pînă la miezul nopţii, vor începe să moară primii copţi. Ai cuvîntul meu. Subalternii mei şi-au primit deja ordinele.

Papa se încrîncenă vizibil. Nualan, care-l cunoştea de ani de zile, putea să bănuiască ce se petrecea în mintea lui. Era ceva ce-l tulbura pe Sfîntul Părinte, ceva aparte de situaţia prezentă, ceva ce-l preocupase cu mult înainte de plecarea din Vatican. Papa părea înfricoşat şi, în acelaşi timp, plin de o mînie profundă şi nedomolită.

– Cînd îl voi întîlni pe preşedintele al-Qurtubi?

– Vă aşteaptă la destinaţie. Eu trebuie să vă transmit că aşteaptă întîlnirea cu nerăbdare şi interes arzător.

Trecură prin nordul oraşului, îndreptîndu-se spre vest. Fuseseră luaţi de o maşină mare şi neagră. Olandezul era în faţă. Pe bancheta din spate erau papa şi părintele Nualan. În faţa lor, pe strapontine, erau Michael şi A'isha, cu încheieturile bine strînse în cătuşe. Într-o parte, un *muhtasib* înarmat îi păzea cu

atenţie. Papa şedea în partea stîngă a maşinii, cu ochii pe geam la întunericul de afară, la şirul de lumini de pe drum şi din clădirile de la distanţă, la oraşul care se ridica în sud, cu toate cartierele lui, oraşul turnurilor, oraşul monştrilor şi al blasfemiilor, al diformităţilor, Cairo Victoriosul. Nu putea să înţeleagă de ce cerul era aşa de strălucitor şi de ce se ridica o lumină difuză roşiatică la orizont. Soarele apusese de mult, iar strălucirea venea din sud, nu din vest.

– Ce e lumina aceea? Acolo pe cer?

Olandezul abia îşi întoarse capul. Ştia răspunsul fără să fie nevoie să vadă.

– Arde Cairo, zise. Vorbi fără nici o inflexiune, fără nici o emoţie, ca un ghid bătrîn şi obosit, plictisit să repete pentru a mia oară un eveniment din lunga viaţă a metropolei, un mic incendiu petrecut sub dinastia Fatimizilor, incendierea unui palat sau pustiirea unei străzi, a unui cartier, nimic mai mult.

Papa privi din nou. De data aceasta, îşi dădu seama că greşise şi că roşeaţa pe care o considerase strălucire pe cer era, în realitate, reflectarea, în norii cei mai de jos, a flăcărilor care se ridicau dintr-un punct nu prea îndepărtat. Dacă ar fi fost ziuă, ar fi văzut o trîmbă de fum negru ce îneca totul. Părea că se întinde mile întregi.

– Cairo? Întreg oraşul? Cu siguranţă, nu vrei să spui asta.

– A început acum cîteva ore. Un preot l-a început. A dat foc unei moschei în Sayyida Zaynab. A zis că oraşul este blestemat. Dumnezeu şi-a pus semnul pe el şi nu-şi va ridica mîna pînă cînd credincioşii nu-l vor incendia. Numai în acest fel va fi arsă molima – din Cairo, din Egipt şi din sufletele noastre.

– Nu se face nimic? întrebă Michael.

Olandezul ridică din umeri.

– Să se facă? Ce poate fi făcut? De ce ar trebui să se facă ceva? Este voia Domnului. Ce-am vrea noi să facem?

– Dar sînt milioane de oameni care locuiesc acolo, protestă Papa. Este o pierdere enormă de vieţi omeneşti. Guvernul trebuie să ia măsuri. Trebuie să salvaţi cît se poate de mulţi.

Olandezul se întoarse şi-şi privi prizonierul. Relaţia dintre ei era clară acum. Se evaporase toată ambiguitatea.

– Ce ne sugerezi să facem, Sfinte Părinte? Acolo sînt grupuri care mişună din loc în loc şi dau foc clădirilor, privind apoi cum arde molima în flăcări, urmărind împlinirea purificării dumnezeieşti. Cine poate spune? Poate că au dreptate. Toate victimele bolii care sînt acum în oraş vor pieri. O dată ce se va termina incendiul, va fi mai puţină contagiune.

– Şi după aceea? Cînd supravieţuitorii vor fi rămas fără alimente şi apă? Nu va răbufni din nou, mai rău decît pînă acum?

– Vor fi extrem de puţini supravieţuitori, zise Olandezul.

A'isha se apleca înainte.

– Voi aţi început focul, nu-i aşa? întrebă ea. Voi aţi vrut să se întîmple aşa.

Olandezul se uită pe geam.

– Este voinţa lui Dumnezeu, şopti el spre noapte.

La orizont, voinţa Domnului ardea, ardea şi ardea, un foc suficient de mare să poată fi văzut din spaţiu, dacă ar fi fost acolo ca să se uite.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI ŞASE

Cairo rămase mult în urma lor, ca un far luminos pe mare, pierzîndu-se în beznă. Spre nord, cerul de deasupra oraşului era luminat. Chiar şi de la o distanţă de cîteva mile, incendiul domina orizontul, ca un foc de semnalizare pe un deal înalt. Michael se întrebă dacă totul se va opri aici sau Egiptul va deveni curînd un şirag de oraşe şi sate în flăcări de-a lungul Nilului pînă la Deltă. Multă vreme, bucăţi de cenuşă fierbinte căzură deasupra lor, ca un duş de zăpadă neagră. În lumina farurilor se zbenguia cenuşă de lemn, de mătase, de catifea, de carne. Mile întregi, patul neted de zăpadă peste care treceau era pătat şi înnegrit de fragmente arse căzute din cer.

Cîteva mile mai departe, cerul deveni limpede. O dată cu el şi pămîntul, ca şi cînd ar fi fost purificate de un vînt brusc. Cerul era senin, rece şi presărat cu stele, fără ecou, fără sunet. Se întindea la nesfîrşit. De o parte şi de alta a lor, lumea era un aşternut alb, ca şi cînd căzuseră peste ea, într-un vis, zeci de mii de linţolii albe.

Deşertul se întindea rece şi deschis peste tot în jurul maşinii, un întuneric steril, fisurat de stele strălucitoare. Cam de o oră nu mai ningea. Acum lumina palidă a lunii scotea la iveală o întindere vastă şi albă. Deasupra ei, stelele păreau nesfîrşite, întindeau materialul universal mai mult decît era voie. Dacă exista un Dumnezeu, El nu era acolo, ascunzîndu-se în praful galactic. Era

aici, jos, mort şi îngropat sub molozul secolelor, înecat de nisip. Cu oasele rupte şi strivite. Cu spiritul pierdut şi rătăcit printre bolovani şi pietricele.

Papa se prăbuşi în scaunul lui, luptîndu-se cu un val de depresiune care se aşternuse peste el cam la o jumătate de oră după ce părăsiseră Cairo. Nu simţea nici un fel de frică personală, nici o suferinţă pentru el însuşi; prin ce era mai rău trecuse la Belfast. Nici nu simţea altceva în afara unei preocupări normale faţă de copţii a căror viaţă atîrna atît de delicat în balanţă; este imposibil să suferi profund pentru cei pe care nu-i cunoşti personal, să experimentezi teroarea universală. Nu-i era ruşine pentru lipsa sa de sentimente pentru ei. Ceea ce simţea era o senzaţie copleşitoare de frică religioasă, o teamă aproape superstiţioasă că Dumnezeul lui era mort, cu adevărat, că Fiara îl doborîse prin vicleşug, că Duşmanul era aproape de victoria eternă şi că din acea noapte nimic nu va mai fi la fel. Pentru acest eşec simţea el cel mai ascuţit sentiment de vinovăţie personală, o vinovăţie care nu mai putea fi nici măsurată, nici calculată. Ignorase avertismentele lui Paul Hunt, avusese încredere în inviolabilitatea sa, în sanctitatea instituţiei sale. Într-o clipă de mîndrie îşi pusese speranţa în propria-i ingeniozitate, şi acum totul mergea spre un sfîrşit amar în cel mai singuratic şi mai pustiu dintre locuri, într-o beznă unde nu era Dumnezeu, nici măcar un simulacru de Dumnezeu.

Aici nu era nici un alt zgomot, în afara motorului marii maşini militare şi a roţilor ei care cîntau pe zăpadă în timp ce şoferul se lupta să ţină drumul. Nu mai vorbise nimeni de cînd plecaseră din Cairo. Olandezul stătea ţeapăn ca o statuie, cu privirea fixată înainte. Părintele Nualan se ruga. Mormăise rugăciuni de la începutul călătoriei, ca şi cînd pentru el Dumnezeu mai reprezenta încă o posibilitate de salvare şi că era o chestiune de cîteva mile, atît de multe minute şi aşa de multe Ave Maria.

Urcară mici creste şi coborîră în văi adînci, de parcă încercau să scape de urmărirea stelelor. Dar mereu maşina se ridica din nou, aruncînd o lumină scurtă spre cer, atingînd marginile

lunii care, acolo unde atîrna, pierdea din strălucire, subţire, părăsită, ca o zdreanţă deasupra unui orizont jos.

Sunetul se schimbă un pic. Roţile maşinii intraseră prin zăpadă şi scrîşneau pe pietriş şi pe nisip. Făcuseră o curbă şi părăsiseră autostrada care lega Cairo de oaze; intraseră acum în deşertul fără drumuri. Nu era clar cum făcuse şoferul acea curbă sau după ce semn se ghidase cînd părăsise şoseaua pavată. Cu siguranţă că nu erau nici un fel de marcaje în pustietatea aceasta albă. Maşina se scutura şi se clătina violent pe stratul de pietre dure, aruncîndu-şi pasagerii de colo-colo. Papa strînse din dinţi şi se ţinu tare.

La un anumit punct ajunseră în gura unui defileu abrupt, o vale ai cărei pereţi erau la fel de înalţi ca pereţii unei catedrale. Şoferul opri şi stinse motorul.

În defileu cînta linişte, de parcă fusese ciupită o coardă şi lăsată să se stingă. Olandezul se răsuci în scaunul lui.

– De-aici e imposibil să mai mergem cu maşina. Dar vor fi alte modalităţi de transport.

Şoferul semnaliză cu farurile de trei ori. Cîteva secunde mai tîrziu o rază de răspuns tăie întunericul. După alte minute, în lumina farurilor apăru o figură ştearsă, urmată de altele. Toţi erau îmbrăcaţi în *galabiyya* de iarnă, cu glugile trase pe capete şi feţele ascunse. Fiecare bărbat călărea pe cîte un catîr şi mai ţinea unul de căpăstru.

Părintele Nualan se întinse un pic şi puse o mînă pe umărul Olandezului.

– În numele cerului, zise el, cu siguranţă că nu te aştepţi ca Sfîntul Părinte să călărească pe unul dintr-aceia. Nu pe un teren ca ăsta. E invalid, omule, nu poate...

Papa puse o mînă pe braţul secretarului său şi dădu din cap. Olandezul se întorsese deja şi era cu ochii pe preot. În puţina lumină a farurilor faţa abia i se distingea. Vorbi pe un ton scăzut, abia perceptibil.

– Părinte, spuse el, dă-mi voie să-ţi reamintesc natura poziţiei de aici. Aici nu e Vaticanul. Nu este o ţară creştină. Ţi s-a permis să-l însoţeşti pe acest om atît de departe, deoarece

este, aşa cum tocmai ai explicat, un invalid şi are nevoie de un însoţitor. Prezenţa ta însă nu va mai fi necesară din acest moment. Oamenii mei te vor duce înapoi la Cairo. Îţi poţi aştepta stăpînul la aeroport.

– Dar e absurd. Nu-l puteţi lua aşa, singur. Trebuie să fiu lîngă el.

Olandezul ridică puţin vocea.

– Ţi-am explicat că prezenţa ta nu mai e necesară. Dacă trebuie, te voi împuşca. Mi-e perfect egal. Sper că am fost clar.

Papa ridică mîna şi şi-o puse pe braţul lui Nualan.

– Patrick, du-te înapoi cu ei. Mă voi descurca. Dacă vrei să mă ajuţi, roagă-te pentru mine şi asigură-te că scapi întreg. Va fi nevoie de cineva care să poată povesti toate astea atunci cînd va veni timpul.

Preotul încercă să protesteze, dar mîna papei accentuă strînsoarea.

Cei care veniseră cu catîrii erau, în total, patru; fiecare avea, în afară de cel pe care-l călărea, încă un animal. Conducătorul lor desfăcu o desagă, pusă pe spatele catîrului său, din care scoase patru *galabiyya* groase. Olandezul luă una şi pe celelalte le dădu mai departe celor din spate. Prin uşa deschisă frigul muşca fără milă. Nualan îl ajută pe papă să-şi pună una peste cap.

– Aş vrea să-l forţaţi să mă lase să vin cu dumneavoastră, şopti el.

Papa clătină din cap.

– Nu e bine, Patrick. Te-ar ucide imediat. Mai bine du-te înapoi. Spune-le celorlalţi că sînt bine.

Se îmbrăţişară scurt. În acest timp Nualan şopti în urechea papei.

– Părinte, ai ghicit cine este celălalt prizonier? Bărbatul?

– Nu.

– E Michael Hunt, fratele lui Paul. Poate că el va reuşi să vă scoată din toată situaţia asta.

– Nu vreau nici un fel de violenţă.

– S-ar putea să nu aveţi încotro. Cînd va veni timpul.

Olandezul veni să-i despartă. Ţinea portiera deschisă şi-i ordonă papei să iasă. Urmară Michael şi A'isha. *Muhtasib*-ul luă o cheie din buzunar şi le scoase cătuşele. Catîrgiii ajutară la manevrele de mutare a papei din maşină pe unul dintre animale, un catîr alb, mare, cu un frîu lustruit şi o pătură special pregătită pentru el. Oamenii se purtară cu blîndeţe, ridicîndu-l cu grijă şi ajutîndu-l să-şi găsească echilibrul pe spatele paşnicului animal. Dacă sesizaseră o urmă de ironie în această acţiune, nu făcură nici un comentariu la adresa ei. Michael şi A'isha fură îndrumaţi la catîrii lor.

În afară de o scurtă conversaţie şoptită dintre Olandez şi conducătorul ghizilor, nimeni nu scoase o vorbă. Micuţa caravană porni prin defileu într-un pas egal, trecerea ei fiind marcată doar de sunetul copitelor catîrilor cînd călcau pe stîncile fărîmicioase şi pe pietrişul din defileu. Defileul părea că se întinde la nesfîrşit, răsucindu-se din ce în ce mai adînc în inima solitară a deşertului. Sub picioare simţeau cum relieful se înclină uşor în jos. Aici erau sub nivelul mării şi, cu fiecare milă parcursă, pereţii canionului păreau că se înalţă şi mai mult, aproape acoperind lumina punctiformă a stelelor.

Puţina lumină care reuşea să ajungă la ei, de sus, tremura şi lucea pe straturile de gheaţă ce zăceau ca argintul pe pămîntul stîncos. Gerul era straşnic, licăritor şi intens, un frig al galaxiilor, nepămîntean, ce nu cunoscuse nici o secundă de căldură, care nu avea idee ce ar putea fi căldura. Deşi erau îmbrăcaţi în *galabiyya* groase, sufereau cumplit şi tremurau. Papa îşi dădu seama că, dacă nu găseau curînd vreun adăpost, putea să moară îngheţat. Călărea în spatele Olandezului, la cîţiva paşi, cu ochii pe figura lui ghemuită şi îmbrobodită cu glugă. În spatele lor, A'isha şi Michael călăreau tăcuţi. Amîndoi ştiau că nu putea fi nici o scăpare din pustietatea asta. Decît dacă moartea însăşi era o scăpare.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI ŞAPTE

Paris
Ora douăzeci şi două şi jumătate

În partea de nord a străzii Rivoli din cartierul St. Gervais, Paris, printre *hotelurile* şubrede din cartierul Marais, se ascunde un mic district evreiesc. Pe strada Écouffes, între o măcelărie cuşer şi o brutărie care vindea pîine *challah*, se afla o mică sinagogă ortodoxă. Strada era pustie, toţi erau în casă şi se pregăteau de sabat. Nimeni nu băgă de seamă că un tînăr în haine negre deschise lacătul sinagogii şi se strecură în clădire. Purta cu el o geantă de umăr.

Singura lumină venea de la *ner tamid*, o candelă mică ce ardea în faţa chivotului, unde erau păstrate sulurile Torei. Intrusul aprinse o lanternă şi se duse fără ezitare, la *bimah*, o platformă înaltă din centrul încăperii. Totul fusese bine plănuit dinainte.

Aplecîndu-se, scoase un pacheţel din geantă. După ce puse bomba pe suprafaţa plată a *bimah*, făcu cîteva ajustări ceasului maşinăriei. Apoi, cu foarte mare precauţie, plasă explozivul sub masa de citit, unde era ascunsă de o ţesătură groasă pe care era brodată Steaua lui David. Totul era tăcut. Nu era nimeni să-l deranjeze. O ultimă răsucire a unui buton şi bomba era activată.

Urma să explodeze peste douăsprezece ore, în timpul slujbei de dimineață.

Atentatorul trase fermoarul genții și plecă la fel de neobservat precum venise.

La două uși mai încolo, într-un apartament de la etajul al treilea, Chaim Hersch răsfoia Tora, citind cu fiul său. În ziua următoare era *bar mitzvah*-ul băiatului, cînd avea să fie chemat să citească prima oară din Tora, ca adult, în Sinagogă.

– Cred că ești pregătit acum, zise Hersch.

Era mîndru de fiul lui, de ușurința cu care citea Tora în ebraică, fără să se bîlbîie. Toată familia avea să fie acolo, să-l urmărească, după aceea urma să fie o petrecere.

Băiatul încuviință.

– Tată, tu ai avut emoții înaintea *bar mitzvah*-ului tău?

– Bineînțeles, răspunse el. E un moment important. Ai să te descurci. N-ai de ce să fii îngrijorat. Toți de acolo vor fi de partea ta. Băiatul zîmbi. E timpul să te culci, zise tatăl. N-ai să vrei să întîrzii dimineață.

XII

„Fiara pe care ai văzut-o era şi nu este."

Apocalipsa, 17:8

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI OPT

Zorii se chinuiau să-şi facă loc pe cerul înnegrit. Fumul incendiului din Cairo fusese purtat de vînt spre vest şi spre sud în timpul nopţii, întinzîndu-se într-un nor înalt şi otrăvitor care întuneca pămîntul. Michael, tremurînd, se luptă să se trezească dintr-un somn agitat. În faţa lui vedea siluetele papei şi a Olandezului, conturîndu-se solide în lumina cenuşie.

Mergeau înainte în tăcere, opt catîri într-o mare de alb. Opriseră doar cîteva ore în timpul nopţii, să mănînce şi să doarmă. Pe suprafaţa zăpezii, o crustă de gheaţă subţire scînteia ca sticla. Dinspre est, soarele se ridica furios pe cer.

Apoi, exact în faţa lor, la capătul unei pante lungi, la o milă sau două depărtare, o văzu. Ceea ce el luase drept o pată de întuneric ce traversa orizontul, văzu acum că era un zid imens, simplu, din piatră, care părea că încercuieşte pămîntul.

Pe măsură ce se ridica soarele şi lumina devenea puternică, zidul părea că se forma din întunericul în care fusese ascuns. Milă după milă de cărămidă şi piatră acoperită cu mortar, rigid pe albul strălucitor al zăpezii, un lucru semeţ făcut din umbre şi temeri: teama de molimă, teama de Dumnezeu, teama de lumea exterioară devenită complexă şi instabilă.

Aproape de laturile lui era posibil să crezi că lumea se sfîrşea aici, că mai departe de el nu era decît deşertăciune şi nebunie. Şi cînd avea să vină vremea, în cele din urmă, ca oamenii să-şi învingă aceste temeri, cînd necunoaşterea nu va mai fi o ameninţare şi va deveni din nou seducătoare, cît de simplu va fi atunci să se pună reflectoare, sîrmă şi amplasamente de tunuri, cît de uşor va fi de întors faţa zidului spre interior.

Cu toate acestea, în ciuda mărimii lui impresionante, nu zidul era cel care reţinea atenţia. Zidul însuşi era umbrit de ceva mai mare, mai întunecat şi mult mai vechi: o piramidă, neagră şi strălucitoare ca cea din visurile lui, dar mai înaltă şi mai sinistră. Dar acum el nu dormea şi nu visa. Ceea ce vedea înaintea ochilor era piatră.

Toţcai o văzură aproape în acelaşi moment. Michael văzu că papa tresare şi se strînge în el. Îl văzu ridicînd o mînă, asemeni cuiva ca încearcă să se apere de o lovitură. Braţul îi căzu apoi într-un gest de neputinţă. Mai devreme, în maşină, observase cît de obosit arăta papa, cît de îndurerat.

Piramida aluneca inexorabil spre ei, dintr-un banc de pîclă, ca o navă pe mare ce apare brusc dintr-o ceaţă albă. O navă neagră, o navă contaminată, o navă fantomă, scăpată din trecut şi lăsată în voia valurilor pe ape iuţi, nesărate.

Coborîră într-un alt defileu tăiat prin nisip. Pe fiecare parte desluşeau formele pe jumătate îngropate ale unor sfincşi din bazalt, două şiruri lungi care se terminau în faţa unei uşi înalte într-o latură a piramidei. De sub un văl de nisip îngheţat îi priveau două linii de chipuri brutale.

Toate semnele de excavare fuseseră şterse. Nu erau nici săpături, nici echi"qpe de muncitori cu coşuri grele pe umeri. Sus, pe o parte a piramidei, o prelată uitată acolo de vreun lucrător foşni tare în vîntul de dimineaţă.

Lustruită şi alunecoasă din cauza chiciuriisuprafaţa netedă, compactă a construcţiei gigantice se mişca sub soare. Era ca un lac de ulei negru ce se întindea spre cer, ţinut acolo doar de tensiunea suprafeţei. În orice moment, sau aşa dădea impresia, avea să se prăbuşească peste ei, ulei, sticlă sau piatră, conta prea puţin, căzînd fără milă peste capetele lor, îngropîndu-i în nisipul rece.

În cadrul uşii era o lumină, albă, rece care nu făcea altceva decît să accentueze negrul în care fusese montată. Deschiderea se afla la capătul unui rînd de trepte din piatră, ca uşa unei nave spaţiale dintr-un film de categoria B. Michael se aşteptă ca în cadrul ei să apară o figură, înaltă şi cu coif, gravată în lumină. Dar rămase goală.

Catîrgiii descălecară la baza piramidei şi-l ajutară pe papă să coboare de pe catîr. Un om rămase să aibă grijă de animale, un altul stătu cu ochii pe A'isha şi Michael, iar ceilalţi, cîte unul de fiecare parte, îl susţineau pe papă să poată urca treptele abrupte acoperite cu gheaţă. Olandezul privea în sus, ca şi cînd se temea ca nu cumva „marfa" adusă pînă aici să se împiedice şi, căzînd, să se rănească. Zece minute trecură pînă cînd papa ajunse sus. Cînd, în sfîrşit, se află în siguranţă în cadrul uşii, Olandezul se răsuci.

– Urmaţi-mă, fuse tot ce zise.

Întorcîndu-se cu spatele la ei, le arătă drumul în sus, pe scări. Catîrgiul care-i păzea le arătă cu arma că trebuie să meargă în faţa lui. A'isha şi Michael, mînă în mînă, începură urcuşul.

Intrarea în piramidă fuse cel mai greu lucru pe care-l făcuse Michael vreodată. Nici o explicaţie raţională nu putu să-i alunge frica primitivă, inconştientă care-i umpluse mintea.

– Ce e locul ăsta? şopti el.

– Nu ştiu, răspunse A'isha. Nu există nici o înregistrare a vreunei piramide care să fi fost construită atît de departe.

– E posibil s-o fi construit el? Al-Qurtubi?

Ea clătină din cap.

– Uită-te bine la ea, Michael. Construcţia unui lucru ca acesta ar fi luat ani, chiar folosindu-se metode moderne de lucru. Am fi auzit despre ea cu mult înainte. Probabil a fost dezgropată. Şi foarte recent.

– Ai idee cît de veche ar putea fi?

Ea ezită.

– În această formă nu poate fi mai veche de dinastia a patra. Nu mai devreme de anul 2500 înainte de Hristos. Ultimele piramide reale, despre care ştim, au fost construite sub dinastia a douăsprezecea. Să zicem anul 1600 înainte de Hristos. Nu pot să spun nimic mai mult fără să văd mai de-aproape. E posi-

bil să existe o inscripție. Dacă interiorul este la fel de bine păstrat ca şi exteriorul, n-ar fi prea greu.

Ajunseră la intrare. Evident, în forma originală fusese zidită din cărămizi. Blocurile folosite la pecetluirea intrării erau în capătul scării şi chiar în interiorul deschiderii. În spatele acesteia se întindea un coridor întunecat, în unghi, luminat de un şir de becuri electrice.

– Trebuie să aibă un generator pe undeva, pe-aici, zise Michael.

Olandezul îi aştepta. După ce intrară, el o luă înainte prin pasaj. Pereții erau făcuți din blocuri masive de calcar neşlefuit, pe care se puteau distinge semne întîmplătoare făcute cu ocru roşu.

– Acelea sînt semnele carierei de unde provin, şopti A'isha, arătîndu-i cu degetul. Dacă aş vedea mai de aproape, aş putea spune ceva mai multe despre locul ăsta. Bănuiesc că blocurile au fost aduse aici tocmai de la Gebelein, de lîngă Teba. Le-au adus prin oazele Kharqa şi Dakhla.

– Atunci gîndeşti ca şi mine?

– Ce?

– Că sîntem la vest de Dakhla.

Ea încuviință din cap.

– Mai mult sau mai puțin.

Coridorul continua să urce cu un unghi de aproximativ douăzeci de grade. Podeaua era cutată la fiecare cîțiva paşi, făcînd ascensiunea mai uşoară. Luminile dădură la iveală un tavan jos care îl forță pe Olandez să meargă încovoiat. Brusc, pasajul încetă să mai urce, şi se pomeniră intrînd într-un alt coridor care era mai larg şi mai înalt. Aici pereții erau placați cu granit şlefuit pe suprafața căruia, cu linii de-o puritate deosebită, fuseseră gravate figuri de zei.

La capătul coridorului, o scară de lemn ducea într-o deschidere întunecată. De ambele părți ale scării, atîrnau două frînghii care, presupuseră ei, erau puse acolo ca să-l ajute pe papă. Trecînd şi de această deschidere, se treziră într-o cameră mare, mortuară, plină cu sicrie şi nenumărate mumii neînhumate. Nu-şi puteau da seama cîte erau. Lumina era atît de slabă,

încît nu se vedeau nici măcar pereţii. Puteau fi mii de corpuri acolo. Era ca şi cînd puseseră piciorul într-o groapă comună.

Cineva făcuse o cărare printre coşciugele vopsite în culori strălucitoare. Olandezul îi conduse, printr-o uşă joasă, într-o galerie îngustă care urca uşor. La capătul acesteia, după un mers încovoiat, aproape tîrîş, de vreo cincizeci-şaizeci de iarzi, ajunseră într-un coridor mult mai înalt, în cruce. Olandezul coti la stînga, iar ei n-avură altă alegere decît să-l urmeze.

Zece iarzi mai încolo, coridorul se termina brusc în faţa unei uşi de lemn. Uşa originală, grea, făcută din lemn de santal, era fixată în pivoţi de cupru. Era prevăzută cu un zăvor şi un lacăt moderne. Olandezul deschise uşa şi le făcu semn să intre.

Camera în care intrară era mică şi întunecoasă. Agăţată de un cui, lîngă uşă, era o lampă de alamă cu o lumînare în ea. Olandezul scoase din buzunar o cutie cu chibrituri şi aprinse unul, apoi lumînarea.

– Trebuie să staţi aici o clipă, le zise. Mas'ud vă va păzi.

– De ce ne-ai adus aici? întrebă Michael.

– Pe doctor Manfaluti, pentru ceea ce este. Pe tine, pentru ceea ce ştii. Voi discuta mai tîrziu cu amîndoi. Cînd va fi timp liber, vi se va da ceva de mîncare şi ceva de băut.

Fără să mai adauge altceva, se răsuci şi plecă. Îl văzură o clipă stînd în coridor, o creatură palidă, tăiată din umbre de lumină galbenă. Uşa fu închisă şi zăvorul tras.

Mai era o cameră mortuară, plină, din perete în perete, cu rămăşiţe mumificate de copii. Multe dintre învelitori căzuseră, dînd la iveală carne uscată şi oase albe.

Se aşezară în mijlocul camerei, spate în spate, odihnindu-se, în sfîrşit. Locul le inspira foarte puţină oroare. Întunericul le era prieten vechi, oasele erau simple oase, iar fîşîitul păianjenilor era un semn de viaţă.

– Dacă aţipim? întrebă A'isha. Dacă adormim şi nu ne mai trezim niciodată?

– Ţi-ar plăcea?

– Poate. Am putea să visăm la nesfîrşit.

– Să visăm? M-am plictisit de vise, zise el.

La gîndul că se afla în acel loc, împărţind camera cu cine o împărţea, el îşi aminti două versuri dintr-o piesă a lui Yeats, *Visarea oaselor*. Le recită uşor.

„Oase uscate care visează sînt crude,
Ele visează şi ne întunecă soarele."

– Ce-a fost asta? întrebă A'isha.

– O poezie, răspunse el. Doar o poezie veche.

Şi toate celelalte versuri, se gîndi el, pe care nu cuteza să le recite.

„Noapte de noapte ea visează trează,
Şi strînge la pieptu-i un bărbat visător."

Ea se întoarse cu faţa la el. În semiîntuneric, nu prea se vedeau unul pe celălalt. Ea îi atinse buzele cu degetul şi-şi puse buzele pe obrazul lui.

– Eu nu sînt un vis, zise ea. Trupurile noastre nu sînt vise.

O mîngîie şi el pe obraz, îşi plimbă o mînă prin părul ei uscat. Ea avea să-l biruie cu realitatea ei. Realitatea zăcea sub carne, sub piele şi sub muşchi, plana peste tot în jurul lor şoptind în întuneric, oase galbene care visau carne, orbite goale care visau ochi, uscăciune ce visa umezeală.

... şi bufniţa cuibărită în mormînt
La nivelul piciorului bate cu o aripă slabă.

– Te iubesc, zise el. Chiar dacă asta este tot ce este.

Şezură aşa vreme îndelungată, într-o tăcere perfectă. O dată îl auziră pe Mas'ud, paznicul lor, tuşind dincolo de uşă, după care tăcerea se reinstală. Michael se întreba ce se întîmpla şi unde-l dusese Olandezul pe papă.

– Michael!

– Da. Ce e?

– Pe peretele acela se poate descifra o inscripţie.

A'isha se ridică şi luă lampa din cuiul ei. Traversînd spre peretele lateral, o ridică sus. Dădu la iveală o mare pictură funerară, ce întruchipa imaginea unui faraon care aducea o jertfă lui Anubis. Lîngă capul regelui fusese pictată o inscripţie lungă în negru. Se întinse şi o şterse cu mîna. Era lizibilă. Începu să citească rar:

– *„Hia 't-sep medju, 'abd-medju, 'akht su 21, kher hem en netjer nefer neb ta'wy nasut-bity...*" Făcu o pauză. „Anul 2,

prima lună a Inundației, ziua 21, Maiestatea bunului zen, stăpînul celor două ținuturi, regele Egiptului de Sus și de Jos, Sen wosret, fiul lui Re', Kha'kaure', căruia i s-a garantat viață veșnică. Re' Harakhti..." Mai făcu o pauză. Ai fost atent? întrebă.

– Foarte.

– Kha'kaure este primul nume al faraonului Senwosret al III-lea. A fost al cincilea rege din dinastia a douăsprezecea. Se gîndi o clipă. Nu pot fi sigură, dar asta îl plasează undeva în prima parte a secolului al nouăsprezecelea înainte de Hristos. Să continuu?

El încuviință din cap.

– „Ptah la sud-de-zidul-său, stăpînul lui Onkhtowe, Mut stăpîna lui Ishru și Khuns-Neferhotpe, care a fost ridicat pe tronul lui Horus al viilor, asemeni tatălui său Harakhti, pentru eternitate." Mă tem că trebuia foarte mult să ajungă la subiect în vremurile acelea. „ În această zi a fost terminată piramida care este Marele Zeu Re' la orizontul lui Atum."

– Îmi pare rău, nu înțeleg. Credeau că piramida este un zeu?

Ea clătină din cap.

– Nu. Fiecare piramidă are propriul ei nume. „Piramida este cel mai frumos dintre locuri" sau „Piramida spiritului rău". Pe asta scrie: *A Re' em akht Atum.*

Brusc ea tăcu. Era ca și cînd în mijlocul expunerii o lovise muțenia.

– A'isha? A'isha, ce e?

Ea îl privi neajutorată. Ochii îi erau larg deschiși și plini de teamă.

– O, Doamne, Michael. Știu ce este locul acesta. El simți cum îl străbat fiori. Este menționat într-un papirus din perioada ptolemeică. Ca origine a unui cuvînt grecesc. Scrierea egipteană antică nu conține vocale. Așa că grecii le-au completat. Ea îl privi rugător, ca și cum bunul său simț englezesc i-ar fi putut șterge din minte ceea ce știa. Armaghedon, pronunță ea abia audibil. *'A Re' em akht Atum* a fost deformat în *Armaghedon.* Acesta este locul în care ne aflăm, Michael. Asta este acest lăcaș.

CAPITOLUL ŞAPTEZECI ŞI NOUĂ

Fusese pregătit pentru multe lucruri, dar pentru acesta nu. Răpitorii îl aduseseră cu blîndeţe, dar hotărîţi, prin lungile coridoare şi galerii ale piramidei pînă la o uşă înaltă de abanos încrustată cu hieroglife de fildeş, cuvinte pe care nu le putea înţelege. În interiorul marelui mormînt era un frig îngrozitor – căci aşa gîndea despre el – se gîndea că nu avea să mai vadă lumina soarelui. Becurile mici şi galbene se luptau în zadar cu bezna de sub piatră.

Îl făcură să aştepte. Nu se simţea insultat de lipsa lor de curtoazie sau de lipsa de respect pentru instituţia pe care o reprezenta. Pe o stradă din Belfast pierduse orice urmă de *amour propre* pe care l-ar fi putut avea vreodată şi nu îi revenise nici măcar atunci cînd ocupase scaunul papal. Ameninţarea cu forţa, bucuria abia ascunsă, nerăbdarea chiar de a recurge la violenţă îl umpleau, ca întotdeauna, de greaţă şi scîrbă.

Olandezul veni, fără să zîmbească, fără grabă, părînd imun la bezna şi frig.

– A sosit timpul, zise.

Unul dintre catîrgii deschise uşa cu o mînă în timp ce cealaltă trase braţul papei peste umărul său, ajutîndu-l să intre.

La început nu-i fu limpede în ce fel de cameră îl duseseră. La început, păru groaznic de întunecată. După aceea observă că

nu era luminată de becuri, ci de sute de lumînări care licăreau în aerul greu.

Aerul era plin cu fum de tămîie, o aromă vagă de flori exotice şi periculoase care fuseseră aşternute peste mirosul iniţial şi vechi al locului, zdrobitoarea intoleranţă a pietrei însăşi.

Prima lui impresie că intrase într-o biserică îi fu imediat întărită. Luminile formau modele de aripi de păsări pe pereţii înalţi, pictaţi, pe care figuri de zei antici ieşeau în relief, jumătate bărbaţi, jumătate animale. La capătul extrem, cineva construise un altar, deasupra căruia atîrnase o cruce mare din aur.

Îl duseră pînă în centrul încăperii, unde îl aştepta un scaun cu picioare scurte. Se aşeză imediat, recunoscător pentru răgaz, dar simţindu-se murdar, nebărbierit şi simţind nevoia unei toalete. Ştia că trebuie să rămînă calm, dar în stomac simţea cum frica i se face ghem cu fiecare clipă ce trecea.

Privind în jurul lui, văzu că crucea nu era singurul simbol creştin din piramidă. De-o parte şi de alta a altarului, statui de ghips ale sfinţilor fuseseră aranjate pe piedestaluri improvizate. Altarul era acoperit cu o ţesătură albă, ornamentată cu un model complicat, brodat cu fir de aur. Pe el erau şase sfeşnice de aur şi o cruce înaltă.

După ce se aşezase, la cîteva secunde, observă o mişcare în umbre. În aceeaşi clipă se înfioră auzind voci psalmodiind în latină. Din întuneric, apărură cîţiva bărbaţi îmbrăcaţi în veşminte de preoţi catolici şi se aliniară înaintea altarului. Vru să se ridice, să ţipe, să termine farsa. Dar nu-i mai rămăsese putere pentru gesturi.

Bănui cine era preotul din mijloc, cel care oficia slujba. Era aproape o dezamăgire. În subconştientul său se aşteptase la altceva. Dar ce fusese cu adevărat? Ce-i sugeraseră visele? Sigur, un bărbat. O fiară, poate? Sau jumătate om, jumătate fiară, ca figurile acelea din trecut?

Slujba continuă după moda veche, liturghia psalmodiată răsunînd pe pereţii goi. Preotul nu se bîlbîi, nu se poticni nici

măcar o dată. Era ca şi cînd făcea acest lucru în fiecare zi a vieţii lui. Nu era nici urmă de parodie în vocea lui, nici urmă de jena comiterii unei blasfemii.

Apoi, cînd termină, se răsuci. O faţă obişnuită, însă ochi ce puteau vedea veşnic, în tăcere, în peşteră. Îşi ridică braţele şi le întinse cu palmele în sus. Îl fixa pe papă, ca un îndrăgostit pe iubita lui.

– Este gata, spuse cu voce tare.

Papa închise ochii. Cînd îi deschise din nou, al-Qurtubi era lîngă el, privind în tăcere.

– A trecut mult timp, Martin, spuse, în sfîrşit. Vorbi în engleză, cu un puternic accent spaniol. Vocea lui era caldă, dar tristă. Peste treizeci de ani.

Papa nu zise nimic. Căuta încă pe faţa celuilalt trăsăturile unui prieten pe care-l cunoscuse şi îl pierduse cu mult timp în urmă. Studiaseră împreună la Academia Pontificală din Roma, împărţiseră aceeaşi cameră şi deveniseră mai apropiaţi decît fraţii. Crezuse că-l cunoscuse pe Leopoldo Alarcón y Mendoza la fel de bine cum se cunoştea pe sine. Urmase apoi acea tristă zi, cînd Leopold dispăruse, şi o alta, cîteva luni mai tîrziu, cînd se răspîndise vestea convertirii lui la islam. Fusese interogat zile întregi de autorităţile academice, apoi de Comitetul Cardinalilor pentru Doctrina Credinţei, pînă se scîrbise de întrebările lor. Nu fusese în stare să le spună nimic, fiindcă nu ştia nimic.

– Ce nu e bine, Martin? Te temi de mine? Crezi că sînt o stafie? Al-Qurtubi tăcu. Sînt real, foarte real – poţi să fii sigur de asta.

– M-au întrebat de ce, zise papa. Şi nu le-am putut spune. Ai ţinut totul ascuns, orice gînd, orice tentaţie.

– Nu ai fi înţeles. N-ai înţelege nici acum.

– Totuşi, am dreptul să ştiu de ce. La urma urmei, am ajuns aici.

Al-Qurtubi lăsă capul în jos un moment, apoi se uită fix în ochii papei.

– Îţi aminteşti cînd m-am dus acasă în toamna lui 1968? Atunci am vizitat Marea Moschee din Cordova. Era prima oară cînd puneam piciorul acolo. Eram singur şi m-am rătăcit printre stîlpi şi arcade, ca unul care se plimba într-o pădure imensă. În ziua aceea nu erau turişti, vremea era urîtă, moscheea era numai a mea, am putut asculta pietrele, am putut uita cine eram, ce eram. M-am simţit complet gol, ca şi cînd îmi fusese smuls totul în afară de ceea ce aveam în inimă. Ceea ce am văzut m-a scîrbit.

Construiseră o catedrală în mijlocul moscheii, un lucru oribil, o monstruozitate barocă. Fusese construită pentru a semnala triumful credinţei creştine, însă se reuşise exact opusul. Era minimalizată de clădirea anterioară în care se afla. Proclama lăcomie, aroganţă şi putere. Cînd am văzut asta, mi-am dat seama că în tot ceea ce crezusem pînă atunci era pulbere. Doar atît. Făcu o pauză. Vezi, continuă el, nu înţelegi.

– Dimpotrivă, zise papa, îţi înţeleg convertirea. Ceea ce mă depăşeşte este de ce ai deformat ceva atît de simplu într-un lucru atît de monstruos.

– Monstruos?

– Este monstruos să ucizi.

– Din contră, monstruos e să aprobi nedreptatea.

– Tu vorbeşti de dreptate? M-ai adus aici împotriva voinţei mele...

– Nu te-a forţat nimeni. Eşti liber să pleci cînd vrei.

– Am primit o ameninţare.

– Nu te-a ameninţat nimeni.

– Ai spus că...

– Am spus că, dacă nu vii, voi lua măsuri împotriva copţilor. Asta e adevărat. Le-am ameninţat viaţa, ca să te pot aduce aici. Pe a ta, nici vorbă. Ai fost liber să-mi ignori mesajul şi să-ţi continui călătoria.

– Despici firul în patru. Nu mi-ai lăsat nici o alternativă.

– Trebuie să te contrazic. Am lăsat chestiunea în propriile tale mîini. Tu ai decis să vii aici. Tu ai ales să fii cu mine. Azi dintre toate zilele. Acesta a fost destinul tău.

– Ce vrei de la mine?

– Nu ştii? întrebă. Nu ghiceşti? Papa nu zise nimic. Amîndoi sîntem actori, Martin. Trubaduri. Mimi. Am făcut o scenă pentru noi din credinţa altor oameni. Ne punem măştile şi ne interpretăm ritualurile pentru distracţia lor. Ei ne cred cînd le spunem că vor merge în rai dacă aplaudă suficient de tare şi de mult timp. Uită-te în jurul tău, la măştile pe care le poartă aceşti zei. E un joc, totdeauna a fost un joc. Teatrul Divin. Am fost preot şi acum sînt Anticristul. Mîine s-ar putea să fiu din nou altceva.

– Ai fost excomunicat.

– Crezi că are vreo importanţă cît de mică? Eu scriu scenariul acum. Te-am adus să-ţi joci rolul tău, te pot trimite înapoi la fel de uşor. Făcu o pauză. Martin, aş vrea să vorbim. În treizeci de ani s-au întîmplat multe; avem să ne spunem multe unul celuilalt. Dar nu este timp. Această piramidă este ultima structură păgînă rămasă în Egipt. O dată cu distrugerea ei, va începe o nouă eră. Am minat-o de la bază pînă la vîrf cu explozive puternice. Peste... se uită la ceasul pe care-l avea la mînă – exact o oră va fi doar pietricele. Imediat după aceea, voi da semnalul de acţiune pentru Fath al-Andalus în Europa. Vestul este pe punctul de a plăti preţul pentru mîndrie şi agresiune. După ce va trece primul val de teroare, voi pune condiţiile mele. Mă aştept ca fiecare dintre ele să fie îndeplinită. Guvernelor tuturor statelor europene le vor fi date patru ore la dispoziţie în care să răspundă cu garanţii ferme. Dacă nu, va reîncepe teroarea, iar eu voi repeta cerinţele.

Papa îl întrerupse.

– Vor începe războiul înainte să capituleze în faţa unor tactici ca acestea.

– Nu, nu vor face asta, fiindcă tu eşti aici, cu mine. Vei fi ostaticul meu.

Papa nu făcu nici o mişcare. Îl ţintui cu privirea pe al-Qurtubi, întrebîndu-se cum a putut produce universul un astfel de lucru. Un om care voia durere, moarte, un destin atît de însetat de sînge. Era frig, atît de frig.

– Ar fi mai bine să mă ucizi acum, zise papa. Nu vreau să particip la triumful tău. Nu voi fi ostaticul tău. Eşti un nimic. Tot acel spaţiu gol de-afară, zidul acela, pustiul acela – asta eşti tu, Leopoldo. De ce nu mă ucizi acum, de ce nu termini acum? Atunci, masacrul poate începe serios.

Al-Qurtubi nu zise nimic, privea doar la cel de pe scaunul din faţa lui. Un vechi prieten, cineva de care, în alte timpuri, în alte locuri, i-ar fi fost milă. Prietenul însă era aproape de nerecunoscut sub veşmintele acelea şi boneta albă, murdară.

– Pentru mine e egal, spuse brusc. Corpul tău va servi ca mesaj al intenţiilor noastre. Va arăta că sîntem pregătiţi să depăşim orice obstacol. Îşi mută privirea şi făcu un semn Olandezului. Ocupă-te tu de asta.

CAPITOLUL OPTZECI

– Ce se va întîmpla cu noi? întrebă A'isha.

– Să se întîmple? Michael ridică din umeri. Nu ştiu. Dacă ar fi doar Olandezul, m-aş gîndi că e evident. Dar al-Qurtubi este imprevizibil. S-ar putea să se folosească de noi.

– Crezi că este aici?

– Sînt sigur de asta.

Tăcură puţin.

– Michael, cred că ar trebui să încercăm să plecăm de aici. Dacă putem, să-l luăm şi pe papă cu noi.

– Unde ne-am putea duce?

– Dacă am putea ajunge pînă la Dakhla, am reuşi să ne întoarcem la Cairo.

– Cairo e terminat. Ai văzut asta cu ochii tăi.

– Atunci, la Alexandria. Michael, în timp ce noi trăncănim aici s-ar putea întîmpla orice. Trebuie să facem ceva.

– Cam ce?

– Tu eşti expertul. Gîndeşte-te la ceva.

Ea avea dreptate, trebuia să acţioneze înainte să fie prea tîrziu. Michael se ridică în picioare şi analiză încăperea.

– Bine, zise el. Du-te după uşă. În partea aceea. Cînd îl înşfac pe paznic, sări şi iei arma. Să o iei în mod sigur, el n-o să-ţi dea o a doua şansă.

Cînd ea ajunse pe poziţie, Michael scotoci printre mumii, luînd fîşii de bandaje la nimereală. Cu braţul plin de zdrenţe uscate, se duse la uşă şi le răspîndi lîngă ea.

– Eşti gata?

A'isha încuviinţă din cap.

Michael coborî lampa şi atinse cu flacăra grămada de zdrenţe. Luară foc aproape imediat şi, în cîteva secunde, camera se umplu de fum gros. Michael înteţi focul pînă cînd se întinse puţin, apoi începu să strige.

– Ajutor! Foc, aici, înăuntru! Deschideţi, pentru numele lui Dumnezeu.

De partea cealaltă a uşii, paznicul se întoarse şi văzu fumul ieşind pe dedesubt şi pe la margini. Brusc, apăru o flacără la piciorul lui. Începuse să ia foc lemnul. Cineva bătea în uşă şi striga. Bîjbîi după zăvor şi reuşi să-l tragă, apoi deschise larg uşa. Era fum pretutindeni. Intră în panică, ştiind cît de importanţi erau prizonierii pentru Olandez.

Paznicul năvăli înăuntru şi fu imediat înghiţit de un nor de fum înţepător şi înecăcios. În clipa următoare se simţi smucit în spate şi apucat de gît.

A'isha se mişcă rapid şi, apucînd arma, i-o smulse din strînsoare. Michael îl trase într-o parte pe *muhtasib*-ul care se zbătea şi îi dădu o lovitură puternică într-o parte a gîtului. Acesta se prăbuşi la pămînt, peste grămada de cadavre.

Le luă puţin mai mult de un minut să oprească focul.

– Te simţi bine? întrebă Michael.

– Aproape. Poftim, mai bine ai lua asta. N-am folosit nici una pînă acum.

Îi dădu arma, o Beretta MP 12. Michael o luă, apoi se întoarse către paznicul leşinat. După ce îi scoase uniforma, *galabiyya* şi *thawb*-ul le îmbrăcă el. *Muhtasib*-ul purta un toc la brîu.

– Poftim, zise el, ridicînd un pistol. Ăsta e mai uşor. Doar numai agitîndu-l, şi ar trebui să fie util.

– Mulţumesc, zise ea, ştiu să folosesc un pistol. Rashid m-a învăţat.

– Bine. Aşa e chiar mai bine. Dacă e nevoie, foloseşte-l.

Afară, coridorul era pustiu. Bătăile în uşă şi urletele nu atrăseseră atenţia nimănui. Dacă era hotărît, paznicul ar fi putut rupe cu uşurinţă uşa, dar Michael era sigur că mai dura două ore, cel puţin, pînă îşi revenea.

Era doar o singură cale de ieşire. Michael mergea în faţă, cu Beretta în poziţie de tragere. Galeria continua vreo sută de iarzi înainte să cotească brusc în unghiuri drepte. La colţ se opriră. Michael o ducea pe A'isha în faţa lui, ca şi cînd o escorta. Trecură de colţ.

Urmă un culoar scurt şi, la capătul lui, o uşă de abanos. În faţa ei, un singur *muhtasib* făcea de pază. Era fără grijă, protejat cum era de zidurile piramidei şi de sute de mile de deşert. Un atac în acest loc era de neconceput.

Se apropiară la cîţiva paşi cînd omul pricepu despre ce era vorba. O dată cu primele bănuieli simţi pistolul lui Michael în tîmplă.

– Lasă arma să cadă încet la pămînt. Nu te grăbi şi să nu-ţi vină idei legate de coroana de martir. Omul se supuse plin de supărare. Cîţi sînt înăuntru? continuă Michael. *Muhtasib*-ul tăcu. Michael îl lovi puternic peste faţă, spărgîndu-i nasul. Acesta urlă de durere. Vreau să ştiu cîţi sînt.

Insul refuza în continuare să răspundă. Michael îşi pregăti din nou pumnul.

– Şeicul. Olandezul. Bătrînul. Cîţiva preoţi. Atîta tot. Jur.

Michael îl izbi puternic cu mînerul pistolului în tîmplă. Erau prea multe vieţi în joc pentru a-şi face prea multe scrupule.

A'isha deschise uşa şi el intră încet în cadrul ei, acoperind camera cu Beretta şi măturînd-o cu privirea.

Papa şedea pe un scaun. Un bărbat, pe care Michael îl consideră a fi al-Qurtubi, stătea în picioare lîngă el. Olandezul stătea în spatele papei, ţinînd un pistol la ceafa acestuia. Se răsuci cînd Michael intră în cameră.

– Te sfătuiesc să nu tragi, domnule Hunt, zise, s-ar putea să trag eu primul, nu se ştie.

Michael ezită.

– Ar fi ultimul lucru pe care l-ai mai face.

– Nu contează.

Urmă o tăcere prelungă. Michael nu putu să rişte. Chiar şi o acţiune reflexă putea trimite un glonte în creierii papei.

– Acum, zise Olandezul. Pune jos arma. Mă cunoşti suficient de bine acum, cred. Nu voi ezita să-l ucid. Viaţa lui depinde de tine. Michael aruncă arma. Mă bucur să văd că ţi-a mai rămas ceva inteligenţă, domnule Hunt. Olandezul îndreptă

arma spre Michael. Vino aici. Michael făcu cîţiva paşi înainte. Se simţi puternic, toată furia şi frustrarea îndreptîndu-i-se împotriva acestui om. Toată ura se concentră cu toată forţa asupra Olandezului, şi totuşi nu putea să facă nimic.

– Îngenunchează.

Michael îngenunche în silă. Îşi aminti cum Olandezul tăiase gîtul unui bărbat într-o cafenea plină de linişte. Ştia de la A'isha despre sumarele sale execuţii ale lui Gregory şi a Fadwei.

– Nu ţi-a fost sortit să mă ucizi, domnule Hunt. Dumnezeu are nevoie de mine. M-a ales ca spadă a lui. Totul şi toţi cei care-mi vor sta în cale vor fi daţi la o parte.

Coborî arma pînă cînd atinse ceafa lui Michael. Pentru el nu însemna nimic, o mai făcuse înainte, avea s-o mai facă. Cînd se pregătea să apese pe trăgaci, auzi un declic puternic. Îşi ridică privirea.

Femeia, Manfaluti, avea o armă îndreptată spre el. Uitase de ea. Se autoeducase de atîţia ani să privească femeile ca pe nişte nimicuri, încît deveniseră invizibile pentru el. Îl năpădi o furie teribilă. Nici o femeie nu avea dreptul să ridice mîna împotriva sa. Mînia clocotea în el, arzîndu-l. Ridică mîna.

Ea apăsă pe trăgaci. Bubuitura reverberă în două ecouri. Glontele îl lovi pe Olandez în piept, aruncîndu-l în spate, îngrozit.

– Nu! urlă el. N-ai dreptul! Ea mai trase încă o dată. Îl lovi din nou. Dumnezeu m-a ales... pe mine!

Mîna lui tremură, dar el ochi şi trase. Glontele merse în gol. A'isha mai trase încă o dată. Îl lovi în umăr. El se dezechilibră, se împletici şi căzu în genunchi.

– Îţi aminteşti de o fetiţă? întrebă ea. Ea a fost prima picătură, mi-ai spus. Ai avut dreptate.

Mai trase o dată, trei focuri în succesiune rapidă. Pistolul căzu din mîinile lui. O privi. Aproape, gîndi ea, o implora. Aproape, gîndi ea, cerea îndurare. Clătină din cap. Dumnezeu nu era atotîndurător. Să hotărască Dumnezeu de data asta. Mai apăsă pe trăgaci pentru ultima oară.

CAPITOLUL OPTZECI ŞI UNU

Al-Qurtubi era neînarmat. Olandezul, scutul lui, acum nu mai era. O secundă fu gata să sară asupra lui Michael, dar se răzgîndi. Preoţii care luaseră parte la mascarada lui plecaseră. Fugiseră prin deschiderea îngustă de lîngă altar, pe care intraseră mai devreme. Poate că ei aveau să aducă ajutoare. Ei toţi erau foşti preoţi, ca şi el, pe care-i convinsese să ia parte la acest joc.

– Vă simţiţi bine, Sfinţia voastră?

Michael se apropie de papă în timp ce A'isha îl supraveghea cu arma pe al-Qurtubi.

– Da, domnule Hunt. Mă simt foarte bine. Puţin obosit, dar, altfel, bine. Mulţumesc. Vă mulţumesc că aţi venit la mine.

– Nu va fi uşor să vă scoatem de aici. Unul din noi va trebui să fie atent la prizonier, şi e foarte probabil să mai fie gărzi aici.

Papa dădu din cap că nu.

– Eu nu plec de aici, zise.

– Nu înţeleg.

– Tu şi prietena ta trebuie să plecaţi cît mai repede. Piramida este minată complet. Explodează în mai puţin de o oră. Eu nu aş reuşi, chiar dacă aţi fi complet liberi să mă ajutaţi. Sînt prea multe scări şi prea multe galerii.

– Nu vă putem lăsa aici.

– Nu voi fi singur. Îl arătă pe al-Qurtubi. El va fi cu mine. Avem multe de discutat. Timpul va trece repede.

– Dar el trebuie dus înapoi.

Papa se uită nervos la al-Qurtubi, apoi la Michael.

– Pentru ce? Pentru judecată? Ce justiţie umană poate să se ocupe de o creatură ca asta? El este preşedintele Egiptului. Numai asta îi va asigura azil politic. Va fi în interesul cuiva să aibă grijă ca să nu i se întîmple nimic rău. Ascultaţi-mă, dacă rămîne aici, nu va putea să dea ordinul de declanşare a campaniei sale teroriste. Voi, pe de altă parte, veţi putea povesti lumii tot ce s-a întîmplat aici. Ştiu cine eşti şi bănuiesc ce eşti în stare să o faci. Am ţinut mult la fratele tău. Avea o părere foarte bună despre tine. Michael, te rog, du-te. Înainte de a fi prea tîrziu.

– Dar eu...

– Eu sînt papa, Michael. Trebuie să mi se acorde autoritate asupra propriei mele vieţi şi morţi. Acum, să nu mai pierdem vremea certîndu-ne. Daţi-mi pistolul Olandezului. Trebuie să-l ţin pe Leopoldo în linişte.

Amîndoi îşi dădură seama că nu mai era nimic de făcut. Papa avea dreptate. Dacă încercau să-l care afară, aveau să fie toţi ucişi. Michael luă pistolul Olandezului şi îl dădu papei.

– Leopoldo, vino şi şezi pe podea lîngă mine. Prietenii noştri au alte gînduri. Papei nu-i tremura deloc mîna în care ţinea pistolul îndreptat spre al-Qurtubi. Spaniolul fu cît pe ce să refuze, apoi se aşeză cu faţa spre vechiul său prieten. La revedere, Michael. Mă bucur că te-am cunoscut. Roagă-te, te rog, pentru mine.

Michael făcu un pas înainte şi sărută mîna bătrînului. A'isha făcu la fel. Cînd se întoarseră să plece, al-Qurtubi vorbi pentru prima dată.

– E o cacealma, să ştiţi. Nici vorbă de exploziv.

– Bine, zise Michael. Atunci, veţi fi în siguranţă.

Nimeni nu încercă să-i oprească. Vestea morţii Olandezului şi a exploziei iminente se împrăştiase, aşa că toţi paznicii se deciseseră să-şi salveze pielea. Frica lor cea mai mare era că se puteau rătăci în labirintul de tuneluri şi galerii ce fuseseră construite în piramidă sau adăugate ulterior. A'isha merse în faţă, încrezîndu-se în sentimentul de familiaritate cu structurile antice că o va ajuta să găsească drumul de ieşire. Cel mai greu moment fu acela de la jumătatea drumului, cînd se pomeniră într-un punct de unde plecau două galerii identice, în sensuri diferite. Alegerea greşită a uneia i-ar fi costat viaţa.

– Nu-mi amintesc s-o fi văzut cînd am venit.

Michael clătină din cap.

– Am fost cu spatele la ea. Şi eram într-o postură în care nu prea puteam să facem observaţii.

– Galeria din partea dreaptă este mult mai în linie cu bifurcaţia. Dacă trebuie să pariem, e o variantă mai bună decît oricare alta.

– Tu eşti şeful.

Porniră din nou. Trecuseră mai bine de douăzeci de minute. Trebuia să iasă din piramidă şi să ajungă destul de departe de ea înaintea primelor explozii. Galeria continua, dreaptă ca o lumînare, prin vastul edificiu, fără să cotească.

În acel moment se stinseră luminile. Licăriră cîteva momente, apoi se stinseră. Era inimaginabil de întuneric. Ca şi cînd erai îngropat de viu.

Michael mai avea încă lanterna pe care o folosise în canale. Bateriile erau cam descărcate şi raza era foarte slabă, dar suficientă ca să-i ajute să-şi continue drumul. Se rugă să nu se stingă pînă găseau ieşirea. Dacă exista vreo ieşire.

Acum erau imprudenţi, nu mai mergeau, ci alergau prin tunelul întunecat, cu luminiţa cea mică jucînd în faţa lor. Dacă n-ar fi fost atît de nerăbdători, ar fi văzut puţul vertical.

A'isha îl depăşise pe Michael şi alerga cu un iard sau doi în faţa lui cînd ţipă brusc şi dispăru. Instinctiv, el se opri. La cîţiva ţoli în faţa lui, în duşumea se căsca o mare gaură. Urmă o linişte îngrozitoare.

Michael se tîrî pînă pe margine şi aţinti lumina în gaură. Era inutil. Raza ajunsese doar puţin în interior şi gata. Nu putu să vadă decît întuneric. Se dădu puţin înapoi, disperat. Ajunseseră pînă aici doar ca să fie înfrînţi de un moment de neatenţie.

Brusc auzi un sunet, apoi vocea A'ishei de jos.

– Michael... Poţi să mă auzi?

El se aplecă din nou peste margine. Nu-i venea să creadă. Era încă vie.

– Te aud. Cît de adînc ai căzut?

– Nu prea departe... Cred... că am aterizat pe o bordură. Nu... am cum să-ţi spun cît de adînc e puţul ăsta. Văd lumina ta exact deasupra mea. Poţi să... te întinzi în jos? Am să încerc să te prind de mînă.

El se aplecă pe cît de mult putu, coborîndu-și mîna în întuneric. O bună bucată de vreme nu simți contactul. Era mai departe. Și timpul trecea. Mai încercă, întinzîndu-se în jos, balansîndu-și mîna de la stînga la dreapta. O găsi, degetele ei îl atinseră.

– Te poți ridica mai sus?

– Michael, sînt pe vîrfuri. Voi încerca să sar. Ține mîna în locul unde ne-am atins. Ea sări, încercînd să-i apuce palma. Nu reuși și căzu înapoi pe bordură. Nu știa din ce este făcută, cît de solidă e sau cîte șocuri repetate va mai suporta. Încă o dată, strigă ea.

De data aceasta, li se atinseră mîinile, însă înainte ca Michael s-o apuce, ea căzu la loc. De data aceasta, simți că bordura se clatină. Urmă un sunet de piatră care cade. Căderea continuă mult timp.

Ea închise ochii.

– Michael, ești pregătit?

– Da!

– Cînd voi spune „acum". Urmă o pauză. Acum!

Ea sări și el se aplecă cît putu. Degetele lui îi prinseră încheietura. De data aceasta, nu-i dădu drumul, deși simțea că i se smulge brațul din articulație. Încordîndu-și puterile, începu s-o tragă în sus. Ea căută puncte de sprijin pentru picioare. Un picior, două, se zgîrie de piatră pe brațe și pe genunchi, trei picioare, apoi brațele trecură peste margine. O ținea acum cu ambele mîini, o trăgea spre el și, deodată, ea fu pe pămînt solid, rîzînd și plîngînd ușurată.

El nu-i dădu răgaz să se odihnească.

– Trebuie să ne mișcăm, zise el. Locul ăsta o să se spulbere în aproximativ cincisprezece minute.

– Sîntem obligați să ne întoarcem la bifurcația aceea.

– N-avem timp. Trebuie să sărim peste gaura asta. O lumină cu lanterna, însă raza nu ajunse pe marginea cealaltă. Cît de lată ar putea fi? întrebă.

– Nu-i lată, Patru picioare, poate cinci.

– Sar eu primul. Dacă reușesc, te prind.

Ea încercă să protesteze, dar era prea tîrziu. El lăsase lanterna pe margine și alerga deja. Îl văzu sărind, apoi îl pierdu,

silueta dispărîndu-i în umbre. Cîteva momente mai tîrziu, auzi zgomotul aterizării lui pe partea cealaltă. Urmă o tăcere, apoi se auzi vocea lui întretăiată.

– Cam şase picioare. Poţi sări?

– N-am încotro. Cu lanterna ce facem?

– Va trebui s-o laşi. Nu poţi risca să sari fără lumină.

Ea se dădu înapoi cît putu de mult, inspiră adînc şi îşi luă avînt. Se aruncă în beznă. Atinse cu picioarele cealaltă parte, apoi simţi braţele lui Michael trăgînd-o spre siguranţă.

– Să mergem, fuse tot ce zise el.

Galeria începu să coboare într-un unghi abrupt. Cam după vreo sută de iarzi, cotea brusc. Înaintea lor se vedea o lumină. În mai puţin de un minut, ajunseră la locul pe unde intraseră în piramidă. Afară se întindea deşertul alb şi strălucitor, ca un peisaj aşternut în Africa de un djin invocat de un sultan dornic să vadă gheaţă şi zăpadă.

Se grăbiră să parcurgă aleea cu sfincşi. Paznicii luaseră aproape toate animalele şi fugiseră în grabă. Rămăseseră doar trei catîri. Încălecară iute şi porniră pe urmele lăsate de *muhtasibin*. Atunci auziră prima explozie, un bubuit înfundat care părea că vine din adîncul pămîntului. Fu urmată de o alta, apoi o serie de bubuituri puternice.

Se uitară în jur. Sus, pe faţa vestică a piramidei, apăruse o crăpătură imensă. Mai urmă o explozie, iar crăpătura deveni gaură. Brusc, un lanţ de explozii rupseră suprafaţa piramidei. Apăru fum negru şi urît în aerul limpede. Întregul edificiu începu să se cutremure şi să se prăbuşească în interior. Urmară o mulţime de alte explozii, mai înfundate şi aparent în adîncul structurii. Dură aproape o jumătate de oră, timp în care urmăriră spectacolul, incapabili să se smulgă de acolo. Cînd se termină, din piramida neagră nu rămăsese nimic altceva decît un morman imens de moloz. Fumul continua să se înalţe spre cer. Era vizibil de la distanţă de mile. Îşi întoarseră catîrii şi porniră în lunga călătorie spre Dakhla.

Călăreau încet, incapabili să-şi forţeze catîrii să iasă din ritmul lor lent. Chiar şi aici, la est de Marea de Nisip, le tăiau calea dune mici de nisip orientate dinspre nord spre sud.

Flancurile estice erau pline de zăpadă, dar cele vestice erau încă maro-roşcate. Din cînd în cînd, cîte o pală de vînt uscat trimitea rafale de nisip în aer, ca fumul suflat de pe vîrfurile piramidelor albe şi negre.

Pe la amiază, apăru de nicăieri o pîclă uşoară, tulburînd peisajul şi aşa lipsit de forme. Pîcla era rece şi umedă şi părea că le pătrunde prin piele pînă la oase. Erau obosiţi, flămînzi şi le era frig.

Michael începuse să se întrebe dacă ceea ce se întîmplase avea vreun rost. Totul părea lipsit de sens.

Cîteodată, pîcla se ridica, parcă vedeau în zare dune înalte, îngheţate; razele soarelui cădeau pe ele şi le făceau să arate ca velele unor corăbii imense într-o mare nordică, nesfîrşită în orizontul neclar. Treceau pe lîngă oase albite de cămile moarte şi, din cînd în cînd, peste trunchiuri pietrificate de copaci, rămăşiţe îngheţate ale unei păduri antice care crescuse aici înainte ca soarele şi vîntul să prefacă totul în nisip. Apoi pîcla se strîngea din nou în ei, încolăcindu-se în jurul lor şi al animalelor, ca nişte flamuri albe, moi, ce se zdrenţuiau pe măsură ce ei înaintau.

A'isha se înfioră şi-şi conduse catîrul aproape de al lui Michael. Era ca şi cînd veniseră într-o ţară fermecată, fără păsări, fără muzică, ca şi cînd navigaseră pe mări agitate ani de-a rîndul şi debarcaseră, în cele din urmă, pe un ţărm atît de îndepărtat de altele, încît părea să aparţină unei lumi complet diferite.

– Ţi-am spus că te iubesc? întrebă Michael conştient de presiunea pîclei.

– Da, răspunse ea, dar mai spune-mi-o încă o dată.

El o zise. Fără sentimentul de păcat, fără remuşcări, fără să se gîndească la viitor, la trecut, la preoţi şi la pedepse. Ea întinse mîna şi o puse uşor pe braţul lui, de parcă se temea că s-ar putea sparge şi dispărea, ca pîcla.

– Fratele meu s-a înşelat, zise el, mîngîindu-i mîna.

– S-a înşelat?

– Să se teamă de asta. Să găsească păcatul în asta. În tine.

– Şi eu te iubesc, şopti ea.

În urma lor, pîcla se despărţi pentru o clipă. În înaltul cerului se ridică un fuior de fum negru. Apoi pîcla se reuni şi ascunse privirii acea privelişte.

CAPITOLUL OPTZECI ŞI DOI

Londra
13 ianuarie 2000
ora cincisprezece

– Bineînţeles că noi ştiam despre Percy Haviland.

Prim-ministrul şedea în fotoliu foarte mulţumit. Cu al-Qurtubi eliminat, cu Percy Haviland redus la cenuşă, cu papa şi blestematele lui de conferinţe terminate, totul părea să fi luat o turnură mai convenabilă decît sperase. Ascultase cu răbdare în timp ce Michael Hunt îi raportase amănunţit tot ce se petrecuse. Presupuse că Hunt dorea o medalie sau altceva. Ei bine, urma să vadă ce se putea face. Omul părea să fi trecut prin ceva asemănător unui calvar.

Michael şi A'isha reuşiseră să ajungă la Dakhla. Durase două zile, la sfîrşitul cărora erau aproape morţi. În acel răstimp, în Egipt începuseră să se destrame o mulţime de lucruri. Ştirea despre moartea lui al-Qurtubi, adusă autorităţilor de către oamenii care fugiseră din piramidă, aruncaseră regimul în panică. Michael descoperise în portofelul său numărul de telefon pe care i-l dăduse Yusuf al-Haydari după masacrul din tren. Riscaseră să-l contacteze, însă în acel moment nici el, nici A'isha nu se putea gîndi la altă variantă.

Al-Haydari era la fel de disperat ca şi ei să părăsească Egiptul. În schimbul ajutorului dat de Michael de a intra în Marea Britanie, îi luase cu el într-o ambarcaţiune de la Alexandria pînă în Cipru. De acolo zburaseră cu un avion al Forţelor Aeriene Britanice pînă la Londra. Tom Holly apucase să aranjeze ruta de evadare înainte să plece din Anglia. Mai trecuseră apoi încă patru zile pînă să se aranjeze întîlnirea cu prim-ministrul.

– Presupun, zise prim-ministrul, că acum al-Qurtubi şi Olandezul acela al lui sînt morţi. Oamenii tăcerii sau cum s-or numi ei vor dispărea. Acesta este felul general de a se petrece lucrurile acolo, nu-i aşa? Îndepărtează conducătorul charismatic şi ce mai rămîne?

– Regret, sir. Nu sînt de acord. Nu cred că ameninţarea a dispărut.

– Chiar? Asta mă dezamăgeşte. Lumea este foarte neliniştită după chestiunea aceasta cu papa. Ar fi plăcut să putem să le spunem că am terminat cu oamenii implicaţi în ceea ce a fost.

– Nu cred că am făcut tocmai asta, sir... Eu... Tom Holly mi-a dat ceva înainte să fie ucis. O listă.

Michael căută în buzunar şi scoase foaia pe care i-o dăduse Tom. Abia acum se gîndi la el şi la toate prin cîte trecuse doar pentru asta. Mai trebuia să dea ochii cu Linda şi să-i spună ce ştia.

Prim-ministrul aruncă o privire listei şi o puse pe masă.

– Nu înţeleg, zise el. Ce este aceasta, mai exact?

Michael îi spuse. O expresie de groază apăru pe faţa politicianului.

– Nu vorbeşti serios cînd sugerezi că... unii dintre aceşti oameni au fost implicaţi în această conspiraţie? Acestea sînt nume foarte importante. Nu putem...

– Lista e scrisă de mîna lui Percy Haviland. Puteţi să verificaţi. Veţi găsi toate dovezile de care aveţi nevoie dacă cercetaţi dosarele personale ale lui Percy. MI 5 sau Secţia Specială nu ar

trebui să aibă probleme în a pune cap la cap fleacurile. De cei din Europa se pot ocupa propriile lor agenţii.

Urmă o tăcere prelungă.

– Este...? Mai există copii ale acestei liste?

– Nu, sir. Acesta este originalul.

– Înţeleg. Îţi mulţumesc că mi l-ai dat mie. Presupun că-l pot păstra?

– Da, l-am predat.

– Ai făcut mai mult decît suficient. Nu trebuie să-ţi spun ce şoc reprezintă. Pe cîţiva dintre aceşti oameni îi cunosc personal, pe unii chiar foarte bine.

– Sînt sigur că asta nu vă va influenţa, sir.

– Ce? Nu, bineînţeles că nu. Cu siguranţă, nu. Oricum, eşti de acord că este... o chestiune extrem de delicată. Pregătirea dumitale te-a învăţat asta. Nu putem... să facem acest tip de problemă publică, trebuie manevrată discret. S-ar putea să dureze ceva timp. Să facem lucrurile cum trebuie.

– Sir, dar nu prea mult. Campania teroristă poate să se declanşeze în orice moment.

– Da, sînt de acord cu asta. E nevoie de grabă. Voi avea grijă să se ocupe cine trebuie. Mulţumesc, domnule Hunt. Îţi sînt recunoscător şi te asigur că serviciile dumitale nu vor rămîne nerăsplătite. Se uită la ceas. Doamne, ce oră e! Trebuie să mă scuzi, dar am o întîlnire importantă cu ambasadorul sirian peste cîteva minute.

Prim-ministrul se ridică şi întinse mîna. Michael zîmbi şi i-o strînse. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru secretarul personal al prim-ministrului, care îl aştepta să-l conducă.

– Vă mulţumesc că m-aţi primit. Las totul în seama dumneavoastră.

– Da, desigur. Se va avea grijă de tot, te asigur. Încă o dată, mulţumesc. Şi noroc.

După plecarea lui Michael, prim-ministrul îşi instrui secretarul să aibă grijă să nu fie deranjat. Citi lista pe care i-o dăduse

Michael, analizînd fiecare nume. În final, scrise trei dintre ele pe o foaie separată. După aceea rupse bucata originală în sute de bucăţele pe care le aruncă în coşul de gunoi. Totul e foarte bine, gîndi el, ca oamenii ca Michael Hunt să-şi facă datoria şi să întocmească liste. Dar nu folosea la nimic. Nu puteai merge să arestezi tipi ca sir Lionel Bailey, fără să produci multe dureri de cap. Era destulă agitaţie în ţară şi fără să mai împrăştii scandaluri şi bîrfe. Cei trei de pe lista revizuită vor fi suficienţi de dragul formalităţilor. Va discuta în linişte cu Lionel în week-end. Lionel avea bun-simţ. Un mic sfat prietenesc va face mult. Fiecare avea nevoie de o doză de discreţie, la urma urmei.

ÎNCHEIERE

CAPITOLUL OPTZECI ŞI TREI

Oxford
August 2000

Se îndepărtară de mormînt, în soarele strălucitor de după-amiază. Văzuse pe mai mulţi şoptind în timpul slujbei, arătînd-o pe A'isha ca „femeia aceea". Sora lui nu-i adresase nici o vorbă. Carol stătuse departe. La urma urmei, avusese o sarcină fantomă, dar găsise pe altcineva să se mărite, un producător de televiziune care devenise celebru cu o reclamă de gumă de mestecat, din fructe. El spera că ea va fi fericită. Era ciudat, însă el spera cu adevărat.

Maică-sa se îmbolnăvise la scurtă vreme după ce aflase vestea morţii lui Paul. Toată familia ei egipteană pierise în furtuna de foc ce mistuise oraşul Cairo. Nu-şi mai revenise. Nici nu dorise. Michael spera că mai urma o altă viaţă, unde să fie şi ea fericită.

După plecarea ultimilor participanţi, se duse la casa de vară din fundul grădinii. Ea îl lăsă singur o oră şi mai bine, după care i se alătură.

– În seara aceasta mă voi întoarce la Londra, zise ea.

– Păcat. Trebuie să te duci neapărat?

Ea încuviinţă din cap.

– Este o întrunire a comitetului, zise ea. Trebuie să fiu acolo.

Încă de la sosirea în Anglia, A'isha devenise o personalitate de frunte în mişcarea de opoziţie liberală care încerca să răstoarne noul regim din Egipt. Guvernul britanic tolera activităţile lor, în timp ce îi ţinea sub observaţie. Fusese vorba că C.I.A. ar fi susţinut financiar această activitate, dar A'isha negase. Egiptul era încă o republică islamică. Atît molima, cît şi marele incendiu convinseseră populaţia că toate relele care se abătuseră asupra lor erau opera agenţiilor străine. Chiar şi acum, nu permiteau pătrunderea lor în ţară.

– Cît timp vei sta? întrebă el.

– Cîteva zile. Ai putea să vii şi tu cu mine. Nu trebuie să stai aici.

– Am de lucru, zise el.

Primise un post la Oxford, la Colegiul St.Antony. Salariul era mic, însă programul era lejer. Plănuia să scrie o carte, un studiu asupra fundamentalismului.

– La carte?

– Nu, zise el. Cred că a venit vremea.

– Pentru ce?

– Vino înăuntru să-ţi arăt ceva.

El urcă în dormitorul lui, în cel în care dormise cînd era copil, şi aduse o cutie.

Scoase din ea o scrisoare care purta însemnele papale. Sub ea era o altă cutie mică cu o decoraţie papală. Le puse deoparte. Într-un săculeţ de pînză păstra o cheie mare. Într-o bună zi se va întoarce în cenuşile Babilonului să deschidă cripta lui Abu Sarga şi să distrugă pictura.

De sub cheie luă un dosar gros. Prima pagină era fotocopia listei pe care o dăduse prim-ministrului. Minţise cînd afirmase că nu mai erau alte copii. Chiar dacă şi aceasta era distrusă, mai avea şi altele. Prinsă de lista lui Percy Haviland mai era o altă listă, mai lungă. Conţinea aceleaşi nume, dar cu adrese,

fotografii şi detalii personale complete. Nu se lăsase cuprins de lene de cînd sosise.

Michael ştia că n-are nici un rost să se mai ducă o dată în Downing Street. După ce citise un articol în ziare că sir Lionel Bailey fusese numit ambasador britanic în Franţa, încercase să-l contacteze pe primul-ministru. Acesta îi mulţumise pentru ajutor şi regretase că, din cauza programului foarte încărcat, nu putea să-l primească. Michael observase că cei de la Secţia Specială îl urmăreau. Se întrebă dacă ei ştiau că el îi văzuse. Oricum, nu avea importanţă.

Fath al-Andalus începuse cu cîteva luni în urma programării, pe la începutul lui martie. De atunci se produseseră atrocităţi aproape în fiecare săptămînă. Muriseră peste trei mii de persoane. Se operaseră doar cinci arestări. În Egipt umbla vorba că Abu'Abd Allah al-Qurtubi trăia încă şi aştepta momentul potrivit să-şi facă din nou apariţia. Una dintre sursele lui Michael îl informase că există un fiu care trăia în Tanta, un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, pe nume Hassan. Se spunea că se regrupau în jurul lui elemente din Ahl al-Samt.

Scoase un pistol automat mare şi o cutie cu muniţie.

– Cît de departe crezi că vei ajunge? întrebă A'isha.

El ridică din umeri.

– Suficient de departe. Nu trebuie să-i termin pe toţi. Doar să le sparg reţeaua şi să creez puţină panică.

– Michael de ce trebuie să fii tu acela? Ai legături. Cu siguranţă că altcineva...

El scutură din cap. Scoţînd cheia din locul ei, o puse pe masă.

– Asta mi-a fost dată mie, zise. Atunci n-am vrut-o. N-o vreau nici acum. Dar este a mea. Cineva trebuie să rezolve acest lucru.

– Şi după?

– După, nimic, răspunse el. Va fi un sfîrşit.

– Nu, zise ea. Aşa ceva nu se termină niciodată cu adevărat. Pentru fiecare pe care tu îl ucizi, vor fi alţii. Gloanţele tale nu vor schimba nimic. Nu poţi ucide frica, prejudecăţile, nimic din toate astea. Şi de nu o faci tu, va fi totdeauna o scuză pentru oameni ca aceştia.

– Atunci tu de ce îţi pierzi timpul făcînd politică? Nu poţi distruge fanatismul peste noapte.

– O fac pentru că trebuie, Michael.

– E acelaşi lucru.

Ea clătină din cap.

– Nu, iubirea mea, nu-i acelaşi lucru.

– Crezi că ar trebui s-o las baltă? Să-i las în pace?

Ea se gîndi o clipă, apoi clătină încet din cap.

– Nu. Nu, nu cred asta. Sînt răspunzători pentru moartea a sute de persoane nevinovate. Nu pot să rămînă nepedepsiţi. Cîtă vreme înţelegi asta, nu se va termina nimic.

El se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Camera dădea spre grădină. Peluza trebuia tunsă, trandafirii nu fuseseră curăţaţi de cînd murise tatăl său. El dorise să vină să locuiască aici. El şi A'isha puteau avea copii.

– Mai am încă acel vis, zise el.

– Piramida? Nu mi-ai spus.

– Cam o dată pe săptămînă. Nu mi-l pot scoate din cap.

– Poate că ar trebui să vezi pe cineva. Un medic...

El clătină din cap.

– Nu, nu mi-ar ajuta. N-au medicamente pentru aşa ceva.

Ea veni aproape de el şi îl îmbrăţişă strîns, foarte strîns.

Afară strălucea soarele. Era o zi minunată, o zi rară, fără nori şi fără ameninţarea ploii.

– Curînd va fi toamnă, zise el.

Ea încuviinţă din cap.

– Da, zise ea. Apoi, iarnă.

NUMELE FIAREI

Egiptul anului 1999. Ciuma bîntuie în Africa de Nord, actele teroriste fac ravagii în Europa. Oamenii sînt hăituiți de aceleași coșmaruri. Răspunzător de toate nenorocirile este misteriosul al-Qurtubi. Să fie chiar Anticristul? Papa este convins de acest lucru și este hotărît să sacrifice totul pentru a-l învinge. Doar doi oameni îl pot opri pe al-Qurtubi – o frumoasă egipteancă de profesie arheolog și Michael Hunt, fost agent secret britanic. Cei doi întreprind o călătorie primejdioasă, din pustietatea scăldată în sînge de escadroanele morții pînă în canalele pline de șobolani de sub Orașul Morții. Dar al-Qurtubi nu este singur...

„O intrigă îndrăzneață și plină de vervă a cărei desfășurare o urmărești cu sufletul la gură.“

Publishers Weekly

Editura RAO

ISBN 973-98761-3-7
9 789739 876131